Radu Theodoru

ÎNVIEREA LUI IUDA

istorie document ID

LUCMAN

Web: http://www.virtual-project.eu/

Forum: http://virtual-project.org.es/

Radu Theodoru

ÎNVIEREA LUI IUDA

Editura *LUCMAN*

CARTEA ÎNTÂI
DREPTUL DE A ŞTI ADEVĂRUL

MOTIVAŢIE

1. Încep această carte la 20 ianuarie 1999, când România se află prinsă în vâltoarea celui de al patrulea război mondial. Război atipic, după cum al treilea război mondial, denumit Războiul Rece, a fost de asemenea un război atipic, folosind drept armament şi strategii un ansamblu de mijloace şi metode economice, propagandistice, psihologice, de destabilizare, intoxicare, dezinformare, armament şi strategii, mijloace şi metode, deocamdată nesancţionate de dreptul internaţional, nesensibilizând decât opinia publică, acţionând acoperit printr-o diversitate cvasiinfinită de forme, ceea ce dă războiului atipic un grad înalt de periculozitate la scara globală a statului sau statelor ţintă, căruia sau cărora a fost declarat în secret.

2. Constat cu revoltă că factori importanţi de decizie din sistemul de Apărare Naţională şi din cel politic-administrativ aplaudă, proliferează, teoretizează, fac propagandă unora din metodele şi procedeele războiului atipic, purtat împotriva României de oligarhia financiar-economică a statelor capitaliste dezvoltate. Limitarea suveranităţii şi cedarea unora din prerogativele ei către asociaţii politice suprastatale, permeabilizarea graniţelor în defavoarea României, pledoariile aberante pentru integrare cu orice preţ în Comunitatea europeană şi euro-atlantică, anularea principalelor industrii strategice şi a agriculturii,

care alcătuiau una din dimensiunile fundamentale ale apărării şi securităţii naţionale, favorizarea strategiilor comerciale ale partenerilor în defavoarea ţării, înfeudarea intereselor româneşti sistemelor economico-financiare străine sau ale celor cooptate, autoanularea pieţelor externe tradiţionale şi a celor câştigate în deceniile 6-8, subordonarea politicii naţionale politicilor şi strategiilor furnizorilor de împrumuturi, deschiderea Ardealului la agresiunea multiplă economică, socială, politică a hungarismului, acceptarea aberantă a purificării etnice şovine din judeţele Covasna şi Harghita, acceptarea tacită a unui ministat maghiar în statul naţional unitar, declasarea diplomaţiei, de la o diplomaţie preventivă la o diplomaţie subordonată suprastatului, decapitalizarea agenţilor economici, scăderea dirijată a P.I.B. impusă din exterior, imobilismul în faţa elementelor distructive ale sistemului ecologic dunărean, la abandonarea rolului statului în economie; iată doar o parte din lunga listă a marilor trădări pe care agenţi de influenţă plătiţi, politicieni venali şi iresponsabili, mijloace mass-media cumpărate, le practică sub acoperirea noilor lozinci antinaţionale ca integrarea, europenizarea, reforma, francofonia şi alte etichete lipite pe acţiunile războiului atipic purtat cu înverşunare împotriva României.

Acestora li se adaugă ca acte de înaltă trădare, cedarea de teritorii istorice aparţinând României prin drepturi inprescriptibile, cum sunt sudul Basarabiei, Bucovina şi Ţinutul Herţa, fără ca aceste cedări să fie impuse de către învingător în urma unui război pierdut de români şi ratificate de un conclav internaţional.

3. Astăzi, ca şi în întreaga istorie a românilor, destinul naţional a stat în relaţii de interdependenţă cu evoluţiile de putere şi interes ale statelor vecine, mai apoi cu evoluţiile de putere şi interes ale marilor state europene, cărora, din secolul trecut, li se adaugă Statele Unite ale Americii.

Autorul nu este un istoric profesionist. Mai puţin un specialist în geopolitică. Scriitor de roman social şi politic, deci de roman istoric într-o formulă care pune în ecuaţie naţiunea în ansamblul ei de contradicţii interne şi aspiraţii majore cu un moment definitoriu, de explozie a acumulărilor sociale, economice, politice, ideologice, spirituale, a fost şi este obligat să descifreze

raţiunile demersurilor făcute de statele şi puterile europene în detrimentul istoriei naţionale. Spaţiul românesc de interes, mecanismele care pun în mişcare ruperea echilibrelor zonale, regionale sau europene, sau, dimpotrivă, care declanşează procesele de restabilire a acestor echilibre cuprinzând în aria lor teritoriul şi implicit naţiunea română, motivarea insecurităţii cronice a spaţiului de interes românesc, jocul centrelor de putere şi al sferelor de influenţă, clişeele istorice devenite obsesii ale unor diplomaţii, impunerea sistemelor juridice transnaţionale şi altă sumă de factori aparţinând geopoliticii, geostrategiei, geoeconomiei, se implică cu necesitatea obligaţiei în construcţia epică gen frescă sau roman fluviu.

Din această perspectivă abordez subiectul pe care mi l-am propus, fără însă a-l trata cu mijloacele literaturii. Am făcut-o cu aceste mijloace în seria de romane ca BRAZDĂ ŞI PALOŞ, tetralogia VULTURUL, ciclul MUNTELE, BIOGRAFIE DE RĂZBOI, BIOGRAFII DE PACE, romanul-document CRONICĂ EROICĂ 1877–1878; reconstituirea epică STRĂMOŞII sau GESTELE VALACHILOR.

Folosesc stilul cărţilor-document ROMÂNIA CA O PRADĂ, NAZISMUL SIONIST şi URMAŞII LUI ATTILA, în care primează documentul şi comentariul lui în viziunea autorului şi în totala libertate de mişcare în spaţiu şi timp, gândind istoria ca pe un ansamblu dialectic al trecutului şi al prezentului care definesc constantele fundamentale ale viitorului.

În acest context se înscrie esenţa fenomenelor care alcătuiesc subiectul acestui volum, indiferent că este vorba de supraguvernul din umbră al S.U.A., **Council on Foreign Relations,** care a ţesut şi România în plasa lui de păianjen; de marile trădări ale Occidentului în primul şi al doilea război mondial, sau de jugul cotropirilor ruseşti şi sovietice, fenomene aparţinând geopoliticii globale cărora puterea din România le-a răspuns mai bine sau mai puţin bine, mai responsabil faţă de popor şi istoria lui sau trădând poporul şi istoria lui din laşitate, oportunism, interese meschine şi iresponsabilitate.

Scopul cărţii este să ajute cititorul la clarificarea unor fapte istorice contemporane care au influenţat hotărâtor destinul

României, ca înţelegerea secretă Roosevelt – Stalin, prin intermediul marelui rabin Zabrusky, să zicem, ţinute într-un secret desăvârşit până la dezvăluirile făcute de cercetători şi gazetari cinstiţi, dezvăluiri asupra cărora uriaşa maşină mediatică a Ocultei a dezlănţuit fie o campanie furibundă, fie le-a acoperit cu vălul impenetrabil al tăcerii, în timp ce oficialitatea occidentală, aflată la ordinul suprastatului financiar-militar, a acţionat pedepsitor atât faţă de operă cât şi faţă de autor.

Având şansa unei informaţii complexe care a penetrat haosul premeditat al dezinformării şi intoxicării, întreţinut deliberat în România după mizerabila lovitură de stat planificată şi declanşată de serviciile speciale străine cu ajutor intern, autorul o pune la îndemâna tuturor celor interesaţi, orânduind-o în complexul regional, continental şi mondial de interese care a transformat România într-un stat ţintă, într-un obiectiv principal al noii croitorii politico-economice, botezată Noua Ordine Mondială.

Cartea de faţă este concepută ca o armă necesară în lupta de supravieţuire a naţiunii, în bătălia complexă de salvare a intereselor naţionale exprimate plenar de statul suveran, independent şi unitar, obiectivul principal al ofensivei devastatoare declanşată de forţele iudeo-financiare suprastatale în vederea cuceririi planetei; a surpării creştinismului, a bastardizării populaţiilor, a dispersării etniilor şi a transformării indivizilor în numere dintr-o serie monitorizată până la absenţa de sine.

Experienţa tragică a românilor în deceniul post decembrist impune cu imperativul unui act de supravieţuire şi conştientizare dramatică a situaţiei limită, nevoia de ADEVĂRURI.

O parte din aceste ADEVĂRURI îmi fac datoria de conştiinţă de a le înscrie în aceste pagini ca pe un nou şi grav semnal de alarmă următor celor date în ROMÂNIA CA O PRADĂ, NAZISMUL SIONIST şi URMAŞII LUI ATTILA.

Atenţie români!
Numărătoarea inversă a început de mult pentru noi!

Autorul

DREPTUL DE A ŞTI ADEVĂRUL

1

Secolul XX se instalează în Europa, America de Nord, în imperiile coloniale ale Franţei, Angliei, Olandei, Germaniei, în cel ţarist şi mai apoi sovietic sub semnul dominaţiei ocultei financiaro-bancare evreieşti care, în virtutea comandamentelor cuprinse în PROTOCOALE, lucrează în economic, social, politic, cultural şi spiritual să realizeze o Republică Universală, condusă de Sanhedrinul format din marii bancheri şi industriaşi evrei.

Am analizat o parte din ofensiva istorică a iudaismului sionist în două volume complementare unul faţă de altul: ROMÂNIA CA O PRADĂ şi NAZISMUL SIONIST.

Astăzi când S.U.A., braţul înarmat al nazismului-sionist, pune în practică prin diplomaţie, mijloace financiare, o uriaşă dezinformare la scară planetară, agresiuni militare, realizarea de fapt a Noii Ordini Mondiale, se verifică integral semnalele de alarmă date de Bisericile creştine, o sumă de ideologi, economişti, sociologi, politologi, istorici, scriitori şi gazetari din întreaga lume, pe întregul parcurs al ultimelor zece decenii, semnale de alarmă ignorate, bagatelizate, înăbuşite de uriaşa forţă mediatică şi politică a ocultei.

La sfârşit de secol şi de mileniu numai o sinteză la scara istoriei universale şi o analiză globală a luptei de două milenii dintre iudaism şi creştinism, dintre naţional şi supranaţional poate explica contemporanilor actualul raport de putere dintre S.U.A. şi restul planetei, dominaţia planetară a ocultei din Statele Unite, demolarea naţionalului ca expresie a specificităţilor etnice şi a

independenţei statale, scutul la adăpostul căruia s-au dezvoltat naţiunile conform legităţilor interioare, capacităţilor creative, condiţiilor de mediu şi a celor istorice.

Demersul de faţă îşi propune să schiţeze câteva coordonate care au personificat secolul XX în raport de lupta dintre naţional şi supranaţional, să noteze evoluţiile de apărare ale naţionalului în Europa şi înfrângerea lui, necesitatea instaurării socialismului în România, evoluţiile acestuia, malformaţiile lui, contrarevoluţia şi urmările ei pentru România, raportate la scara istoriei.

GEOPOLITICA (1). În volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ am demonstrat cu o arhivă întreagă de documente trecerea Franţei, Marii Britanii şi a Statelor Unite sub controlul financiar, economic şi politic al imperiilor Rotschild şi Rockefeller.

Subliniez că, încă de la începutul secolului XX, marii bancheri evrei din Statele Unite au dirijat politica acestui stat, că preşedinţii aleşi prin influenţa lor directă au fost doar marionetele care şi-au asumat la ordin răspunderea actelor de politică internă şi externă, că atunci când au avut iniţiative contrare intereselor acestora au fost ori lichidaţi fizic, cazul Kennedy; ori compromişi şi demişi, cazul Nixon – Watergate, caz puţintel mai complicat vizând de fapt C.I.A., care devenise prea americană şi prea patriotă, contravenind politicilor internaţionaliste ale supraguvernului american.

Este o greşeală capitală sau o utopie să evaluăm istoria europeană şi mondială a secolului XX în afara determinărilor planificate la scara deceniilor de iudeocraţia stăpână pe resursele materiale şi umane ale Statelor Unite.

M-am ferit şi mă feresc de a defini în termeni rigizi sensul şi esenţa geopoliticii. O consider o sinteză a vieţii politice planetare, condiţionată şi explicată prin geografie, geografie care influenţează relaţiile dintre state, asta la prima vedere; dar sunt înclinat în analizele care urmează să mă situez în spaţiul mai exact al aprecierii generalului Mircea Chelaru, care vede geopolitica drept ştiinţa care studiază modul de protecţie sau impunere a intereselor vitale ale unui stat sau grup de state în mediul geografic de dispunere sau în alte spaţii de necesitate şi utilitate,

corespunzător valorii şi dinamicii factorilor de putere la un moment dat. Este o definire cu deschidere largă pe care o adopt cu câteva corecturi. În cazul S.U.A. înlocuiesc statul cu supraguvernul numit **Council on Foreign Relations** – celebrul C.F.R.; în cazul Marii Britanii cu **The Round Table – Masa rotundă,** care din 1909 a jucat un rol esenţial în orientarea politicii externe a acestei ţări, adăugându-i **Royal Institute of International Affairs** (R.I.I.A), iar pentru grupările de state occidentale intrate în jocul planetar de putere pentru Germania postbelică, **Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik** (D.G.A.P.), fondată la 29 martie 1955; pentru Italia, **Clubul de la Roma (Club of Rome),** la care se alătură organizaţia **Bilderberg,** înfiinţată în mai 1954; **Comitetul celor 300,** cea mai veche asociaţie de acest tip, înfiinţată la 1729 de **British East India Merchant Company** având ca obiecte ale activităţii problemele bancare şi comerciale legate de comerţul cu opium, patronată de coroana britanică, astăzi diversificându-şi preocupările în sfera legală a geoeconomiei şi geopoliticii. Acestora li se alinieză **Comisia Trilaterală,** fondată în iunie 1973, motorul de fapt al Noii Ordini Mondiale, care dublează O.N.U. atunci când aceasta se poticneşte în proceduri de prea lungă durată. A reunit o parte din megastructurile industriale, economice şi bancare din S.U.A., Europa Occidentală şi Japonia.

Notez că francmasoneria funcţionează ca un permanent furnizor de cadre, jucând şi un esenţial rol de legătură între aceste organizaţii doar parţial secrete.

De asemenea notez că, în pofida localizării lor într-o anumită ţară, ele sunt transnaţionale, suprastatale, reunind reprezentanţii forţei economice de pe o bună parte din planetă, cu ponderea principală în S.U.A., Canada şi Europa Occidentală.

Câteva din aceste organizaţii au fost create direct de imperiile Rotschild şi Rockefeller. David Rockefeller este părintele **Trilateralei, Council on Foreign Relations** a fost creat şi condus tot de clanul Rockefeller, ca şi **Club of Rome,** care-şi are sediul pe proprietatea Rockefeller din Italia, localitatea Bellago. Rotschild-ii susţin **The Round Table**, comandă o bună parte din sistemul bancar mondial prin Comitetul celor 300, figurează în

Bilderberg alături de Rochefelleri; tot împreună sunt în Comisia Trilaterală.

GEOPOLITICA (2). Afirmaţia izolaţionismului S.U.A. până spre deceniul 4 al secolului este un fals propagandistic. Încă din deceniul 8 al secolului trecut S.U.A. a desfăşurat acţiuni imperialiste în Caraibe, Mexic, America Centrală, China. Ba s-a şi amestecat vehement până şi în treburile interne ale Principatelor Unite.

• Revista THE DEATBORN INDEPENDENT, revistă americană, proprietatea marelui industriaş Henry Ford, publică o serie de articole privind problema evreiască în S.U.A. şi în lume. Articolele sunt strânse şi publicate în trei volume. Din volumul 1, tipărit în România, în 1927, sub titlul JIDOVUL INTERNAŢIONAL, pag. 159, rând 24... *„chestiunea românească este de asemenea o chestiune jidovească şi toţi românii vorbesc de Statele Unite ca de o Ţară Jidovească din cauză că ei au cunoscut, prin oamenii lor de stat, teribila presiune care a fost exercitată de jidovii americani contra ţării lor, o presiune care se extinde asupra chestiunilor celor mai necesare pentru trai şi care au constrâns România să semneze tratate care sunt tot aşa de umilitoare ca acelea pe care le pretindea Austria de la Serbia şi care au provocat războiul mondial.*"

• În 1843 se înfiinţează, la New York, loja exclusiv evreiască *B'nai B'rith* (I.O.B.B.) sau „Fiii Legământului". În 1921 avea 426 de loji pe tot pământul, împărţit în 11 districte. Patru din membrii executivului şi-au avut reşedinţa în Europa, la Berlin, Viena, Istanbul şi Bucureşti. În 1925, Terra a fost împărţită în 15 districte. Primele 7 în S.U.A. Districtul 8 în Germania. Districtul 9 în România. Deci al doilea ca importanţă din Europa.

• În 1872 francmasonul evreu american Benjamin Peixotto, trimis în Principate sub acoperirea funcţiei de consul, cu misiunea de a ameliora soarta evreilor persecutaţi, înfiinţează prima lojă *B'nai B'rith* din România. În 1927 Districtul IX România al lojei *B'nai B'rith,* subordonat direct lojei centrale de la New York, era compus din 14 loje. Am analizat amănunţit această penetraţie iudeo-americană la noi în volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ.

• În perioada 1874–1914 presa evreiască din România a intoxicat presa evreiască mondială cu dezinformări bine calculate

în legătură cu persecuţiile exercitate asupra evreilor. Unul din fabricanţii dezinformărilor este şi consulul american Benjamin Peixotto.

• Reţeaua francmasonică din România a primit ordinele centralei new-yorkeze *B'nai B'rith*, prin lojile acesteia din ţară. Membrii *B'nai B'rith* au alcătuit 95% din lojile Marelui Orient sau Marii Loji Naţionale, titulatură care a indus în eroare destui oameni de bună credinţă.

• Generalul american Smedley D. Butler declară în plin Congres, sesiunea 1936: *„Am servit 33 de ani şi 4 luni în cele mai combative unităţi ale forţelor armate americane, infanteria marină: ... Am sentimentul că în tot acest timp am acţionat ca un bandit de înaltă calificare în serviciul de «big bussines» din Wall Street şi al bancherilor. Într-un cuvânt sunt un «rackeetes» în serviciul capitalismului... În acest fel în 1914 am asigurat securitatea intereselor petroliere în Mexic, în particular la Tampico. Am contribuit la a transforma Cuba într-o ţară în care oamenii de la National City Bank au putut să prade profiturile liniştiţi... Am participat la «curăţirea» din Nicaragua, din 1909 la 1912, în contul firmei bancare internaţionale a fraţilor Brown. În 1916, acţionând pentru contul marilor producători de zahăr americani, am adus «civilizaţia» Republicii Dominicane. Sunt eu cel care în 1903 am ajutat să se «aranjeze afacerile» din Honduras în interesele companiilor fructiere americane. În 1927, în China, am asigurat interesele lui Stendard Oil.*

Dacă arunc o privire în urmă, mi se pare că pot să-l depăşesc pe Al Capone, pentru că el n-a putut să-şi exerseze meseria de gangster decât în trei cartiere ale unui oraş, pe când eu, în calitate de «marinen», mi-am exercitat-o pe trei continente"(1).

GEOPOLITICA (3). Dezvoltarea suprastatală a megastructurilor bancaro-industriale din S.U.A. a impus un sistem organizatoric, supraguvernamental, bazat pe o ideologie clară, pe un sistem bine pus la punct de recrutare a cadrelor, pe un organism planetar de informare, pe un ansamblu de forţe coercitive care să se poată exersa în oricare punct geografic al Terrei.

Între 1884–1914 se fondează, în Marea Britanie, Societatea Fabiană. Ideologia: marxistă. Activitate: în cadrul partidului laburist.

Prin tinerii americani veniţi la studii în Anglia, prin schimb de programe şcolare şi universitare, prin conferenţiari şi universitari circulând de pe un ţărm pe altul al Atlanticului, prin emigranţi, fabianismul britanic, bine influenţat de masonerie, a născut în S.U.A. liberalismul american.

• Edward-Manden House, cunoscut sub titlul „colonelul" House, cu toate că n-a făcut nici o zi de serviciu militar, fiul unei familii de emigranţi britanici stabilită în S.U.A, statul Texas, îmbogăţită prin comerţul cu bumbac, orez şi prin speculaţii bancare în pofida războiului civil care a ruinat atâţia americani, a studiat în Anglia, intrând, spre 1884, alături de alţi fii de bogătaşi, în Societatea fabiană.

Acest aşa zis colonel a fost eminenţa cenuşie a preşedinţilor Wilson şi Roosevelt. Factorul de influenţă al marilor bancheri evrei din S.U.A. pe lângă guvernul american. Aici îşi face loc paradoxul care a marcat în bună măsură istoria secolului XX. În Marea Britanie şi S.U.A. nu masele industriale au îmbunătăţit marxismul, chiar aşa revizuit şi ajustat în spirit anglo-saxon, ci vârfurile milionarilor şi miliardarilor, stăpânii absoluţi ai economiei, atotputernicii ţari ai celor două imperii mondiale: Rotschild şi Rockefeller. Studenţii de la Harvard şi Princeton proveniţi din aceste familii mai mult decât bogate. Unii comentatori ai acestui fenomen pun paradoxul pe seama snobismului intelectual. Al spiritului de frondă. Al unui fel de mesianism romanţios. Al spiritului de aventură. Sau, în unele cazuri, al fanatismului ideologic; care i-a împins să-şi trădeze patriile, punându-se în slujba U.R.S.S.-ului prin intermediul serviciilor speciale sovietice. Foarte mulţi dintre ei fără să fie stipendiaţi de acestea. Scandalurile provocate de „cei 5 magnifici" în Marea Britanie, de cele peste 800 de dezvăluiri din S.U.A., însumând nume de prim ordin din administraţie, serviciile speciale, cultură, jurnalistică, parţial înăbuşite, parţial rămase secrete, pot veni în sprijinul argumentelor de mai sus. Definind o anumită categorie a fabienilor britanici şi a liberalilor americani. O categorie totuşi subalternă.

Lumea stăpânilor a îmbrăţişat fabianismul şi liberalismul socializant dintr-un singur şi esenţial motiv: interesul. Interesul geoeconomic; care impune imperios, corelează şi determină

interesele geopolitice şi geostrategice. Aici se revine la misteriosul „colonel" House; care fabian, dar putred de bogat, se leagă de familia băncii evreieşti Kuehn, Loeb şi Compania din New York, care-l protejează şi finanţează pe Bronstein – zis Troţki pentru a face revoluţia în Rusia, a răsturna ţarismul şi a deschide imensul teritoriu al imperiului bicontinental, investiţiilor şi afacerilor grupurilor bancaro-industriale evreieşti din S.U.A.

GEOPOLITICA (4). House, devenit un fel de strateg al lumii bancaro-industriale din S.U.A., îl întâlneşte pe Woodrow Wilson în 1911. Şi acesta fabian socialist. Fără voturile aduse de „colonel" prin puternicul lobby finanţat de băncile evreieşti, Wilson n-ar fi ajuns preşedinte în 1912. „Colonelul" devine alter ego-ul politic al preşedintelui S.U.A. Cunoscutul financiar Bernard Baruch spune că mâna „colonelului" se simte în toate domeniile. Omul are geniul politicii. O forţă interioară uriaşă care-i cenzurează orice veleitate de a deveni om politic. Asta nu-l împiedică să publice, în 1912, un fel de roman politic: PHILIP DRU, ADMINISTRATOR, o sinteză a programelor şi proiectelor lui politice, a ideilor gânditorilor anglo-americani care s-au inspirat de la Marx, Engels şi Liebknecht. Cartea desenează conturul Noii Ordini Mondiale văzută din perspectiva fabienilor americani şi de la nivelul marii finanţe. Spre deosebire de revoluţionarii evrei-ruşi, fabienii nu doresc o revoluţie sângeroasă de jos în sus, ci una progresivă, discretă, fără lovituri spectaculoase. George Bernard Shaw, animatorul englez al grupului fabian, i-a precizat lui Eduard Bernstein strategia acestui sortiment de socialism în care fabienii trebuiau să devină iezuiţii socialismului, fără să îngrozească şi fără să irite pe nimeni, înecând societatea din sus, chiar dacă va fi folosită şi strada, dar fără ca aceasta să poată utiliza socialismul prin ea însăşi.

Geopolitica din PHILIP DRU seduce lumea industrial-bancară căreia i se oferă managementul planetar. „Colonelul" nu se mulţumeşte cu elaborarea de teorii. Prin burse, stipendii, corupţie, formează grupuri de universitari, gazetari şi alţi intelectuali care devin factori de influenţă în opinia publică. Mai ales în universităţi. Din acest mediu fabian, House recrutează cadrele pe

care le împinge în administraţie, guvern, armată, mai târziu în serviciile speciale şi C.I.A.

În ajunul primului război mondial, în timpul lui, la Conferinţa de pace de la Versailles, House formează armătura preponderent evreiască a supraguvernului Statelor Unite în calitatea de mandatar al acesteia. Atunci intră în obiectivul lui House junele şi fercheşul Franklin Delano Roosevelt, împins în postul de secretar-adjunct al Marinei, juristul Louis D. Brandeis, împins, în 1915, în scaunul de preşedinte al Curţii Supreme, sau Felix Frankfurter.

Wilson şi House, cuplu nedespărţit, se află în Anglia înaintea izbucnirii războiului. Wilson este oaspetele prietenului său Winston Churchill, în casa acestuia de la Cornish. Momentul reeditează aidoma momentele Roosevelt – Churchill din timpul celui de al doilea război mondial, având în spatele celor doi preşedinţi americani şi a buldogului britanic aceeaşi eminenţă cenuşie: „Colonelul" House. În 1914 reprezentând interesele băncilor Morgan, Naţional City, Kuehn, Loeb şi Compania, intrigate de recesiunea care decurgea din restricţiile la exportul către Europa. Un război european este o mină de aur cerând credite uriaşe şi materiale de toate genurile. El ar fi fost mană cerească, dacă S.U.A. ar fi intrat în război.

• Louis D. Brandeis în articolul JUSTIŢIA CURŢII SUPREME A STATELOR UNITE: **„...Să ne organizăm, să ne organizăm, să ne organizăm, până ce fiecare evreu se va găsi deasupra"...** (2)

• Edward-Mandell House: Constituţia americană este: **nu numai demodată, dar şi grotescă, este nevoie să se schimbe totul şi, aşteptând, o neglijăm sau îi ocolim regulile** (3).

O PARANTEZĂ. S.U.A. trebuia să intre în război de partea Angliei. Era interesul capital al marii finanţe având două obiective geopolitice: distrugerea Germaniei imperiale şi a Rusiei ţariste. Primul obiectiv se va realiza prin alianţa cu Marea Britanie. Al doilea prin expedierea comandoului de comunişti evreo-ruşi condus de Bronstein-Troţki, superlativ finanţat, pe ruta New-York – Petersburg, via Elveţia.

Pentru a sili opinia publică din S.U.A. să iasă din izolaţionism şi să accepte războiul era nevoie de un şoc psihologic.

• Sir William Wieseman era înaltul responsabil al spionajului şi contraspionajului britanic pentru emisfera atlantică. Fusese gazat pe front. Locuia, cu totul neîntâmplător, deasupra apartamentului „colonelului" House, din New York.

• Sir Conternay Bennent era oficial consulul britanic la New York. De fapt răspundea de contraspionajul britanic în S.U.A. Deci subordonatul lui Wieseman.

• LUSITANIA era un pachebot al societăţii **Cunard Line.** Făcuse până în mai 1915, 110 traversări ale Atlanticului cu pasageri şi mărfuri generale.

MOMENT 1. La escala din portul New York, echipajul vechi al navei este schimbat în proporţie de trei pătrimi.

MOMENT 2. În noaptea dinaintea ridicării ancorei din portul New York, având la bord 1 257 de pasageri, indivizi rămaşi necunoscuţi au ambarcat în magazii peste şase milioane de cartuşe şi câteva zeci de tone de exploziv.

MOMENT 3. Germanii notificaseră administraţiei S.U.A. zonele din Atlantic în care orice navă britanică interceptată de submarine va fi scufundată.

MOMENT 4. Comandantul pachebotului LUSITANIA se abate de la ruta New York–Liverpool şi intră într-o zonă germană de interdicţie.

MOMENT 5. Submarinul german U-20, care încrucişa în zonă, torpilează LUSITANIA la 7 mai 1915. Pier în valuri 1 200 de oameni, pasageri şi echipaj.

MOMENT 6. Embrionul supraguvernamental care stabilise pe Robert Lausing ca asistent al secretarului de stat, băncile Kuehn, Loeb şi Compania, Morgan, National City Bank, alţi reprezentanţi ai lumii financiare, ca maleficul pentru România anilor 1945–1948 M.M. Averell Harriman, Du Pont, Mullen, pun în mişcare presa subordonată de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Are loc procesul ticălos de intoxicare a americanilor. La Londra TIMES, intoxicat de oficialităţi, scrie că patru cincimi din pasageri erau americani. De fapt, din 1 257 civili ambarcaţi, americani erau 197. În Franţa apar fotografii în care

o mulţime în delir se bucură la vederea tragediei. Peste 50 de ani, cercetările dovedesc că fotografiile au fost luate de la manifestaţii care au avut loc cu un an înainte. În S.U.A. intoxicarea atinge limitele isteriei.

Colin Simpson, redactor şef al SUNDAY TIMES din Londra, după cercetări minuţioase şi la o jumătate de veac de la tragedia LUSITANIA, dezvăluie crima politică făcută cu premeditare spre a schimba opinia izolaţionistă a americanilor şi a târî S.U.A. în război. Volumul poartă titlul LUSITANIA. Versiunea franceză a apărut la **France-Empire** în 1973.

MOMENT 7. În anul 1920, sir William Wieseman, înaltul responsabil al spionajului şi contraspionajului Majestăţii Sale în emisfera atlantică a fost primit în consiliul de administraţie al băncii **Kuehn, Loeb şi Compania.** Cazul LUSITANIA devenise unul de arhivă secretă. Cele 1 200 de victime, cu care bancherii americani au plătit intrarea în război a S.U.A. şi câştigurile fabuloase pe care le-a adus primul măcel mondial, se descompuseseră de mult pe fundul Oceanului. După cum putreziseră şi se încorporaseră pământului milioanele de soldaţi, morţi pentru patriile lor creştine, spre a umple cu aur seifurile băncilor evreieşti.

DUPĂ 24 DE ANI

Există un cinism al istoriei. În vara, toamna şi iarna anului 1941 se repetă, de data asta la scară planetară, câteva momente din vara anului 1915, avându-i protagonişti pe trei din cei patru care au patronat crima numită LUSITANIA. Roosevelt, francmason cu gradul 33, fabian-socializant, ajuns preşedinte al S.U.A. prin voinţa aceluiaşi cerc de bancheri şi industriaşi evrei care l-au făcut preşedinte pe Wilson, au sprijinit revoluţia bolşevică, mai apoi dezvoltarea comunismului de tip stalinist şi a naţional-socialismului de tip hitlerist, celebra eminenţă cenuşie a politicii externe americane „colonelul" House şi Churchill.

MOMENT 1. Ca şi Wilson, Roosevelt caută un motiv să influenţeze hotărâtor opinia americană spre a angaja S.U.A. în al doilea război mondial de partea statelor vasale imperiului Rothschild: Franţa şi Anglia. În 1941, Stalin este încă aliatul lui Hitler. Până la data invaziei: 22 iunie. Roosevelt este un mare admirator al criminalului de la Kremlin. Al comunismului pe care speră să-l retuşeze şi să-l umanizeze. Nu are nici o reacţie prin prisma drepturilor omului la genocidul practicat de Stalin în U.R.S.S. Respinge orice informaţie a serviciilor speciale militare în legătură cu imperialismul sovietic. Tolerează infiltrarea agenţilor sovietici în toate instituţiile cheie ale administraţiei. Ca şi Wilson vrea să înfăptuiască Noua Ordine Mondială în parteneriat cu U.R.S.S.

Acelaşi cerc al bancherilor, industriaşilor şi oamenilor de afaceri din 1915, de data asta organizat, în 1921, prin „colonelul"

House în ministerul de externe particular al lui Rockefeller sub denumirea de **Council on Foreign Relations** (C.F.R.) sau ESTABLISHMENT, cu zeci şi zeci de agenţi de influenţă de ideologie fabian-marxistă plasaţi în administraţie, armată, Congres; acelaşi cerc doreşte să împingă S.U.A. în război din motive economice: mina de aur bine cunoscută şi din considerente geopolitice şi geostrategice: o nouă aşezare a puterilor, o nouă împărţire a lumii în interesul lor.

MOMENT 2. În Atlantic, germanii refuză să cadă în cursele întinse de S.U.A. Nu atacă convoaie de nave protejate de unităţi navale americane. Nu violează zonele de interdicţie stabilite de S.U.A. în ocean. Se abţin de la orice provocare prin submarine sau prin vasele corsar. Roosevelt caută nodul în papură în extremul est al axei Roma–Berlin–Tokio–Japonia. Profită de necesităţile de import vitale pentru economia japoneză spre a le bloca. Nu reînnoieşte tratatele comerciale. Prin Departamentul de stat „convinge" Indiile olandeze să nu mai livreze Japoniei cauciuc. Impune Filipinelor să rupă orice fel de comerţ cu partenerii japonezi. Japonia se sufocă. Carol Quigrey este un istoric acreditat al C.F.R. În 1966 publică un volum masiv, TRAGEDY AND HOPE. Referindu-se la tratativele economice dintre Cordell Hull, reprezentând S.U.A., şi Nomura, reprezentând Japonia, Quigrey scrie: *„... Aceste negociaţiuni sunt cele mai stranii discuţii diplomatice care au avut loc vreodată. Nomura a văzut bine imposibilitatea de a ajunge la un acord, atât exigenţele lui Hull au crescut până la imposibil".*

Vice-preşedintele SUA, Henry Wallace, sovietofil militant îi scrie lui Roosevelt în timpul tratativelor: *„... Sper cu fermitate că vă veţi păstra fermitatea până la limitele ei cele mai extreme în discuţiile noastre cu Japonia."* Am citat din volumul ROOSEVELT AND HOPKINS, New York, 1948.

Din Jurnalul intim al secretarului de la departamentul de război, Henry L. Stimson: *„... Ei unelteau să ştie în ce fel vom putea să-i aducem pe japonezi până la situaţia în care ei să tragă prima lovitură de tun".* Am citat din EXPLOITS ET BRAVURES DE L'ESPIONAGE AMERICAN, autor P.F. de Villemarest, ediţia

Famot, Geneva 1978, **Exemplaire réservé par François Beauval á ses amis bibliophiles.**

MOMENT 3. În toată vara lui 1941, Roosevelt provoacă Japonia spre a o sili să tragă prima lovitură de tun. La 25 iulie se blochează bunurile Japoniei din S.U.A. În replică, Japonia blochează bunurile S.U.A. Se transmite la Tokio că restricţiile economice pot fi eventual ridicate, dacă Japonia garantează că nu va întreprinde nici o acţiune de război în Pacificul de Sud-Est, nu va ajuta Berlinul, chiar dacă S.U.A. va susţine Marea Britanie până la punctul de a intra în război alături de britanici; de asemenea să-şi retragă trupele din Indochina şi China. Cu toate că partida războiului de la Tokio acuză guvernul Konoye de laşitate şi colaborare cu inamicii imperiului, preşedintele Konoye îi propune lui Roosevelt să se întâlnească numai ei doi în cel mai mare secret spre a ajunge la un compromis. Lucrul este mai puţin ştiut. Acoperit de istoriografia oficială a S.U.A. Roosevelt refuză.

Insist asupra evenimentului tragic fabricat de Roosevelt, House şi C.F.R. numit Pearl Harbor, pentru că a devenit o reţetă clasică a diplomaţiei americane postbelice, fabricată în versiuni spre a justifica intervenţia militară în diferite puncte ale globului, cea mai recentă, revoltătoare şi arbitrară fiind atacarea statului suveran Jugoslavia, nesupus dictatului american mascat sub firma numită arbitraj.

• Roosevelt se întâlneşte cu Churchill în largul oceanului. Pun la punct Charta Atlanticului, făcută publică la 14 august 1941. Radiograma lui Churchill adresată cabinetului londonez: „*... Preşedintele este absolut decis să «îmbarce» americanii*" (în război). Întors la Londra destăinuie miniştrilor: „*... Roosevelt mi-a spus că el caută incidentul care poate justifica deschiderea ostilităţilor. El se va arăta din ce în ce mai provocator*". Radiograma şi citatul din vorbirea lui Churchill sunt semnalate de şeful serviciilor speciale britanice, Willian Stephenson, în volumul A MAN CALLED INTREPID.

• Era de aşteptat ca în cele două volume din memoriile lui Churchill, apărute în româneşte sub titlul AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, editura Saeculum I.O., în 1998, la Capitolul II, ÎNTÂLNIREA MEA CU ROOSEVELT, autorul să-şi amintească de

destăinuirea capitală făcută de preşedintele american. El o uită, amintindu-şi ceremonialele, slujbele religioase, suita, ceea ce ţine de Charta Atlanticului. A făcut drumul până în golful Placentia-Terra Nova la bordul nefericitului şi ultra modernului bastiment PRINCE OF WALES. Prima întâlnire a avut loc în 9 august 1941.

AICI SE DEZVĂLUIE ŞI CÂTEVA MINCIUNI CU STATUT DE ISTORIE OFICIALĂ.

O bună parte din faptele, deciziile politice şi militare care au determinat cursul celui de-al doilea război mondial şi implicit dezvoltările postbelice şi-au avut rădăcinile în războiul secret. În bătălia dintre serviciile de informaţii şi contrainformaţii. Între spărgătorii de coduri din cele două tabere adverse. Britanicii au stăpânit informativ pe Hitler şi comandamentul militar al războiului prin ENIGMA şi SUPRAENIGMA, maşina germană de cifrat. Americanii au dobândit acelaşi avantaj asupra japonezilor prin spargerea codului naval şi diplomatic nipon, fiind la curent zi de zi şi oră de oră, cu directivele, ordinele de operaţii şi hotărârile guvernului şi ale comandamentului inamic pe teatrul de război din Pacific.

• Roosevelt a fost prevenit de atacul japonez asupra bazei navale din Pearl Harbor de către Churchill, căruia i se furnizează informaţii germane prin decriptarea cu ajutorul maşinii **Enigma**; prin propriul serviciu de decriptare, pe cale diplomatică şi prin Stalin, care primise informaţiile furnizate direct de la Tokio de către celebrul super-spion sovietic, Richard Sorge.

• Britanicii îşi asumă meritul istoric de a fi capturat maşina de cifrat germană **Enigma**. Este un neadevăr jignitor la adresa aliaţilor francezi, o dezinformare istorică, însuşirea abuzivă de merite excepţionale cu rol de primă mână în luarea deciziilor strategice de către Aliaţi.

• Încă din 1929, **Secret Intelligence Service** din Marea Britanie a făcut imposibilul să pună mâna pe un exemplar **Enigma**. **Commander** Fred Winterbotham a fost în misiune la Berlin între 1929–1937, cunoscând îndeaproape vârfuri ale conducerii germane ca Alfred Rosenberg, Rudolf Hess (francmason), Erik Kock, viitorul gauleiter al Ucrainei, generalul Walter von Reichenau.

Descoperit, i s-a interzis accesul în Germania fără să obţină nici o informaţie despre **Enigma.**

• Hans T. Schmidt, pseudonim Asche, era înalt funcţionar al cifrului în Ministerul de Externe german.

• În 1930, secţia D din B2 francez cu misiunea interceptărilor radio şi a descriptărilor este înfiinţată şi condusă de fostul soldat din 1914 şi viitorul general de brigadă din 1947, Gustave Bertrand.

Între 1931 şi 1938 ofiţerul francez a obţinut, prin Asche, indicaţii asupra maşinii **Enigma**, o notiţă de utilizare, o notă de cifrare, cheile, documente privind primul model aflat în serviciul **Wehrmacht**-ului din 1928 cu titlul de încercare, operaţional la eşaloane superioare din 1934. Cu toate datele furnizate de Asche, Serviciul D nu putea decripta mesajele germane, specialiştii nemţi folosind o protecţie specifică bine pusă la punct.

• BS.4 serviciul special al armatei poloneze are o echipă redutabilă de tehnicieni şi decriptori. Marian Rejewski, Henryk Zygalski, Jerzy Rozycki, inginerul Tadeus Lisicki.

• Ofiţerul francez a bătut Europa Centrală spre a obţine informaţii despre **Enigma** şi a stabilit colaborări cu serviciile speciale din ţările aliate. La Praga misiunea n-a dat nici un rezultat. Simplific. Viitorul general Gustave Bertrand a executat 18 misiuni informative în 8 ani şi 6 ţări central şi est europene spre a dezlega misterul maşinii germane de cifrat şi descifrat. A dus cu el toată documentaţia obţinută şi a predat-o polonezilor care, pe baza ei, au reconstruit o maşină **Enigma,** pe care au folosit-o îndelung până să reuşească decriptarea mesajelor germane. Loial, ofiţerul francez s-a prezentat la Londra, unde ştirea a făcut senzaţie în serviciile speciale. Apoi a făcut legătura cu Varşovia.

• La 10 ianuarie 1939 generalul Bertrand oferă un dejun la restaurantul **Drouant** din Paris, la care participă **commander** Denniston din **Secret Intelligence Service** cu doi însoţitori şi doi ofiţeri superiori polonezi de la cifru.

• La 24 iulie o nouă întâlnire la Varşovia, în aceeaşi formaţie, Gustave Bertrand fiind însoţit de căpitanul Braquenie. Ştim şi unde s-au cazat. Britanicii la hotel **Bristol**. Francezii la hotel **Polonia**.

• La 26 iulie, întâlnire ultrasecretă. Francezii şi britanicii sunt puşi în faţa maşinii **Enigma**, reconstruită şi adusă la zi de specialiştii polonezi. Cum războiul polono-german era previzibil, specialiştii polonezi le-au promis francezilor şi britanicilor câte o maşină **Enigma**. Spre stupefacţia celor din urmă.

• La 16 august, Bertrand, care primise exemplarele **Enigma**, duce maşina la Londra. Alt capitol tensionat de roman de spionaj. De aici **Enigma** este transportată la Bletchley, unde va descifra pe toată perioada războiului traficul radio al Berlinului.

• Invazia Poloniei sileşte pe specialiştii cifrului polonez de la BS-4 să se refugieze în România. Sunt internaţi la Călimăneşti, de unde generalul Bertrand îi recuperează. Cu aprobarea autorităţilor româneşti.

• Echipa generalului francez, instalată în castelul Vignolles, la 40 km de Paris, este aceea care, la 28 octombrie 1939, reuşeşte să descopere cheia noului sistem de cifrare german şi s-o transmită la Bletchley. **Acesta este adevărul.** Contrafăcut pentru uzul gloriolei britanice după cum urmează. **Secret Intelligence Service** ar fi expediat o misiune secretă la Varşovia. Obiectiv: **Enigma**, care se fabrica într-un atelier situat la graniţa polono-cehoslovacă. Minciuna frizează absurdul. Nemţii nu erau stupizi să-şi construiască maşina de cifrat, armă esenţială a războiului, în teritoriul inamic. Neputând intra în atelier, **commander** Alastair Denniston şi secundul Gubbins organizează o ambuscadă în momentul invaziei Poloniei. Din miile de autocamioane ale coloanelor germane îl ochesc pe cel care transporta **Enigma**, îl atacă, fură maşina de cifrat, fug cu ea în braţe în zonele unde acţionau partizanii polonezi şi de aici, pe căi misterioase, ajung la Londra cu prada lor preţioasă. Chestiunea îmbină absurdul, ridicolul şi naivitatea, făcând însă şcoală în istoriografia celui de al doilea război mondial. Ca şi teza gazărilor evreilor, a lagărelor de exterminare, a scufundării celebrului cuirasat **Bismarck** numai de către englezi, a surprinderii realizată de germani la bombardarea oraşului britanic Coventry şi a celei realizată de japonezi la Pearl Harbor.

• **Enigma** de la Bletchley descifrase ordinul german de a se bombarda oraşul industrial Coventry. Churchill ştia şi data şi ora

atacului. Spre a nu da de bănuit germanilor că li se descifrează mesajele, populaţia nu a fost avertizată, plătind cu mii şi mii de morţi secretul de la Bletchley.

• Pe port-avionul majestăţii sale britanice ARK ROYAL pornit în căutarea crucişătorului BISMARCK, episodul de război naval este tratat pe larg în mai toată istoriografia de specialitate şi în cărţile de reportaj, se aflau ambarcaţi în secret şi 60 de piloţi, tehnicieni, operatori radio din forţele aero-navale americane. În secret şi anticonstituţional. Cu ei, acele drăgălaşe şi cuminţi hidroavioane P.B.Y.-CATALINA, unice în epocă nu prin performanţele tehnice de zbor, ci prin sistemele de ascultare ultra performante. Echipajele şi tehnicienii americani îi instruiau pe camarazii britanici şi participau la misiuni de recunoaştere. În dimineaţa de 26 mai, condiţii meteo mizerabile, îşi ia zborul de pe ARK ROYAL un hidroavion CATALINA, pilotat de locotenentul american Smith. Acest Smith descoperă cuirasatul BISMARCK. Acest Smith îi semnalează poziţia forţelor navale britanice de urmărire şi tot acest brav locotenent Smith este trecut sub tăcere spre a nu se face publice ilegalităţile şi acţiunile anticonstituţionale ale preşedintelui Roosevelt care, nefiind în război cu Germania, trimisese în Anglia personal militar de înaltă calificare. Victoria a fost trecută exclusiv în seama britanicilor.

• William Friedman a fost un spărgător de coduri genial. Matematician, specialist în genetică, se trăgea dintr-o familie evreiască din Moldova, emigrată în S.U.A. prin anii 1895. În 1917, Friedman se căsătoreşte cu o tânără la fel de pasionată pentru decriptarea codurilor ca el. Prin relaţiile evreieşti ajunge la vârful serviciilor de cifru americane. Ajutat de soţia lui, în septembrie 1940 reuşeşte să reconstruiască maşina japoneză de criptat, o versiune niponă a **Enigmei**, botezată **Magic**. Din acel moment Roosevelt este ţinut la zi cu mesajele diplomatice şi navale japoneze, decriptate de versiunea soţilor Friedman a maşinii japoneze, botezată de aceştia **Pourpre**. Închid paranteza. Ne întoarcem la povestea Pearl Harbor.

MOMENT 4. Roosevelt este ţinut la zi cu toate ordinele japoneze privind operaţiunile aero-navale. Am văzut că i-a sugrumat pe japonezi cu un embargo crâncen, silindu-i abil să tragă

prima lovitură de tun. Ca şi înaintaşul său Wilson, care a dat liber asasinatului politic prin scufundarea navei LUSITANIA, spre a-i radicaliza pe americani, Roosevelt vrea să-i radicalizeze tot printr-o crimă făcută împotriva propriei armate.

• 9 octombrie 1941. Friedman descifrează mesajul secret din 27 septembrie prin care se ordonă spionilor japonezi din Pearl Harbor să-şi organizeze supravegherea bazei aero-navală în 5 sectoare. Roosevelt este informat.

• 25 noiembrie. Cifrul l-a informat pe Roosevelt că japonezii vor rupe relaţiile diplomatice pe 29. Preşedintele convoacă o reuniune secretă la care participă: Henry Stimson, Frank Knox, generalul Marshall, amiralul Stark, şeful operaţiunilor navale.

• 2 decembrie. Se decriptează un mesaj **Magic**, care ordonă diplomaţilor să distrugă codurile, aparatele, dosarele cu excepţia unui exemplar cod 0 şi a celui prescurtat L.

• Căpitanul de fregată Laurence Safford, care spărsese codul militar japonez, dă alarma la Casa Albă, Statul Major Combinat, Departamentul de Stat. Atacul japonez va avea loc pe 7 decembrie. Ce a făcut Roosevelt până atunci?

1. Îl sancţionează pe comandantul şef de la Pearl Harbor pentru insistenţele prin care-i solicită întărirea apărării, înlocuindu-l cu amiralul Husband E. Kimmel.

2. Amiralul Kimmel abia ajunge la post şi Roosevelt ia două măsuri criminale:

a) interzice ca mesajele japoneze decriptate să fie comunicate operativ la Pearl Harbor.

b) reduce substanţial flota bazei aero-navale Pearl Harbor, prin deplasarea unor nave de primă linie.

Revoltat, amiralul Kimmel zboară la Washington. Roosevelt nu-l primeşte.

3. Interzice serviciilor speciale să evalueze informaţiile.

MOMENT 5. La 6 decembrie, echipa lui Friedman decodează 13 din cele 14 puncte ale unui mesaj de la Tokio. La orele 21, Roosevelt are mesajul. Exclamă: *„Acesta este războiul!"*

Este ora 15 şi 30 de minute la Pearl Harbor. Amiralul Kimmel şi generalul Short, care are în subordine apărarea terestră a insulei, nu primesc nici un mesaj radio.

• Duminică în 7 decembrie dimineaţa, Friedman a descifrat şi punctul 14 al mesajului japonez. Paragraf care se află în mâinile generalului Marschall şi ale amiralului Stark.

Povesteşte Curtiss Dall după mărturisirile amiralului Kimmel:

— Să-l avertizăm pe Kimmel prin radio, a spus amiralul Stark.

— Nicidecum. Ar putea fi interceptat de Japs! (japonezi) a răspuns generalul Marschall, şeful Statului Major al armatei.

— Dar pot să-l prind pe Kimmel prin mesaj radio codificat în 15 minute.

— Am s-o fac eu însumi! a zis Marschall.

A făcut-o. La două ore după atacul nimicitor al japonezilor. Prin intermediul unui post de radio comercial: **Western Union.** În vreme ce peste Pearl Harbor cădeau primele bombe japoneze, generalul George C. Marschall, şeful de Stat Major al armatei americane îşi făcea plimbarea cotidiană, călărind prin parcul Rock Creek.

MOMENT 6. Atacul de la Pearl Harbor i-a costat pe americanii din marină: 2 008 morţi, 710 răniţi; din infanteria marină: 109 morţi, 69 răniţi; din armată: 218 morţi, 364 răniţi; civili: 68 morţi, 35 răniţi. Au fost distruse navele de linie ARIZONA şi OKLAHOMA, nava ţintă UTAH; distrugătoarele CASSIN şi DOWNES. Alte nave au fost scufundate sau eşuate, fiind recuperate.

Pe aerodromuri au fost distruse 188 de avioane.

MOMENT 7. Scopul geoeconomic şi geopolitic urmărit de **Council on Foreign Relations** pe drumul Noii Ordini Mondiale a fost atins. A intrat în luptă uriaşa maşină mediatică a marii finanţe care a radicalizat opinia publică americană, uşurându-i lui Roosevelt, autorul moral al dezastrului de la Pearl Harbor, să târască Statele Unite în cel de al doilea război mondial.

CÂTEVA PRECIZĂRI. Amiralul Kimmel şi generalul Short, comandanţii de la Pearl Harbor sunt acuzaţi de Robert Owen, judecătorul aflat la ordinele lui Roosevelt, de dezastrul de la Pearl Harbor. Amiralul este suspendat din funcţie şi trecut în retragere. Toate protestele la toate nivelurile ierarhiei rămân fără răspuns. După ani îndelungaţi o contraanchetă îl disculpă. Orice publicitate este interzisă. C.F.R. interzice preşedinţilor următori lui Roosevelt să revină asupra cazului.

• Generalul Gustave Bertrand este decorat de către britanici, la 23 august 1945, cu **Distinguished Service Order**, înalt ordin britanic pentru ofiţeri, iar americanii îi acordă **Legion of Merit**, la 22 februarie 1960, în cadrul unei ceremonii oficiată la bordul port-avionului FORRESTAL, distincţia fiindu-i înmânată de vice-amiralul Anderson, comandantul Flotei a 6-a din Mediterana. Apoi este trecut în uitare. Retras în sudul Franţei, la Theoule a Mer, generalul scrie şi publică la editura **Plon**, în 1973, un volum intitulat ENIGMA. Cu date, fotografii, documente. Asupra cărţii şi a autorului se ţese un complot impenetrabil al tăcerii. Britanicii şi americanii refuză s-o traducă. Generalul Gustav Bertrand moare prematur, ignorat şi uitat. În schimb fac vogă, prin publicitate excesivă, cărţile THE ULTRA SECRET, a ofiţerului de informaţii britanic Fred Winterbotham, apărută la Haoper and Row, Londra, 1974, şi A MAN CALLED INTREPID, la care am mai făcut referinţă.

• O mostră de ipocrizie britanică ne este oferită de cartea THE DOUBLE CROSS SYSTEM 1939–1945, semnată de Sir John C. Masterman, şeful cunoscutului serviciu secret britanic M.I. 5, căruia, în vara lui 1941, dublul agent Duske Popov, pe numele de cod **Tricycle**, i-a adus de la Berlin informaţia sigură că, în cazul unui război nipono-american, obiectivul numărul 1 al japonezilor va fi Pearl Harbor. Masterman i-a avertizat pe americani, mai mult în treacăt, fără să insiste asupra valorii informaţiei.

• TRIBUNE DE GENEVE, din 5 mai 1975, comentează cartea lui Masterman notând că: *„... nu este exclus ca această lipsă de perseverenţă a britanicilor să fie voită: singuri contra Germaniei pe frontul occidental şi pe mări, englezii să dorească ca Statele Unite să intre în război"*.

După război a apărut o bibliotecă întreagă despre Pearl Harbor. Teza susţinută în această puzderie de cărţi este teza oficială: japonezii au atacat prin surprindere, silind S.U.A. să se apere. Blamul moral revine japonezilor. Ca şi consecinţele încununate prin lansarea celor două bombe atomice la Hiroşima şi Nagasaki.

Acestor cărţi li s-a făcut o publicitate deşănţată.

Au apărut şi puţine cărţi care au dezvăluit adevărul. THE FINAL SECRET OF PEARL HARBOR, semnată de amiralul american R.A. Theobald, tipărită în **Editions Devins-adair**, în 1954, este una dintre ele. Scoasă din librării. Sufocată de complotul tăcerii.

La auzul tragediei de la Pearl Harbor, cel care descifrase cele 14 puncte ale mesajului japonez, William Friedman se prăbuşeşte într-un fotoliu, plângând. *„Dar ei ştiau, dar ei ştiau"*, bolboroseşte. Suferă un şoc psihologic. Îi trebuie 5 luni de repaus total ca să-şi revină.

2

MOTIVAŢIE. La prima vedere această întoarcere în timp ar părea puţin îndreptăţită; dacă privim istoria pe felii şi nu ca pe o succesiune de cauze şi efecte care se condiţionează dialectic. Drama României contemporane, transformarea ei într-o semicolonie a ocultei suprastatale, tragedia Jugoslaviei, decăderea Rusiei, îşi au motivaţiile în politica fabienilor anglo-americani exprimată explicit prin cuplul subaltern Tony Blair–Bill Clinton, marionetele mânuite cinic de stăpânii imperiilor Rothchild şi Rockefeller prin intermediul celor două organisme menţionate: **Royal Institute of International Affairs**, pentru Marea Britanie, cu toată încrengătura aferentă, şi **Council on Foreign Relations**, pentru S.U.A., cu polipoidul mondial pe care-l mânuieşte.

• Preşedintele Woodrow Wilson în THE NEW FREEDOM, 1913: *„De când am intrat în politică* (n.n. de când „colonelul" House l-a racolat, transformându-l în marionetă), *mulţi oameni mi-au încredinţat opiniile lor. Unii din cei mai importanţi oameni din S.U.A. se tem de ceva sau de cineva. Ei ştiu că există undeva o putere atât de organizată, atât de solidă, de atentă, de concretă, universală, încât preferă să vorbească în şoaptă atunci când îşi exprimă dezaprobarea"*. Dincolo de comedia alegerilor, atât în S.U.A. cât şi în Anglia, de schimbările de guvern, rămâne ca o constantă, uşor adaptată la schimbările geopolitice planetare, obsesia Noii Ordini Mondiale, pusă în practică, deceniu după

deceniu, de grupurile de interes afiliate celor două imperii menţionate mai sus. În volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ am oferit un tablou cuprinzător al documentelor programatice, ideologiile, bibliografiei, a armelor ideologice şi propagandistice pe care se sprijină mecanismul mondial al Noii Ordini, pus în mişcare, alimentat şi susţinut printr-o gamă multiformă de mijloace, de la cele economice la cele militare, de către S.U.A.

După Wilson, artizanii în fapt politic major al Noii Ordini sunt cei doi preşedinţi, Roosevelt şi Clinton.

Spre a-l înţelege pe Clinton şi ce se întâmplă astăzi pe Terra, suntem obligaţi să descifrăm momentul istoric de la care au emanat vectorii geopoliticii contemporane făptuită de C.F.R. prin ultimii doi preşedinţi: Bush şi Clinton.

Superioritatea netă a sistemului politic pus în practică de cele două imperii Rothschild şi Rockefeller este asigurată de câteva principii respectate cu fermitate de generaţiile care s-au succedat două veacuri, la clanul Rothschild, şi de un veac la Rockefeller. Membrii clanurilor nu ies în primul plan al politicii şi al guvernării. Conduc prin interpuşi. Prin acordarea de subsidii sau împrumuturi centrelor de presiune şi putere, partidelor pe care le dirijează, politicienilor şi statelor. Şi-au format o susţinere planetară prin mass-media subvenţionată, prin zeci de ligi, societăţi, secte, asociaţii, pe care le finanţează şi susţin mediatic. Transmit, din generaţie în generaţie, obiectivele de cucerit. În 200 de ani, de la o familie de financiari evrei din Frankfurt pe Mein, întemeiată de Meyer Amschel, Rothschild-ii dictează politica planetară. Prea puţini istorici au cutezat să analizeze rolul avut de Nathan Rothschild în căderea lui Napoleon şi averea uriaşă pe care a făcut-o, speculând la bursa londoneză rezultatul bătăliei de la Waterloo.

Ştim în amănunţime cine a susţinut cuplul Troţki (Bronstein)–Ziderblum, zis Lenin, să dea lovitura de la Petersburg. Câte milioane de dolari a costat afacerea. Ştim mai puţin ce beneficii a adus marilor bancheri americani revoluţia rusă, fiind invenţia lor. După cum tot lor li se datorează o bună parte din infrastructura viitoarei Uniuni Sovietice staliniste.

Fără a cunoaşte rolul finanţei iudeo-americane în propulsarea celor două totalitarisme europene: naţional-socialismul transformat de Hitler în nazism, şi comunismul internaţionalist troţkist, transformat de Stalin în naţional-comunism, mai apoi rolul aceleiaşi finanţe în nimicirea celor două sisteme cu tentă socialistă, vom putea pătrunde mai greu în motivaţiile evenimentelor contemporane.

PERIODIZARE OBLIGATORIE. Centrul de putere al Noii Ordini Mondiale se află în S.U.A. Secondat de Marea Britanie prin supraguvernul din umbră. Marea Britanie deţine şi rolul de pat germinativ al ideilor. De centru universitar care formează puzderia de ideologi, gazetari, profesori, secretari de stat, miniştri, diplomaţi, avocaţi şi mai ales economişti fabieni, care împânzesc guvernele celor două ţări, instituţiile lor fundamentale, serviciile speciale. Centrul principal de formare al cadrelor socialist-fabiene, un fel de **Ştefan Gheorghiu** britano-american sau Academia Frunze, pentru fostul lagăr socialist, este celebra **London School of Economics.**

În lansarea tezelor ideologice, economice, sociale, politice, spirituale ale Noii Ordini Mondiale, în realizarea practică a acestora, disting câteva etape bine structurate, care, desigur, din lipsa unei informări totale, pot fi nuanţate şi divizate mai amănunţit. Informaţia şi documentarea mea la ora când aştern aceste rânduri îmi sugerează următoarele etape.

ETAPA I/A – A cristalizării ideologiei şi a ofensivei mediatice, dublată în plan economic de fundarea marilor monopoluri, industrial-bancare suprastatale.

– Centrul de putere **Council on Foreign Relations** (C.F.R.)–S.U.A.
– Centrul de putere **The Round Table** şi **Royal Institut of International Affairs** (R.I.I.A.) – Marea Britanie.
– Conducerea ambelor centre de putere, marea finanţă iudaică.
– Perioada: între cele două războaie mondiale.
– Expresia politică: Liga sau Societatea Naţiunilor. Experienţă ratată.
– Din demersul ideologic-programatic:

• 1920. Conventul Marii Loji a Franţei constată că Adunarea generală a Societăţii Naţiunilor – opera cuplului francmasonic

Wilson – „colonelul" House – este primul sâmbure al unui parlament internaţional.

• 1922. Conventul aceleiaşi loji propune să se dea supraguvernului numit Societatea Naţiunilor şi direcţia economică a vieţii popoarelor.

• 1922. 15 decembrie. „Colonelul" House, creatorul în fapt al C.F.R., lansează ideea unui guvern mondial. Ideea este mediatizată de Philip Ker în revista FOREIGN AFFAIRS. Din finalul articolului: ...**adevărata problemă este astăzi cea a unui guvern mondial.**

• 1928. Încep să se precizeze conceptele şi definirea Noii Ordini Mondiale. Scriitorul socialist-fabian H.C. Wells – britanic – în THE OPEN CONSPIRACY: BLUE PRINTS FOR A WORLD REVOLUTION: *„... Lumea politică a Conspiraţiei Deschise trebuie să slăbească, să încorporeze sau să înlăture guvernele existente... va fi o religie mondială... întreaga populaţie a lumii să devină o nouă comunitate umană".*

• 1932. F.S. Marvin publică THE NEW WORLD ORDER, Noua Ordine Mondială, în care menţionează Liga Naţiunilor ca o primă încercare a formulei.

• 1933. Apare HUMANIST MANIFESTO. John Dewey face apel la o sinteză a tuturor religiilor. La o ordine economică socialistă şi cooperativizată.

• 1939. Revista PEACE NEWS, din 19 mai, publică **Planuri pentru o federaţie mondială democratică, nemilitară şi atotcuprinzătoare.**

• 1939. 28 octombrie. Intră în arenă forţele de prim ordin ale C.F.R. Celebrul în următorul deceniu John Foster Dulles, fratele şi mai celebrului Allen Weish Dulles, şeful C.I.A. între februarie 1953–octombrie 1961, propune public ca S.U.A. să conducă tranziţia spre o nouă ordine de state mai puţin independente şi suverane, strânse într-o ligă sau uniune federală.

Am menţionat doar o infimă parte din documentele care alcătuiesc corpul ideologic-programatic al primei etape de consolidare a conceptului Noua Ordine Mondială.

ETAPA I/B – De fapt, dialectic şi cronologic ar fi trebuit să deschidă acest capitol, cumulând geopolitica, geostrategia şi

geoeconomia C.F.R., structuri ale Noii Ordini care au născut ideologia respectivă. Se manifestă în toată complexitatea prin trei momente definitorii:

• Moment 1. Trimiterea lui Troţki Bronştein şi a echipei lui de şoc de la New York la Petrograd să declanşeze revoluţia internaţionalistă rusă şi susţinerea ei logistică. Motivele parţiale? Ţarul se opune creării unei Bănci Centrale la care băncile evreieşti din S.U.A. să fie asociate, **îndepărtând Rusia de pe piaţa monetară americană.** Rusia, în plină expansiune industrială, este pe cale să devină printre primele puteri europene. Ameninţă strâmtorile. Ameninţă India. Adică ameninţă Anglia.

• Moment 2. Participarea masivă la consolidarea celor două forme de socialism european: naţional socialismul german şi comunismul sovietic.

• Moment 3. Abandonarea naţional-socialismului nazificat de Hitler şi sprijinirea comunismului stalinist.

• Conducerea: centrul de putere iudeo-financiar care pilotează supraguvernul S.U.A. (C.F.R.).

• Perioada: între cele două războaie mondiale.

DESFĂŞURARE (1)

• 1917. 26 martie, seara. O sală din parcul Harlem River – New York. Bronştein, zis Troţki, ţine o cuvântare în rusă şi germană unui public marxist, în majoritate evrei instruiţi militar şi agitatoric. După ce le induce părerea lui despre evenimentele internaţionale (războiul germano–franco–englez se ducea pe teritoriul Franţei în Champagne), Troţki anunţă că mâine, 27 martie, va pleca spre Rusia să răstoarne guvernul provizoriu condus de Kerenski. Şi să declanşeze revoluţia mondială.

Cartierul general al personajului creat de marea finanţă iudeo-americană şi iudeo-europeană, care a mânjit istoria cu sângele popoarelor, se afla la New York, 107 e, strada 63 Est. Pentru acoperire era angajat la **Fox Films.** În ROMÂNIA CA O PRADĂ am expus pe larg culisele revoluţiei ruse şi sprijinul acordat cuplului Troţki–Lenin de către bancherii pe care-i vom reîntâlni de-a lungul întregii istorii moderne a planetei. Momentul este de o importanţă mondială capitală. Pentru România el va avea influenţe deosebite cu începere din 1917, pe toată perioada

interbelică, va duce la mutilarea teritorială a ţării de către cele două aliate, Germania hitleristă şi Rusia stalinistă, marcându-i grav hotărârile politice din anii 1939–1945, ca după război să cadă victimă utopiilor fabiene ale unui Roosevelt, cinismului francmasonic al unui Churchill, paranoiei imperialiste a unui Stalin, Războiului rece şi ofensivei supraguvernelor americano–engleze având drept scop instaurarea Noii Ordini Mondiale dictată de iudeo finanţa suprastatală.

Wilson a fost factorul de influenţă politică manipulat de francmasonerie să-i uşureze lui Troţki drumul la Petrograd. Iată amănunte: în Canada nava norvegiană, pe care se ambarcase, este reţinută de autorităţi, care urmăreau pe agitatorii comunişti. Troţki este arestat. Cine i-a favorizat transmiterea unei depeşe la Petersburg, direct şefului guvernului, Kerenski? Ministrul de Externe al guvernului provizoriu rus, Maliukov, alarmează lojile masonice. Wilson primeşte un mesaj de la Kerenski. Intervine Wiseman şi autorităţile canadiene eliberează pachebotul şi pe Troţki.

Doamna Y. Fels, născută Rothschild, militantă în societatea fabiană anglo-americană îşi convinge soţul, un fel de rege al săpunului, să le dea lui Troţki şi lui Lenin 500 000 lire sterline. Sumă fabuloasă.

Încă din 1905, banca **Kuehn, Loeb şi Compania**, împreună cu grupul Morgan şi Rothschild îi susţin pe Troţki şi Lenin.

Serviciul de informaţii francez de pe lângă ambasada Franţei la Washington transmite Marelui Stat Major al Armatei mesajul 7-618-6; Np. 912-SR_2, B. II, în care comunică numele bancherilor şi al societăţilor care susţin revoluţia din Rusia pe care mesajul o numeşte **această operă distructivă.** Iakob Schiff (n.n. un bancher evreu), conducătorul băncii **Kuehn, Loeb şi Compania,** Felix Warburg (n.n. bancher evreu) Otto Kahn, Martimer Schiff, financiari evrei. Guggenheim, Max Breitung, milionari evrei. Ziarul FORWARD din New York.

Iată o telegramă pe care am reprodus-o din JIDOVUL INTERNAŢIONAL, vol. I, pag. 225–229, şi în ROMÂNIA CA O PRADĂ:

„Stockholm, 21 septembrie, 1917
D-lui Rafael Scholan...
Iubite tovarăşe – Banca M. Warburg a dat un acont pentru întreprinderea tovarăşului Troţki după primirea unei telegrame de la preşedintele sindicatului Rhein – Westphalien. Un avocat, probabil dl. Kestroff, a obţinut muniţiuni şi a organizat transportul lor, în acelaşi timp cu al banilor... lui i se va preda suma cerută de tovarăşul Troţki.

Salutări frăţeşti.
Furstenberg.“

Las cititorului plăcerea de a pune în ecuaţie termenii care au provocat lovitura de stat şi revoluţia bolşevică: francmasoneria, întreprindere evreiască universală, marea finanţă suprastatală evreiască, executanţii în majoritate de 95% evrei.

DESFĂŞURARE(2). Episodul se desfăşoară în perioada războiului civil. Mai exact în culisele acestuia, fiind trecut sub tăcere de istoriografia oficială. Iniţiatorii şi patronii de peste Ocean nu-i pot lăsa de izbelişte pe pupilii Troţki şi Lenin înghesuiţi de ofensiva generalilor ţarişti. Sponsorii revoluţiei iau două măsuri urgente: – opresc orice transport de arme, muniţii, echipament şi alimente către „albi“; – îndreaptă spre „roşii“ un ajutor logistic substanţial.

• 1918. Lenin dispune de un reprezentant personal în S.U.A.: Ludwig Martens. Are şi un spion la Casa Albă: Kenneth Durant. Una din figurile sinistre ale politicii americane. Şi nu numai americane. Secretarul eminenţei cenuşii nr. 1: „colonelul“ Edward-Mandell House. Cuplul House–Durant va fi în secret interlocutorul prinţului Max de Bade, va trage sforile la Versailles, la conferinţele de la Genova, Locarno şi Rapallo. În profitul marii finanţe iudeo-americane.

• 1922. Durant se întâlneşte în secret cu umbra lui Dzerjinski, sângerosul făuritor al C.E.K.A., Yagoda, responsabilul agenţilor bolşevici din S.U.A.

• 1933. Yagoda este şeful N.K.V.D. Durant este numit şeful agenţiei T.A.S.S. pentru S.U.A.

• 1917–1930. Casa Albă, demagoga apărătoare a drepturilor omului, ştie că, în Rusia, CEKA a asasinat milioane de ruşi. Wilson găseşte o furmulă să modereze excesele bolşevice: ajutorul financiar şi economic.

Istoricul anglo-american Anthony C. Sutton, în volumul NATIONAL SUICIDE, tipărit la Arlington House, New York, 1973, dezvăluie în premieră mondială minutele **Biroului pentru comerţ în timp de război,** creaţie a **Biroului pentru industria de război,** condus de evreul Bernard Baruch, organ creat ilegal de preşedintele Wilson, House şi Baruch fără aprobarea Congresului (1916–1917).

• Edwin Gay era expert economic. Va deveni membru fondator al C.F.R.; apoi secretar executiv şi trezorier în 1921–1933. El propune **Biroului pentru Comerţ** să ajute Rusia bolşevică spre a se restabili ordinea şi moderaţia. Aşa se fondează **Administraţia Americană de Asistenţă.**

Administraţia trimite în Rusia, parţial bolşevică, vreme de 4 ani, milioane de tone de cereale, conserve şi medicamente. Lenin refuză să primească cei 200 de observatori americani care să supravizeze împărţirea ajutoarelor. Acestea sunt distribuite sub supraveghere CEKA numai membrilor de partid, cam 732 000 spre anul 1921.

• 1975. Profesorul Benjamin M. Weissman, de la Universitatea americană **Rutgers,** scrie într-un studiu dedicat **Administraţiei Americane de Asistenţă** că ajutorul acesteia a contribuit la menţinerea regimului bolşevic.

• 1918. Colonelul american William J. Donovan, avocat de afaceri în civilie, foarte tânăr, defilează în fruntea Regimului 69 de infanterie la New York, în cinstea victoriei. În 1912 este milionar. Devine emisar secret pe lângă Lenin. Străbate toate regiunile ruseşti de sub control bolşevic, până-n Siberia. Îl slujeşte pe House. În 1941, Roosevelt îl va numi directorul înaintaşului C.I.A.; **Biroul de Coordonare a Informaţiei.**

– Informează Casa Albă să nu ajute şi să nu recunoască guvernul antibolşevic. Informaţiile lui Donovan şi propunerile lui Gay se finalizează după cum urmează:

– Pseudo-colonelul de la Crucea Roşie, Raymond Robins, om de bursă din Wall Street, îi ajută pe agitatorii lui Lenin să declanşeze revoluţia în Germania.

– Pseudo colonelul de la Crucea Roşie, William B. Thompson, director la **Federal Reserve Bank** din New York îi dă lui Lenin un milion de dolari, conform ziarului WASHINGTON POST din 2 februarie 1918.

• 1919. Cei doi „colonei" sunt decoraţi cu **Distinguished Service Medal.**

• 1918. 4 aprilie. Raportul „colonelului" Robins către ambasadorul american de pe lângă Lenin specifică ce muniţie s-a adus la Moscova, în Ural şi în oraşele siberiene, guvernul bolşevic cerând credit, pe care mai târziu îl va plăti în materii prime.

– Alt raport spune că Troţki a cerut cinci ofiţeri americani care să servească drept inspectori pentru organizarea, instruirea şi înarmarea Armatei Roşii... Mai mult. Se cere ajutor în trupe. Aşa se face că generaţia mea a fost intoxicată cu povestea **intervenţioniştilor** anglo-americani debarcaţi la Murmansk şi în Siberia. De fapt, ajutoarele cerute de Lenin.

– Apare, pe lângă Lenin, prietenul lui Durant, medicul Armand Hammer. Lenin îl numeşte **singurul** intermediar dintre guvernul sovietic şi cele 37 firme americane care investesc în U.R.S.S.

• 1930. Hammer se întoarce în S.U.A., multimiliardar în dolari. Pe lângă comisioane, Lenin şi Stalin l-au dăruit cu opere de artă din patrimoniul naţional.

DESFĂŞURARE (3). Ajutorul capitalist dat iudeo-bolşevicilor, blocarea generalilor ţarişti au contribuit masiv la instaurarea regimului comunist în Rusia. Imensă piaţă de investiţii pentru cei care i-au subvenţionat pe Bronstein, zis Troţki şi Lenin. Ca să mascheze faptul că a instaurat dictatura proletariatului cu ajutorul bancherilor, Lenin a lansat teoria N.E.P.-ului: Noua Politică Economică, care începe prin scutirea de naţionalizare a şase mari firme cu capital străin şi a firmelor: **Singer Sewing Machines, International Harvester** şi **Westinghouse**. Patronii şi-au retras capitalul în 1930 ca să revină în forţă prin anii 1960.

Vom face referire la un personaj dubios care a circulat prin România după al doilea război mondial, dând speranţe „istoricilor":

Averell Harriman. Îndatorat lui Stalin pentru averea uriaşă pe care a făcut-o în U.R.S.S.

• 1926. Averell Harriman, una din umbrele lui House la tratatul de pace de la Versailles, soseşte la Moscova. Stalin şi conducerea U.R.S.S. îi acordă o concesiune importantă de magneziu în Caucaz.

• 1928. Intră în scena politică cel mai perfid reprezentant al iudeo-capitalismului, francmasonul-fabian Franklin Delano Roosevelt, un utopist paranoic manevrat de C.F.R. prin echipa „colonel" House, Felix Frankfurter, Bernard Baruch, James Warburg, Henry Morgenthau. Roosevelt este propulsat guvernator al Statului New York. Se declanşează o uriaşă campanie de presă, susţinută financiar de bancherii evrei, la care participă grupuri de presiune, gazetari, asociaţii, manevrate de **Council on Foreign Relations (C.F.R.)**. Tema: investiţiile în U.R.S.S.

• 1933. Roosevelt este împins în fotoliul prezidenţial al Statelor Unite. Complexul lui mesianic, cum îl numeşte până şi apologetul Hugh Johnson, îşi găseşte mediul şi mijloacele de a se manifesta. Aici se face o paranteză care să-l explice pe acest personaj malefic al destinului românilor pe o jumătate de secol...

– Noii teoreticieni care influenţează hotărâtor grupul de presiune, „colonelul" House şi anturajul său, sunt soţii Beatrice şi Sidney Webb, care l-au ajutat masiv pe Lenin.

– În deceniul al treilea al secolului sunt consideraţi în lumea fabienilor britanici ca doctrinarii călăuzitori ai mişcării.

– Eleanor Roosevelt, soţia preşedintelui, îi are printre intimii casei.

– Între 1929 şi 1931, Sidney Webb a fost secretar de stat britanic la Dominioane şi Colonii.

– În 1932 soţii Webb fac o vizită de mai lungă durată în U.R.S.S.

– În 1936 publică volumul COMUNISMUL SOVIETIC, O NOUĂ CIVILIZAŢIE. (Notez că Rusia acelui timp trăia tragedia masacrelor, a lagărelor, a crimelor politice, a teroarei şi epurărilor.)

– Preşedintele Roosevelt consideră cartea soţilor Webb ca pe un îndrumător politic. Atunci se naşte ideea fatală potrivit

căreia el şi Stalin sunt chemaţi de destin să instaureze pe Terra, Noua Ordine Mondială. Idee alimentată de C.F.R. prin House şi grupul lui de presiune.

– În 1952 colonelul G.R.U.–N.K.V.D.–K.G.B. I.M. Bogolepov, care a lucrat acoperit în Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., fuge în S.U.A. La 7 aprilie face o depoziţie înaintea unui subcomitet pentru securitate interioară a comisiei judiciare a senatului S.U.A., în care citează pasajele din cartea soţilor Webb redactate de el însuşi. Unul din aceste citate este de un cinism absolut: **lucrul constructiv al G.R.U. în succesele socialismului.**

– Sidney Webb a funcţionat ca profesor la celebra fabrică de diplomaţi şi universitari din Anglia şi S.U.A. **London school of economics,** până în anul 1947, când a murit.

– 1932. Departamentul de Stat, Dosar 861.501 f-raport nr. 665 din 2 aprilie, privind una din cele mai mari oţelării din lume, instalată lângă Moscova: *„... Metodele de lucru ca şi majoritatea echipamentelor sunt fie de origine germană, fie de origine americană. Ea a fost concepută, construită, organizată şi pusă în funcţiune de specialişti americani înalt retribuiţi...".*

– Wall Street-ul concepe, montează şi finanţează în diverse regiuni ale U.R.S.S. industria grea, baza industriei de armament. De asemenea aerodromuri militare cu infrastructurile lor, şcoli de aviaţie, uzine de tancuri, şantiere navale.

– Acţionează în Rusia lui Stalin o sumă de firme americane, precum: **Albert Kahn Inc.**, din Detroit, **Ford, General Motors, Pakard, U.S. Streel** construieşte unul din cele mai moderne complexe metalurgice, gigantul de la Magnitogorsk.

General Electric la Harkov, **Universal Oil product, Badger corp., Lullus Company, Alco Product., Kellog Company, Petroleum Engineering Company, Mokee Corporation** sunt numai câteva din firmele care pun pe picioare rafinăriile, mai ales pe cele specializate în benzine cu cifră octanică ridicată pentru avioane.

• 1938. Specialiştii americani în rulmenţi pe bile, folosiţi mai ales la tancuri sunt prezenţi în U.R.S.S.: **Tube Reducing Company, Vultee Aircrafts, Consolidated Aircrafts, Sikorsky, Martin,** pun pe picioare industria aeronautică.

• 1944. Departamentul de stat, dosar 033.1161/6-3033.30.6 conţine declaraţia făcută de Stalin, prietenului său Averell Harriman: *„... Sigur, două treimi din întreprinderile industriale ale ţării noastre au fost construite graţie ajutorului financiar şi asistenţei tehnice americane".*

NOTĂ. Masiva infiltrare a spionajului sovietic în instituţiile fundamentale ale S.U.A. nu face obiectul acestui capitol. Conform mulţimii de informaţii primite, Stalin i-a făcut lui Roosevelt un portret psihologic, definindu-i slăbiciunile, comportamentul, orientările. După cum era informat exact asupra culiselor politicii americane, Stalin pune în scenă fabula vulpii şi a corbului cu caşcavalul în plisc. Îl laudă pe Roosevelt prin diplomaţi. Prin presă. Mai târziu îl va lăuda direct. Chiar dacă Roosevelt nu scapă tot caşcavalul din plisc, o bună parte îl va împărţi cu Stalin; pe care-l admiră şi cu care vrea să stăpânească lumea.

TRAGICUL PARALELISM. Reîntâlnim în Germania deceniului al treilea o figură cunoscută din timpul revoluţiei bolşevice în Rusia: William J. Donovan. Pe lângă munca de informaţii, era un fel de agent secret personal al „colonelului" House, Donovan a devenit agentul secret şi de legătură a lui Roosevelt cu şefii de stat, politicienii şi marii industriaşi europeni. Ştia că Roosevelt şi echipa lui de studii au determinat mişcarea economică şi socială **New Deal**, care a dat un impuls notabil economiei S.U.A. după anii de criză. Donovan a fost unul din agenţii care s-a informat la faţa locului asupra rezultatelor sistemelor economice semi-etatizate din Italia lui Mussolini şi din Germania lui Hitler, reprezentând interesele unor firme care-l susţineau pe Roosevelt.

• Anthony C. Sutton, cercetător ştiinţific şi analist politic american de origine engleză, funcţionând la institutul **Hoover**, a publicat, în 1976, în Editions Arlington House, WALL STREET AND THE RISE OF HITLER (Wall Street şi ridicarea lui Hitler la putere). Cartea a fost supusă complotului tăcerii, ca şi precedentul volum al autorului la care am făcut referinţă: NATIONAL SUICIDE? MILITARY AID TO THE SOVIET UNION, apărută în 1974.

De fapt nu numai bancherii iudeo-americani l-au ajutat pe Hitler să ajungă la putere, aşa cum au făcut-o cu Troţki şi Lenin,

deopotrivă contribuind şi financiarii europeni, începând cu cei din **City**-ul londonez.

Dezordinele sociale, haosul din Germania postbelică condusă de aşa-zişii revoluţionari evrei, încercarea acestora de a bolşeviza au fost analizate în ROMÂNIA CA O PRADĂ. Germania trebuia să devină stabilă pentru a-şi plăti imensele datorii de război. Stabilă fiind, devenea o excelentă piaţă de investiţii. Hitler reprezenta garanţia stabilităţii. Naţional-socialismul, devenit popular în Germania, interesa deopotrivă pe fabienii britanici şi pe liberalii socializanţi ai C.F.R. de peste ocean. Roosevelt era de asemenea interesat de noua experienţă socialistă.

Nu fac trimiteri la sumele enorme vărsate casieriei partidului lui Hitler de către bancherii şi industriaşii iudeo-europeni în ideea că vor putea controla deopotrivă naţional-socialismul şi pe Hitler, diminuând din ce în ce mai mult vectorul naţional într-o Nouă ordine europeană socializată, favorabilă marilor investitori.

Adică teza lui Roosevelt pentru Stalin şi U.R.S.S., aplicată şi lui Hitler şi Germaniei pe cale de a se nazifica. Nu este lipsit de interes să notez entuziasmul fabienilor britanici G.B. Shaw, G.M. Trevelyan, George Orwell, care, între 1922–1927, au lăudat public aspectele socialiste ale fascismului mussolinian.

• 1920. Grupul iudeo-american **Dillon, Read şi Compania** lucrează din plin la refacerea regiunii industriale Ruhr, în cooperare cu industriaşii iudeo-germani care cotizează pentru N.S.D.A.P.

• 1926. Walter Teagle, director al ramurii petroliere a imperiului Rockefeller – **Standard Oil**, mai târziu **Exxon**, încheie un acord permanent cu **I.G. Farben**, care prevede expansiunea liberă a partenerului pe propria piaţă. I.G. Farben ajunge în 1938 să controleze 40% din piaţa specifică a S.U.A., **Standard Oil** intră pe piaţa germană. Contribuţia financiară a Trustului I.G. Farben la fondurile partidului naţional socialist este cvasipublică. Numai în 1933 a vărsat acestuia 425 000 mărci. Bani proveniţi şi din afaceri americane.

• 1929. Miliardarul american Du Pont intervine pe piaţa germană prin intermediul firmei **General Motors.**

• 1930. Grupul Rockefeller acordă lui **I.G. Farben** brevete pentru fabricarea benzinelor de avion cu indice octanic ridicat.

• 1933. Sosthene Benn, fondatorul lui **International telegraph and telephone**, investeşte masiv în Germania. Brevetele, aparatura de ultimă oră sunt complementare celor oferite de **General Electric,** patronul acestuia fiind roosveltian convins. **International Telegraph and Telephone**, investeşte în Germania până posedă 28% din acţiunile fabricii de avioane **Focke-Wulf**. De aici, cu ajutorul american, ies pe bandă sisteme de pilotaj automat, aparatură de bord, circuite electrice, aparatură pentru tancuri.

• 1936. Americanul William Rhodes Davis construieşte, la Hamburg, cea mai mare rafinărie din Germania. Finanţarea este asigurată de **First National City Bank**, una din cele mai preţioase mijloace materiale ale C.F.R.

• Grupul Morgan şi cel Du Pont susţin grupul Opel, care fabrica maşini şi camioane pentru Wehrmacht.

• Henry Ford se lansează în construcţia de autocamioane militare. Este decorat de conducerea Reich-ului.

• Firmele **Alcoa, Dow Chemical, Texaco** sunt şi ele prezente alături de **Bendix Corporation.**

Câteva indiscreţii. Kurt von Schroeder a mediat, prin 1933, împăcarea dintre Hitler şi von Papen, fidel Vaticanului. Generalul S.S. Kurt von Schroeder era şi membru în consiliul de administraţie al **International Telegraph and Telephone.**

• Banca germano-americană J. Henry Schroeder avea unul din administratori cu numele Allen Dulles. Prin anii '20 a furnizat fonduri consistente partidului naţional-socialist.

• **I.G. Farben** numără în consiliul de administraţie financiară americani ca Walter Teagle, Edsel Ford şi Paul Warburg.

• Paul Warburg era unul din intimii lui Roosevelt, căsătoria cu Nina Loeb, moştenitoarea băncii evreieşti care finanţase cuplul Troţki–Lenin, după cum am notat în capitolul precedent. Fratele lui Felix Warburg era soţul Fridei Schiff, Iakob Schiff fiind conducătorul băncii **Kuehn, Leob şi Companie** la care m-am referit mai sus.

Una din surorile Schiff a fost, între 1936–1940, prietena intimă a lui Roosevelt, fapt de notorietate publică.

Fraţii Warburg (toţi cei de mai sus făcând parte dintre stăpânii evrei ai economiei S.U.A.) au întreţinut cele mai bune relaţii cu generalul S.S., Kurt von Schroeder, cu toate că în Germania începuse persecuţia evreilor antisionişti, temă dezbătută de mine pe larg în volumul NAZISMUL SIONIST.

• 1932. Paul Warburg în conferinţă publică: *„... Trebuie să promovăm o economie planificată şi socialistă şi apoi s-o integrăm într-un sistem socialist de dimensiuni mondiale".*

• 1975. Jacques Bordiot publică în **Editions Lectures françaises**, Paris, volumul LES CAUSES CACHÉES DE LA SECONDE GUERRE MONDIALE. Indiscreţiile de mai sus fac şi ele parte din acele cauze ascunse.

ETAPA a II-a. Centrul de putere şi interes supraguvernamental din S.U.A., **Council on Foreign Relations** (C.F.R.) a apreciat că, în situaţia explozivă din Europa şi Asia de la sfârşitul deceniului al treilea, F.D. Roosevelt îl va reprezenta cel mai bine. În consecinţă, Roosevelt a fost reales preşedinte. Să-i revedem doctrina într-o sinteză limpede:

- promovarea unui socialism universalist şi diversificat;
- temperarea variantelor extremiste: comunismul stalinist, nazismul hitlerist;
- socialism universalist care nu exclude totalitarismul preconizat de marii maeştri ai francmasoneriei, printre care Roosevelt se numără cu grad egal.

• Revista **Le Temple** (Templul), editată de **Grande Loge de France** în 1946, distribuită numai iniţiaţilor, publică o intervenţie a marelui maestru Dumesnil de Grammont la marele consiliu de la Epemay. Citez: *„Tentaţiile totalitare cărora lumea le-a dat naştere după primul război mondial n-au fost viabile* (atenţie cititori) *pentru că au fost premature şi închise în cadrul naţional... Necesitatea unei organizări totalitare a lumii, din care se va exclude noţiunea de întâietate a unei naţiuni, trăieşte în aceeaşi măsură".*

• **Telegrama pe hârtie galbenă.** F.D. Roosevelt avea în francmasonerie grad egal cu Dumesnil de Grammont. Sub nici un motiv nu-i putea da dispoziţii. Cele ce urmează demonstrează utopia din citatul de mai sus al marelui maestru al Marii Loji a

Franţei, prin care acesta exclude teoretic din totalitarismul Noii Ordini Mondiale **întâietatea unei naţiuni.**

Planificatorii C.F.R. şi Roosevelt au văzut într-un război european, şi apoi mondial, nu numai o uriaşă afacere de investiţii, dar şi posibilitatea ca, arbitrându-l, să poată construi Noua Ordine Mondială pe care Wilson a ratat-o după primul război mondial.

Am văzut stratagema prin care Roosevelt a obligat Japonia să devină agresoare. Pearl Harbor a fost tragica şi criminala încununare a mişcării de şah prezidenţiale. Înaintea acesteia, Roosevelt şi-a mişcat piesele de şah pe tabla politică europeană. Spre a sili Franţa să intre în război. Şi Germania să atace Jugoslavia. Balcanii fiind încă de atunci în atenţia constructorilor Noii Ordini Mondiale.

• 1942. Regimul mareşalului Pétain, nici pe departe aşa cum a fost incriminat, ba, dimpotrivă, activ colaborator al Aliaţilor, a dizolvat masoneria. Bernard Fay, însărcinat cu supravegherea dizolvării, a găsit într-un dulap al marelui maestru al Marii Loji a Franţei o telegramă pe hârtie galbenă datată **1 ianuarie 1939**, semnată: Roosevelt. Textul telegramei este difuzat de Bernard Fay, la Paris, în ianuarie 1963. Din text reiese ordinul dat de marele maestru american, marelui maestru francez, de a împinge opinia publică la război, sub ameninţarea de a fi pedepsit printr-o ruptură a relaţiilor cu „fraţii" americani; dacă nu o face. Bernard Fay spune că fostul preşedinte al consiliului de miniştri, Camile Chautemps, „frate" al lojii franceze, în grad egal cu Roosevelt şi-a permis să discute telegrama. A fost inculpat de către tribunalul Marii Loji pentru refuz de ascultare.

Faptul este semnificativ pentru *ascultarea* slugarnică a tuturor organismelor de stat sau suprastatale, asociaţiilor secrete sau publice din Europa Occidentală faţă de dictatul american, încă din anul 1939. Astăzi această obedienţă totală extinzându-se şi în Europa Centrală şi de Est, ca rezultat al victoriei S.U.A. în cel de al treilea război mondial. Războiul rece.

Bernard Fay, istoric şi sociolog, l-a cunoscut personal pe Roosevelt în 1938. Pe lângă **telegrama galbenă,** a publicat, în acelaşi număr din ianuarie 1963 al revistei ECRITS DE PARIS, convorbirea pe care a avut-o cu preşedintele american în prezenţa

secretarului de stat, Cordell Hull. O adevărată incitare la război din partea lui Roosevelt.

DESFĂŞURARE (1). BALCANII. Am un respect deosebit pentru tratatele de istorie a celui de al doilea război mondial. Chiar dacă reflectă punctul de vedere oficial al taberelor beligerante, aceste tratate, mai ales când sunt întocmite de militari, conţin datele exacte care au caracterizat o manevră strategică, o bătălie, însumează etapele pregătitoare, desfăşurarea, pierderi de oameni şi materiale, cam toate datele care, însumate, cu un strop de imaginaţie, pot reconstitui momentul respectiv. Acestor tratate li s-au adăugat o puzderie de cărţi cu totul interesante, un fel de reportaje, unele reflectând un moment ca: PEARL HARBOR a lui Walter Lord, amănunţind fiecare minut al dramei văzut dintr-o mare diversitate de optici de către cei care au trăit-o efectiv, sau ambiţionând să surprindă, prin tehnici asemănătoare, operaţii ample ca DEBARCAREA şi AGONIA REICHULUI, semnate de un ofiţer de marină francez, devenit prestigiosul scriitor Georges Blond. Sunt apoi memoriile unora din creatorii de eveniment istoric, precum Churchill sau de Gaulle. Sunt memoriile înalţilor comandanţi militari. Ale combatanţilor cu grade pe întreaga ierarhie ostăşească. Sunt marile romane istorice, scrise de scriitori care au trăit războiul: sovieticul Konstantin Simonov, cu VII ŞI MORŢI; germanul Hans Hellmut Kirst, cu trilogia NUL ACHT FUNFZHEN (08/15); James Clavell, căpitan britanic căzut prizonier la japonezi.

Toată această literatură, de-a dreptul uriaşă, la care şi-au adus o contribuţie substanţială scriitorii români, luptători în primele linii, ca Aurel Mihale, sau o sumă de veterani de război, în general factologică, beletristică de analiză a condiţiei umane în situaţii limită, memorialistica celor de la vârf evitând momentele compromiţătoare, toată această literatură se opreşte la un prag nevralgic pe care nu-l depăşesc decât excepţiile. Adică cercetătorii care-şi asumă riscul de a dezvălui motivaţiile marilor regizori. Motivaţiile celor care au provocat războiul. Motivaţiile adevăraţilor criminali de război. Cărţile acestora, tipărite în tiraje mici, sunt cumpărate din stoc şi dispar înainte de a ajunge în

librării. Sau, dacă ajung în librării, sunt supuse blocajului mediatic. Vălul tăcerii le acoperă ca un linţoliu...

În general acţiunea militară a lui Hitler în Balcani este pusă pe seama Directivei nr. 18, din 12 noiembrie 1940: „*... Comandamentul armatei de uscat (O.K.H.) va face pregătirile necesare pentru a pune stăpânire pe teritoriul Greciei continentale şi a crea astfel condiţiile necesare pentru angajarea forţelor aeriene germane contra obiectivelor situate în Mediterana Orientală, în special contra punctelor de sprijin aeriene engleze care ameninţă câmpurile petrolifere româneşti*".

În directivă nu se pomeneşte de Jugoslavia.

În numele adevărului istoric sunt obligat să trec dincolo de pragul care închide teritoriul secret şi moral locuit de marii regizori.

MOMENT 1. Spre sfârşitul anului 1940, Churchill şi Roosevelt, descifrând mesajele ENIGMA, ştiau de planul BARBAROSSA: atacul Uniunii Sovietice. L-au anunţat pe Stalin. Stalin a refuzat să creadă în sinceritatea „capitaliştilor".

Roosevelt optase. Cu comunismul stalinist, împotriva nazismului hitlerist. Stalin încă nu epurase partidul şi statul de evreime. Hitler o făcuse în mod radical.

Churchill considera Grecia ca santinelă la porţile Suezului şi a drumului spre Orientul Apropiat şi Mijlociu.

• 1940. Comandamentul britanic trimite în Grecia o escadrilă de aviaţie.

• 1941, aprilie. În Grecia sunt trei escadrile britanice cu un total de 80 de avioane de luptă şi trupe transferate din Libia, debarcate în martie.

Hitler doreşte ca Jugoslavia să se implice de partea Pactului Tripartit. Acţionează diplomatic în acest sens.

Cuplul Churchill–Roosevelt doreşte să atragă Jugoslavia de partea Aliaţilor Occidentali.

Funcţionează alianţa germano-sovietică. Hitler şi Stalin împărţiseră Polonia. Pactul Ribbentrop–Molotov răpise României Basarabia şi Bucovina. Prin diktatul de la Viena, Hitler dăruise lui Horthy jumătate din Transilvania.

Hitler voia o Nouă Ordine Mondială din care să excludă finanţa suprastatală evreiască. O folosise pentru a transforma

Germania într-o uriaşă maşină de război pusă în slujba Noii Ordini. Stalin transformase U.R.S.S. în altă maşină uriaşă de război, în vederea altei Noi Ordini Mondiale bazată pe dictatura proletariatului şi distrugerea capitalismului.

Supraguvernul iudeo-financiar american voia şi el o Nouă Ordine, socialistă la bază, condusă de propria oligarhie la vârf.

MOMENT 2. Reîntâlnim în Balcani un personaj mereu prezent în culisele politice ale primei jumătăţi de secol ca emisar al supraguvernului S.U.A. Pe lângă Lenin, implicat în ajutorul american oferit acestuia. Pe lângă Hitler, ca emisar al preşedintelui Roosevelt şi al C.F.R., în care „colonelul" House joacă acelaşi rol determinant de eminenţă cenuşie. Este vorba de William J. Donovan, născut în 1883, la Buffalo. Agent personal al lui Roosevelt, în 1941 numit director al **Biroului de coordonare a informaţiei,** în 1942 director al **Biroului pentru informaţii strategice** (O.S.S.); unul din fondatorii C.I.A.; cunoscut de serviciile speciale ale Reich-ului sub numele de cod **Mary,** poreclit de subalterni **Sălbaticul Bill.** Introdus de canadianul William Stephenson, confidentul lui Churchill pe probleme speciale, în tainele serviciilor secrete britanice; din 1939, omul de legătură dintre Roosevelt şi Churchill, dintre Roosevelt şi Hitler. Ales de cuplul Roosevelt–Churchill să determine Jugoslavia de a intra în război împotriva Germaniei.

– Motivul lui Roosevelt: să întârzie pe cât posibil atacul împotriva U.R.S.S., planul Barbarossa, definitivat la 18 decembrie 1940, când Hitler a emis **Directiva nr. 21.**

– Motivul lui Churchill: să atragă în Jugoslavia Armatele a 12-a şi a 2-a germane, spre a da răgaz forţelor strategice britanice din Grecia să se consolideze şi să se întărească.

O precizare cu bătaie istorică; care explică şi agresiunea barbară a S.U.A. în Jugoslavia deceniului 9, violarea Chartei Atlanticului, transformarea N.A.T.O. în ordonanţa de serviciu a C.F.R., definind S.U.A. ca pe jandarmul planetar însărcinat de ocultă să instaureze Noua Ordine Mondială prin forţă.

– Situaţia din Jugoslavia deceniului 4. Ţara miza şi pe garanţiile Franţei până la prăbuşirea acesteia. Ca şi România, Jugoslavia era supusă unor presiuni externe din partea vecinilor

care revendicau teritorii. Stat federativ, conţine în sine forţe centrifuge tinzând să-l dezagrege. Croaţia era butoiul de pulbere al federaţiei, mizând pe sprijinul Italiei.

– Regentul Paul şi primul ministru Tvetkovici încercaseră, vreme de cinci ani, să reconcilieze sârbii cu croaţii. Cei doi încercau să păstreze o neutralitate binevoitoare faţă de Italia şi Germania, situaţia geostrategică fiind net în defavoarea Jugoslaviei. Agenţii de influenţă ai Romei, Londrei, Berlinului şi Moscovei operau în forţă la Belgrad.

– Ungaria aderase la Pactul Tripartit, cerând patronilor de la Berlin şi Roma, revizuirea frontierelor în ideea refacerii Ungariei Sfântului Ştefan.

– Anul 1940, an fatal pentru România, care încercase să determine constituirea unui **bloc balcanic al neutrilor.** Regele Boris al Bulgariei este convins de diplomaţia germană să renunţe la participarea Bulgariei la consfătuirile periodice dintre România, Grecia, Jugoslavia şi Turcia. Mai mult. Bulgaria are pretenţii revizioniste faţă de România, Jugoslavia şi Grecia.

– Grecia şi Turcia propun a se lua măsuri defensive comune. Greşală capitală: Jugoslavia şi România resping propunerea.

– Urmează pierderile teritoriale ale României în favoarea U.R.S.S., Ungariei şi Bulgariei.

– Nemulţumit de pradă, Stalin îl trimite pe Molotov la Berlin cu misiunea de a negocia noile sfere de influenţă. Molotov are pe agendă patru puncte de discuţie:

1. Germania să abandoneze Finlanda.
2. România să treacă în zona de influenţă sovietică.
3. U.R.S.S. să poată stabili garnizoane în Bulgaria.
4. U.R.S.S. să devină stăpâna Dardanelelor în detrimentul Turciei.

– Hitler respinge toate cele patru puncte.

– Vom vedea că Roosevelt consimte la tot ceea ce Hitler a respins.

– La începutul lui 1941 în Jugoslavia s-au conturat factorii interni de conflict: Regentul Paul, primul ministru Tvetkovici, o bună parte din Partidul Ţărănesc Croat, puţini ofiţeri superiori. Împotriva puterii centrale: şeful ustaşilor croaţi Ante Pavelici

care complotează cu italienii, gazetarul Danilo Gregorici, care lucrează cu serviciile secrete germane, fostul şef al Statului Major General, generalul Duşan Simovici, revocat în 1940 pentru incompetenţă, care, împreună cu prietenul său, generalul de aviaţie Borislav Mircovici lucrau cu serviciile secrete britanice.

– Generalul Simovici, prin avocatul George Radin, apropiat de altă eminenţă cenuşie nefastă pentru Est, Harry Hopkins, consilierul principal şi agentul lui Roosevelt, transmite informaţii despre manevrele diplomatice ale guvernului. Acelaşi Simovici întreţine relaţii strânse cu V. Lebedev din N.K.V.D., lucrând la Belgrad sub acoperire de diplomat. Legătura este cunoscută în armată de ofiţerii deopotrivă antinazişti şi anticomunişti.

– Generalul Milan Nedici, ministrul de război, insistă să se semneze un pact cu Germania spre a contracara manevrele sovietice. Generalul ştie că, în Jugoslavia, a intrat un agent al Kominternului numit Tito. Regentul Paul îl demite pe general.

• 4 martie 1941. Regentul Paul este convocat de Hitler care-i dă un fel de ultimatum: aderarea la Pactul Tripartit ca o condiţie a menţinerii statului jugoslav. Asta după o campanie de presă plină de ameninţări. Iată că istoria se repetă astăzi aproape în aceeaşi termeni, locul lui Hitler luându-l Clinton şi al lui Ribbentrop, Madeleine Albricht. Acelaşi scenariu cu aceleaşi urmări tragice pentru poporul sârb.

• 25 martie 1941. Preşedintele Consiliului de miniştri, Tvetkovici, semnează, la Viena, aderarea la Pactul Tripartit. Opinia publică sârbească este revoltată.

MOMENT 3. Toamna lui 1940. Britanicii mută centrala lor de informaţii în insulele Bermude. Am vizitat arhipeleagul în primăvara lui 1976. Ca 99% dintre vizitatori n-am ştiut că, în subsolurile marilor hoteluri din aceste insule paradisiace, a fost instalată aparatura care făcea legătura între Londra, întregul imperiu britanic, agenturile serviciilor speciale din întreaga lume şi S.U.A., aliatul aflat încă în expectativă. Aici se transmiteau de la Bletchely, zi de zi şi oră de oră, mesajele comandamentelor germane decriptate cu ajutorul maşinii ULTRA. Tot în Bermude se pregăteau misiunile de comando în Europa.

• 1941. Prima săptămână a lui ianuarie. Vechiul port al insulelor, în apropierea bazei britanice de pe insula St. George. Conferința ultrasecretă A.B.C.–1, convocată de Roosevelt și Churchill. **(American-british conference nr. 1).** Întrunește somitățile militare ale celor două țări în cele mai diverse travestiuri și în cel mai mare secret. Roosevelt nu anunță Congresul. Nici miniștrii. Bermudele devin centrul de cooperare a decriptorilor anglo-americani.

• 1940. Decembrie. William J. Donovan pleacă din Bermude în Balcani spre a târî Jugoslavia în război împotriva Axei. Datorăm fostului ministru de Externe al României, prințul Mihai Sturdza, din cabinetul dictaturii legionare, amănunte puțin cunoscute ale misiunii lui Donovan în Balcani, publicate de acesta în volumul SINUCIDEREA EUROPEI, editura **Western Islanda,** Boston, 1968.

• 1941. Februarie. Donovan ajunge la Atena. Este în posesia ultimelor decriptări ULTRA–ENIGMA: 1. Ordin mareșalului Kesserling să zboare cu Corpul X aerian în Sicilia. 2. Ordin generalului Rommel să se ducă la Tunis și să redreseze situația dezastruoasă de pe frontul italiano-britanic. 3. Ordin Diviziei 5 motorizată și Diviziei 15 **Panzer** să intervină în Cyrenaica sub comanda lui Rommel. 4. Ordin de concentrare a unor divizii la hotarele României, cu toate că în țară se află, încă din 11 noiembrie 1940, Divizia 13 infanterie moto întărită **(Lehrstab R.I.);** iar în decembrie sosise Divizia 16 blindată care a intrat în cadrul Misiunii militare germane cu numele de cod **Lehrstab R.II.**

Sfârșitul lui februarie. Donovan se află la Sofia plină de agenți germani. În 1938 regele Boris, aflat la Londra, s-a întreținut cu Chamberlain, pe atunci trista, penibila și păguboasa figură de prim-ministru. Regele se temea de nazism, voia o apropiere de britanici. Convorbirea a fost scurtă, 20 de minute. Și rece. Venirea lui Donovan l-a determinat să caute la americani, ceea ce nu găsise la englezi; sprijin spre a rezista presiunilor Berlinului de a adera la Pactul Tripartit.

Aici are loc o manevră clasică de intoxicare făcută de Donovan, spre a întârzia executarea Directivei nr. 18, din 12

noiembrie 1940, privind invadarea Greciei. Manevra întruneşte trei componente:

1. La întâlnirea cu regele Boris, îl intimidează pe acesta fără să promită nimic, declarându-i, conform lui William Stevenson în cartea citată, A MAN CALLED INTREPID: *„Dacă Statele Unite vor intra în război mâine, politica lor va ţine cont de ceea ce faceţi în prezent"*. O obrăznicie care ignoră imperial situaţia dramatică geopolitică, geostrategică şi geoeconomică a ţării. Aici Donovan vizează să intimideze şi clanul germanofil de pe lângă rege.

2. Urmărit pas cu pas de agenţii germani se dedă la beţii crâncene, răspunde la toate invitaţiile, spre veselia urmăritorilor.

3. „Uită" pe masa de la hotel, sau în valizele vraişte, dosarele fabricate cu hârtii având antetul diverselor ministere, purtând indicaţiile **Top secret** sau **For eyes only** (A citi singur) în care sunt amintite proiectele diplomatice şi militare de ajutor ale S.U.A. pentru Bulgaria, România şi Jugoslavia, în cazul când Germania atentează la suveranitatea lor, note secrete de acord între Washington şi Londra de a contracara Germania în Balcani (P.F. de Villemarest, op. cit.).

Manevra reuşeşte pe deplin. Până când documentele sunt fotocopiate, până ajung la Berlin, trece timp. Din momentul audienţei la regele Boris de la care Churchill ceruse ca Donovan să obţină un răgaz de 24 de ore până la semnarea de către Bulgaria a aderării la Pactul Tripartit, acesta a obţinut, prin manevrele de mai sus, un răgaz de opt zile. Timp în care dispozitivul de apărare greco-britanic a fost întărit.

- 1941, 1 martie. Bulgaria semnează aderarea la pact.
- 2 martie. Primele trupe germane intră în Bulgaria.

Donovan se află la Belgrad.

DESFĂŞURARE (2). Am sintetizat starea explozivă în care se afla Jugoslavia la începutul lui martie 1941, când Donovan soseşte la Belgrad cu misiunea de a determina Jugoslavia să provoace Germania.

Nu mi se pare deloc o coincidenţă întâmplătoare că, în 1940, a intrat clandestin în Jugoslavia, cetăţeanul Spiridon Mekas, posedând paşaportul canadian nr. 32.829, cu data de eliberare 20

decembrie 1927, născut la 13 ianuarie 1895, la Karlovac (Jugoslavia), de profesie mecanic. Spiridon Mekas este Iosif Broz-Tito. Paşaportul, un fals al serviciilor speciale britanice.

Nu interesează aici trecutul lui Tito legat de asasinarea regelui Alexandru al Jugoslaviei şi a ministrului de Externe francez Barthou, aventurile lui spaniole şi kominterniste, legăturile cu serviciile speciale britanice, felul cum a scăpat de represaliile lui Stalin, aplicate comuniştilor europeni aflaţi în exil în U.R.S.S.

Interesează că Churchill şi Roosevelt l-au preferat pe el ca reprezentant comunist, kominternist venit la Moscova, rezistenţei naţionale jugoslave, reprezentată de colonelul Draza Mihailovici, şeful de Stat Major al Armatei a IV-a regală. Aici s-au operat destule falsuri istorice. Şi tot aici s-au pus în lucrare tezele Noii Ordini Mondiale ale lui Roosevelt, atât de limpede exprimate la 19 noiembrie 1937 de către fabianul britanic Murray Batler, pe care le repet *„... Comunismul este instrumentul graţie căruia vom arunca la pământ guvernele naţionale, în profitul unui guvern mondial, a unei poliţii mondiale, a unei monede mondiale..."*

MOMENT 4. Donovan se află la Belgrad cu misiunea exactă de a împinge Jugoslavia împotriva Germaniei.

• 1941, între 3 şi 27 martie. Regentul Paul şi prim-ministrul Tvetkovici caută febril formula unei neutralităţi binevoitoare.

Generalul opozant Simovici joacă pe mâna americanilor şi a sovieticilor aliaţi cu Germania.

Tito stă în aşteptare.

Donovan exploatează legăturile pregătite din timp de gazetarul englez Atherton, excelent agent al serviciilor speciale în Jugoslavia. Îl frecventează pe generalul Simovici şi lucrul este cunoscut în mediile militare antinaziste, întărind prestigiul acestuia.

Conform prinţului Sturdza în cartea amintită, Donovan îl întâlneşte pe Tito de mai multe ori în perioada 3–27 martie.

Lovitura de teatru este dată de telegrama semnată de Roosevelt, expediată lui Donovan în clar, prin serviciul telegrafic public, împotriva tuturor uzanţelor diplomatice. În aşa fel încât să fie exploatată de presă. Telegrama este o incitare la rezistenţă împotriva presiunilor Berlinului. În acelaşi timp, o confirmare a misiunii lui Donovan. Iată textul: *„Oricare naţiune care*

se supune servil va găsi puţină simpatie când Statele Unite vor stabili un bilanţ în raport cu cele care au rezistat nazismului".

Iată-l pe Roosevelt adjudecându-şi, încă din 1941, rolul de *judecător planetar al naţiunilor.*

Regentul Paul îl primeşte în audienţă pe Donovan. Neştiind că fabienii anglo-americani sunt decişi să desfiinţeze suveranitatea naţiunilor reprezentată în Balcani şi sud-estul european prin instituţia monarhică, face greşeala să-i mărturisească planul de a păstra neutralitatea binevoitoare faţă de Axă, din moment ce Hitler vrea să rupă alianţa cu comunismul.

Alertat de misiunea Donovan în Balcani, Hitler îl convocase pe regent şi-l somase să opteze, după cum am văzut. Cu toată telegrama lui Roosevelt, cu toate intrigile, intoxicările şi uneltirile lui Donovan, guvernul Tvetkovici semnează la 25 martie aderarea la Pactul Tripartit.

• 27 martie. Două zile de la semnare. Lovitură de stat dată de generalul Simovici, care nu ratifică documentul semnat de fostul prim-ministru. Regentul Paul ia calea exilului. În locul lui este instalat prinţul Petru, în vârstă de 17 ani.

Donovan, agenţii lui de influenţă, reţeaua serviciilor speciale britanice şi sovietice au câştigat partida.

O rectificare necesară. Este un neadevăr istoric, un fals folosit de istoriografia comunistă la dictatul Moscovei, acela de a-i taxa pe regentul Paul şi pe prim-ministrul Tvetkovici drept nazişti, aşa cum s-a procedat şi cu mareşalul Antonescu şi cu primul ministru Mihai Antonescu.

Acordul semnat de diplomaţii Jugoslaviei, la Viena, în 25 martie, nu prevedea intrarea în război alături de Germania. Prevedea o creştere a livrărilor de piele, tranzitul materialelor de război şi al serviciilor sanitare ale **Wehrmacht**-ului, dacă Berlinul o va cere.

MOMENT 5. Scena cheie a scenariului semnat de Roosevelt şi Churchill. Întors în S.U.A., Donovan se adresează prin radio poporului american, făcând bilanţul misiunii balcanice. Salută curajul celor care se opun agresiunii germane. B.B.C. redifuzează textul. Îi adaugă mesajul scenaristului principal, Churchill, adresat coautorului, Roosevelt, mesajul care laudă **magnificul lucru făcut**

de William J. Donovan în Balcani. Aţâţarea spritului public din Jugoslavia atinge paroxismul.

Nota bene. Momentul se intercalează în timp înainte ca regentul Paul să ia calea exilului. Croatul Matchek îi propune regentului să atace Belgradul spre a anihila manifestaţiile montate de aderenţii lui Simovici.

Regentul refuză să declanşeze un război civil. Trece în Grecia.

Simovici se consultă cu reprezentantul N.K.V.D.-ului, Lebedev. Soluţia acestuia: un pact cu U.R.S.S. Generalul solicită diplomaţii italieni. Le cere ca Italia să devină puterea dominantă în Jugoslavia. Îl abordează pe diplomatul britanic Ronald Campbell, oferindu-i baze pe Coasta Adriaticii.

În situaţia pe muchie de cuţit a ţării lui, nu dă nici un ordin de mobilizare a armatei.

Demiterea lui din funcţia de şef al Statului Major General ca incompetent, ordonată de regentul Paul, se justifică integral.

Ce ştim de la istoria militară? Că în sudul Austriei şi în sud-vestul Ungariei s-a grupat Armata a 2-a germană, având misiunea ofensivă pe direcţia Zagreb–Belgrad. Că în jurul Sofiei s-a grupat Armata 12-a germană, cu o misiune ofensivă spre Belgrad şi a doua spre Skoplje, pentru a separa Jugoslavia de Grecia. Că legătura dintre cele două Armate germane a fost asigurată de Armata 3-a şi Corpul 1 motorizat maghiar, cu direcţia de ofensivă Subotiţa–Novi Sad. Că Armatele 9 şi 11 italiene concentrate în Albania, trebuiau să ajute la tăierea legăturilor dintre Jugoslavia şi Grecia; iar Armata a 2-a, concentrată în nord-estul Italiei, trebuia să-şi dezvolte ofensiva în lungul litoralului dalmatin al Adriaticei. Că Jugoslavia avea 21 de divizii. Că ofensiva concentrică a armatelor germano-maghiare-italiene a surprins armata jugoslavă în curs de mobilizare.

Am fost martor ocular al trecerii unor mari unităţi germane din Ungaria spre Banatul sârbesc. Ca şi al valurilor succesive de bombardiere care, în dimineaţa de 6 aprilie, au atacat Belgradul.

Mai ştim de la Istoria militară că Jugoslavia a fost împărţită între Germania, Italia, Ungaria şi Bulgaria. Că România nu a participat nici la agresiune, nici la împărţirea prăzii.

Că în aprilie 1941, Germania era aliată cu U.R.S.S.

Ce nu ştim de la istoria oficială? Că între 6 aprilie 1941, data invadării Jugoslaviei, şi 21 iunie 1941, data declanşării planului **Barbarossa,** Tito n-a tras un singur glonţ împotriva invadatorilor, demonstrând subordonarea faţă de Moscova. Că operaţiunea intitulată de Hitler, **Pedeapsa,** a fost declanşată de sfintele sărbători ortodoxe ale Paştilor. Că la 13 mai, Andrei Vâşinski l-a convocat pe ambasadorul jugoslav, spunându-i că misiunea lui s-a terminat şi că s-a terminat de asemenea cu suveranitatea ţării lui. Că la Washington, William J. Donovan a înfiinţat **Comitetul prietenilor Jugoslaviei.** Dar mai ales, noi cei din Est n-am ştiut decât deformat şi schilodit faptul că şeful de stat major al Armatei a 4-a regală, colonelul Draza Mihailovici, în fruntea a 25 000 de soldaţi şi ofiţeri a organizat rezistenţa armată încă din 9 aprilie. Că peste un an, Mihailovici avea sub ordine 141 000 de oameni în uniformă. Că abia în septembrie 1941, Tito a avut sub arme 6 000 de oameni cu care a început să hărţuiască trupele de ocupaţie. Că întregul ajutor anglo-american a fost dirijat spre comuniştii lui Tito, ignorându-se armata lui Mihailovici. Că partizanii comunişti ai lui Tito au atacat, împreună cu trupele de ocupaţie germane, armata naţională comandată de colonelul Mihailovici. Că Tito a fost instrumentul prin care fabienii anglo-americani, în complicitate cu Stalin, au lichidat monarhia sârbo-croată în favoarea unui stat comunist, pe care Tito l-a rupt de sub tutela Moscovei, asigurându-i, prin protectorii săi occidentali, un larg spaţiu de manevră politică şi economică, care, spre deceniul 9, nu s-a mai aliniat programului Noii Ordini Mondiale iudeo-capitaliste, adus la zi şi lansat în plină ofensivă după înfrângerea Noii Ordini concepută de Hitler şi a Noii Ordini staliniste. Ambele de esenţă naţională.

O invitaţie la reflexie. Invit cititorul să pună pe două coloane: date, motivaţii, acţiuni diplomatice, economice şi militare privind agresiunea multinaţională săvârşită asupra Jugoslaviei în aprilie 1941, cu date, motivaţii, acţiuni diplomatice, economice şi militare privind acţiunea de dezmembrare a Jugoslaviei din deceniul 9, având ca motor S.U.A., drept stindard N.A.T.O. şi drept executanţi, subordonaţii occidentali. În cele două coloane să treacă şi pierderile suferite de Jugoslavia. În oameni, infrastructură,

monumente istorice şi de artă, valori de patrimoniu, valori ecologice. După care să tragă linie. Să adune. Să scadă. Şi să-şi formuleze concluziile.

3

O EXPLICAŢIE. Analizând şi sintetizând acţiunile militaro-politice ale S.U.A. şi Angliei în cel de al doilea război mondial, acţiuni pe frontul secret şi în conducerea politică a războiului, desprind trei aspecte definitorii pentru concepţia care le-a determinat:

1. Sprijinul masiv al mişcărilor de rezistenţă comuniste din Europa, în dauna mişcărilor de rezistenţă naţionaliste.

2. Stoparea înaintării armatelor anglo-americane spre centrul Europei şi al Germaniei, pentru a-i oferi lui Stalin cât mai mult spaţiu de cucerit.

3. Livrarea către U.R.S.S. a tuturor refugiaţilor ruso-ucrainieni, a unităţilor generalului Vlasov, a prizonierilor germani care s-au predat occidentalilor, dar care luptaseră pe Frontul de Est.

Cele trei aspecte derivă din constantele ideologice şi politice ale **New Age**, care definesc conceptele fabiene şi interesele organismelor supraguvernamentale **Council on Foreign Relations** (C.F.R.) şi **Royal Institut of International Affairs** (R.I.I.A.).

1. Consider neavenită o trimitere la agenţii sovietelor recrutaţi în Anglia şi S.U.A., infiltraţi până la cele mai înalte vârfuri ale serviciilor speciale, diplomatice şi statale. S-au făcut dezvăluiri uluitoare mai ales de către dezertorii sovietici din K.G.B., ca acel colonel Oleg Gordievski, sau presupusul ţarevici Aleksei Nicolaevici Romanov, alias colonelul N.K.V.D., Goloniewski. S-au scris tomuri după tomuri despre trădătorii britanici numiţi **Cei cinci magnifici**, sau despre cei americani, care au creat reţele prosovietice şi procomuniste deturnând paraşutările de tehnică de luptă şi echipamente de la rezistenţa naţională la cea comunistă.

Sub ce protecţie? Sub ce acoperire? Cu ce complicităţi? Iată câteva fapte tragice săvârşite cu cinism absolut de către conducerea secretă a războiului Aliaţilor.

Prima mişcare de rezistenţă din Europa a fost a polonezilor.

• 1944. Nu fac istoricul acestei rezistenţe având două componente. Cea naţională şi cea comunistă. În 1944 rezistenţa naţională însuma 380 000 de luptători bine echipaţi şi încadraţi, luptând în spatele **Wehrmacht**-ului sau în sectoarele repartizate de Armata Roşie. În spatele acestor unităţi au apărut detaşamentele N.K.V.D.-ului, care au procedat la dezarmarea luptătorilor. La lichidarea celor care refuzau să se lase internaţi în lagăre. Operaţiunea de dizolvare, capturare sau asasinare a luptătorilor naţionalişti polonezi din rezistenţă a durat din martie până în octombrie pe tot cuprinsul dintre Ţările Baltice şi Cehoslovacia.

Posturile de radio ale rezistenţei au lansat spre Londra apeluri disperate. Nici un răspuns. Nici un demers către Stalin care, lichidând fizic rezistenţa naţională poloneză, a făcut posibilă instalarea puterii comuniste prosovietice a Comitetului de la Lublin, pregătit din timp la Moscova.

Insurecţia naţională de la Varşovia în care au pierit 220 000 de polonezi fără ca Armata Roşie, aflată pe Vistula, să tragă o singură salvă în ajutorul insurgenţilor, crimă politică mârşavă, se înscrie în acelaşi desen de lichidare a naţionalului în folosul comunismului, program aplicat de cei Trei Mari criminali de război rămaşi triumfători şi nepedepsiţi: Roosevelt, Stalin, Churchill.

• 1944, septembrie. Generalul slovac Iosif Katlos, cu 25 000 de oameni ai armatei slovace, eliberaseră cea mai mare parte a ţării începând din august. Generalul cere ajutoare Aliaţilor aflaţi în Italia. Fără să ştie că Europa de Est şi Centrală fuseseră cedate de Roosevelt lui Stalin. După cum nici cei din serviciile speciale americane bazaţi la Caserta nu ştiau. Howard Chaplin, şeful informaţiilor din O.S.S. pentru Mediterana şi Balcani, pregăteşte 40 de voluntari din O.S.S. care, la 25 septembrie, sunt paraşutaţi în Munţii Tatra, unde trebuiau să fie recuperaţi de slovaci.

• Din 25 septembrie până-n Crăciunul 1944 nici un semn de la cei 40.

• 6 Divizii S.S. încercuiesc trupele slovace.

• De Crăciun celor 40 li se paraşutează muniţie şi alimente.

• Germanii sunt avertizaţi, de cine şi cum, mister, de prezenţa grupului. Se deconspiră ascunzătoarea; 38 sunt masacraţi,

2 scapă, se apropie de avangărzile sovietice, după care dispar. S.S.-ul masacrează armata slovacă a generalului Katlos. Abia după, Moscova lansează trupe speciale de intervenţie N.K.V.D. sub comanda locotenentului colonel Kovaltciuk şi Brigada a 2-a din Armata I-a cehoslovacă, constituită în U.R.S.S., de sub comanda generalului Ludwik Svoboda, viitor premier.

• Cei 5 000 de partizani cehi şi slovaci care n-au mişcat, câtă vreme diviziile S.S. au lichidat armata naţională slovacă, ocupă Kosice.

• 1945. Primăvara. Moscova roagă Armata a 3-a americană, gata să intre în Cehoslovacia, să se abţină.

• 1943. Armata iugoslavă de partizani a colonelului Mihailovici este abandonată de anglo-americani, care dirijează toate paraşutările spre partizanii lui Tito.

• Franţa. Pe tot timpul ocupaţiei, comuniştii din *maquis* primesc de zece ori mai multă tehnică de luptă decât grupările militare, decât cele ale lui Vercors.

• Norvegia. Rezistenţa militară numită **Milorg,** creată în 1940, deopotrivă antinazistă şi anticomunistă, este sabotată permanent de agenţii englezi prosovietici de tip Philby. Abia în martie 1945 americanii au putut organiza un desant dezastruos sub comanda lui William Colby, pentru a executa misiunile de sabotaj în nordul ţării. Agenţii prosovietici britanici au manevrat astfel încât piloţii norvegieni, refugiaţi în Marea Britanie, să nu piloteze avioanele disponibile ale R.A.F.-ului, cu care să transporte armament, muniţie şi alimente pentru **Milorg.** Când au cedat americanilor această misiune, piloţii celor trei avioane ai misiunii Colby, instruiţi rapid, fără să cunoască zona şi terenul de aterizare, au condus la dezastru două din aparate, al treilea lansând containerele cu armament şi echipament departe de locul unde au fost paraşutaţi oamenii din comandoul american.

• Bulgaria. Spre a devansa lovitura de stat pregătită, ca şi în România, de fracţiunile pro-occidentale, Stalin declară război Bulgariei la 5 septembrie 1944. Împreună cu trupele sovietice, comandate de generalul-colonel S. Biriuzov, intră în Bulgaria şi 350 ofiţeri N.K.V.D. Ştim că regele Boris fusese otrăvit, aliaţii aruncând vina asasinatului pe serviciile speciale ale Reich-ului.

Ulterior s-a stabilit că a fost mâna N.K.V.D.-ului. Mişcarea de rezistenţă bulgară a fost de natură comunistă. Frontul Patriei ajutat de ofensiva sovietică s-a instalat la putere prin ocuparea Sofiei de către armata populară de eliberare la 9 septembrie 1944. Cu începere din februarie 1945, până în vara 1945, regimul instalat la Sofia a arestat şi lichidat 76 000 de bulgari, fără ca Roosevelt şi Churchill să protesteze pe lângă Stalin la Postdam, în numele drepturilor omului.

2. Analiza ofensivei Aliaţilor occidentali pe Frontul de Vest după debarcarea din Normandia, literatura de specialitate, mărturiile alambicate ale generalului Dwigt D. Eisenhower din volumul CRUCIADĂ ÎN EUROPA; deturnarea Corpului 5 din Armata comandată de generalul american Hodges, pe care generalul Patton, mort mai târziu într-un foarte misterios accident rutier îl trimisese în Cehoslovacia, afirmaţiile lui P.F. de Villemarest în volumele citate, conduc la concluzia că o decizie politică unilaterală, luată de Roosevelt, a încetinit printr-o serie de manevre acceptate tacit de comandantul suprem al forţelor anglo-americane Eisenhower, ritmul înaintării spre Berlin şi centrul Europei, spre a-i oferi lui Stalin jumătate de continent pentru experienţa comunistă.

3. La 29 septembrie 1944, Armata Roşie intră în Jugoslavia, pecetluind soarta cetnicilor naţionalişti ai generalului Mihailovici. Arestat, în 13 martie 1946, în pădurile unde a rezistat germanilor, lui Mihailovici i se face un proces arbitrar, fiind acuzat de trădare. El, cel dintâi şi cel mai eficient luptător împotriva invadatorilor germano-italiano-maghiari! Este împuşcat în iulie 1946, fabienii anglo-americani dând câştig de cauză comunismului, în dauna naţionalismului.

Înaltul comandant anglo-american îi predă lui Tito, 30 000 de sârbi, croaţi, sloveni, bosniaci şi muntenegreni refugiaţi de război în zonele aliate. Reprimările ordonate de Tito, ca şi în Bulgaria, România şi Ungaria, ating cotele care definesc holocaustul. Fără nici o reacţie a vajnicilor apărători ai drepturilor omului de peste Canalul Mânecii. Sau de peste Ocean.

Cu acelaşi cinism anglo-americanii livrează N.K.V.D.-ului peste două milioane de cetăţeni sovietici, refugiaţi în Vest.

O PARANTEZĂ ŞI O CONCLUZIE PARŢIALĂ

Intervenţia barbară a S.U.A. prin intermediul N.A.T.O. în Serbia cu încălcarea tuturor legilor internaţionale şi în disprețuirea aroganță a Organizaţiei Naţiunilor Unite are antecedente degradante în zonă. Pentru a stabili un punct de sprijin pe coasta Adriaticii în flancul sudic al lagărului socialist, serviciile speciale americane au instruit, dotat şi înarmat un detaşament format din albanezi refugiaţi în Vest, între 1944–1945, de tăria a 500 oameni. Detaşamentul mărşăluieşte din Grecia cu obiectiv Tirana, sub flamura eliberării Albaniei de sub comunişti. Satele prin care trece îl primesc cu entuziasm. Se ştie că regimul comunist albanez a fost deosebit de dur, instaurând în ţară o teroare crâncenă. Cineva din serviciile speciale ale S.U.A. i-a informat pe sovietici. Trupe ruso-bulgare, dotate cu artilerie şi aviaţie de observaţie, au interceptat detaşamentul naţionaliştilor albanezi. Au avut loc lupte crâncene în terenul muntos al Albaniei, soldate cu 300 de morţi albanezi. Douăzeci au căzut prizonieri. 180 au reuşit să se retragă. Satele care-i primiseră ca pe eliberatori au fost incendiate. Locuitorii împuşcaţi. 2 000 dintre cei scăpaţi au fost deportaţi.

La prima vedere s-ar părea că autorul s-a îndepărtat nepermis de mult de la subiectul propus. Operând sinteze, înscriind rezultatul acestora pe etapele Războiului rece, purtat de supraguvernul S.U.A. împotriva propriei lui creaturi, comunismul european; analizând ansamblul strategiilor, tacticilor, mijloacelor prin care oculta iudeo-financiară a reuşit să submineze economia sistemului socialist european, să intoxice opinia publică din Est, să

infiltreze agenţi de presiune urmând un plan pe termen de o jumătate de veac; coroborând concluziile cu acţiunea perfect articulată de dezmembrare a Jugoslaviei, cu agresarea criminală a Serbiei, putem formula o concluzie parţială conform căreia Oculta a renunţat să împartă Terra cu comunismul din momentul în care Stalin a elaborat teoria naţiunilor şi a limbilor naţionale, sprijinind un comunism naţional, care contrazice flagrant şi periculos fabianismul Noii Ordini Mondiale dorit de ea.

Lupta de o jumătate de veac dintre naţional-comunismul reprezentat de Rusia şi internaţionalismul megacapitalului reprezentat de S.U.A. a influenţat determinant evoluţia istorică a României. Victoria megacapitalismului preponderent evreiesc, având drept for coordonator mondial **Council on Foreign Affair (C.F.R.)**, supraguvernul S.U.A. din deceniul al doilea la zi, hotărât să impună Noua Ordine Mondială prin desfiinţarea suveranităţii naţiunilor, sângeros ilustrat în fosta Jugoslavie, pune României probleme de viaţă şi de moarte. Aţâţând răzmeriţele confesionale şi interetnice, sprijinind sectele, înfometând masele, distrugând economia naţională în cele două sectoare cheie care asigură independenţa: agricultura şi industria; favorizând atacul la instituţiile fundamentale, la valorile şi memoria naţională, oculta pregăteşte federalizarea României în viziunea unei Noi Ordini Mondiale pe cât de utopice, pe atât de mortal periculoase pentru rămânerea ţării în istorie.

4

DOCUMENTUL REVELATOR care concretizează, precizează, explică şi personalizează politica supraguvernului S.U.A., cu începere de la Wilson la Clinton, este semnat de Roosevelt. Documentul însumează viziunea geopolitică globală a imperialismului finanţei iudeo-americane de coloratură fabiană, propunându-i lui Stalin o reîmpărţire a sferelor de influenţă la scară planetară. Exprimă noul raport de forţe în contextul istoric în care vechile imperii europene şi asiatice, mai apoi cele coloniale şi-au încetat existenţa, dezvoltarea inegală a economiilor propulsând

în prim-planul istoriei jumătăţii celui de al XX-lea veac două supraputeri: S.U.A. şi U.R.S.S.

Documentul se constituie din scrisoarea lui Roosevelt către marele rabin Zabrusky, omul de legătură directă cu Stalin. Este datată: **Casa Albă, Washington, 20.2.43.** A fost publicat în 1949 de diplomatul spaniol M. Dussinague în volumul ESPANA TENIA RAZON – Spania are dreptate. M. Dussinague a fost în timpul celui de al doilea război mondial adjunctul ministrului Afacerilor Externe, contele Jordana. Se pare că a avut şi misiuni prin mijlocirea cărora a obţinut textul scrisorii şi o sumă importantă de informaţii secrete privind acţiunile nu prea curate ale unor cadre ale O.S.S., aparţinând deopotrivă şi la **Council on Foreign Relations,** desfăşurate în Europa Occidentală, Centrală şi de Sud-Est.

Scrisoarea-document istoric de maximă importanţă pentru a înţelege cum a fost planificată şi pusă în operă Noua Ordine Mondială postbelică, pe deasupra şi fără voia popoarelor, explică şi motivează evenimentele care au configurat evoluţiile României în ultima jumătate de veac, deschizând şi perspectivele hărăzite de supraguvernul iudeo-financiar al S.U.A. în ipoteza parvenirii lui la funcţia de instanţă supremă de decizie a planetei. Considerându-l referenţial pentru întregul meu demers politic, îl transcriu în întregime, subliniind prin litere cursive acele părţi din text care conţin oferta lui Roosevelt pentru construcţia prin dictat a Noii Ordini Mondiale în complicitate cu U.R.S.S. şi Marea Britanie. Şi care ne privesc direct. Iată textul:

Casa Albă, Washington, 20.2.43.

Dragă Domnule Zabrusky,

Cum am avut plăcerea de a vă spune ca şi d-lui Weis, sunt profund emoţionat pentru că, Consiliul Naţional al tânărului stat Israel, a avut extrema bunătate de a mă propune ca mediator pe lângă prietenul nostru comun Stalin, în aceste momente dificile în care tot felul de fricţiuni din sânul Naţiunilor Unite – în pofida atâtor renunţări – vor avea consecinţe funeste pentru toţi, dar în principal pentru U.R.S.S. ea însăşi.

Este deci în interesul vostru şi al nostru să rotunjim unghiurile – ceea ce este dificil de a obţine cu Litvinov, căruia am fost

obligat să-i fac observaţia – cu marele meu regret – că acela care caută gâlceavă Unchiului Sam va avea să se plângă, asta atât în afacerile interne cât şi în cele externe. Deoarece pretenţiile lui cu privire la activităţile comuniştilor în Statele Uniunii Americane sunt absolut intolerabile.

Timoşenko s-a arătat mult mai rezonabil în scurta dar fructuoasa sa vizită, manifestându-şi dorinţa că o nouă întrevedere cu mareşalul Stalin va constitui un mijloc rapid de a ajunge la un schimb direct de vederi. Estimez că acesta este din ce în ce mai urgent, mai cu seamă amintindu-se de tot binele care a rezultat din tête-a-tête-ul Stalin–Churchill.

Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie sunt dispuse fără nici o restricţie mentală – să dea U.R.S.S.-ului paritate absolută şi drept de vot în reorganizarea viitoare a lumii de după război. Ea va face deci parte – cum Prim-Ministrul englez i-a spus la Aden înmânându-i anteproiectul – din grupul dirigent în sânul Consiliului Europei şi în Consiliul Asiei; ea are drept nu numai prin vasta sa situaţie intercontinentală, dar mai presus prin magnifica luptă contra nazismului, care va merita laudele Istoriei Civilizaţiei.

Este în intenţia noastră – şi vorbesc în numele marii mele ţări şi a puternicului imperiu britanic – ca aceste consilii continentale să fie constituite prin totalitatea statelor independente respective cu reprezentare proporţională echitabilă.

Şi voi puteţi, scumpul meu Domn Zabrusky, să-i afirmaţi lui Stalin că U.R.S.S. se va găsi pe picior de egalitate şi la egalitate de vot cu Statele Unite şi Anglia în Direcţia ziselor Consilii (al Europei şi Asiei). **În egalitate cu Anglia şi Statele Unite ea va fi membră a înaltului tribunal care va fi creat pentru a rezolva diferendele dintre naţiuni şi ea** *(n.n. U.R.S.S.)* **va interveni la fel, identic în selecţia, prepararea, înarmarea şi comandamentul forţelor internaţionale, care, sub ordinele Consiliului continental, vor veghea în interiorul fiecărui stat la menţinerea păcii în spiritul demnei Societăţi a Naţiunilor. Astfel, aceste entităţi inter-state şi armatele lor anexe îşi vor putea impune deciziile şi să se facă ascultate.**

Aşa stând lucrurile: o situaţie atât de înaltă în ierarhia universului va trebui să-l satisfacă suficient pe Stalin, pentru ca să nu-şi reînnoiască pretenţiile capabile să se creeze probleme insolubile. De asemenea continentul american va rămâne în afară de orice influenţă sovietică şi sub exclusivitatea Statelor Unite, aşa cum am promis-o ţărilor continentului nostru.

În Europa, Franţa, căreia îi rezervăm un secretariat cu părere consultativă, dar fără drept de vot, preţul rezistenţei actuale şi pedeapsă pentru slăbiciunea ei anterioară, Franţa va gravita pe orbita britanică.

Portugalia, Spania, Grecia se vor dezvolta sub protecţia Angliei spre o civilizaţie modernă, care le va scoate din prăbuşirea lor istorică.

Noi acordăm U.R.S.S.-ului un acces la Mediterana, noi suntem de acord cu dorinţele sale referitor la Finlanda şi la Baltica şi vom cere Poloniei o atitudine judicioasă de înţelegere şi compromis! Stalin va conserva un câmp vast de expansiune în inconştientele mici ţări din Estul european – totuşi ţinând cont de drepturile care se datoresc fidelităţii Jugoslaviei şi Cehoslovaciei – şi el va recupera în totalitate teritoriile care au fost smulse temporar Marii Rusii.

Şi îndeosebi: pericolul german, după împărţirea celui de al III-lea Reich şi încorporarea bucăţilor sale altor teritorii, în vederea creerii de naţionalităţi noi, fără legătură cu el, va dispare definitiv atât ca pericol pentru U.R.S.S., pentru Europa şi pentru restul lumii.

Turcia – dar de ce este bine să discutăm încă: va trebui să înţeleagă bine şi Churchill i-a dat, în numele noastre, asigurările necesare lui Inonu. Accesul la Mediterană înlesnit lui Stalin trebuie să-i fie de ajuns.

Asia: de acord cu cererile lui, fără complicaţii ulterioare. În ce priveşte Africa: ce vreţi voi? Trebuie să se redea Franţei câte ceva şi chiar să se compenseze pierderile din Asia. Este necesar să se dea câte ceva Egiptului, după cum s-a promis Wafdiştilor. În ce priveşte Spania şi Portugalia vor trebui despăgubite pentru renunţările necesare unui mai bun echilibru universal. **Statele Unite intră de asemenea de partea dreptului de cucerire şi vor**

reclama cu necesitate câteva puncte vitale pentru zona lor de influenţă. *Aceasta nu este decât prea just. Braziliei va trebui să i se dea mica sa expansiune colonială care i-a fost oferită.*

În vederea distrugerii rapide a Reich-ului, convingeţi-l pe Stalin, scumpul meu Domn Zabrusky, de a ceda pentru binele tuturor în materie de colonizare a Africii şi de a abandona toată propaganda şi intervenţiile în centrele muncitoreşti din America. Convingeţi-l de asemenea de înţelegerea mea totală şi de vechea mea simpatie, de dorinţa mea de a uşura soluţiile, ceea ce face mai oportună ca niciodată întrevederea pe care o propun – nu se dezbat aici decât liniile generale ale unui plan destinat să fie studiat.

Aici este chestiunea şi toată chestiunea.

Am apreciat cu cea mai mare plăcere – cum vi-am spus-o la timpul său – termenii generoşi ai scrisorii prin care îmi împărtăşiţi decizia şi dorinţa de a-mi oferi, în numele Consiliului naţional, un exemplar din cea mai mare comoară a Israelului, sulul Torah. Această scrisoare vă dă dovada acceptării mele; loialităţii răspund cu cea mai mare încredere. Binevoiţi, vă rog, să transmiteţi gratitudinea mea Înaltei Entităţi pe care o prezidaţi amintind fericita ocazie a banchetului celei de a 31 aniversări.

Doresc să aveţi cel mai mare succes în munca voastră de interpret. Foarte sincer al vostru,

Franklin Roosevelt

Un punct de vedere. Pentru mine scrisoarea lui Roosevelt către marele rabin Zabrusky se constituie într-un document de psihopatologie a unui eu mesianic paranoic, de irealitate geopolitică, de ignorare crasă şi respingere a informaţiilor furnizate de către serviciile speciale în legătură cu adevărul despre stalinism, de dispreţ imperial pentru naţiunile mici, de atitudine dictatorială faţă de destinul lor, de încălcare grosolană a principiilor democratice demagogic propulsate prin propagandă, de nerecunoaştere a legităţilor istorice care guvernează evoluţia naţiunilor, de imperialism rapace, fără urmă de analiză obiectivă a urmărilor împărţirii lumii pe taraba murdară a zarafilor mondiali, totul în desenul impunerii prin dictat a Noii Ordini Mondiale, într-o

viziune tripartită. Adică gestionată în prima etapă de către S.U.A., Marea Britanie şi U.R.S.S.

Cum Roosevelt trece România dintr-un condei, cu o nerușinare sfidătoare în rândul **inconştientelor mici ţări din Estul european,** cedate experimentelor staliniste, cum această decizie imperială a marcat profund şi multilateral dezvoltarea României în ultima jumătate de secol prilejuind un proces istoric revoluţionar, cu amprentă naţională specifică, cum documentul dezvăluie intenţionalităţi exacte în legătură cu viitorul umanităţii, tratând superficial contradicţiile mortale dintre concepţia stalinistă a evoluţiei mondiale şi cea fabian iudeo-capitalistă, cum în mesianismul lui fanfaron n-a prevăzut cel de al treilea război mondial, Războiul rece şi nici urmările lui care din nou afectează grav destinul României, sunt obligat, spre a configura în datele lor esenţiale revoluţia şi contrarevoluţia în România, la precizarea unui punct de vedere faţă de mai sus prezentatul document.

1. Scrisoarea dezvăluie că politica imperială a S.U.A. planificată pe termen lung este elaborată de iudeo-finanţa americană, Roosevelt fiind unul din reprezentanţii ei în secolul XX. Că spre a-i realiza o parte din obiective care prin însumare să conducă la o Nouă Ordine Mondială, împărţind planeta în două mari sfere de influenţă şi dominaţie: cea capitalistă şi cea comunistă, supraguvernul S.U.A., creatorul de fapt al statului Israel, apelează prin faţa lui văzută, Roosevelt, la bunele oficii ale marelui rabin Zabrusky, fapt care demonstrează:

- solidaritatea şi coincidenţa de interese evreieşti la nivel mondial;
- ascendenţa şi autoritatea rabinică în universul suprastatal evreiesc;
- rolul dominant jucat de evreime în deceniul al patrulea atât în S.U.A. cât şi în U.R.S.S., rolul de mediator între cele două centre de putere evreieşti fiind atribuit unui mare rabin din cel mai proaspăt centru de putere zonal ca poziţie geografică, mondial ca poziţie politică, Israelul stat aflat abia în formare şi consolidare;

– indiferent de ideologie, poziţia socială şi avere, mozaismul unifică lumea iudaică, înscrisurile religioase vechi ca acel sul Torah promis lui Roosevelt, dobândind valori etnico-morale deosebite.

2. Scrisoarea pune în evidenţă contradicţiile de fond între capitalism şi comunism. Între Stalin şi aliaţii occidentali. Fiecare dorind ca în momentul victoriei să-şi adjudece o cât mai mare zonă de influenţă şi dominaţie. Roosevelt încearcă să scape de infiltraţia sovietică în Africa, unde finanţa americană se substituie vechilor imperii coloniale europene, oferindu-i, ca sferă de expansiune, Asia. Cu o ameninţare abia voalată cere sovieticilor să înceteze orice propagandă în centrele muncitoreşti din S.U.A., amintind şi subliniind că, geopolitic şi geoeconomic, continentul american va rămâne sub dominaţia S.U.A.

Aici Roosevelt îşi dezvăluie incompetenţa de şef suprem al administraţiei. Bovarysmul fabiano–marxisto–troţkist. Se opune propagandei comuniste în centrele muncitoreşti, dar acceptă tacit infiltrarea agenţilor prosovietici în întreaga administraţie şi mai ales în serviciile speciale. Listele agenţilor descoperiţi după război însumează peste 800 de nume. Lauchin Currie a fost unul din cei 6 secretari ai lui Roosevelt şi unul din intimii preşedintelui. În acelaşi timp unul din cei zece aşi ai spionajului prosovietic din S.U.A. Dexter White, agent din 1934 în reţelele **Ware** şi **Silvermaster**, mutat de la Tezaur la Casa Albă, Virginius Frank Coe, ministru al grupului special însărcinat cu securitatea federală, William-Ludwig Ullmann la Tezaur, dar, din 1935, însărcinat să fotocopieze documentele secrete furate prin reţeaua **Silvemaster** ilustrează complicitatea inexplicabilă a preşedintelui cu agenţii N.K.V.D.-ului. Comisia de anchetă a Congresului a prezentat, prin 1954, o listă incompletă de agenţi prosovietici conţinând 569 de nume. Unul din zece a fost condamnat de faţadă. Altul din zece a fost licenţiat din slujbă. Ceilalţi, după câţiva ani de uitare, au fost încadraţi în posturi importante.

Ambiguu şi prostalinist, Roosevelt a stăruit în ideea umanizării teoriei bolşevice, ignorând cu bună ştiinţă zecile ei de milioane de victime în ideea obsesivă a unei Noi Ordini Mondiale capitalisto-comunistă.

3. O altă obsesie mesianică deosebit de periculoasă la scara istoriei este cea demiurgică. Roosevelt se crede alesul proniei pentru a redesena harta lumii. Lucrul este vizibil în scrisoarea către Zabrusky. Dacă Hitler s-a opus ferm cererilor lui Stalin de a-şi extinde zona de influenţă din Finlanda la Egee, Roosevelt, cu o mărinimie care frizează inconştienţa, îi dă acestuia acces la Mediterana. Prin Grecia? Prin Turcia? Prin Jugoslavia, via România? Neliniştea preşedintelui Turciei se justifică pe deplin. Că jocul de-a reîmpărţirea lumii nu este un act de diplomaţie conjuncturală spre a potoli foamea stalinistă de noi zone de ocupaţie şi influenţă, ci o concepţie politică adânc înrădăcinată a diplomaţiei supraguvernului S.U.A. însuşită şi îmbogăţită de Roosevelt, o dovedeşte fostul premier britanic Antony Eden în MEMORIILE sale. Povestind dineul din 15 martie 1943, deci la o lună după întocmirea scrisorii către marele rabin Zabrusky, Roosevelt îi spune primului ministru că trebuie să se creeze state noi în Europa. Şi dă exemple: Pornind din Valonia, Luxemburg şi Alsacia–Lorena. Sau separând Serbia, Croaţia, Slovenia. Că numai S.U.A., Marea Britanie şi U.R.S.S. vor avea dreptul la armate decisive.

Planul de reîmpărţire a lumii, în general, şi a Europei, în special, nu a fost doar obsesia unui maniac mesianic, a unui psihopat obsedat de jocul cu creionul pe harta continentelor. El face parte din constantele ferme ale politicii externe practicată de S.U.A. încă de la sfârşitul secolului trecut, atingând după victoria asupra Uniunii Sovietice, limite universale. O confirmă tragic dezmembrarea Jugoslaviei prin război interfederal sprijinit masiv de C.I.A.; agresiunea S.U.A. împotriva Serbiei prin intermediul N.A.T.O., programul politic afişat ostentativ de Departamentul de Stat prin care se limitează drepturile statelor naţionale în folosul minorităţilor etnice, confesionale şi mai ales ale sectelor, elementele de şoc ale Coloanei a V-a a S.U.A. în lume.

CONCLUZIE 1. Lupta de două milenii dintre iudaism şi creştinism cu bătălii când pierdute, când câştigate de o tabără sau alta a intrat într-o fază decisivă în secolul XX. Când iudaismul a reuşit să pună în operă toate poruncile din PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI, ajungând să destabilizeze lumea creştină, s-o supună finanţei iudaice suprastatale,

transformând Occidentul în forţa de şoc menită să instaureze prin forţă, presiuni economice şi politice Noua Ordine Mondială condusă de plutocraţia evreiască.

Atâta vreme cât revoluţia din Rusia a fost condusă de evreime, U.R.S.S. a beneficiat de ajutorul masiv financiar şi tehnologic al centrului mondial de putere iudaic, Statele Unite ale Americii. Când prin Stalin comunismul a devenit naţional, iudaismul întruchipat în sionismul de coloratură nazistă, după un asediu de o jumătate de secol, a reuşit să-l năruiască.

Aflată la intersecţia vectorilor de expansiune ale celor trei forţe imperiale decisive în secolul XX: naţional-socialismul german, comunismul rusesc şi fabianismul american, România a suferit şocurile consecutive ale acestora, reuşind să le transforme dominaţiile temporare în beneficii naţionale, în pofida sacrificiilor materiale şi umane impuse de conjunctura istorică respectivă.

Victorios în al treilea război mondial, iudeo-fabianismul american a devenit, la sfârşitul secolului, temporar, fragil şi discutabil, unica superputere mondială cu influenţă cvasidecisivă în Europa. Asaltul împotriva României spre a o izola de lumea ortodoxă, de tradiţiile şi valorile naţionale, spre a o federaliza în cadrul Noii Ordini Mondiale şi a o transforma în bază operaţională împotriva Rusiei, încă superputere militară este în plină desfăşurare.

În ultimul deceniu al secolului XX, România, vândută de o clasă superpusă, constituită prin trădarea intereselor ei fundamentale şi jefuirea avuţiei publice, pare că se află în pragul desfiinţării ca stat naţional, unitar şi suveran.

CARTEA A DOUA
PRĂPASTIA

PRELIMINARII

1

UN PUNCT DE VEDERE. Limitele sufocante ale prozei istorice documentare împiedică realizarea în scris a conceptului simultaneității, singurul capabil să opereze eficient în relația spațiu-timp. Aceleași limite impun consecutivitatea ca mod de abordare a fenomenelor istorice, principiu inexistent în lumea obiectivă, caracteristic însă conștiinței umane.

Pentru a mă fixa în cadrul adevărului, atâta adevăr cât poate percepe un romancier atunci când este vorba de destinul poporului căruia îi aparține, voi folosi consecutivitatea ca metodă de lucru, spre a explica de ce, spre jumătatea secolului XX, România avea nevoie de o revoluție socială. În ce împrejurări interne și externe această revoluție s-a înfăptuit. Cu ce consecințe. În ce măsură a dăunat identității naționale sau în ce măsură a ridicat această identitate la o percepție și împlinire superioare.

Cyrus L. Sulzberger, în intimitate Cy, ziarist evreu american, căsătorit cu o grecoaică, foarte cunoscut pentru reportajele lui de război, mare iubitor al Balcanilor, care-l numise pe Churchill poetul-pirat, scrisese, prin 1939, că, dacă o țară merită o revoluție, aceea era România.

DE CE MERITĂ ROMÂNIA O REVOLUŢIE? Consider consecutivitatea doar un reper în timp. Marea răscoală ţărănească de la 1907 şi grevele muncitoreşti din deceniul al treilea au aceleaşi cauze economice şi sociale, definind contradicţiile de fond ale statului român independent creat la 1878, răscoala ţărănească avându-şi premizele înainte de revoluţia de la 1848. Problema ţărănească se agravează pe tot parcursul secolului al XIX-lea, ţărănimea constituind masa exploatabilă principală, în timp ce muncitorimea era abia în curs de formare, constituindu-se, pe măsura industrializării, în a doua masă socială exploatabilă. Procesul sălbatic al exploatării maselor sociale productive îmbină două categorii de exploatatori: pe cei autohtoni tradiţionali, boierimea până la o anumită treaptă a dezvoltării, mai apoi marea burghezie şi pe cei străini, aceştia exploatând fie direct, ca trusturile arendăşeşti evreieşti, fie prin intermediari financiari, cum ar fi capitalul şi băncile. Până în deceniul cinci al secolului XX, România a fost supusă asaltului exploatatorilor străini, devenind un fel de colonie a acestora, interesaţi s-o păstreze în înapoiere, pentru a-şi putea exercita în voie dominaţia economică, din care, cu timpul, s-a născut dominaţia socială şi politică. În dauna românilor, în general, şi a celor două mase: ţărănimea şi muncitorimea, în special.

Ponderea zdrobitoare a exploatatorilor străini a alcătuit-o evreimea, sprijinită politic pe plan internaţional încă din secolul al XIX-lea de Alianţa Universală Israelită, care urmărea să transforme Principatele Unite, mai apoi România, într-o **Judenland.**

Combinaţia strategică: evreimea din România, capital evreiesc internaţional, Alianţa Universală Israelită, cu organizaţiile subordonate ca francmasoneria, cu o bună parte din presa internaţională şi din România direcţionată şi finanţată, cu statele occidentale pilotate de marele capital suprastatal iudaic, a impus României un statut semicolonial înainte de Războiul Independenţei, la tratatul de pace de la Berlin, la tratatul de pace de la Versailles, după primul război mondial, la tratatul reparaţiilor de la Spaa, radicalizând mişcări naţionale şi impunând cu necesitate o revoluţie socială şi de eliberare naţională de sub regimul exploatării şi al dictatului evreimii şi al capitalului acesteia.

La obiect. Românii au traversat istoria lor cumplită, legaţi material şi spiritual de pământ. Atât în mitologia populară, de tip creştin ortodox, în cea relictuală a arhetipurilor mitice autohtone, cât şi în mitologia populară sătească, PĂMÂNTUL a avut caracter sacral, conţinând forţe vitale de creaţie cosmică, el însuşi fiind o făptură cosmică antropomorfă divinizată.

Pământul Mumă, Pământul Viu, **Terra Mater,** zeiţa fecundităţii, la români Maica sau Mama Gaia, de la **Gaea,** legată de cultul morţilor şi prestarea jurămintelor. Mai târziu calităţile, tema şi fabulaţia legendei mitice a Pământului Mumă au fost trecute în legendele Maicii Domnului. Românii, în dragostea lor sublimă pentru Pământul Mumă, îl personifică, ca divinitate, sub numele Maicii Domnului. De la munţii sacri: Retezatul, Ceahlăul, Bucegii, la riturile legate de pământ: înainte de naştere mama culcată pe Pământul Mumă al tuturora, riturile de nuntă şi de moarte: posedarea miresei pe pământ, ca mirii să fie sănătoşi ca pământul şi căsnicia trainică aidoma pământului, sau, când omul trăgea să moară, se aşeza pe pământ spre a i se uşura trecerea; până la casa şi rostul ei ritual pe pământ, de la Vatra casei la Vatra satului şi Vatra neamului, de la cele două mădulare ale pământului românesc: Plaiul şi Poiana, până la Peşterile mitice şi celălalt tărâm, Pământul românesc este prezentat ca un alter ego al acestui popor sedentar, în absolut toate manifestările vieţii lui materiale şi spirituale.

Păstrătorul mitologiei Pământului Mumă a fost, până în anii iudeo-kominternismului, satul românesc. Structură a structurilor, cel care ne-a păstrat ca popor păstrând ca spaţii sacre moşia satului şi vatra satului; moşia străbună şi satul matcă, organism comunitar de tip fratrocratic, care trebuia să păstreze în devălmăşie: ogoare, păşuni, grădini, stâne, câmpuri, căsoaie, ape şi hotare.

Acest nucleu vital al poporului român a fost şi este atacat cu ură de toate imperialismele care au încercat scoaterea noastră din istorie.

Argumente. Transilvania a rămas românească în pofida stăpânirii maghiare şi a colonizărilor masive cu huni-secui, şvabi şi saşi-germani, precum şi a procesului de maghiarizare forţată datorită organizării comunitar-cneziale a obştilor săteşti militare. Până

târziu, în secolul al XVI-lea. După care satul-vatră a preluat rolul de a o defini ca pământ românesc. Se pot acoperi zeci de pagini cu diplomele regilor unguri, doar suzerani după legile feudalismului, prin care se recunosc obştiilor săteşti militare drepturile ancestrale: de posesia pământurilor, de limbă, jurisdicţie şi obiceiuri, în care este vorba de **Statuta valachorum,** în special **De re militari de Jus valachie** sau de... **antiquis eorum libertatibus tenese volentes et conservare.**

Când stăpânirea feudalilor unguri n-a ţinut cont de ceea ce ţinuseră cont regii unguri, românii s-au ridicat la luptă armată sau cărturărească. Am cercetat fenomenul în Revoluţia lui Horea. După Revoluţia română de la 1848, condusă de Avram Iancu, esenţa românească a Transilvaniei este dovedită de recensământul unguresc din 1890; care demonstrează că ţinutul matcă a fost şi era românesc prin sat şi ţărănime.

Din cele 20 259 304 jugăre cadastrale, câte măsuraseră inginerii imperiului bicefal că ar fi avut Transilvania timpului:

– 11 950 547 jugăre cadastrale se aflau în posesia a 2 566 441 de români, aşezaţi în 2 971 de localităţi. În majoritatea zdrobitoare, sate. Străvechi aşezări dacice.

– 1 223 385 jugăre cadastrale erau stăpânite de grofii unguri.

– 1 336 655 jugăre cadastrale stăpâneau ungurii nenobili. Populaţia maghiară, nobili şi vulg, însuma 1 146 990 suflete, trăind în 616 localităţi.

– 2 180 167 jugăre cadastrale erau în stăpânirea a 367 839 secui, care se bucurau de privilegii pentru slujbele militare şi care locuiau în 417 localităţi.

– 3 568 550 jugăre cadastrale erau în posesia patriciatului şi a populaţiei săseşti, a sârbilor, rutenilor şi a altor minoritari.

Împotriva genocidului fizic şi spiritual practicat de stăpânirea maghiară, Transilvania a rămas românească prin satul românesc, românii fiind proprietari tabulari pe 59% din pământ şi locuind în 2 971 de localităţi din totalul de 4 597 ale vremii.

BANATUL, după epoca de glorie a lui Iancu de Hunedoara, care-şi alcătuise o parte din cavaleria înzăoată din cnezii bănăţeni, ajuns domeniu al coroanei habsburgice, a cunoscut un răstimp al răscoalelor ţărăneşti, al lotriei, o împotrivire armată la

jaful autorităţilor imperiale. Prin reglementarea urbarială din 1780, cu patru ani înainte de revoluţia şi războiul ţărănesc conduse de Horea, se stabileşte sesia ţărănească la 24 jugăre mari, aproape dublu decât vor cere ţăranii din Muntenia în 1848. Prin patenta imperială dată la Viena pentru Banat şi Bucovina, la 1853, şi pentru Transilvania, la 1854, se recunoaşte ţăranilor români dreptul de proprietate asupra pământului aflat în posesia lor la 1848 – anul revoluţiei care zguduise orânduirea feudală. Această reaşezare a ţărănimii bănăţene în posesia vechilor drepturi de stăpânire a pământului cu 140 de ani înaintea marii împroprietăriri din 1920 a avut rezultate notabile în consolidarea şi dezvoltarea identităţii naţionale, atât în spaţiul economic cât şi în cel cultural-spiritual. În ritm rapid s-au dezvoltat meşteşugurile. Oraşele Caransebeş, Lugoj şi Oraviţa au devenit centre meşteşugăreşti, comerciale şi culturale româneşti. Au apărut gazetele ţărăneşti scrise de ţărani, reuniunile corale, vestite precum corul de la Chizătău, au cimentat conştiinţa identitară, ca şi echipele de teatru ale amatorilor, ţărănimea şi meşteşugărimea devenind patul germinativ al unei intelectualităţi naţionale unioniste, militante, cu percepţia României ca stat naţional.

BASARABIA. Din punctul de vedere al acestei cărţi nu interesează Basarabia voievodală, parte integrantă a Moldovei şi ţinut de margine cu specific militar de veghe asupra năvălirilor tătare şi, mai târziu, a năvălirilor podgheazurilor de pradă căzăceşti. Interesează românitatea ei sub stăpânirea ţaristă.

După documentele ruseşti ale **Zemstov**-ului, la anul 1895, 242 000 deseatine de pământ basarabean aparţineau mânăstirilor, celor româneşti revenindu-le numai 26 638. Proprietatea funciară rurală era alcătuită din 2 270 000 deseatine, adică 3/4 din pământul basarabean, din care răzeşii, vechii oşteni ai voievozilor stăpâneau doar 61 528,5 deseatine şi, ca să poată trăi, arendau 887 419 deseatine, fără a socoti proprietăţile ţăranilor domeniali, care se ridicau la 254 126 deseatine.

În deceniul 1848–1858 falcea de pământ costa în ţinutul Hotinului 14,50 ruble; idem la Soroca; 14,75 la Orhei; 14,85 la Chişinău; 12,40 la Tighina; 10,50 la Cetatea Albă şi numai 7,76 ruble la Cahul. Preţul consemnând calitatea şi randamentul

pământului. După războiul Crimeei, speculanţii de grâne evrei şi greci din Odessa cumpără moşii întinse în Basarabia. Speculantul Papadopoul cumpără peste 40 000 deseatine la Gura Galbină, Grădişte, Ivanovca. Începe specula cu pământ românesc, devenit marfă sau pământ al statului pe care autorităţile ţariste, spre a sparge unitatea proprietăţii româneşti, colonizau mai ales evreii deveniţi indezirabili în Rusia. O falcea de pădure costa între 200-300 de ruble. Exploatatorii evrei din domeniul forestier jefuiesc sălbatic cele 288 091 deseatine de pădure şi codrii străvechi, precum legendarii codri ai Tigheciului, ai Orheiului şi ai Hotinului, lăsând locuri pustii ca cel dintre Bădiceni şi Orhei. Basarabia a rămas românească sub prima ocupaţie rusească, care a durat mai bine de un veac, pentru că din totalul celor 288 091 deseatine de codru, 221 696 deseatine, adică 3/4 au rămas în proprietatea străveche a boierilor de pământ şi a răzeşilor, aşa cum au moştenit-o de la vechii voievozi ai Moldovei. Că răzeşii şi boierii şi-au bătut joc de ei înşişi, vânzându-şi codrii, care le certificau istoria, ovreilor, asta face parte din istoricul expansiunii iudaice în Moldova şi mai apoi în restul teritoriului naţional, istoric relatat în ROMÂNIA CA O PRADĂ.

Basarabia a rămas românească pentru că majoritatea proprietăţii funciare a aparţinut românilor, adică peste 60%; restul fiind împărţit între statul rus, care-şi însuşise ca domenii 3 418,50 deseatine de selişte, 272 280,50 deseatine arător, 18 427,75 deseatine de pământ sterp. Ţarismul a colonizat masiv Basarabia cu germani, cărora le-a acordat 4% din pământul străvechi al ţinutului, adică 130 612 deseatine şi 1 968 stânjeni. Cu bulgari, împroprietărindu-i cu 8% din pământul Basarabiei, adică 285 386 deseatine. Registrele vechi consemnau că, pe la 1875, existau în Basarabia, 900 mari moşieri, dintre care boierii ereditari deţineau 500 de moşii; boierii căftăniţi recent, 100; negustorii ovrei şi greci, 130; monastirile, 156. La Alexăndreni-Bălţi (Zavedeni), un Pavel Leonard deţinea 1945 deseatine, coloniştii evrei 1 100; ţăranii, nimic. Colonişti evrei am găsit în chip de mari proprietari la Volodeni, la Valea lui Vodă şi în mai toate aşezările din Bugeac, în ţinuturile mănoase şi mai ales în târgurile de pe Nistru. Am urmărit politica de colonizare ţaristă spre a schimba

raportul etno-demografic în defavoarea românilor şi rusificarea Basarabiei. Am urmărit reacţia celor două imperii: ţarist şi habsburgic la mişcările revoluţionare ale românilor. Petersburgul a reacţionat prompt la Revoluţia din 1848 din Moldova şi Ţara Românească. Decretele 2 şi 3 din 14/26 iunie 1848 ale Guvernului Provizoriu din Ţara Românească prin care se desfiinţau rangurile civile şi cenzura, lucrările Comisiei Proprietăţii convocată prin Decretul nr. 215 din 9/21 iulie 1848, Proclamaţia lui A.G. Golescu către **proprietarii de pământ cei reacţionari,** ecourile din presa transilvană, recte articolele lui Bariţiu din GAZETA DE TRANSILVANIA, au declanşat la Petersburg starea de urgenţă, cu atât mai mult cu cât Moldova se solidarizase cu PROCLAMAŢIA DE LA ISLAZ; iar Polonia, prin **Comitetul Revoluţionar Central Polonez** către **Guvernul Provizoriu al Ţării Româneşti,** adresează Valahiei un splendid mesaj de fraternitate în lupta împotriva absolutismului, cu adresă directă la cel ţarist, încercând să înfiinţeze o legiune poloneză care să sprijine revoluţia română cu arma.

Dacă pământul şi satul au fost factorii esenţiali ai păstrării identităţii naţionale în ţinuturile româneşti înstrăinate temporar, ortodoxia a fost factorul spiritual care a menţinut conştiinţa acestei identităţi.

În 1938 existau în cele nouă judeţe basarabene 1 098 de biserici, monastiri şi schituri. În timpul stăpânirii comunisto-ruseşti 898 de lăcaşuri de cult au fost transformate în săli de spectacole, magazii, anexe colhoznice. Majoritatea preoţimii basarabene, rămasă la datorie, a fost supusă terorii, întemniţată, deportată sau lichidată fizic.

La 16 mai 1812, când Basarabia a fost vândută de turci imperiului ţarist, existau aici 749 de biserici şi monastiri, aşa cum atestă arhiva consistorială din Chişinău. Mitropolitul Moldovei Gavril se mută la Chişinău, înfiinţează la 2 octombrie 1812 o dicasterie duhovnicească şi, la 31 ianuarie 1813, inaugurează seminarul de la Chişinău. Cere sinodului rusesc înfiinţarea unei eparhii speciale pentru Basarabia, argumentând că, la Hotin, existase un episcopat. Sinodul aprobă şi aşa ia fiinţă Eparhia Chişinăului şi a Hotinului, întărită la 21 august printr-un ucaz al ţarului Alexandru I.

Manevra mitropolitului Gavril de întărire a bisericii românești este întoarsă de țarismul pravoslavnic și transformată în una din armele cele mai teribile ale rusificării. S-a procedat la rusificarea clerului ca avangardă la rusificarea enoriașilor. Din biserici și școli au fost scoase cărțile scrise în limba română. Arhiepiscopul Pavel a silit până și călugării septuagenari să învețe rușește. La 1870 în Basarabia funcționau 175 de școli cu limba de predare rusă, atașate pe lângă biserici și monastiri, având drept scop deznaționalizarea copiilor de țărani români.

Împăratul Alexandru al III-lea îl însărcinează pe sângerosul rusificator al Poloniei P.N. Batiușcov să tipărească un studiu asupra Basarabiei, care apare, în 1892, la St. Petersburg. Citez din Batiușcov: *„... Chiar dacă anexarea Basarabiei, cu toată ocârmuirea guvernamentală, s-au menținut aici mai multe obiceiuri favorabile românizării țării și poporațiunea rusă nu se folosește până acum de prerogativele unei națiuni dominatoare. Aceste obiceiuri trebuiesc stârpite, Basarabia o dată devenită o simplă gubernie... Cu toate aceste dispoziții, avem știri personale că, în unele monastiri serviciul divin urmează a se oficia în limba moldovenească și că rușește nu se cântă decât: „Gospodi pomilui" – Doamne miluiește... noi afirmăm că nu numai în fundul depărtat al Basarabiei, unde poporațiunea a rămas complet românească, dar chiar la Chișinău am întâlnit țărani moldoveni care nu știau un cuvânt rușește. Acest fapt nu se poate explica printr-o tendință separatistă, ci numai prin incapacitatea țăranului moldovean de a învăța și a se dezvolta... Dacă voim ca poporațiunea rusă să nu se românizeze, dacă voim ca Basarabia să nu devie obiectul dorințelor și agitațiunilor românofile, ci din contră, să se unească organic cu Rusia, atunci trebuie, prin mijlocul școalelor, să ne grăbim a face ca măcar jumătate din țăranii moldoveni să devie ruși."*

În 1832 se înființează biblioteca din Chișinău. La 1860 guvernatorul Basarabiei, Fonton de Werryou, numește director un german, Beller, care o transformă într-o instituție de cultură rusă. Pe la 1898 biblioteca avea 14 396 de volume, primea 65 de ziare rusești, fondul de carte străină era alcătuit din 764 de volume în franceză, spaniolă, greacă, latină, fără nici un volum în limba

română. Nici în bibliotecile eparhiale, nici în cele gimnaziale, nici în cele patru librării din Chişinăul anilor 1880–1900 nu existau cărţi româneşti. Pentru a cumpăra carte românească era obligatoriu să se obţină autorizaţia Comitetului de cenzură de la Odesa.

• 1594–1595, Basarabia este prădată de cazacii lui Nalivaico şi Loboda.

• 1895, poliţia rusească sechestrează de la mocanii transilvăneni, veniţi cu oile în transhumanţă ca din vecie, volumele VISUL MAICII DOMNULUI şi ARGHIR.

• 1839, Chişinăul beneficiază de un ucaz imperial care protejează pe toţi străinii care se aşează în oraş şi în Basarabia, scutindu-i de dări pe 10 ani şi **de orice contribuţie, găzduire, dare de cai, căruţe sau alte rechiziţiuni pentru armată.**

• Arhiepiscopul Pavel a ars toate cărţile bisericeşti în limba română, încălzind cu ele palatul mitropolitan o iarnă întreagă.

• Limba română a fost izgonită din biserică şi şcoală.

• Ţarismul favorizează, prin măsuri administrative, invazia străinilor în Basarabia, cu predilecţie a evreilor, pentru a schimba raportul demografic şi a deznaţionaliza majoritatea românească.

• Manuscrisul Swinin: *„... Evreii lipsiţi de orice cultură, foarte bigoţi, rapaci şi vrăjmaşi ai celorlalte neamuri... locuiau în mulţimi compacte prin oraşele şi târgurile Basarabiei, unde se ocupau cu comerţul şi camăta, iar la graniţă cu contrabanda."*

Alianţa Universală Israelită a acţionat propagandistic în comunităţile evreieşti est-europene, dirijându-le emigraţia spre Basarabia şi Moldova. Când au anexat Basarabia în 1812, ruşii au găsit aici în jur de 5 000 familii evreieşti, stabilite pe parcursul unei jumătăţi de secol, ca urmare a emigrărilor succesive din Ucraina şi Rusia. Autorităţile ţariste au vrut să-i scoată din oraşe şi să-i fixeze în sate ca agricultori. Au fost create 16 sate de evrei cu 10 589 suflete în 1 082 gospodării. Experimentul a fost ratat. Majoritatea „agricultorilor" a dezertat, întorcându-se în târguri şi oraşe.

Am tratat în amănunt invazia evreiască în Basarabia şi Moldova în volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ. Cu toate amănuntele nefaste pentru ţărănime şi identitatea naţională. De pe la jumătatea secolului al XIX-lea şi până la zi, problema evreiască devine în România una din problemele cheie ale identităţii naţionale,

evreimea constituită în organizaţii politice, religioase şi economice, operând în interiorul statului naţional ca detaşament al Alianţei Israelite Universale în vederea realizării scopurilor plutocraţiei iudaice suprastatale.

BLAGONADEJNI a fost, sub ocupaţia rusească, un român rusofil care beneficia de pomenile stăpânirii străine, adesea folosit împotriva propriului popor.

ŢARA ROMÂNEASCĂ. Din străvechime asupra pământului românesc a domnit dreptul public, bazat pe principiul indiviziunii. Trecerea de la **ager publicus,** adică de la indiviziune, de la devălmăşie la marea şi mica proprietate funciară se constituie într-un uriaş roman dramatic, în care intră capitolele zguduitoare ale luptelor interne juridice şi armate între ţărani şi marii feudali, între ţărani şi domnie, între ţărani şi arendaşi, între ţărani şi bănci, între ţărani şi statul totalitar, răscoalele, revoluţiile şi războaiele ţărăneşti, războaiele românilor de apărare a Vetrei, în care grosul oştirii şi al jertfelor l-au dat ţăranii. Din enumerarea de mai sus se desprinde limpede constanta socială a relaţiei pământ–istorie până la zi. Ţărănimea.

Într-o veche monografie sanitară a Munteniei din primele decenii ale secolului trecut, doctorul Constantin Caracaş scria despre clasa ţăranilor: *„Tot traiul lor este o ocupaţiune continuă, plină de osteneli şi supărări şi cu toate acestea nu capătă altceva decât puţină mâncare searbădă... din cauza proastei nutriţiuni şi a muncii continui constituţiunea lor fizică este şubredă, întârziată şi debilă."*

• 11 mai 1830, CURIERUL ROMÂNESC, nr. 17. **Plan pentru un aşezământ de agricultură spre îmbunătăţirea ţarinilor.** Spicuiesc din text: *„Plugăria este cel mai dintâi termen al bogăţiei şi a fericirii unei naţiuni, pentru care şi vedem toate naţiile cele civilizate (politefsite) să se îndeletnicească cu dânsa..."* După ce se explică necesitatea unei agriculturi, să-i zicem ştiinţifice, iată că, la 1830, ia fiinţă un Aşezământ Agricol, o „Soţietate" ce se va alcătui din „deosebite mădulare", fiecare „mădular" depunând câte „20 de împărăteşti" (galbeni). Capitalul strâns va fi folosit să se cumpere „dobitoace", „instrumenturi plugăreşti", „sămânţe", spre facerea „zidirilor trebuincioase" şi „simbria

argaţilor". Aşezământul se va face lângă Bucureşti, va avea ca scop să slujească drept pildă în lucrarea pământului, va introduce şi va face cunoscute *„instrumenturile cele desăvârşite de plugărie, întrebuinţarea săditelor livezi, rodurilor ce se hrănesc sub pământ şi deosebitele lucrări care privesc spre creştirea şi felurimea producturilor"*. Director şi povăţuitor al Aşezământului este orânduit C. Hristofor Crateru, **care a învăţat agricultură în aşezământul agricol al d. Mateiu Dombali în Franţa.** Aşezământul va fi condus operativ de director, de adunarea lunară a cel puţin două treimi din acţionari, iar la bilanţul fiecărui an va participa **obştească adunare**, ca să **vadă lucrările ce se fac acolo şi folosurile ce urmează dintr-însele.** Acţionarii care vor să-şi optimizeze dotările (instrumenturile plugăreşti) pe moşiile lor au dreptul să trimită un om la aşezământ unde să înveţe întrebuinţarea tuturor uneltelor.

Revoluţia de la 1848, impusă de legile inexorabile ale dezvoltării. Una din problemele cheie: Pământul şi cei ce-l muncesc: Ţăranii. Guvernul Provizoriu numeşte o Comisie a Proprietăţii pe care o convoacă prin Decretul nr. 215 din 9/21 iulie 1848. La dezbateri participă moşieri şi deputaţi ţărani. Tema: Raportul dintre ţărani şi moşieri, drepturile istorice ale ţăranilor asupra pământului, dijma, învoielile agricole, raportul dintre proprietate şi muncă, claca, împroprietărirea prin despăgubire, islazurile, locurile pentru casă şi dependinţe, fundarea de ferme model, cultura mare intensivă, cultura mică şi mai ales cât pământ cer ţăranii şi cât pământ pot da proprietarii. Adică problemele eterne ale agriculturii. Ale raporturilor sociale din agricultură. Adică o complexitate de determinări şi determinante istorice cu interdependenţe în procesul de evoluţie economică, socială, politică şi identitară a Ţării Româneşti, având ecouri şi rezonând în Moldova, Transilvania, Banat, Bucovina şi Basarabia, confruntate cu aceeaşi problematică radicalizată şi esenţializată de existenţa stăpânirilor străine. De aici şi reacţia simultană a celor trei imperii autocrate: Rusia, imperiul habsburgic şi cel otoman, interesate geoeconomic, geopolitic şi geomilitar în spaţiul românesc. Comisia Proprietăţii, care lucrează în iulie-august 1848, are meritul de a fi sintetizat evoluţia proprietăţii funciare la români. De a fi

întocmit un bilanţ al raportului istoric al ţăranului cu pământul. Al raportului social şi juridic cu moşierul, în bună măsură de altă extracţie socială şi naţională decât boierimea de spadă de până la fanarioţi. De a fi deschis şi pus în discuţie publică în forul legislativ problema ţărănească şi a împroprietăririi. A eliberării din şerbie. De a fi creat precedentul în acest domeniu juridic şi legislativ. De a fi anticipat şi motivat evoluţia acestui precedent care, pe parcursul a 72 de ani, a modificat esenţial raporturile de proprietate asupra pământului în favoarea ţărănimii, a dinamitat clasa feudală a moşierilor conservatori în folosul burgheziei liberal-progresiste, a transformat ţărănimea din clasă exploatată în clasă politică sedimentată în straturi, motivându-i procesul de conştientizare identitară prin şirul de răscoale din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, culminând cu aceea de la 1907. În interdependenţă cu întreaga mişcare evolutivă a românilor din acel secol esenţial şi definitoriu, unul din secolele noastre de cultură enciclopedică, cum îl aprecia Mircea Eliade, care, prin latiniştii Şcolii Ardelene, prin dascălii ei descălecaţi dincoace de Carpaţi, printr-un Bălcescu, Heliade Rădulescu, B.P. Haşdeu şi Eminescu a dat românilor conştiinţa de sine. Măsura de sine.

Îmi îngădui să stărui asupra momentului 1848, Comisia Proprietăţii, nu numai din pricina conţinutului său dinamic, creator de istorie. Momentul dezvăluie trăsături spirituale caracteristice poporului român cărora le datorăm bună parte din înfrângerile noastre; dar şi unele din marile noastre victorii obţinute împotriva destinului hărăzit cu luciditate cămătărească de alţii. Sentimentalismul. Emotivitatea. Care, sensibilizate public, cu asistenţă, pot deveni factori decisivi ai unor hotărâri decisive, în pofida raţiunii echilibrate şi judecăţilor de valoare obiective. Subiectivism emoţional speculat cu abilitate, mai ales în epoca contemporană, de către protagoniştii războiului psihologic, care au obţinut câteva victorii spectaculoase în timpul şi după lovitura de stat din 1989. Convocarea Comisiei Proprietăţii s-a făcut prin decret. Decretele sunt acte de guvernământ seci. La obiect. Necontestabile. Guvernul Provizoriu îşi motivează Decretul, sentimental. Citez: „*... Dorinţa tuturor a fost numai să uşureze suferinţele sătenilor plugari şi să statornicească soarta lor pe*

baza dreptății și a frăției..." Popa Neagu Benescu, deputat al țăranilor și vajnicul lor apărător, în seanța din 12 august face apel la Constituția votată cu entuziasm de poporeni citind din ea următorul alineat: „... *Săracii plugari, hrănitorii Orașelor, fiii patriei cei adevărați ce au purtat de atâtea veacuri greutățile țării, au îmbunătățit moșiile, au hrănit țara și proprietarii și pe moșii lor își cer o părticică de pământ, îndestulă pentru hrana familiei și a vitelor sale (sic!) răscumpărată de atâtea veacuri cu sudorile lor; o cer și patria le-o dă și iarăși patria, ca o mumă bună și dreaptă, va despăgubi pe toți*".

Toate **seanțele** sunt colorate de proprietari și țărani cu argumente sentimentale. Momentul de vârf, de explozie emotivă îl realizează un deputat al proprietarilor, pe numele lui Ceaușescu, coincidență bizară, care anticipă cu 141 de ani o autocritică pe care ar fi trebuit să și-o facă alt Ceaușescu, ajuns șeful statului; cu toate că pledoariile deputaților țărani și ele sentimentale erau cutremurătoare.

Replica deputatului proprietar Ceaușescu, în **seanța** de a doua zi, 13 august 1948: „... *am jurat să vă dăm pământ pentru hrana voastră și a vitelor voastre; însă în Constituție nu se arată cât trebuie să fie acea părticică de pământ; părticica voastră de pământ o cunoașteți, o aveți tocmai de la Radu Vodă și ați stăpânit-o până la 1821. Atunci, noii boieri cei mari și mici, împreună cu Caragea Vodă ne-am unit, v-am luat-o, v-am dat-o iar, v-am luat-o apoi până la 1831; când iarăși ne-am sfătuit, v-am pus o sarcină asupra voastră, voi erați robi, și mai robi decât ziceți... Și eu v-am robit, fraților, v-am bătut, v-am dezbrăcat; de 36 de ani de când mă blestemați! Iertați-mă! Mă rog, fraților săteni! Luați-vă înapoi ceea ce v-am răpit! Iată-mă, vă dau părticica de pământ!*"

Din Procesul verbal iscălit de viceprezidentul I. Ionescu, secretarul N.T. Lahovari, și al doilea secretar, preotul Neagu Benescu, deputat al țăranilor: „... *Numerosul public ce umpluse toată sala, încât acuma nu mai încăpea, începu o detunătură de aplauze, de strigături de ura! Iar deputații săteni în exaltația lor, care de care striga: Dumnezeu să te ierte, frate! Să fim frați! Să trăim în pace! Ura! Vivat! Să trăiască Constituția!*"

Când reacţia marilor moşieri a devenit violentă, A.G. Golescu, secretarul locotenenţei domneşti, a dat la 18 august **Proclamaţia către proprietarii de moşii cei reacţionari,** fără să-i pună sub sabie, cu toate că avea exemplul limpede şi fără echivoc al revoluţiei franceze.

Numai marele şi indescifrabilul până astăzi supravieţuitor al revoluţiei franceze, al imperiului bonapartist şi al restauraţiei, Joseph Fouché, fost pe jumătate popă în ordinul Oratorienilor, mai apoi revoluţionar, ministru de Interne şi duce de Otranto, născut dintr-o familie cinstită de marinari din Nantes, a lichidat, la Lyon, începând din noiembrie 1793, câteva mii de lyonezi legaţi unii de alţii, aduşi pe câmpia de la Brotteaux şi îngrămădiţi la zece paşi în faţa tunurilor încărcate cu mitralii. Ce nu omorau tunurile, schilodiţii şi muribunzii erau luaţi în săbiile cavaleriştilor şi în spângile infanteriştilor. Ororile revoluţiei franceze de la teroare la ghilotină, de la uciderile în masă la demolarea unor localităţi „contrarevoluţionare", ca Lyon-ul, până la autodevorarea căpeteniilor, sau crimele practicate de revoluţia ungară contemporană celei româneşti din 1848, sau de insurecţia pariziană din aprilie 1834 şi, desigur, pe toată durata revoluţiei franceze de la 1848, caracterizează un statut moral-spiritual, o concepţie despre viaţă şi dreptul la viaţă, despre umanism şi justiţie, radical deosebite între ceilalţi şi români. Când partidul socialist a impus Adunării Constituante formarea Atelierelor naţionale, când Marie a denaturat rostul lor organizatoric spre a-l compromite pe socialistul Louis Blanc, când vineri 23 iunie Parisul muncitoresc şi cel al lumpenilor a ridicat la luptă, împotriva guvernului, 50 000 de oameni şi când, francezii, sătui de fronde şi de instabilitate, au aplaudat reprimarea organizată de guvern, insurecţia poporană care a durat 4 zile i-a costat pe parizieni câteva mii de morţi şi 3 000 de deportaţi în Algeria. Nimic din aceste băi de sânge, prădăciuni şi violenţe în revoluţia română de la 1848. Dimpotrivă. Lucrările Comisiei Proprietăţii demonstrează caracterul profund al antagoniştilor, determinarea lor de a rezolva un conflict de veacuri pe calea tratativelor şi a concesiilor reciproce.

Acelaşi caracter l-ar fi avut revoluţia din Transilvania, dacă Kossuth n-ar fi lansat deviza **Unire sau Moarte** şi dacă ungurimea

ar fi dat urmare **Apelului Comitetului de pacificaţiune** al românilor către **naţiunea ungară şi secuiască din Ardeal.** Insist asupra umanismului românesc, parte integrantă şi constantă istorică a identităţii etnice, dintr-o multitudine de motive socio-politice ţinând de imaginea deformată care ni se face în lume şi de specificul agresiunii psihologice la care am fost şi suntem supuşi, cu deosebire de la jumătatea secolului trecut, la zi.

O nouă paranteză. Până în 10 octombrie 1848, Transilvania este sub teroarea trupelor ungureşti şi secuieşti. A bandelor lui Rózsa Sándor.

Preambulul protocolului Adunării poporului român de la Blaj din 3 până în 13 septembrie 1848: *„... Împinsă de terorismul unguresc şi de stoarcerile, jafurile, arestările, batjocurile, violenţele, prigonirile şi uciderile care au urmat din acel terorism nepomenit în această ţeară, curse poporul român din toate părţile Transilvaniei la Blaj."*

Apelul lui Kossuth din 10 octombrie început sub auspicii raţionale, sfârşeşte lamentabil în ameninţări, demonstrându-i şovăielile, contradicţiile, imposibilitatea de a-şi depăşi şovinismul: *„... Drept că românii de multe veacuri au pătimit, erau mai cu totul lipsiţi de libertate şi totuşi au purtat greutăţi mari şi încă şi numele lor era batjocorit în legile ţării..."* scrie la începutul manifestului. Spre final, adresându-se celui ce nu înţelege „unio" (unirea Transilvaniei cu Ungaria) şi se opune, zice Kossuth: *„... acela groaznic se va pedepsi. Pământul i se va lua şi se va împărţi între credincioşii fii ai patriei, iară dânsul va pieri de mâna gealatului (hoheriului) şi cu moarte de sabie".*

În articolul ROMÂNII ŞI REACŢIA DESPOTICĂ, publicat de George Bariţiu în GAZETA DE TRANSILVANIA, din 18 octombrie, se consemnează o parte din crimele terorismului aţâţat de Kossuth prin mai sus pomenitul apel: *„... La Mihalţ 13, la Luna 18, la Baia, noaptea hoţeşte 12, la Cluj 2, spânzuraţi, la Mureş, Odorhei 1, la Carei 2, tot spânzuraţi, cei mai mulţi români învăţaţi, căutaţi la moarte, prin decret ministerial, preţ de 20 florini arginţi pe capul lor... bisericile sparte, sf. cuminecătură şi icoanele călcate în noroi (la Odorhei ş.a.), o mulţime de sate sărăcite prin execuţii pe zece ani înainte..."*

Ungurii precipitau lucrurile spre deznodământul fatal al armelor. Românii fac un ultim apel la raţiune şi conciliere. Comitetul de pacificaţiune lansează „Apelul către naţiunea ungară şi secuiască din Ardeal". Apel zguduitor, care reconstituie viaţa împreună de veacuri din care românii prea puţin folos au avut şi se afirmă cu înţelepciune adâncă: „... *Dar să lăsăm cele trecute*". Adică christicul „Treacă de la noi şi paharul acesta". Se analizează politica aventuristă a facţiunii care conduce la momentul de explozie: „... *Deşertăciunea, mândria, iubirea de stăpânire a înecat la acea facţiune orice prevedere, orice simţământ de dreptate şi toată umanitatea*".

Apoi glasul unei raţiuni dialectice, profunde, a înţelegerii istoriei de pe poziţii cu totul înaintate pentru epocă: „... *Cu toate acestea noi nu amestecăm acea facţiune cu naţiunea voastră... că partea cea mai bună a unei asemenea naţiuni este primitoare, de un entuziasm sincer pentru libertatea şi egalitatea tuturor... Toate cele trecute să fie uitate, o legătură nedesfăcută de unire să ne lege spre a câştiga noă şi voă un viitor mai bun... Iar dacă vi se pare cu neputinţă această unire: hai bine, atunci să desfăşurăm steagul războiului, să începem lupta sângeroasă...*"

În ipoteza declarării războiului civil, Comitetul român de pacificaţiune îşi încununează declaraţia cu principii umanitariste care-l va onora peste veacuri. După patru luni de teroare crâncenă, cu asasinate plătite de statul maghiar, după ce lansează o chemare disperată la pace şi înţelegere a fenomenului istoric european şi mai ales la situaţia concretă a Transilvaniei, românii lasă opozanţilor să aleagă calea raţiunii şi a păcii sau pe cea iraţională a războiului. În a doua alternativă ei spun „... *Dar până când simţurile noastre nu sunt ameţite de sângele bătăliilor, până când încă judecata noastră nu e tulburată de furia patimilor, să mai vorbim o vorbă de umanitate... Să facem osebire între răul trebuincios al războiului şi între barbariile ce nu folosesc nimănui şi strică mai mult celuia ce le săvârşeşte*".

Apelul cere tratament umanitar pentru prizonieri, femei, copii şi bătrâni. Se cere interzicerea pustiirilor fără folos, pentru că, fatalmente, după războiul civil trebuie pregătită pacea în această ţară pe care s-o locuiască beligeranţii. Viziunea cărturarilor români

alcătuitori ai documentului este largă. Esenţială. August Treboniu Laurian, Simion Bărnuţiu, N. Bălăşescu, Florian Micaşiu, Timotei Ţipariu şi Ion Branu se ridică la o viziune de secol XXI. Umanismul lor este structural. Aparţine identităţii şi specificităţii etnice. Spiritualităţii acestora. Emană de la un ortodoxism încorporat organic. Devenit morală şi etică „... *Dacă nu ne putem uni în ideea politică a dreptului şi a libertăţii, încai să cunoaştem împreună pe aceea a umanităţii...*"

Şi replica la o propunere umanitară prost înţeleasă: „... *Însă nu vrem să stricăm cauzei pentru care ne-am ridicat, prin vreo generozitate despreţuită. Noi iubim umanitatea pentru sine însăşi, chemăm pe fraţii noştri şi pre voi la aceea. Iar de veţi face voi cruzimi şi varvarii în contra fraţilor noştri, atunci ne vom vedea şi noi siliţi a vă măsura cu aceeaşi măsură*".

Documentul este responsabil, omenesc, de mare demnitate şi, cred, singular în istoria revoluţiilor şi a războaielor civile. Acceptând războiul civil revoluţionar ca pe un dat impus, a propus celor care l-au declanşat ca el să se desfăşoare sub semnul operaţiilor militare, ferind populaţia neangajată, mijloacele de producţie, să respecte avutul personal şi obştesc.

Apelul Comitetului român de pacificaţiune n-a avut nici un ecou. Dimpotrivă. Răspunsul ungurilor a fost asasinarea în masă de la Zlatna, din 23 octombrie 1848, prin care au inaugurat lungul şir de atrocităţi hunice, caracteristice epocii în care au năvălit în Europa, veacurile de când s-au creştinat neaducându-le nici un spor moral. Şi prea puţină înţelegere a legităţilor istoriei.

DIN NOU ŢĂRANII. Lucrările Comisiei proprietăţii n-au avut nici un efect practic, revoluţia fiind înăbuşită. Participarea deputaţilor ţărani la lucrările Comisiei, modul liber în care şi-au exprimat punctele de vedere, reacţia acelui deputat al proprietarilor, Ceauşescu, care le-a confirmat punctul de vedere deconspirând mijloacele prin care boierimea în legătură cu domnia fanariotă le-a uzurpat drepturile străvechi asupra pământului, faptul că se crease precedentul punerii în discuţie a temeiurilor morale şi juridice privind proprietatea funciară, s-au constituit într-un element dinamic al conştiinţei de sine ţărăneşti, manifestat în planul politic în divanurile **ad-hoc**, premergătoare Unirii principatelor.

Ca după Unire să devină o linie strategică majoră a planului de reforme preconizat de făuritorii României moderne, domnitorul Al.I. Cuza şi primul său ministru, Mihail Kogălniceanu.

După asasinarea primului ministru conservator Barbu Catargiu (1862), care depusese un proiect de lege rurală meschin, departe de revendicările ţăranilor din 1848, în Cameră este depus proiectul noului prim-ministru M. Kogălniceanu, acuzat de moşierimea reacţionară că instigă ţărănimea prin circulare trimise judeţelor.

Mihail Kogălniceanu:

„... Declar cu francheţe că sunt pentru îmbunătăţirea soartei ţăranilor, că în această îmbunătăţire văd fundarea naţionalităţii române. Până când ţăranii nu vor fi cetăţeni, nu vom avea naţie. Da, domnilor! Am vroit să se creeze o aşa stare de lucruri, încât cel de pe urmă ţăran să aibă conştiinţa datoriilor şi a drepturilor lui. Cât timp îl vom lăsa în poziţia în care se găseşte, asuprit, bătut, tratat ca un dobitoc, nelegat către ţară prin nimic, ce sprijin vom putea aştepta de la dânsul în ora pericolului?... Două mii de boieri nu fac o naţie: acesta e un adevăr ce nu se poate contesta."

Boierimea se ridică împotriva proiectului de lege. Regimul parlamentar este centrifugal la interesul major al ţării. Primează interesele de clasă în dauna celui naţional. Un moşier, nu ştiu dacă din fosta familie domnitoare Şutzu, fanariotă, cere intervenţia armatei otomane spre a împiedica votarea legii rurale. Cuza recurge la singura măsură capabilă să stăpânească anarhia: lovitura de stat. Dar şi la schimbarea regimului. Statul, sau noua Constituţie, este supus plebiscitului între 10 şi 14 mai 1864. Rezultatul: 682 621 de voturi pentru; 1 307 contra; 70 220 abţineri. Principiile şi ideile semănate de Revoluţia de la 1848 rodiseră.

În temeiul legii rurale de la 1864 au fost împroprietărite 511 896 familii de ţărani, pe o suprafaţă de 2 038 640,2697 ha, revenind în medie 3,9825 ha de familie. În Muntenia şi Oltenia, peste locul din vatra satului, pământul se repartizează după posibilitatea ţăranului de a-l lucra: pentru stăpânul a 4 boi şi o vacă, 11 pogoane (pogonul având 5 011,79 m^2), pentru cel cu 2 boi şi o vacă, 7 pogoane şi 19 prăjini; pentru toporaş sau pălmaş, stăpân numai pe o vacă, 4 pogoane şi 15 prăjini. În Moldova, primei

categorii i se atribuiau 5 fălci şi 40 prăjini, adică 72 680,40 m² faţă de 55 129,69 m² cât primea similarul din Muntenia; celor cu 2 boi şi o vacă 4 fălci, iar pălmaşul 2 fălci şi 40 prăjini. Celor din judeţele Cahul, Bolgrad şi Ismail mai mult: 6 fălci şi 30 prăjini; 4 fălci şi 30 prăjini; 2 fălci şi 70 prăjini.

Loturile nu puteau fi înstrăinate sau ipotecate timp de 30 de ani. Prin articolul X se desfiinţează claca, dijma, podvezile, zilele de meremet, carele de lemne. Pentru răscumpărarea acestora, ţăranii vor plăti, timp de 15 ani, câte 133 lei cel cu 4 boi şi o vacă; 100 lei şi 24 parale categoria a doua şi 71 lei, 20 parale, toporaşul.

Opera lui Cuza şi Kogălniceanu deschide în Principatele Unite marea problemă socială a celei de a doua jumătăţi a secolului al XIX-lea.

Problema Ţărănească, care nu poate fi analizată în sine fără a fi corelată la ansamblul stării economice şi sociale din Ţările Româneşti înainte şi după Unire, la relaţiile cu Europa marilor puteri aşa-zise „protectoare" şi la ceea ce toate istoriile oficiale ascund, cu criminală complicitate: invazia evreimii est-europene sprijinită de capitalul suprastatal iudaic occidental. Invazie dublată de un război economic sângeros, declarat autohtonilor şi statului lor naţional. În prima etapă înainte de Unire, mai ales în Moldova, prin operaţii cămătăreşti, comerciale şi arendăşeşti, prin monopolizarea importurilor de mobilier, îmbrăcăminte şi obiecte de lux, prin spargerea unităţii breslelor autohtone şi specula sângeroasă a produselor agricole, marfa furnizată de producătorul ţăran. Cu variante modelate de evoluţia istorică internă şi internaţională, problema ţărănească, în special, şi cea economică, în general, cu implicaţia hotărâtoare şi nefastă a evreimii şi a capitalului iudaic, amendează drastic dezvoltarea României până la zi, fiind supuse presiunilor politice, economice, culturale exercitate de centrele de putere iudaice, de la Alianţa Universală Israelită şi francmasonerie, până la **Council on Foreign Relations, The Round Table, Clubul de la Roma, Bilderberg-eri, Deutsche Gessellschaft,** secte, ligi şi altă mie de organizaţii stipendiate de aceste centre, astăzi sub dictatul Consiliului Europei, al N.A.T.O., al Băncii Mondiale şi al restului de organisme financiar-economice şi politic-militare aflate în subordinea ocultei suprastatale.

Câteva precizări. Conform recensământului din 1831, în 12 centre urbane din Moldova se găseau 204 corporații, însumând 5 784 firme creștine, adică 63,34% și 3 342 firme evreiești, adică 36,66%, însă în anumite branșe evreii sunt în majoritate zdrobitoare. Câteva cifre: negustori lipscani – 263 evrei, 53 creștini; vânzători de lichioruri – 245 evrei – 117 creștini; telali – 753 evrei – 624 creștini; croitori – 561 evrei – 263 creștini; bijutieri – 15 evrei – 1 creștin; argintari – 24 evrei – 36 creștini; samsari – 42 evrei – 2 creștini; căciulari – 109 evrei – 18 creștini; en gros fierărie – 2 evrei – 0 creștini; bancheri – 6 evrei – 1 creștin; măcelari – 101 evrei – 87 creștini; șelari și curelari – 78 evrei – 18 creștini. Enumerarea este incompletă, dar edificatoare. Finanța suprastatală evreiască, prin organul ei de presiune Alianța Universală Israelită, care dirijează atât Anglia, Franța cât și Germania, determină consulii acestor țări, care joacă rol de comisari politici în Principate, să exercite influențe asupra domnilor fanarioți, mai apoi asupra celor pământeni, ca aceștia să ușureze, să sprijine și să protejeze instalarea evreimii în economia Țărilor Românești. Raportul economic din secolul al XIX-lea este net împotriva românilor. Din cele 5 784 firme creștine, doar 3 757 sunt românești. Armenii dețin 487, greco-bulgarii 633 și alți străini, 907. Deci existau 3 757 firme românești la 3 372 firme evreiești sau 3 757 firme românești la 5 369 firme străine.

Din 1839 până în 1859 ofensiva economică evreiască, sprijinită financiar de ocultă, schimbă în favoarea evreilor raportul de forțe în Moldova. Statistica contribuabililor urbani și rurali în 1839 spune că din 21 536 posesori de patente, deci contribuabili, 11 121 erau creștini și 10 415 evrei, adică 51,64% creștini și 48,36% evrei. În 1846, numai după 7 ani, sunt 30 550 patentari din care 14 883 creștini și 15 717 evrei, adică 48,55% creștini față de 51,45% evrei. Se notează că foarte mulți evrei, negustori ambulanți, practicau evaziunea fiscală, scăpând oricărei statistici.

În Muntenia situația este radical alta până la Unirea Principatelor. Hanul cu Tei din București găzduia un fel de bursă, influența zarafilor nefiind semnificativă. Câțiva bancheri evrei la București ca Halfon în 1830; frații Elias în 1837; Hilel Manoah în 1847, care, în legătură cu Alianța Israelită Universală

şi francmasoneria, ar fi finanţat Revoluţia de la 1848, atât de necesară evreimii pentru câştigarea drepturilor şi libertăţilor civice şi politice îngrădite de vechile legi ale pământului, au concurenţi bancheri autohtoni sau levantini, care le mărginesc teatrul de operaţii. Cel mai puternic bancher autohton, Băltăreţu, ajunsese figură legendară prin câştigurile sale fabuloase.

La Iaşi, în 1839, în 9 bresle erau 627 breslaşi români, ca în 1909 să rămână 71 la 556 de evrei.

În 1904 erau 75% negustori evrei la Iaşi; 75,20% la Botoşani; 72,90% la Dorohoi; 65,90% la Tecuci.

La 27 martie/8 aprilie 1848 revoluţionarii moldoveni, foarte mulţi francmasoni din idealism şi romantism, fără să cunoască relaţiile de subordonare ale acesteia faţă de Alianţa Universală Israelită, redactează programul revoluţionar intitulat PETIŢIA PROCLAMAŢIE. Petiţia Proclamaţie a avut 25 de puncte. Unul din ele se referea la dezvoltarea comerţului. A fost preluat de evreime şi, sub protecţia Alianţei, cu sprijinul capitalului internaţional, spre sfârşitul deceniului al cincilea, aceasta pune mâna pe furniturile publice, pe perceperea accizelor şi a comerţului de bancă, îşi întăreşte hegemonia în comerţul cu amănuntul, spre sfârşitul secolului debutând în comerţul mare şi în industrie. Petrolul şi aurul verde – pădurile cu industriile aferente – devin obiective strategice care, cucerite, au efecte devastatoare pentru ţară. Evreii nu scapă din mâini prostituţia şi comerţul cu carne vie.

Afacerea uriaşă care a făcut din evreime stăpâna economică a României a fost concesiunea. În CESTIUNEA ISRAELITĂ, ampla analiză socio-economică făcută de Eminescu, la capitolul III: INDUSTRIE şi COMERŢ scrie: „... *Concesionarul caută a lua concesia oricum, căci ştie că, prin corupţie, prin falsificare, prin înşelăciune va pune lucrurile pe cale bună. Aceeaşi preferinţă şi aceeaşi procedare la darea accizelor. Astăzi mai toate accizele comunale sunt în mâinile israeliţilor nu numai în Moldova, dar şi dincolo de Milcov. Chiar perceperea de impozite indirecte ale statului, precum ale băuturilor spirtoase, au ajuns în mâinile israeliţilor, încât în materie de impozite indirecte, israeliţii au obţinut şi o jurisdicţie... Statul le-a oferit acestora putinţa de a mânui capitalul public, veniturile bugetului statului, al*

județelor și al comunelor. Cu acestea au fost înlesniți a-și face capitaluri cu banii publici".

În anul bugetar 1893–1894 sumele încasate din perceperea accizelor au totalizat 5 673 773 lei (sumă uriașă la valoarea leului). Procentul care revine perceptorilor evrei este enorm în raport cu munca depusă și riscurile asumate.

O altă lovitură financiară importantă a fost monopolul instituit de evreime pe aprovizionările armatei, începând cu echipamentul și terminând cu materialele de toate genurile. Afacerea devine cu timpul o mină de aur. Prost hrănită, dar la prețurile pieții, prost echipată, prost dotată, armata devine una din principalele surse de îmbogățire a furnizorilor evrei. Armata și statul român, prin instituțiile publice, începând cu societatea căilor ferate.

O subliniere. Nu evreii sunt vinovați de faptul că, spre sfârșitul secolului al XIX-lea au pus mâna pe mai toate concesiunile statului român, însușindu-și sume fabuloase pe care, într-o formă sau alta le-au transferat în străinătate. Vinovata principală, de o iresponsabilitate egală cu înalta trădare, având consecințe tragice pentru poporul român, a fost clasa politică, ajutată de funcționărime, începând cu cel mai umil contopist, terminând cu miniștrii, iar în timpul regelui Carol al II-lea, cu acesta însuși.

Atunci ca și astăzi corupția a fost și este elementul dezintegrator al statului, evreimea fiind stăpâna științei și artei de a corupe.

Arendașii evrei și marea răscoală țărănească de la 1907. Cârciumăritul sătesc a fost în secolul al XIX-lea folosit de evreime să exploateze la sânge țărănimea și să atace fibra ei biologică. În 1831 sunt în Moldova 1 240 familii de cârciumari. Numai în ținutul Herța, la 2 803 familii existau 111 cârciumari.

TIMP 1. 1834. Datoriile țăranilor moldoveni, majoritatea către cârciumarii și cămătarii evrei, însumau 15 milioane lei vechi, adică de două ori bugetul Moldovei care, în 1832, era de 7 425 962 lei vechi, sau aproape cât bugetul Țării Românești.

De pe la jumătatea secolului al XIX-lea, evreimea din Moldova încearcă să devină stăpână pe averea imobiliară prin intermediul instrumentelor de credit și reușește, ca și astăzi, cu majoritatea băncilor românești, să torpileze întemeierea Băncii Naționale, care ar fi reglat și ordonat circulația financiară și ar fi pus

bazele unei instituţii naţionale de credit, spre paguba cămătarilor şi bancherilor evrei. Prin instrumente de credit şi ipoteci, evreii au reuşit să îşi subordoneze, în Moldova, o bună parte din marea proprietate funciară boierească. În general cunoaştem motivul pentru care boierimea şi-a arendat moşiile evreilor, anulându-şi într-un fel dreptul la proprietatea funciară câştigată în trecut pe câmpul de luptă cu sabia, conform cutumei feudale. Luxul nemăsurat, obiceiul de a sta în străinătate, decadenţa moravurilor cereau sume mari de bani puse la dispoziţie de evreul cămătar, care obţinea arenda cu toate privilegiile acordate boierului: dreptul de a avea cârciumă, brutărie, măcelărie, de a ţine iarmaroace, de a vinde peştele heleşteelor, de a percepe taxe la vaduri şi pentru păşunat, de a tăia pădurea.

• Radu Rosetti despre reversul legii rurale din 1864, revizuită în 1872: *„... Era o lege barbară, care punea 9 părţi din 10 ale românilor în afara dreptului comun. Ea încuraja uimitor, exploatarea cămătărească a ţăranului prin crâşmari şi arendaşi. Multe din datoriile contractate într-un moment de beţie şi considerabil majorate de crâşmar, erau, ca urmare, convertite în tocmeli agricole".*

• Între 1885 şi 1906 producţia agricolă în România creşte cu 100% în dauna ţărănimii şi în folosul arendaşilor, marilor moşieri şi a negustorilor de grâne. În vreme ce 4 171 de mari moşieri exploatau direct, sau prin arendaşi, 3 787 192 hectare, 1 115 302 ţărani munceau numai 3 319 695 hectare. Proprietatea mijlocie între 10-100 hectare însuma 816 414 hectare. Acest raport de forţe în sistemul proprietăţii funciare, supus legii agricole, care deschidea drum tuturor abuzurilor, a dus la răscoala ţărănească din primăvara lui 1888.

• Spre sfârşitul secolului al XIX-lea şi primul deceniu al secolului XX, evreimea care se ocupa cu exploatarea proprietăţii funciare se organizează în trusturi arendăreşti. Prin 1903, în Ţara de Sus, 399 de evrei ţineau în arendă 45,57% din proprietăţile de peste 50 ha. Asociaţi cu arendaşii români, evreii exploatau 48,08% din proprietatea funciară, cu o suprafaţă de 497 979 hectare.

Unul din cele mai mari trusturi arendăreşti evreieşti a fost cel al fraţilor Fischer. În 1904 acest trust stăpânea şi exploata la

sânge 237 863 ha pământ agricol arabil, iazuri şi păşuni, alcătuind o feudă cu 79 de comune rurale, botezată **Fischerland**, pe teritoriul căreia circula moneda Fischerilor, nu moneda naţională. **Fischerlandul** era premergătorul **Judenlandului** proiectat de **Alianţa Universală Israelită**, conform planului de iudaizare a proprietăţii funciare din statele naţionale, întocmit de marele rabin Reichorn din Praga, la 1896, după cum urmează: „... *În numele justiţiei sociale şi a egalităţii vom împărţi marea proprietate la ţărani care, fiind lipsiţi de mijloace de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră.*"

Pe lângă trustul arendăşesc al Fischerilor funcţionau trusturile arendăşeşti evreieşti Gastiner, la Botoşani, Gutman, la Roman, Juster şi Mendel, la Brăila.

Metodele arendaşilor evrei, fie individuali, fie organizaţi în trusturi, erau în general asemănătoare. O parte din moşii le subarendau ţăranilor cu preţuri de patru ori mai mari decât preţul la care arendaseră ei. Altă parte era exploatată sângeros, folosind munca ţăranilor nevoiaşi înrobiţi prin legea tocmelilor agricole, poliţe cu clauză penală şi dobânzi la dobânzi. Când ţăranii moldoveni de pe moşiile trustului Fischer nu acceptau condiţiile, Mochi Fischer aducea muncitori agricoli ruteni din Bucovina. Al doilea nivel al exploatării consta în faptul că ţăranul era obligat să-şi cumpere toate bunurile de consum numai de la prăvăliile arendaşului sau ale trustului, unde preţurile erau zdrobitoare. Analiza făcută de Eminescu tocmelilor agricole stabileşte că dobânzile percepute de arendaşi începeau cu 90%, cele mai ridicate fiind de 300%... Decăderea morală a marii boierimi a mers până acolo încât unii din ei au arendat evreilor până şi bisericile de pe moşiile lor, astfel încât preoţii şi enoriaşii, spre a participa la slujbe, botezuri, nunţi şi înmormântări, trebuiau să plătească arendaşului evreu o taxă suplimentară.

Neputând cumpăra moşii, evreii au corupt marii proprietari şi mulţi parlamentari care au cumpărat moşii pe banii trusturilor sau ai arendaşilor şi le-au arendat acestora pe vreme de 99 de ani.

TIMP 2. 1882, 13 iulie. Perceptorul A. Comarnescu scoate la licitaţie publică, la primăria comunei Odobeasca, plasa Marginea de Sus, judeţul Râmnicu Sărat, pentru *„... neplata dărilor datorate din contribuţiuni directe, răscumpărarea clăcii, prestaţiuni judeţene şi altele"* (n.n. câtă dreptate avea Radu Rosetti mai sus citat) următoarele: 51 vaci, 8 boi, 88 mânzaţi cu mânzate, 2 cai, 15 iepe, 5 noateni, 13 capre, 5 iezi, 83 oi, 12 miei, 3 berbeci, 5 râmători, 1 căruţă cu boi nouă, 1 suian, 3 căzi, 2 antale, 1 car de fân şi... rog ca cititorul să fie atent *„... 28 locuitori cu braţele, care se vor da cu luna sau cu ziua până la acoperirea datoriei ce debitează către stat..."* Se mai licitează 455 pogoane de pământ cu diferite roade: vii, livezi cu pruni, meri, peri şi fân... Adică vedem reversul împroprietăririi. Au trecut doar patru ani de la Războiul Independenţei câştigat de dorobănţime la baionetă. Iată că soldăţimea glorioasă de la Plevna, Rahova şi Smârdan, făuritoarea victoriei, este vândută la primărie ca vitele, împreună cu tot avutul, arendaşilor prezenţi la licitaţie.

TIMP 3. 1878. Se iau măsuri aspre împotriva cârciumăritului la sate, vizând cârciumarii evrei. Faptul a pus pe picior de război presa mondială jidovească. În 1873 erau 22 233 cârciumari; în 1874 – 24 197; în 1878 – 33 865.

• 1881. Se votează legea care reglementează cârciumăritul. 1882, numărul cârciumarilor scade la 28 615. 1886 – 23 550; 1903 – 21 545. Dintre cârciumarii sătesti doar 10% erau români. La 21 545 cârciumari, România timpului avea 3 741 de învăţători. Accizele cârciumăritului concesionate evreilor realizau 5 673 773 lei. Pentru învăţământul primar statul cheltuia 4 080 798 lei. Cârciumarii evrei debitează, în 1869, înainte de intervenţia statului, 15 milioane litri de alcool de cea mai proastă calitate.

• J. Levy în 1869: *„... Cârciumarii evrei erau un flagel pentru poporul român... Aşa că ţăranul român ajunsese o mină de aur pentru jidovi, evreul un fac-totum, iar ţăranul exploatat până la sânge."*

• **Desjardins:** *„... Cu rachiul pe care ei nu-l beau, dar pe care-l amestecă cu vitriol, înşală pe român, otrăvindu-i cu aceeaşi lovitură oraşele şi satele."*

• 1868. Memoriul prezentat Camerei de 31 deputaţi: *„... Posesorii unor sume imense, ovreii s-au dedat la cămătărie fără nici o rezervă şi pe o scară aşa de întinsă, încât au desfiinţat şi ruinat mii de familii bogate. Camăta a devenit o plagă teribilă... care seacă izvorul forţelor vii ale naţiunii. Această monopolizare a capitalurilor e cauza cea mai naturală a crizei monetare care bântuie ţara de ani de zile."*

Alarma dată cam târziu de cei 31 de deputaţi are temeiuri grave, aşezate în anii 1863 şi 1865.

• 1863. După strânsul recoltei s-au vândut silit, în Moldova, moşii în valoare de 8 354 664 lei, pentru datorii de numai 6 989 069 lei.

• 1864. S-au vândut silit moşii în valoare de 17 116 655 lei fără să se poată acoperi datoriile de 17 820 913 lei. Tot în acel an s-au vândut de bună voie moşii în valoare de 22 303 869 lei.

Este vremea înstrăinării pământului românesc de pe urma jocului cămătarilor şi arendaşilor evrei. El se va repeta peste 126 de ani, de data aceasta prin jocul finanţei evreieşti suprastatale, în complicitate cu guvernanţii români iresponsabili.

• 1855. Proprietatea funciară este grevată cu peste 267 milioane sub titlul de ipoteci, dobânzile socotite numai la 20% echivalau cu valoarea întregului export al ţării, calculat între 1862–1866, sau fiind mai mare decât valoarea întregii producţii de grâu pe aceşti patru ani. Bancherii evrei din Brody s-au oferit să dea împrumut statului român, asigurat cu ipotecarea moşiilor statului.

TIMP 4. 1888. Răscoalele ţărăneşti împotriva arendăşitului în Ilfov, Ialomiţa şi Buzău. Sunt înăbuşite de armată. Nici un semn că guvernele dintre 1888 şi 1907 înţeleg starea disperată a ţărănimii.

TIMP 5. 1907, martie. Izbucneşte, la Flămânzi, sud-est de Botoşani, pe moşiile trustului arendăşesc al fraţilor Fischer, cea mai teribilă răscoală ţărănească din istoria modernă a României, în bună măsură comparabilă cu revoluţia socială şi naţională condusă de Horea. Având aceleaşi motivaţii. Exploatarea sângeroasă de către străini. Majoritatea istoriilor, fie că bălmăjesc cauzele şi vinovaţii ca cele antebelice, fie că escamotează vinovaţii sau îi numesc abuziv ca cele postbelice, din aceleaşi considerente

politice, oficiale: nevoia de a menaja capitalul suprastatal evreiesc la care statul face apel pentru împrumuturi.

Am arătat amănunţit în ROMÂNIA CA O PRADĂ istoricul răscoalei cu caracter net antisemit şi antiboieresc.

Dau mai jos mostre de politichie românească contemporană răscoalei, care îmbrobodeşte vinovaţii, din pricina dictatului Alianţei Universale Israelite, care a dictat, prin intermediul marilor puteri şi în special prin Bismarck, la Tratatul de la Berlin (1878) modificarea articolului 7 din Constituţie în favoarea încetăţenirii evreilor. Politichie în genunchi practicată în perioada interbelică, mai apoi în epoca kominternistă şi reluată postdecembrist pe ultima treaptă a umilinţelor.

TIMP 6. 1907, 3 martie, şedinţa Camerei, interpelarea lui Ionel Brătianu făcută guvernului conservator, prezidat de magnatul funciar Gh. Cantacuzino. Brătianu: *„... starea populaţiei rurale, în genere, necesită imperios o grabnică şi eficace îndreptare. În ultimii ani o nouă împrejurare a îngreuiat tare această stare în unele localităţi. O mână de oameni, străini de interesele mari ale dezvoltării noastre economice şi sociale, s-au făcut stăpâni, prin arendare, pe întinderi tot mai mari de suprafaţă cultivată a ţării. O singură familie asociată posedă o întindere superioară multora din districtele ţării. Sute de mii de hectare, şi deci sute de mii de ţărani, stau sub dominaţia monopolistă a câtorva indivizi care n-au nici o grijă de starea în care vor rămâne localităţile ce le stăpânesc după sfârşirea contractelor lor, servindu-se de influenţe puternice pe care le dau relaţiile plătite de care dispun, pentru a nesocoti cele mai elementare noţiuni de dreptate. Ei nu exploatează atât forţele secundare ale naturii, cât exploatează cămătăreşte munca şi nevoile ţărănimii".*

Interpelarea dezvăluie voalat trustul fraţilor Fischer, dictatul Alianţei Universale Israelite, arendăşitul şi cămătăria evreiască. Brătianu va fi luat în colimatorul Alianţei, care va dezlănţui asupra lui focul concentric al diplomaţiei şi presei occidentale aservite. Şi acum, răspunsul la interpelare, la fel de voalat şi sibilin, al preşedintelui consiliului, Gh. Cantacuzino:

„... Precum am avut onoarea să declar în adunarea deputaţilor, acapararea moşiilor prin arendă, în mase mari şi compacte,

de către trusturi puternice, constituie un pericol economic şi naţional de o gravitate însemnată... Soluţionarea acestei chestiuni nu este uşoară, prin multiplicitatea intereselor ce o înconjoară, pentru că ea ridică o sumă de greutăţi judiciare în dezlegarea ei şi se loveşte necontenit de chestiunea importantă a drepturilor câştigate".

Este vorba de drepturile câştigate de evreime la dictatul occidental prin modificarea art. 7 din Constituţie şi de toată ţesătura de influenţe ale Alianţei Universale Israelite.

Presa vremii este mai curajoasă. Tratează arendaşii, fie de străini, fie îi numeşte direct pe evrei ca VOINŢA NAŢIONALĂ şi UNIVERSUL.

Rezolvarea uneia din cele mai importante probleme socio-economice a istoriei românilor, proprietatea funciară, nu a fost soluţionată nici prin marea împroprietărire din 1918–1920, nici prin excesele colectivizării, cu atât mai puţin prin atacul total la avuţia naţională, dat de finanţa suprastatală în complicitate cu profitorii loviturii de stat din decembrie '89, avuţie naţională din care pământul, subsolul şi pădurile formează suportul ei fundamental.

O nouă concluzie. Ştim de la istorie cum au rezolvat guvernanţii vremii potolirea răscoalei. Silind fiii dorobanţilor de la 1877 să tragă în părinţii, bunicii şi mamele lor. Cu un instinct milenar al naţionalului, ţărănimea a rezolvat dilemele, laşităţile şi limitele clasei politice, plătind din nou cu sânge eliberarea moşiei ţării de sub jugul străin. De data asta al cămătarilor ovrei. Răsturnând prin foc şi pară strategia Alianţei Universale Israelite, care-şi propusese să ruineze boierimea autohtonă, s-o înlocuiască treptat cu evreimea arendaşă şi cămătărească, şi să transforme România, prin unirea **Fischerlandurilor**, într-o **Judenland.**

Având motivaţia răscoalei, guvernul liberal desfiinţează trusturile arendăşeşti. Arendaşii individuali pot ţine în arendă până la 4 000 ha.

Motivate de răscoală, în 1907 şi 1908 corpurile legiuitoare votează o serie de legi privitoare la agricultură. Legea învoielilor agricole. A păşunilor comunale. Legea obştiilor şi a Casei rurale. Se desfiinţează munca la tarla sau boierescul. Se legiferează „dijma de-a valma". Se înfiinţează Consiliul superior al agriculturii.

Se impune „libretul", un fel de carnet de servaj. Se desființează plățile în natură, plocoanele și ruşfeturile. Se obligă proprietarii să dea 1/8 din pământ pentru înființarea izlazurilor comunale. Se înființează obștiile de arendare formate din țărani, care au dreptul prioritar prin lege de a arenda moşiile statului. Se înființează Băncile populare, la care învățătorii sătești, stimulați de Spiru Haret, ministrul învățământului, au avut o contribuție hotărâtoare. Casa rurală cumpără moşiile puse în vânzare de proprietari, le parcelează și le vinde țăranilor, instituind asupra procedeelor un privilegiu ipotecar. Jumătate din capital aparținea statului, jumătate acționarilor, începutul fiind asigurat cu un capital de 10 milioane lei.

Pentru toate aceste măsuri au căzut în sângele lor, răpuși de țăranii aflați sub arme, 11 000 de alți țărani.

O EVALUARE GLOBALĂ, COSTURILE TRĂDĂRILOR ŞI TRANSFORMAREA ROMÂNIEI MARI ÎN SEMICOLONIE. Avem nevoie de luciditate și detașare atunci când ne apreciem evoluția ca națiune și stat. Unele au fost componentele comportamentale ale claselor sociale în feudalismul timpuriu până spre lichidarea proprietății obștești, moștenești și răzășești, când, în fiecare an, țărănimea, slujitorimea, boiernașii și boierii participau la campanii militare fie împotriva turcilor, ungurilor, polonilor și mai ales a tătarilor; fie împotriva pâlcurilor de pradă, de la podgheazurile căzăcești la akingiii dobrogeni sau transdunăreni; altele cele determinate de domniile fanariote, cu tot cortegiul lor de depersonalizări, de îngrădiri, servituți, care au alterat mai ales clasele posedante și slujnicarii, inducându-le o notă de servilism și oportunism, de lașitate și resemnare sau de isteține vicleană menită să asigure supraviețuirea.

Ca și în ținuturile aflate sub stăpâniri străine, mai mult sau mai puțin timp, momentele de explozie socială au demonstrat că fibra primordială nu a fost alterată, valorile fundamentale ca demnitatea, puterea de jertfă, slujirea interesului național înaintea celui individual, în condiția în care acest act presupunea riscuri mari și costuri grele s-au revigorat, devenind atât condiția maselor, cât și expresia exemplară a conducătorilor acestora. De la horeni la Tudor Vladimirescu, de la pașoptiști la lăncierii și

bărdaşii moţi ai lui Avram Iancu, până la armata naţională a Independenţei cu voluntarii ei de pe tot teritoriul naţional, s-a produs o întoarcere la sinele conştientizat de Mihai Viteazul, luminat, redescoperit, reanimat, redescifrat şi actualizat de intelectualitatea autohtonă în interrelaţie cu spiritul general european.

Tot buchisind prin biblioteci, ba şi bătând Europa pe urmele unora dintre personajele cărţilor mele, apropiindu-mă după ce am poposit îndelung în a doua jumătate a veacului al XIX-lea de veacul în care am hălăduit şi hălăduiesc, am fost obligat să apreciez lucid victoriile noastre ca şi marile înfrângeri. Să le analizez în atâta profunzime, interdependenţă a factorilor interni de determinare, ca şi ai celor zonali, europeni şi mondiali, cât mi-au permis propriile mele limite, fiind eu scriitor şi nu istoric, subliniere pe care sunt obligat s-o repet mereu. Nu pentru a acoperi informaţia, care este exactă, pedantă şi riguros ştiinţifică. Pentru a motiva interpretarea ei. Făcută dintr-o poziţie integratoare, care acceptă succesiunea spre a explica fenomenul în ansamblul lui. În potenţialităţile lui dinamice latente.

Acest punct de vedere mă obligă să mă definesc. Să mă delimitez. Să mă precizez.

A. Constat decăderea legică a clasei feudale moşiereşti, un fel de hibridoid levantin-fanariot, excelent definit de Eminescu şi Delavrancea, ascensiunea marii burghezii, care-o moşteneşte sub stindardul liberalismului şi care încearcă, spre jumătatea deceniului al treilea, să valachizeze o Românie Mare triplu agresată. Economic, social şi politic din interior, de către evreime. Economic şi politic de către finanţa suprastatală evreiască, prin intermediul economic al capitalului şi prin cel politic al Statelor Occidentale. Politic de către statele revizioniste: Germania, U.R.S.S., Bulgaria şi Ungaria.

B. Tripla ofensivă declanşată din interior şi exterior asupra avuţiei naţionale de către clasa posedantă autohtonă burghezo-moşierească; de către evreimea încetăţenită, dar nu asimilată; de către capitalul străin.

C. Izolarea şi marginalizarea parţială a intelectualităţii. A complexului de factori instituţionalizaţi, meniţi să dinamizeze şi să potenţeze cultura, artele, ştiinţa, cercetarea.

D. Pauperizarea galopantă a maselor rurale, a muncitorimii industriale, a clasei mijlocii şi funcţionărimii de stat devenită o plagă bugetivoră, generatoare de birocraţie, stagnare, rutină şi corupţie.

E. Instalarea corupţiei ca morală publică începând de la şeful statului – Carol II – şi camarila de la palat, până la ultimul conţopist de primărie comunală.

F. Degenerarea politicii şi decăderea ei de la rostul fundamental al slujirii progresului naţional la rangul de politicianism venal, clientelar, mijloc de înavuţire pe seama statului; corupt, oportunist, în momente cheie ale istoriei laş şi trădător, principalul vinovat al amputărilor teritoriale din deceniul al patrulea; al înapoierii globale a ROMÂNIEI, factor agravant al decăderii morale, al polarizării bogăţiei şi sărăciei, al dezbinării sociale şi spirituale.

G. Izolarea ţărănimii ca posibil factor social revoluţionar prin situaţia economică şi juridică create de marea împroprietărire postbelică, situaţie care a impus unei bune părţi din ţărănime servituţi grele, fixând-o în limitele luptei restrânse cu băncile, marii proprietari, datoriile către stat.

H. Spargerea mişcării socialiste şi muncitoreşti autohtone de către Kominternul pilotat de Moscova prin Partidul Comunist din România, în conducerea căruia au fost impuşi de Komintern, alogeni: bulgari, ucrainieni, unguri şi mai ales evrei autohtoni sau alogeni. Dirijarea acestuia spre desfiinţarea din interior a statului naţional unitar şi federalizarea teritoriului său. Încercarea de a canaliza şi direcţiona potenţialul revoluţionar al clasei muncitoare conform intereselor Kominternului, rupându-l de interesul naţional în numele internaţionalismului proletar.

I. Reacţia intelectualităţii naţionale, a ţărănimii şi muncitorimii, a unora din reprezentanţii clasei politice sau din vârfurile instituţiilor fundamentale ca Armata şi Biserica la complexul de agresiuni interne şi externe.

Desigur am schematizat excesiv.

FAPTE. Trădată de aliaţi în câteva rânduri, cu armata, în prima fază a Războiului de Reîntregire, prost dotată cu armament şi

echipament, oştirea, cu trupa alcătuită zdrobitor din ţărani, a salvat România deopotrivă din cleştele germano-austroungar-bulgaro-turc, cât şi din cel bolşevic ruso-unguresc. Este motivaţia şi argumentul fundamental în afirmaţia conform căreia fibra originară, specifică şi definitorie a identităţii poporului român, s-a păstrat intactă de la Burebista în tot cursul istoriei. Indiferent de condiţiile impuse din exterior. Abia ne eliberasem de sclavia fanariotă şi eram încă vasali imperiului otoman în 1877, fără să fi avut confruntări majore cu arma în mână când, citez din Lachmann, corespondentul gazetelor BUND, din Elveţia, şi GAZETEI DE CHICAGO:

„... Niciodată n-aş fi crezut să văd atâta bravură la o trupă care până atunci n-a cunoscut focul... Armata română merită să fie pusă lângă orice altă armată a Europei şi oricine poate fi mândru de soldaţii şi ofiţerii ei, care au dat probe atât de strălucite de vitejie."

• DAILY TELEGRAPH: **„... Soldaţii români s-au condus cu o bravură demnă de cele mai bune elogiuri, mergând de mai multe ori la asalt, deşi respinşi de focul omorâtor al turcilor... Ei au dat prin aceasta o dezminţire pronosticurilor nedrepte, de care a fost plină presa austro-ungară şi germană în aceste din urmă luni şi care aruncau calomnii asupra acestei tinere armate... (1)"**

• NEUE FREIE PRESSE, organ de presă iudeo-vienez specializat în calomnii la adresa armatei române: *„... Armata română a primit botezul de foc şi sânge şi trebuie să recunoaştem că românii, mult bajocoriţi, s-au bătut, după însăşi mărturia corespondenţilor englezi, bine, peste aşteptări. Ajutorul ce-l dau ruşilor e dar însemnat şi cade greu în cumpănă (2)."*

• LUKOS LUDOVIC, istoric maghiar, voluntar în armata otomană: *„... Întocmai ca şi garda lui Napoleon I, trupele române au făcut mai multe asalturi asupra redutei Griviţa, fără să dea un singur foc, ci aruncându-se numai cu strigăte de ura în mulţimea de baionete ale trupelor turceşti şi în gurile tunurilor ce împrăştiau moartea în toate părţile (3)."*

• Wilhelm I, tiranicul împărat al Germaniei, cel mai puternic suveran al Europei, unificatorul Germaniei împreună cu Bismarck. Telegramă:

Domnitorului României,
Poradim.

Am urmărit cu cel mai mare interes operaţiunile Tale şi vitejia oştenilor Tăi. Inima Mea nu poate să se exprime în destul pentru aceste fapte voinicești şi de aceea, spre a le recunoaşte, dă-Mi voie să-Ţi dăruiesc ordinul Meu militar „Pour le merite" (4).

Dacă reportajele de pe front pot fi scrise sub imperiul emoţiilor, telegrama împăratului Wilhelm este un act politic de recunoaştere. Iată obiectivitatea riguroasă a tratatului de istorie militară. Citez din LA GUERRE D'ORIENT PAR UN TACTICIEN **(Sixième partie, De L'armistice au Congres de Berlin, Paris, Imprimerie L. Baudoin et. co, rue Christine 2,** pag. 603):

„Les Russes, arrêtés in Asie devant Kars, en Europe devant Plevna, se crurent perdus; á ce moment-lá et avec la vivacité d'impresion des races slaves, les Russes s'empressèrent d'implorer le secours de Roumains qu'ils méprisaient la veille... il n'y avait plus que 40 000 Russes devant Plevna, tandis qu'il y avait 60 000 Turcs dans la place; c'est-á-dire que le sort de l'armée était á la merci d'une sortie d'Osman-Pacha, et qu'elle fu littérament sauvée par le prince Charles On a lu, au sujet des opérations autour de Plevna, la générosité chevaleresque des Roumains, et le courage dont ils donnérent de preuves á l'Europe étonnée... il volérent au secours des Russes avec une armée de 40 000 hommes, bien disciplinée et perfaitement outillée... et ils contribuérent grandement á la prise de Plevna..."

• DER OSTEN, din Viena, 9/12 octombrie 1877: *„... Bărbătească păşire a României pe câmpul de resbel a schimbat cu o singură lovitură situaţia statului român... Eroii care ţin sus şi tare pe câmpurile de luptă ale Bulgariei drapelul român, care e împodobit cu lauri nemuritori, nu-şi varsă în zadar sângele lor. România liberă şi independentă va ocupa cu mândrie un loc în concertul european şi măreaţa ei faptă, împreună cu numele ei vor fi imprimate în inimile generaţiilor viitoare..."*

• Generalul rus Krîlov: *„... Luptele de la Teliş, Gorni-Dubnik, Semeret, Trestenik, precum şi diferite exepediţiuni încredinţate de mine cavaleriei române, au dovedit, într-un mod strălucit, ţinuta perfectă şi exactitudinea în serviciu ale brigadierilor de*

roşiori şi călăraşi, precum şi ale bateriei de artilerie călăreaţă română. Plecând, duc o sinceră mulţumire, dobândită prin onoarea ce am avut de a comanda aceste trupe de elită."(5)

După două veacuri de sclavie sub fanarioţi şi de vasalitate fără replică, românii îşi leagă istoria de epocile lor de glorie militară sub sabia unui rege soldat, excelent politician, dintr-o familie cu experienţa conducerii statale şi a câmpurilor de luptă însumată în sute de ani; un Hohenzollern contemporan cu Mircea cel Mare luptând la Kosovo.

Armatei române i-au trebuit doar 39 de ani de existenţă şi două campanii: 1877–1878 şi 1913, spre a ne angaja în primul război mondial împotriva unor armate cu tradiţii imperiale, care nu-şi încetaseră existenţa din zorii istoriei şi care au purtat războaie aproape an de an pe tot întinsul Europei, încadrate cu ofiţeri valoroşi şi comandanţi rutinaţi în arta şi ştiinţa militară.

• LE TEMPS, 29 iulie 1917: *„... poporul român a rezistat de-a lungul secolelor la toate măsurile de distrugere care se pot abate asupra unei familii umane. Energic şi inteligent, legat de pământul lui şi crescând neîncetat ca număr, el a văzut plecând rând pe rând pe năvălitorii cei mai semeţi... Armata română, care s-a organizat în grabă cu greutăţi incalculabile, a relevat resurse de rezistenţă şi de iniţiativă pe care poporul român le dovedeşte în clipele cele mai grele. Îşi închipuie germanii că ar face un calcul abil îngropând acest popor într-un mormânt?"*

• Amfiteatrul Sorbonei. Sfârşit de iulie 1917. Avusese loc bătălia de la Mărăşti. Prezenţi: Raymond Poincaré, preşedintele Franţei Paul Deschanel, preşedintele Camerei deputaţilor, Albert Thomas, ministrul armamentului, Amiralul Fournier, generalii Dubai, Brugère, Malleterre. Secretarul general al Comitetului franco-român Pierre Perrioy. Citez din cuvântul preşedintelui Camerei Deputaţilor: *„... Mi se pare că în această oră hotărâtoare din istoria voastră şi a noastră, întreaga glorie a trecutului vostru ca şi toate încercările prin care aţi trecut de 18 secole se înalţă: toţi eroii voştri care au căzut nu numai pentru libertatea lor, dar şi a noastră, se ridică şi aclamă, în armata română refăcută, patria voastră acoperită de glorie"* (6).

• Paul Painlevé, ministrul de război al Franței, către cel de război român, la Iași. Telegramă: *„Armata franceză a primit cu bucurie vestea strălucitoarelor succese ale armatei române, reconstituită și nerăbdătoare să elibereze pământul patriei sale, cotropit, ca și al nostru, de dușmanii dreptății și ai civilizației. Vă rog să binevoiți să transmiteți cele mai calde felicitări și urările cele mai fierbinți ale soldaților francezi, fraților lor de arme români"* (7).

• Theodore Roosevelt, fost președinte al S.U.A., rudă prin alianță cu maleficul Franklin D. Roosevelt, unul din puținii președinți, dacă nu singurul care a avut curajul să demaște public pericolul supraguvernului iudeo-financiar din țara sa, despre românii anului 1917: *„... singurul punct sigur al frontului din orient este locul unde se află armata română"*(8). Și pentru că am ajuns la acest fost președinte al S.U.A., mie deosebit de simpatic, să-l citez și în ceea ce gândea despre **Council on Foreign Relations:** *„În spatele guvernului, la vedere, tronează un guvern invizibil, care nu este credincios poporului și nici răspunzător față de popor. A distruge acest guvern invizibil, alianță fără Dumnezeu între afaceri corupte și politica mârșavă este datoria șefului statului"* (9).

Citatul validează integral ceea ce s-a scris până acum în această carte privitor la politica S.U.A. și ceea ce se va scrie de acum încolo pe această temă.

• David Lloyd George, prim-ministrul Marii Britanii, unul din trădătorii occidentali ai jertfelor românilor la Conferința reparațiilor de la Spaa: *„... doresc să exprim din partea guvernului britanic profunda noastră admirație pentru curajul eroic și avântul ce l-a dovedit poporul român în timpul unui an de încercări aproape fără seamăn... Reconstituirea armatei române și rezistența îndârjită – rezistență atât de prețioasă pentru cauza comună – pe care această armată o opune dușmanului în acest moment, în condiții de o greutate excepțională, prezintă un exemplu măreț de tărie pe care libertatea o inspiră unui popor liber"* (10).

Citatul este desprins din mesajul către guvernul român din 21 august 1917.

• Generalul John Pershing, șeful misiunii militare a S.U.A. în Franța, la 23 septembrie 1917.

„Armata românească? După cum aţi relevat, duşmanii scontau ca o certitudine inevitabilă, acum o lună, înfrângerea României, evacuarea Moldovei. Răspunsul îl cunoaştem. Armata Română a urcat splendid panta pe care se scoborâse fără voie şi fără vina ei.

Chemată la suprema încercare a ofensivei trecute şi a luptelor de la sud, armata României a dat nenumărate dovezi de eroism. Soldaţii români luptă admirabil. Sunt la înălţimea celor mai viteji apărători" (11).

• Generalul german Kurt von Morgen: *„... Rezistenţa duşmanului, în special a românilor, a fost neobişnuit de dârză şi s-a manifestat prin 61 de contraatacuri (pe frontul Corpului 1 de armată germană) în decursul celor 14 zile. Ele au condus la lupta la baionetă. Acestea ne-au pricinuit pierderi considerabile"* (12).

• M. Schwartz, istoric german în volumul DER GROSSE KREIG, 1914–1919: *„... Printr-o rezistenţă îndârjită, opusă unei ofensive bine pregătite şi prin numeroase contraatacuri energice, până la lupta corp la corp, fără nici o consideraţie faţă de grelele pierderi suferite, diviziile române... au ştiut să apere patria lor de o completă cucerire. Luptele de la Focşani şi Tg. Ocna (Oituz), sau bătălia de la Mărăşeşti, cum îi zic românii, au devenit mândria armatei române în războiul mondial"* (13).

Toată această explozie de valori ancestrale ale etnicităţii în condiţiile crizei interne a aliatului rus, tradusă pe front cu insubordonarea în masă a soldaţilor, uciderea ofiţerilor, părăsirea poziţiilor care trebuiau ocupate în grabă de unităţile româneşti.

Este primul semnal de respingere a bolşevismului anarhic, de tip rusesc, dat de masele de sub arme, de responsabilitatea istorică a acestora, faţă de statul naţional aflat în pericolul dezagregării sub dubla ofensivă, cea militară a coaliţiei germano-austroungară-turco-bulgară şi cea ideologică a bolşevismului, exercitate din interiorul frontului şi din spatele lui.

Regele Ferdinand promite pământ ţăranilor-soldaţi. Este încă un argument care le motivează rezistenţa, elanul şi vitejia şi care conduce la esenţa argumentaţiei lui Kogălniceanu, din care retranscriu: *„... dacă îl vom lăsa în poziţia în care se găseşte... nelegat către ţară prin nimic, ce sprijin vom putea aştepta de la dânsul* (n.n. de la ţăran) *în ora pericolului?"*.

Cu toate că nu trecuseră decât zece ani de la cumplita răscoală țărănească din 1907, și de la represiunea ei barbară, cu toate că țărănimea în uniformă putea să profite de bolșevizarea armatei ruse cu care lupta cot la cot, din Bucovina până pe Siret, spre a-și plăti polițele față de clasa politică și posedanții care inițiaseră represiunea, care hrăniseră armata prost și o înarmaseră defectuos, țăranul-soldat a avut intuiția adevărului prim, a adevărului fundamental, menit să-l consacre prin veacuri drept temeiul și întâiul stătător al neamului.

Acest adevăr originar pornește de la legătura lui cu pământul. Pământul Mumă. Pământul Maica Domnului. Vatră de familie. Vatră de sat. Vatră de țară. Vatră de neam.

Oricât de valoros ar fi fost corpul de cadre al oștirii, oricât de excelenți strategi generalii, fără baioneta țăranului-soldat n-ar fi putut exista PE AICI NU SE TRECE.

Greșeala istorică care a condamnat, sancționat și amendat socialismul totalitar în România a fost ruperea țăranului de Pământul Mumă. Și nepătrunderea la esența istoriei românilor.

STATISTICI. DATE. CIFRE care, însumate, dau măsura efortului de război al României în primul război mondial și repercusiunile acestui efort în anii postbelici. Statul a folosit pentru nevoile armatei, în primele două luni de război, 260 milioane lei depuși la Banca Națională. La 21 octombrie 1916, statul împrumută de la Banca Națională 300 milioane lei, asigurându-l cu bonuri de tezaur-aur și 100 milioane lei, în lire sterline, la Banca Angliei. În decembrie 1916 tezaurul Băncii Naționale, greșeală capitală, este mutat la Moscova. Valoarea lui: 315 580 456 lei-aur. Până astăzi sovieticii și Rusia contemporană n-au restituit nimic din tezaur, motivând raptul cu argumente când cinice, când ridicole.

Pagubele provocate României de ocupația militară germano-austro-ungară-bulgaro-turcă, confirmate la Conferința de pace de la Paris, s-au ridicat la suma enormă de 72 miliarde lei-aur, la care se adaugă valoarea tezaurului. În ordinea pierderilor umane, am înregistrat 800 000 morți, răniți și dispăruți.

Distrugerile provocate infrastructurii, jaful practicat de ocupanți, au determinat o prăbușire a economiei imediat postbelice. În 1919 producția României n-a depășit 20-25% din cea antebelică, aruncând înapoi nivelul de viață cu un deceniu și jumătate.

MARILE TRĂDĂRI (1)

În general există un fel de sfială ipocrită, un fals patriotism, o pudoare de buduoar politic atunci când nu se vorbeşte decât aluziv sau în trecere despre marile trădări săvârşite de români în dauna propriei lor istorii; sfiala devenind văl al tăcerii sau complice, când este vorba de trădările marilor puteri săvârşite cinic în dauna României.

În prima parte a acestei cărţi am subliniat trădarea revoluţiei horenilor de către împăratul Iosif al II-lea de Habsburg, trădare a intereselor românilor transilvăneni, devenită politică de stat a imperiului bicefal pe tot parcursul istoriei lui, culminând în Revoluţia de la 1848, condusă de Avram Iancu, repetându-se cu totală lipsă de clar vedere politică când s-a cedat insistenţelor ungureşti admiţându-se unirea Transilvaniei cu Ungaria; în procesul memorandiştilor, ca şi în toate momentele cheie ale luptei pentru emancipare dusă de intelectualitatea ardeleană prin suplicaţii istorice şi juridice.

Am trecut superficial peste trădările revoluţiei horenilor săvârşite de înaltul cler ortodox din Ardeal, alcătuit mai ales din ierarhi sârbi, cât şi peste trădarea consătenilor şi rudelor lui Horea, asupra cărora am stăruit îndelung în volumul II, STRĂMOŞII – subintitulat GESTA VALACHORUM.

Am constatat că, începând cu Războiul Independenţei până în cea mai actuală contemporaneitate, trădarea şi crucificarea României de către puterile europene poate fi delimitată în cea practicată de Occident şi în aceea practicată de Rusia, în unele

cazuri interesele trădătorilor conjugând Occidentul şi Rusia în dauna României.

Trădările Occidentale au fost inspirate în bună măsură de Alianţa Universală Israelită, având drept constantă aservirea României prin afluxul de evreime refugiată din nord-estul european şi prin impunerea capitalului suprastatal evreiesc. Rezistenţa românească la procesul de subjugare economico-politică statuată prin vechile legi ale pământului, concretizată la nivel ideologic şi programatic de Eminescu, de mişcările legionară şi cuzistă, de guvernarea autoritară a Mareşalului Antonescu şi de valachizarea Partidului Comunist Român, a creat un reflex de respingere şi pedepsire a României în momentele decisive ale celor trei războaie care au marcat istoria naţională modernă şi tratatele de pace următoare acestora.

Trădările Rusiei sunt urmarea uneia din constantele politicii imperiale statornicită de veacuri pe direcţia de expansiune sud-vestică, având ca obiectiv geostrategic linia de ofensivă a Dunării spre centrul Europei, strâmtorile Bosfor şi Dardanele, ieşirea liberă la Mediterana, România, constituind obstacolul principal în calea acestei politici zonale, a suferit ingerinţele ruseşti vizând în principal stăpânirea **de facto** a teritoriului.

Argumente (10) Occidentul

• 1807, 7 iulie. Tilsit. Tratatul secret semnat între guvernul francez şi cel rus, prin care se preconiza sustragerea provinciilor europene ale imperiului otoman.

• 1808, septembrie. Erfurt. Întâlnirea Napoleon – ţarul Alexandru I. Se încheie acordul franco-rus. Articolul 5: *„Înaltele părţi contractante se angajează să considere drept condiţie absolută a păcii cu Anglia ca ea să recunoască Finlanda, Ţara Românească şi Moldova ca făcând parte din Imperiul rus. Articolul 8: Împăratul Napoleon recunoaşte numita reunire şi hotarele Imperiului rus în această parte extinse până la Dunăre."*

• 1878, 28 iulie. Tratatul de la Berlin. Prima lovitură politică de amploare a Alianţei Universale Israelite, sprijinită de Bismarck, mai ales de plenipotenţiarul francez Wadington, influenţând reprezentanţii Italiei şi Angliei. Se condiţionează recunoaşterea independenţei statului român de acordarea drepturilor politice,

evreilor. Articolul 44: *„Naţionalii tuturor puterilor, comercianţi sau alţii, vor fi trataţi în România fără deosebire de religie, pe picior de perfectă egalitate".*

Se impunea României să încetăţenească peste 600 000 evrei austrieci, ruşi, polonezi, germani, 95% intraţi în ţară clandestin.

Occidentul permite Rusiei să reia cele trei judeţe din sudul Basarabiei şi să ajungă din nou la gurile Dunării.

• 1916, spre luna august. Primul război mondial. Frontul franco-britanic-belgian din Franţa. Contraofensiva de la Verdun şi ofensiva de pe Somme se epuizaseră fără rezultate notabile. Frontul italian, după a şasea bătălie de pe Isonzo şi ofensiva Armatei 3 italiene. Acalmie. Frontul de răsărit. Armata rusă ţinând un front lung de 1 200 km de la golful Riga la graniţa de nord a României. Ofensiva generalului Brusilov, cerută cu ardoare de aliaţii occidentali, spre a uşura frontul lor, pe cale să se stingă. Frontul balcanic. Fusese ocupat teritoriul Serbiei de către armata austro-ungară. Armata sârbă, câtă rămăsese, 120 000 de luptători, fusese evacuată în insula Corfu. Corpul expediţionar aliat fusese înfrânt de trupele bulgaro-germane. Se consolidase la teren, nord de Salonic. Dispunea de 201 batalioane, 75 escadroane, 250 baterii, 13 escadrile, încadrate în 16 divizii de infanterie, din care 4 franceze, 5 britanice, 6 sârbe, 1 italiană şi 1 brigadă rusă.

• Conform Convenţiei Militare, semnată la Bucureşti în 4/17 august 1916 de I.I.C. Brătianu cu împuterniciţii Franţei, Angliei, Rusiei şi Italiei, în acelaşi timp cu Tratatul de Alianţă, acest Corp expediţionar de la Salonic, aflat sub comanda generalului francez Maurice Sarrai, era obligat să declanşeze o ofensivă spre nord pentru a fixa forţele bulgaro-germane cu opt zile înainte de intrarea României în război, asigurând mobilizarea şi concentrarea armatei române în vederea ofensivei din Transilvania.

Din pricina gâlcevilor dintre conducătorul francez şi cel britanic, a altor motive de organizare şi a stării sanitare a trupelor, acest punct important al Convenţiei Militare, vital pentru armata română, n-a fost îndeplinit.

• Este prima trădare a României de către Aliaţi.

• A doua trădare decurge din neexecutarea de către Rusia a obligaţiilor ce-i reveneau: ofensiva viguroasă în Bucovina, flota

rusă asigurând portul Constanţa, litoralul Mării Negre, să interzică incursiunile pe Dunăre şi să trimită în Dobrogea două divizii de infanterie şi una de cavalerie spre a coopera cu armata română. Rusia nu şi-a îndeplinit angajamentul decât parţial şi cu rea voinţă. A treia trădare s-a materializat în domeniul logisticii. Articolul 4 al Convenţiei Militare menţiona că furnizarea de muniţii şi materiale de război, transportul lor prin tranzitarea Rusiei de la Murmansk la graniţa cu România să se execute astfel încât să asigure armatei un minim de 300 tone zilnic. Invocând lipsa de vagoane, lungimea traiectului, mai apoi revoluţia bolşevică, Rusia şi aliaţii nu şi-au onorat nici acest angajament vital.

• E. de Gaiffier d'Hystory, ministrul Belgiei la Paris: „... *La strigătele disperate de ajutor ale României, aliaţii răspund cu cuvinte frumoase... Rusia nu va da nimic sau aproape nimic, Franţa trimite un general, care poartă un nume ilustru în ştiinţă, însoţit de un strălucit stat major şi de câţiva brancardieri şi infirmiere. Este puţin, foarte puţin. După Belgia şi Serbia, Antanta va abandona România*" (14).

• A. Morel, ataşatul militar al Belgiei în Italia; raport către ministrul de Externe belgian: „... *Aliaţii promiseseră României, la intrarea în război... că: 1. Ruşii vor avea în această epocă trei divizii la frontiera din sudul Dobrogei; 2. Ruşii vor trece Carpaţii spre Cârlibaba în acelaşi timp cu românii, care vor trece acelaşi lanţ de munţi mai la sud; 3. Generalul Serrail va declanşa o ofensivă energică în Macedonia*".

În perioada prevăzută nici una din aceste trei promisiuni nu a fost ţinută (15).

• 1918–1920. Conferinţa de Pace de la Paris văzută de câţiva occidentali responsabili. Robert Lasing, în BAZELE VIITOARE ALE POLITICII EXTERNE A STATELOR UNITE, vol. I., 9 iunie 1919, Library of Congress, Washington: „... *Posedând cele mai multe arme şi cele mai puternice flote de război, cele Patru Mari Puteri şi-au asumat, chiar de la început, conducerea lucrărilor Conferinţei, impunându-şi cuvântul lor restului lumii. Ele s-au constituit într-o aristocraţie a naţiunilor... într-o tiranie care refuză aplicarea principiului democraţiei în relaţiile mutuale dintre naţiuni... Această putere arbitrară a Consiliului celor*

patru a provocat stupoare şi plângeri în rândurile tuturor celorlalţi delegaţi, precum şi critica presei şi opiniei publice din celelalte ţări".

• André Tardieu, membru al delegaţiei Franţei la Conferinţă, conform contelui de Saint Aulaire în volumul CONFESSION D'UN VIEUX DIPLOMATE, ed. Flammarion, Paris, 1953: *„Am dus lupte dure pentru a face să i se recunoască lui Brătianu şi României calitatea de aliat. Eu aveam împotriva mea pe Clémenceau, care nu-i ierta armistiţiul său, pe Wilson, care declara că nu ţine cont de tratatul nostru de alianţă din 1916, pe toţi juriştii... În concluzie, în numele dreptăţii, se comite o mare nedreptate vrând să se pedepsească România pentru nefericirile sale de care sunt responsabili aliaţii săi, noi înşine, pentru că nu ne-am ţinut angajamentele la Salonic, apoi, şi în mod deosebit, Rusia."*

• Contele de Saint-Aulaire, fost ministru al Franţei în România pe timpul războiului, în volumul de confesiuni mai sus amintit: *„... După acest război al dreptului, România, care, dintre toţi aliaţii noştri a avut cel mai mult de suferit, era cea mai prost tratată. Consiliul Suprem nu putea, fără a renega principiul său esenţial, principiul naţionalităţii, s-o împiedice a-l aplica prin realizarea unităţii sale şi mărirea teritoriului. Evidenta dreptate a cauzei sale şi presiunea opiniei publice europene impresionată de imensitatea sacrificiilor acestei ţări au triumfat asupra unei rele voinţe atât de mari".*

• I.I.C. Brătianu în SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ A ROMÂNIEI, Bucureşti, 1919: *„... Din nefericire adversarii noştri politici exploatează aici împotriva noastră neîncrederea şi cupiditatea oamenilor de afaceri şi influenţa lor asupra hotărârilor politice".*

• 1920, în Belgia, la Spaa, are loc Conferinţa de reparaţii. Acelaşi David Lloyd George, care omagiase eroismul armatei române când aceasta atrăsese de pe frontul occidental o importantă forţă germană, care compătimise suferinţele îndurate de poporul român, schimbă de front şi, în mod dictatorial, sub semnul ocultei, atribuie României, în batjocură, o cotă rizibilă din reparaţiile datorate de Germania: 1%. Regatului sârbo-croato- sloven atribuindu-i 5%.

Dictatul aceluiaşi premier britanic, tarabagiu crâncen al sângelui şi suferinţelor româneşti, ne obligă să plătim o aşa zisă „cotă de eliberare". Prin decizia din 4 noiembrie 1927 a Comisiei de reparaţii, România este obligată să plătească 235 140 000 franci-aur drept „cotă de eliberare", din cele 31 de miliarde franci-aur care i-ar fi revenit drept despăgubiri de război, adică nici jumătate din pagubele materiale suferite care s-au ridicat la 72 miliarde lei-aur.

• 1938, München, 30 septembrie: Anglia şi Franţa, călcându-şi îndatoririle asumate, cedează Cehoslovacia lui Hitler. Se definesc sferele de influenţă ale marilor puteri occidentale. Trădarea întregii opere bazată pe principiul naţionalităţilor săvârşită la Versailles. Minate de dominaţia ocultei financiare iudaice, orientată spre investiţii copioase în Germania lui Hitler şi Uniunea Sovietică, aflate sub semnul dominant al francmasoneriei propovăduitoare a păcii universale, Franţa şi Anglia, prost înarmate, au încercat să evite cu orice risc o confruntare cu Germania şi Italia, orientându-le expansiunea spre Est. Adică spre centrul Europei, Balcani, România şi, eventual, U.R.S.S.

• I.M. Maiski, ambasador al U.R.S.S. la Londra, în volumul CINE L-A AJUTAT PE HITLER, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963; relatând o convorbire cu Churchill în care era vorba de cei doi inconştienţi politici, nefastul cuplu Chamberlain–Daladier, care şi-au dus ţările pe marginea prăpastiei. Citez: „... *Aceşti domni raţionează astfel: oricum ar fi, Germania trebuie să se bată undeva ca să-şi lărgească posesiunile într-o direcţie sau alta... şi, dacă-i aşa, atunci mai bine să-şi croiască imperiul pe seama statelor situate în estul şi sud-estul Europei. Facă ce-o vrea cu Balcanii sau cu Ucraina, numai să lase Anglia şi Franţa în pace...*".

• 1938, Londra, Camera Comunelor, declaraţia prim-ministrului Neville Chamberlain: „... *Germania trebuie să ocupe o poziţie dominantă în Europa centrală şi orientală... În fapt ţările din Europa centrală şi orientală sunt ţări agricole... În ceea ce ne priveşte nu avem nici o dorinţă de a interzice Germaniei accesul în aceste ţări...*".

• 1939, 8 martie, Berlin. Din discursul lui Hitler ţinut conducătorilor nazişti, ai armatei şi economiei: „... *Dominaţia Germaniei*

asupra Poloniei este necesară pentru ca Germania să poată fi aprovizionată cu produse agricole şi cărbune polonez. În ce priveşte Ungaria şi România ele fac parte din spaţiul vital indispensabil al Germaniei..."

• 1940, iunie. Prin înfrângerea Franţei de către Germania se prăbuşeşte întregul sistem politic european stabilit prin Tratatul de pace de la Versailles.

România, izolată politic, devine ţinta şi victima statelor revizioniste. De fapt prim-ministrul de atunci al Marii Britanii ca şi cei următori, Churchill şi Blair, nefăcând excepţie, n-a fost şi n-au fost liberi să hotărască, ei înşişi fiind sergenţii de zi ai finanţei suprastatale. O spune limpede David Lloyd George. Citez: „*... Bancherii internaţionali au dictat planul Dawes... Ei au luat de o parte politicieni, oameni de stat, ziarişti şi şi-au impus ordinele cu o impetuozitate de monarhi absoluţi, care ştiau că nu se poate face recurs nemiloaselor lor decrete*" (16).

• 1940, 30 august. Diktatul de la Viena. Germania şi „sora" noastră Italia, impun României să cedeze Ungariei, 42 243 km^2 din pământul sacru al Transilvaniei, cu o populaţie de 2 667 000 locuitori. România pierde 1 303 002 ha teren arabil, 1 074 466 ha fâneţe şi păşuni, 57 693 ha vii şi podgorii, 685 508 ha terenuri necultivate, cuprinzând ape, păduri, drumuri, vetrele satelor şi ale oraşelor, 8 000 000 capete de animale.

• 1940, 7 septembrie. Sub presiunea Germaniei se rectifică graniţa cu Bulgaria. România pierde Kadrilaterul, cu Balcicul, capul Kaliakra şi întreg teritoriul de la vest Turtucaia până la 20 km sud de Balcic.

Cei patru ani de ocupaţie ungurească, pe lângă ororile săvârşite asupra populaţiei româneşti de la crime individuale sau ucideri în masă, de la bătăi în masă, evacuări şi expulzări, torturi, confiscări de proprietate, abolirea reformei agrare, dărâmarea bisericilor, întemniţări şi lagăre de muncă forţată, au prilejuit economiei naţionale pagube evaluate la 88 309 478 lei la valoarea anului 1938.

PRECIZĂRI OBLIGATORII. Istoricii români şi străini, înfeudaţi versiunilor forţei politice despre cauzele şi desfăşurarea evenimentelor zonale, europene şi mondiale cuprinse între anii

1938–1946, în care se înscriu preliminariile celui de al doilea război mondial, conducerea lui politică şi scopurile urmărite de această conducere, sfârşitul războiului, interesele care au dominat impunându-şi diktatul la Conferinţa de pace şi urmările acestora, au denaturat partizan adevărul istoric. Afirmaţia este cu deosebire valabilă pentru istoricii români aflaţi sub tutela absolută a regimului totalitar kominternist până spre deceniul al optulea, mai apoi obligaţi să scrie istoria contemporană conform indicaţiilor de partid. Regula se aplică istoricilor din S.U.A., dirijaţi de **Establishment** – Stabilimentul prin **Council on Foreign Relations**, în întregul Occident sub bagheta conspiraţiei iudeo-financiare. De aici s-au născut neadevărurile de fond care au ruinat a doua jumătate a secolului XX; miturile mincinoase, suferinţele şi tributul plătite de popoare.

Împotriva acestui uriaş val de minciuni, denaturări, dezinformări s-au ridicat istorici conştienţi de misiunea lor, care asumându-şi riscuri capitale, sub flamura revizionismului istoric, supun istoria, în general, şi veacul al XX-lea, în special, unor analize pluridisciplinare, cu o critică severă a surselor, aducând în circuitul public documente secrete ale cancelariilor diplomatice, ale serviciilor speciale, ale guvernelor, note zilnice şi memorii ale unor regizori de eveniment sau participanţi principali care, prin însumare, proiectează asupra epocii investigate o cu totul altă lumină decât cea a versiunii oficiale. M-am ocupat de revizionismul istoric şi l-am practicat în volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ, NAZISMUL SIONIST şi URMAŞII LUI ATTILA.

Pentru că istoricii kominternişti, în frunte cu agentul K.G.B. M. Roller, au falsificat cu neruşinare istoria românilor, în special istoria modernă şi contemporană, mistificând irresponsabil perioada 1938–1946, denaturând faptele, periodizându-le arbitrar, spre a servi concluzii impuse, omiţând acţiuni politice şi diplomatice esenţiale şi de mare responsabilitate, maculând personalitatea istorică a mareşalului Antonescu, spre a preciza, în continuare, şirul de trădări tradiţionale ale Occidentului faţă de România, se impune o scurtă rememorare cronologică.

• 1937, 31 decembrie. Adrien Thierry, ministrul Franţei la Bucureşti, îşi informează superiorii că ministrul de Externe

român din guvernul Goga, guvern naţional-creştin de dreapta, juristul de reputaţie europeană Istrate Micescu l-a asigurat că politica externă a României va rămâne cea tradiţională de colaborare cu Franţa şi Marea Britanie. Presiunile Axei erau puternice, partidul naţional-creştin era la vârf progerman, diplomaţia lui era însă naţională şi nu partizană. Declaraţiei ministrului de Externe i se alătură declaraţia ministrului Apărării naţionale, generalul Ion Antonescu, care îl convocase pe ataşatul militar al Franţei, colonelul Delmas. Declaraţia generalului Antonescu: *„... Eu v-am chemat pentru a vă informa că am pus în faţa regelui şi a d-lui Goga, preşedinte al Consiliului, ca condiţie a intrării mele în cabinetul care se forma, că nimic nu va fi schimbat în raporturile de prietenie cu Franţa şi am obţinut această schimbare. Vă rog să faceţi cunoscută declaraţia mea şefilor dumneavoastră. Atât timp cât eu voi fi în cabinet, linia politică faţă de Franţa nu se va schimba..."* (17).

Istrate Micescu, ilustru profesor de drept civil, preşedintele baroului de avocaţi din România, a fost arestat de kominterniştii tripletei iudeo-maghiaro-ruseşti Ana Pauker–Luka Laszlo (Vasile Luca)–Iosif Kişinevski, în 1946, murind de foame în închisoarea Aiud.

Destinul tragic al mareşalului Ion Antonescu, personalitate emblematică pentru armata şi poporul român, asasinat în urma unui proces înscenat la ordinul lui Stalin este cunoscut.

Marele Stat Major. **Memoriu pentru prevederea şi punerea la curent a ipotezelor de război:**

Citez: *În situaţia politică actuală (pe care se întocmeşte planul de campanie) nu este, prin urmare, cătuşi de puţin probabilă o alianţă a Rusiei cu una sau cu toate puterile ce cad în sfera de influenţă a Germaniei şi Italiei, ceea ce ar avea drept rezultat pentru noi un război la est, concomitent cu unul la vest şi sud. Se poate întrevedea un război la vest concomitent cu unul la sud, tocmai pentru că ambele state vecine nouă – Bulgaria şi Ungaria – sunt în sfera politicii germano-italiene (18).*

Nu sunt un simpatizant al regimului politic antebelic minat de corupţie, de francmasonerie, dominat de interesele plutocraţiei iudaice internă şi internaţională, regim care a spoliat şi reprimat

sângeros masele, tineretul universitar şi intelectualitatea naţionalistă. Dar de aici până a nu recunoaşte meritele unor politicieni şi partide în sfera promovării interesului naţional şi a condamna în bloc întreaga politică antebelică este un drum lung, nefast şi antinaţional străbătut dintr-un salt de istoriografia kominternistă.

• Regele Carol al II-lea este una din figurile sinistre ale istoricului familiei de Hohenzollern-Sigmaringen de pe tronul României. Imoral, dezertor de pe frontul primului război mondial, corupt, slujind iudaismului împotriva mişcărilor de valachizare a economiei şi culturii, el poate fi stigmatizat pentru aspectele josnice ale personalităţii care a influenţat negativ politica ţării, recunoscându-i-se însă meritele reale.

O jumătate de veac opinia publică românească, învăţământul, istoriografia, mass-media, cultura au fost intoxicate, printre alte aberaţii, cu două noţiuni devenite sloganuri: dictatura regală fascistă a regelui Carol al II-lea şi dictatura militară fascistă a mareşalului Antonescu.

Când Carol a dizolvat partidele, n-a făcut decât să dea expresie realităţii politice în care partidele se măcinaseră în lupte sterile pentru putere, în lupte intestine, când deveniseră ineficiente epuizându-şi programele, când sfârşiseră în demagogie şi cabotinism. Frontul Renaşterii Naţionale, constituit la 16 decembrie 1938, devenit unic partid de guvernământ, a fost un partid burghezo-democratic, personalităţile civile şi militare trimise în guvern având o orientare net antihitleristă şi antifascistă. Regimul impus de rege a fost de autoritate personală şi a răspuns la semnalul grav de alarmă transmis de descompunerea vieţii politice a timpului.

Cum în 1938 germanii făceau jocurile în Europa, regele Carol a întreprins o călătorie oficială la Londra, urmată de o călătorie sub titlu privat la Paris, Bruxelles şi în Germania, spre a vedea în ce măsură Franţa şi Anglia mai au interese faţă de România şi care este poziţia lui Hitler în problemă.

• 1938, 17 noiembrie, Londra. Premierul britanic Chamberlain îi precizează regelui român: *„... este firesc ca Germania să ocupe o poziţie preponderentă în domeniul economic în sud-estul Europei"*. Britanicul a refuzat oferta regelui de a trimite o delegaţie comercială pentru a sublinia interesul Angliei faţă de

România şi a respins propunerea realizării unui volum sporit al tranzacţiilor comerciale. Întrevederea a durat puţin, Chamberlain imprimându-i o ţinută rece şi distantă. La Paris, acelaşi rezultat. Daladier refuzând comenzi noi de armament şi având reticenţe în livrarea restanţelor.

• 1938, 24 noiembrie, Berghof, reşedinţa lui Hitler. Carol, însoţit de fiul său Mihai, purtând titlul de mare voievod de Alba Iulia. Spre deosebire de Chamberlain, Hitler este amabil şi volubil. Face un expozeu al situaţiei politice europene. Ştie că regele a suferit eşecuri la Londra şi Paris. Încearcă să-l intimideze, lăudând forţa armată a Reich-ului. Carol face primul pas de apropiere de Germania lui Hitler, pas pus pe seama mareşalului Antonescu. După ce afirmă dorinţa de a apropia România de Reich, Carol întreabă: *„Ar fi important de ştiut care este poziţia Germaniei în privinţa revendicărilor revizioniste maghiare, ridicate faţă de România şi în problema Ucrainei subcarpatice“.*

Hitler răspunde că a sfătuit Ungaria să păstreze moderaţie în revendicări – cu alte cuvinte le aprobă – dar că, în cazul unui conflict armat între România şi Ungaria, Germania nu are motive să ia poziţie şi că nu are interese în Ucraina subcarpatică. Apoi, brutal... *„România este chemată acum a se hotărî pentru Reich sau împotriva lui, deschis, cinstit şi sincer, dar imediat, nu mai târziu, când ar avea cuţitul la gât.“*

Întrevederea care a determinat actele politice ale unei Românii trădată de Anglia şi Franţa, în care Hitler îi cere lui Carol un Tratat de alianţă româno-german prin care să denunţe toate tratatele şi convenţiile militare şi economice contrare tratatului propus, aducerea la putere a Gărzii de Fier şi cam tot ce diktatul german a impus României; a fost relatată pe larg de istoricul german Andreas Hillgruber în volumul HITLER, KÖNING CAROL UND MARSCHAL ANTONESCU, Franz Steiner Verlag, GMBH, Wiesbaden, 1965.

Ştim că regele Carol al II-lea a fost francmason, manipulat de marea finanţă evreiască prin amanta sa Elena Wolf-Lupescu-Grünberg-Tâmpeanu. Aici se impune o paranteză care să lămurească unele aspecte ale personalităţii paranoice şi a felului cum era privit Carol de capetele încoronate ale epocii.

• 1936 a murit regele Marii Britanii, George al V-lea. Conform protocolului caselor regale, la funeralii au participat regii şi familiile regale din Europa. Banca Naţională a dat iama în devizele aflate pe piaţa Bucureştiului spre a-i acoperi cheltuielile de drum cu totul excepţionale, Carol luând cu sine un batalion de vânători cu marea ţinută de rigoare, în fruntea căruia voia să participe la cortegiu şi solemnităţile funebre. Trenul special a ajuns la Calais cu câteva zile înainte de data fixată de oficialităţile casei regale britanice care l-au umilit în faţa Europei pe Carol şi, prin el, umilind România. I-au interzis intrarea în Anglia înaintea datei anunţate şi n-au acceptat participarea batalionului de vânători la funeralii.

Regele a trimis batalionul în ţară, a vizitat câteva cimitire ale militarilor căzuţi în primul război mondial şi s-a ales cu o recepţie dată în gara Calais de către francmasoneria locală. În Anglia l-a aşteptat o nouă umilinţă. Regina Mary a refuzat să-l primească. Pe atunci membrii casei regale britanice observau moravuri austere, viaţa personală a regelui român fiind un continuu prilej de scandal public. Se pare că, din perspectiva actualităţii a fost un precursor al cărui exemplu este fructificat astăzi spectaculos de urmaşii regelui George al V-lea.

O ÎNTOARCERE ÎN TIMP NECESARĂ. Ne întoarcem la ultimul cabinet constituţional care a precedat lovitura de stat a regelui, cabinetul Goga–Cuza. A guvernat doar din 29 decembrie 1937 până la 10 februarie 1938, stârnind un val de protestări vehemente şi de ameninţări ale confreriei iudaice din S.U.A., Anglia şi Franţa, sabotarea comerţului şi a industriei din România, aflată în proporţie de peste 80% în mâinile evreilor, radicalizând francmasoneria atotputernică în camarila regală, bine infiltrată în armată şi în administraţia superioară a statului. Istoriografia românească antebelică, cea kominternistă şi, parţial, cea a deceniilor al şaptelea şi al optulea au trecut sub tăcere motivele reale care au condus la radicalizarea antisemitismului în România anilor 1936–1944, înlocuind analizele de fond prin etichete gen fascizarea şi nazificarea politicii, alunecarea în mlaştina extremismului de dreapta şi alte inepţii de acelaşi fel. Până şi pretinşii istorici marxişti au rupt relaţia dialectică dintre bază şi suprastructură, ocupându-se exclusiv de suprastructură, urmărindu-i ideologiile,

înghesuindu-le aberant în principiul luptei de clasă, ferindu-se ca de foc să nominalizeze etnia dominantă şi crimele comise de aceasta împotriva poporului român.

• 1938. Centralizatorul firmelor înscrise în registrele Camerelor de Comerţ şi Industrie însumează 229.043 firme, repartizate pe provincii istorice şi pe etniile română şi evreiască, după cum urmează:

	Româneşti	Evreieşti
– Basarabia:	5 902	18 683
– Banat:	7 319	3 043
– Bucovina:	1 553	8 163
– Crişana:		
– Maramureş:	4 297	5 751
– Dobrogea:	5 660	630
– Moldova:	11 575	15 979
– Muntenia:	49 743	9 636
– Oltenia:	13 685	550
– Transilvania:	7 797	12 015

Tabelul de mai sus este numai numeric, nu precizează mărimea firmei, numărul salariaţilor, cifra de afaceri, relaţiile din ţară şi străinătate. Nu se notează că multe firme evreieşti reprezintă valoarea a zeci de firme româneşti (19).

Sondaj al firmelor în unele oraşe:

	Româneşti	Evreieşti
– Bacău:	170	611
– Bălţi:	50	615
– Botoşani:	100	782
– Bucureşti:	8 976	4 588
– Galaţi:	944	1 027
– Lugoj:	298	100
– Orhei:	15	401
– Rădăuţi:	28	399
– Tg. Mureş:	95	602
– Turnu Severin:	637	58

Din 175 326 cârciumi, 60 614 aparţineau românilor, 114 712 aparţineau evreilor.

Analizând „Anuarul importatorilor şi exportatorilor", la rubrica 1938, „Indicatorul reprezentanţilor de comerţ din Bucureşti" reiese că evreii au monopolizat comisionul, cel mai rentabil gen de comerţ şi fără nici un risc. Din 450 reprezentanţe, doar 48 aparţineau neevreilor. Reprezentanţii evrei serveau în jur de 2 850 case străine cu produse metalurgice, articole tehnice şi electrotehnice, ca textile, cu articole chimice, produse alimentare, de librărie, faianţă, pielărie, etc., etc. (20).

La import românii reprezintă 13%; la export 18%, evreii deţinând restul până la 95%; 5% rămânând pe seama altor străini. Importatorii de produse alimentare: români 93; evrei 398; de textile: români 127; evrei 1 436; metalurgice: români 152; evrei 1 350. La export. Produse alimentare: români 44; evrei şi străini 345; lemn-cherestea: români 28; evrei şi străini 460; vite şi păsări: români 49; evrei şi străini 287. Exportul de fructe în proporţie de 90% în mâna evreilor a ajuns în 1938 la suma de 6 431 810 100 lei.

Industria petrolului s-a găsit în proporţie de 75% în mâinile capitalului monopolist străin, dominat de evrei. Din 55 societăţi petroliere create după primul război mondial, prin 1928, capitalul românesc participa doar cu 22,4%, cel englez cu 26,4%; franco-belgian cu 35,8% restul alţi străini. În industria metalurgică 70% capital străin. Industria chimică: 76% străin. Societăţile forestiere 45% străin. Industria textilă 63% străin.

România antebelică trăieşte tragedia codrilor şi tragedia petrolului. M. Manoilescu:

„Pădurile n-au suferit în 18 secole... cât au suferit în 18 ani de vot universal" (22).

Din 276 fabrici de cherestea particulare, 192 erau ale evreilor. Din 72 fabrici în judeţul Ciuc, 66 erau evreieşti. În personalul tehnic superior din întreprinderile forestiere numai 10% erau români; 50% evrei; 40% alţi străini. Evreii exploatau barbar codrii din Bucovina, Maramureş, Mureş, Braşov, Trei Scaune, Neamţ, Caraş-Severin. Consorţiile evreieşti de tipul **Gothleib, Sentler şi Schraft** au jefuit patrimoniul forestier al ţării, aşa cum Nuhăm

Weismann a jefuit pădurile date de stat societății „Letea", sau cum văduva Matilda Herșcu Țapu a prădat ocolul Văratec. Munții Sibiului au fost tâlhăriți de întreprinderea evreiască **Mersing și Lessel**, cu sediul la Viena. Munții Apuseni au fost despăduriți de societățile evreiești **Samuel Grünstein și Fiul; Adalbert** și **Bihoreanca.** Gangsterii evrei ai pădurilor ca Kuobler, Nusbau, Tischler, Bürger, Grödler au despuiat munții falnici ai României Mari, au făcut miliarde și s-au dus cu ele peste hotare. Spre rușinea noastră, complicii la jaf au fost politicienii mari și mici, plevușca administrativă locală, care a aprobat sute de mii de cereri fictive de lemn pentru foc sau de construcții, măsluite în numele locuitorilor de către antreprenorii evrei cu Moise Davidovici, Strul și Mayer Polak, Polak Strul Petală, care au despădurit Maramureșul. Iacob Landvehr din Kuty, Polonia, în complicitate cu Leon Scharf și Moise Bürger au tăiat în 1937 pe o autorizație de 20 000 metri cubi, 48 000 metri cubi de molid secundar de pe Valea Ceremușului (23).

Societățile petrolifere străine, majoritatea evreiești, au supt din subsolul românesc 3 250 000 tone țiței, în 1926; 4 270 000 tone în 1928; 5 740 000 în 1930; 7 350 000 în 1932 și 8 430 319 tone între 1934–1936. Din 1936 începe secătuirea rezervelor naționale de țiței. În 1937 producția scade la 7 289 015 tone, ca în 1939 să ajungă la 5 962 321 tone.

Politicienii vremii au cedat avutul și venitul statului realizate din redevențe contra bacșișuri grase, societății evreiești „Redevența", numită de Nicolae Iorga **una din marile fortărețe iudaice.**

De detenta spectaculoasă a industriei metalurgice profită masiv evreimea. Max Auschnit, stăpânul absolut al Uzinelor și Domeniilor Reșița–U.D.R.; Titan–Nădlag–Călan, devine intimul și sponsorul lui Carol al II-lea, confidentul și sfetnicul concubinei acestuia, Elena-Grünberg-Wolf-Tâmpeanu-Lupescu.

Din capitalul bancar românii au deținut 14%; evreii 67%. În 1938 se lichidează tovărășiile evreiești de împrumut și păstrare din Basarabia, stârnind protestele vehemente ale presei iudaice din țară și străinătate.

În 1938 din 3 623 contabili 2 143 erau evrei.

La Bursa de efecte şi mărfuri, din 192 mijlocitori, 139 erau evrei şi 3 români, iar din 118 remizieri care mânuiau şi devizele 108 erau evrei.

Comerţul de bani, exercitat de toate băncile între 1926–1930, a înregistrat un rulaj bancar de 108 800 000 lei, cu beneficii la o dobândă de 24% de 26 200 000 000 lei din care românii au beneficiat de 7 650 000 000, iar evreii de 18 550 000 000 lei. Beneficiile comerţului de bancă în 1936 au fost de 1 611 000 000 lei, din care românii au luat 26%; minoritarii 12%; străinii 5% şi evreii 57%.

Din beneficiul comerţului, al comerţului cu cereale, cu medicamente, evreii deţineau per total mai mult decât 80%.

Din exportul făcut de evrei şi alţi străini în perioada 1919–1940 a rămas în străinătate contravaloarea de 53 753 950 000 lei sau în medie anuală peste 2 miliarde lei. 75% din bugetul furniturilor a aparţinut evreilor.

Schiţa de date pe care am prezentat-o, conduce la concluzii dezastruoase în ceea ce priveşte repartizarea venitului naţional. În 1927 evreii din România au câştigat 99 miliarde, românii numai 75 miliarde; în 1932 evreii au câştigat 80 miliarde, românii s-au prăbuşit la 27 miliarde; în 1936 din venitul naţional total de 161 miliarde, evreii au câştigat 101 miliarde şi românii 34 miliarde. Este epoca radicalizării mişcării legionare şi a unei reacţii antisemite de masă.

Folosind datele Institutului Central de Statistică pentru anul 1936, în care sunt înregistraţi oficial 756 000 evrei, câştigul pe cap de evreu a fost de 133 600 lei; iar cele 13 milioane de români etnici au realizat un venit pe cap de locuitor de numai 26 000 lei.

În 1936 un număr de 5 930 politicieni de toate rangurile erau pripăşiţi în consiliile de administraţie a 1 700 întreprinderi evreieşti şi străine, primind bacşişuri pentru înalta trădare a intereselor naţionale în valoare de 1 215 000 000 lei în jetoane, tantieme şi lefuri. Pe listele bacşişurilor se găsesc miniştri şi prefecţi, şefi de cabinet şi parlamentari, toată familia politicianistă a partidelor importante. Rolul mizerabil al acestei faune era să îndrepte către întreprinderile şi afacerile evreieşti comenzile statului, să asigure taxe vamale preferenţiale şi să protejeze administrativ şi juridic pe cei în solda cărora intrase.

• Între 1920–1938 evreimea a stors România de peste 100 miliarde lei, având complici 865 din aşa zisele personalităţi politice cărora li s-au plătit tantieme în valoare de 675 000 000 în răstimp de 8 ani.

• În perioada 1930– 1938 obţin diplome universitare 4 307 evrei şi 1 679 evreice, adică 22,50% din licenţiaţi. Cu precizarea că, în anul universitar 1934/1935, au fost trimişi la studii în străinătate 2 121 studenţi din care numai 562 români şi 1 559 evrei, aceştia primind valută forte cu primă de 18% şi 38% plătită de la bugetul statului.

• GAZETA FARMACIILOR din 1938 scrie că, din totalul de 1697 farmacii, 642 erau în posesia evreilor şi 601 în a românilor, restul aparţinând altor naţionalităţi conlocuitoare. Ofiţeri de rezervă farmacişti: 248 români, 402 evrei.

În volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ am analizat pe larg, bazat pe documente oficiale, statistici, anuare, studii sociologice, ofensiva internă şi internaţională a evreimii pentru a transforma România într-o **Judenland;** baza strategică europeană a viitorului stat Israel. Pentru a înţelege sensul guvernării Goga–Cuza, al loviturii de stat dată de regele Carol al II-lea, dialectica cedărilor teritoriale tragice din 1940, epoca Antonescu şi necesitatea unei revoluţii naţionale şi sociale este nevoie să schiţez I: componenta psihologică a războiului total dus de evreime împotriva României şi II: reacţia românească la acest război total numită NUMERUS VALACHICUS.

I: Încă din secolul trecut evreimea din România şi-a organizat un sistem mass-media în legătură directă cu mass-media evreiască internaţională. Una din metodologiile de bază a acestui sistem consta din publicarea în România a unor ştiri alarmante despre aşa zisele persecuţii ale evreilor, ştiri preluate şi amplificate aberant de presa evreiască din Austria, Franţa, Anglia şi S.U.A. După scandalul internaţional bine orchestrat intrau în acţiune asociaţiile evreieşti mondiale transnaţionale ca Alianţa Universală Israelită, ANGLO JEWISH ASSOCIATION, şi altele care făceau presiuni politice şi economice asupra României prin intermediul statelor occidentale, ordonanţe ale ocultei financiare iudaice.

La începutul secolului şi în deceniile următoare ALIANŢA UNIVERSALĂ ISRAELITĂ tipărea, la Paris, un buletin informativ care sintetiza campania calomniilor şi a dezinformărilor pe care-l difuza prin intermediul sinagogilor şi al comunităţilor evreieşti din toată lumea. Buletinul servea ca bază documentară la alcătuirea broşurilor-pistol antiromâneşti.

La Londra apărea THE ROUMANIAN BOULLETIN specializat în calomnii antiromâneşti. Aceeaşi specialitate se găsea în rubrici din MONDE ILLUSTRÉ, REVUE POLITIQUE-LITTERAIRE, PESTER LLOYD; FRANKFURTER ZEITUNG, BERLINER TAGETBLATT, VORWAERTS. În România, evreimea a cucerit poziţii cheie în ziaristică, edituri, comerţul cu carte, radio, încercând să torpileze unitatea moral spirituală a poporului român, să-l destabilizeze şi intoxice prin campanii de presă bine regizate şi etapizate pe obiective exacte.

• 1900, Houtson Stewart Chamberlain: *„Acordaţi evreilor toată protecţia legală pe care o acordaţi tuturor străinilor; ... lăsaţi-i (deoarece nu mai puteţi împiedica aceasta) să lucreze pe câmpul comercial şi industrial, dar controlaţi-i bine cum lucrează. Nu le daţi însă drepturi politice şi drepturi de proprietate rurală. A face aceasta ar însemna pentru România a se sinucide. Şi băgaţi de seamă ca evreii să nu ajungă să domine opinia publică prin gazete şi inimile prin stăpânirea şcolii şi a producţiunii de librărie"* (24).

Cu o inconştienţă şi o iresponsabilitate totală, guvernele interbelice corupte au dat mână liberă evreimii, ca, paralel cu ocuparea economiei, să cucerească presa şi să se infiltreze în cultură.

• Între 1918–1938 au funcţionat, în România Mare, 204 edituri din care 31 au fost româneşti, 53 ale minorităţilor şi 120 evreieşti, care au tipărit 816 autori. Din aceştia au fost 198 români, 204 minoritari şi 432 evrei. Din tirajul de 6 300 000 exemplare, românii au avut 765 000, minoritarii 146 700, iar evreii 4 148 000. La Bucureşti din 59 de librării, evreii deţineau 37.

• Evreii din Basarabia şi Bucovina au tipărit o presă antinaţională, militând pentru ruperea Basarabiei şi alipirea ei la U.R.S.S. Evreii din Ardeal au tipărit o presă revizionistă în favoarea

Ungariei, majoritatea celor 330 de periodice scrise în ungureşte fiind conduse sau editate de evrei-unguri.

ALIANŢA UNIVERSALĂ ISRAELITĂ a făcut investiţii mari în presa evreiască din România, spre a-şi atinge obiectivele planificate pe ambele variante de cucerire a ţării: iudeo-comunistă, cu orientare spre U.R.S.S. şi iudeo-capitalistă, cu orientarea spre Occident.

Presa din România sub patronaj iudaic. Iudeo-revizionistă. Câteva titluri: SAJTO; FRISSUJSAC; ERDELY MAGYARORSAG; SZABADSAG; NAPLO; ARADIKOEZIDENY; ERDELY HIRLAP; REGGEL; ARADI FRISS UJSAG; TEMESVARI HIRLAP; UJ KELET; BRASSOI LAPOC; NEUISAG.

Iudeo-bolşevice: unsprezece gazete în rusă; 5 în ucraineană; 20 în idiş şi ebraică, suspendate în februarie 1938 pentru activitate antistatală.

În Bucureşti, în afară de cotidienele evreieşti ADEVĂRUL şi DIMINEAŢA, militau în războiul psihologic dus împotriva României gazetele iudaice: CURIERUL ISRAELIT; CUVÂNTUL NOSTRU; RENAŞTEREA NOASTRĂ şi ÎNFRĂŢIREA, scrise pentru evrei, apoi ARGUS, editor Hartig; GAZETA, editor Ceacâru-David şi Ilie Eulenberg; REALITATEA, ADEVĂRUL LITERAR; RAMPA; GAZETA SPORTURILOR; CREDINŢA, editor Marguilies; INFORMAŢIA, editor Şaraga; TEMPO; POPULARUL; EXCELSIOR; ÎNCOTRO; NAŞA RECI; ISBÂNDA; AVÂNTUL; GAZETA CAPITALEI; SEMNALUL; la care se adaugă LUMEA ROMÂNEASCĂ, editor miliardarul Max Auschnit şi cele mai vechi: HASMONAEA; MÂNTUIREA; AURORA; SOCIALISMUL; PRESA; UJKELET.

La Cernăuţi apar 8 cotidiene minoritare şi unul românesc. La Iaşi evreii au 4 cotidiene: LUMEA; JURNALUL; NOUTATEA; ZIUA; pe când românii au unul singur: CHEMAREA.

Notez că monopolul presei iudaice-comuniste din Basarabia era condus de Moise Oresten care, în 1917–1918, fusese şef de bandă teroristă bolşevică, ucigaş al patrioţilor Murafa şi Hodorogea; de Isac Rosenthal, zis Ion Plugaru, terorist şi călăuz al bandelor, şi de Hirsch, zis Ion Duployen, condamnat la Constanţa ca spion.

Sindicatul „Ziariştilor Români" era prezidat de Iţic Alterboum, zis Alexandru Terziman, condamnat la 10 ani pentru insulte aduse Coroanei; iar corespondentul oficiosului sovietic ISVESTIA era Elias Kendler, zis Adrian Cândea, care, fugit la Moscova, s-a dedat la o campanie crâncenă împotriva ţării.

Cucerirea poziţiilor cheie în mass-media de către evreime se finalizase prin instalarea evreului Hartig la conducerea agenţiei RADOR cu exorbitantul salariu anual de 24 000 000 lei. Din acest post de legătură cu mass-media internaţională, Hartig a manevrat informaţiile din România în dauna ţării, creându-i în străinătate o imagine cu totul defavorabilă, conexând războiul psihologic intern cu cel purtat pe plan internaţional de Alianţa Internaţională Israelită, operaţiune reluată de evreime şi de slujitorii ei în perioada războiului rece şi amplificată după lovitura de stat din decembrie 1989.

Notez că sucursala de la Chişinău a agenţiei de ştiri RADOR, aflată într-o zonă deosebit de disputată în războiul atipic, a fost condusă de evreul Abraham Kendler, care lucra în serviciul sovieticilor prin secretarul evreu al agenţiei, Bukeler, în casa căruia s-au găsit materiale de propagandă comuniste şi un cifru pentru benzi Hughes. Bukeler a fost condamnat la 5 ani închisoare şi Kendler a fugit la Paris.

Evreii introduc anonimatul în presă. Pentru a înşela opinia publică îşi iau drept pseudonim cele mai neaoşe nume româneşti, uzurpând până şi numele voievozilor. Exemple: Avrum Brauer Rosenfeld, zis Const. Graur; Saniel Labin, zis Traian Vlad şi Matei Basarab, Burăh Braunstein, zis B. Brănişteanu, Aisig Brauer, zis Alex. Graur, Burăh Leizarovici, zis Barbu Lăzăreanu, Froite Adelstein, zis Felix Aderca sunt câteva din sutele de contrafaceri ale agenţilor de dezinformare şi presiune evrei.

NUMERUS VALACHICUS. Între 1920–1940 o parte din oamenii politici, conştienţi de pericolul iudaizării României, au propus un program de românizare, de valachizare a structurilor şi suprastructurilor ţării.

• 1930. Bună parte din membrii asociaţiilor profesionale din Bucureşti s-au organizat în Blocul Cetăţenesc Pentru Salvarea Ţării, sub conducerea profesorului G.R. Forţu. Un punct din

program: **Sprijinirea şi preferarea elementului român în toate domeniile de activitate.** Din Programul Partidului Totul Pentru Ţară (Garda de Fier): **Ştergerea datoriilor făcute la cămătari şi bănci. Democraţia cu sistemul său de partide este distructivă pentru unitatea naţională a românilor, un sistem care transformă milioane de evrei în cetăţeni români... fiind pusă în slujba bancherilor şi capitaliştilor. Evreii reprezentau influenţa corupătoare în spatele politicii murdare, purtătorii ciumei capitaliste şi comuniste, ei erau exploatatorii românilor, distrugătorii culturii româneşti.**

• 1935, Al. Vaida-Voievod introduce în programul partidului Naţional Ţărănesc principiul NUMERUS VALACHICUS, principiu preluat de Frontul Românesc, care preconiza constituirea unui stat naţional-autoritar, care: **nu putea fi naţional doar din punct de vedere politic, specificându-se că elementul românesc trebuie să fie stăpânul vieţii politice, economice şi sociale şi să fie dominant în toate ramurile publice şi de stat.**

Programul Frontului Românesc, condus de Al. Vaida-Voievod, aprecia că: *„... Elementul evreiesc, neavând o stratificare socială şi existând numai ca element comercial şi industrial, era bine instalat în departamentele industriale şi comerciale ale României, în detrimentul elementului naţional românesc... venitul naţional fiind de aproximativ 70% pentru minoritari şi 30% pentru români... A lăsa să se continue această situaţie înseamnă condamnarea la sărăcie permanentă a elementului naţional."*

Într-o formă sau alta principiul Numerus Valachicus este preluat de majoritatea partidelor româneşti ca: Partidul Radical Ţărănesc; Naţional Creştin (Goga–Cuza); Naţional Democrat (Nicolae Iorga); Partidul Poporului (mareşal Averescu); Agrar (C. Argetoianu); Liga Naţional Corporatistă (Mihai Manoilescu); Partidul Naţional Liberal.

REVENIRE LA CABINETUL GOGA–CUZA. Aceasta era starea de semicolonie evreiască a României când, la 29 decembrie 1939, cabinetul Goga–Cuza a depus jurământul de credinţă în faţa suveranului, cu un program naţional ferm şi radical din care reţin: 1. Necesitatea unei legi administrative care să asigure

dominaţia politică a românilor; 2. Includerea în Constituţie a principiilor unei legi a presei pentru asigurarea caracterului naţional şi onoarei profesionale; 3. O Românie pentru români; 4. Supremaţia politică, economică şi culturală a naţiei dominante, eliberată de orice alt adaos parazitar; 5. Introducerea proporţiei numerice în sens etnic în cadrul tuturor întreprinderilor particulare din România şi, foarte clar, citez:

Elementul evreiesc care, datorită unor impulsuri extrateritoriale, dobândirii foarte recente a cetăţeniei române şi a contactului lor cu influenţele provenite din statele cărora le-au aparţinut odinioară, formează elementul dezagregator, dăunător statului român, împotriva căruia element statul român are datoria de a apăra organizarea şi munca română... Pe plan cultural: conducerea şi supravegherea – în sens constructiv naţional – a întregii mişcări culturale din România (presă, edituri, teatre, cinematografe şi radio) prin crearea unui Minister al Propagandei... Românizarea oraşelor din România...

Programele şi măsurile guvernamentale luate de cabinetul Goga–Cuza pentru a le pune în practică au stârnit opoziţia furibundă a evreimii din România şi a celei internaţionale, demonstrând încă o dată solidaritatea de interese şi faptul că România era destinată unei exploatări tâlhăreşti susţinută de un război psihologic planificat pe etape şi ofensive succesive.

La comandă, evreimea internă, stăpâna economiei, a blocat comerţul, producţia industrială, a sabotat o parte din transporturi. În paralel presa şi radioul din ţările occidentale: Franţa, Anglia şi S.U.A., înfeudate finanţei iudaice, au declanşat o campanie antiromânească plină de calomnii. A fost prima fază a campaniei interne şi externe împotriva noului Guvern de orientare naţională. Nu insist asupra divergenţelor interne dintre membrii noului cabinet, boală de structură la români, semnalând însă prezenţa în guvern a generalului Ion Antonescu ca ministru al Apărării Naţionale, premiză devenită istorică prin desfăşurarea ulterioară a evenimentelor. Generalul avea o carieră militară şi diplomatică strălucită, era de o probitate şi de o cinste exemplare, denunţase cu vehemenţă afacerile necurate pe seama furniturilor şi tehnicii de luptă, încă de când fusese ataşat militar la

Londra, era adversar dur al Elenei Wolf-Lupescu-Grünberg-Tâmpeanu, amanta regelui; pe timpul cât fusese şeful Marelui Stat Major cu trei ani în urmă devenise celebru datorită exigenţei şi curajului cu care dezvăluise starea reală a armatei, pe care o socotise mai proastă decât în 1914, lipsită de tehnică de luptă modernă, victimă a marilor escrocherii pe seama furniturilor în care erau implicate cadre superioare, de fapt până şi regele cu camarila de la palat.

Era un simpatizant al lui Corneliu Zelea Codreanu în sensul că-i aprecia intransigenţa şi, parţial, programul politic. Generalul avea un cult pentru onoarea militară. Se remarcă la excepţional în al doilea război balcanic, devine artizanul victoriilor Armatei 4 de Nord, sub ordinele generalului Prezan, în primul război mondial, care, încă din 1915, îl notează după cum urmează: *„Căpitanul Antonescu este desemnat de pe acum pentru cele mai înalte trepte militare."* Ofensiva fulgerătoare a Armatei de Nord în Transilvania îi aduce avansarea la grad de maior „proprio moto", adică făcută direct de regele României, Ferdinand I, căpitanul Antonescu refuzând cu încăpăţânare să accepte înaintarea înainte de termen. Adică îl refuză pe rege, în timp de război.

Avem mizerabilul, distrugătorul obicei de a ne huli marile valori naţionale din motivele cele mai penibile şi josnice. Începând cu complexele de inferioritate şi neterminând cu partizanatul politic. Insist asupra câtorva momente esenţiale din cariera ostăşească a viitorului mareşal şi şef al statului, ele generând acte militare cu rezonanţă şi urmări istorice pentru poporul român, ieşind spectaculos din rutina înaintării în grad sau din periculoasa promovare pe criterii de alcov sau de coterie politică. Când la 6/19 decembrie generalul Prezan este numit şeful Marelui Cartier General, maiorul Antonescu devine şeful Biroului Operaţii din Secţia Operaţii, lucrând direct cu generalul peste capul ierarhiei, fapt care-i aduce invidia neagră care l-a urmărit până la moarte, de fapt generalii fiind trădătorii camaradului lor plămădit din oţel tăios de sabie.

În dosarul Mareşalului stă notaţia subşefului Marelui Cartier General din octombrie 1918 – generalul Lupescu, care-l nominalizează ca fiind autorul reorganizării armatei în 1917.

Literatura militară îl desemnează ca autor al planurilor de operaţii victorioase din Moldova. Aici şi atunci îşi demonstrează calităţi de militar diplomat, însoţindu-i pe generalul Prezan şi Ion I.C. Brătianu la Petrograd şi Moghilev, pentru tratative cu aliatul rus. Revoluţia din octombrie îl marchează profund prin urmările ei pe frontul româno-rus. Trupele ruse nu numai că se anarhizează ucigându-şi ofiţerii, deschizând breşe adânci în front, dar, ca la Tecuci, au vândut armamentul greu germanilor, care l-au folosit la bombardarea oraşului. Ofiţerul loial şi de onoare n-a înţeles şi n-a acceptat formula. Iarna lui 1917–1918 îi prilejuieşte locotenentului-colonel Antonescu întocmirea a trei planuri de operaţii care vor avea ecouri adânci peste timp, când va conduce operaţiile de eliberare a Basarabiei, împreună cu fostul inamic şi când va imagina o rezistenţă împotriva invadatorului sovietic pe linia Focşani–Nămoloasa–Galaţi până la perfectarea armistiţiului cu Stalin, care-l voia ca semnatar, respingându-i pe Maniu şi Brătianu.

1. Dezarmarea trupelor ruse anarhizate.

2. Intrarea trupelor române în Basarabia la cererea Sfatului Ţării. Curăţirea teritoriului basarabean de bolşevicii şi bandele teroriste iudeo-comuniste.

3. „Triunghiul Morţii", planul rezistenţei şi contraofensivei pe Frontul de Sud.

Se realizează primele două planuri de operaţii. Planifică operaţiile campaniei împotriva Ungariei lui Bela Khun. La trecerea Tisei, regele Ferdinand îl decorează pe loc cu ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a adresându-i următoarea frază istorică. Era locotenent-colonel. Citez: *„Antonescu, Regele, mai mult ca oricare altul în această ţară, ştie cât îţi datorează România Mare..."* După război primeşte misiuni diplomatice la Istanbul, Belgrad, Conferinţa de Pace de la Paris, Varşovia, ataşat militar la Paris, la Londra şi Bruxelles. Cunoaşte la faţa locului influenţa zdrobitoare a evreimii în economie, finanţe şi politică, cu reflexele ei antinaţionale din România. Generali din timpul războiului, parveniţi prin politică, îl minimalizează, obstrucţionează şi persecută. Generalul Ion Gheorghe, pe care Mareşalul l-a numit ambasador în Germania, în volumul UN DICTATOR NEFERICIT,

MAREŞALUL ION ANTONESCU, Bucureşti, ed. Machiavelli, 1996: *„... Fără nici un sentiment de pietate el a măturat praful aşternut timp de decenii pe întregul organism al armatei române. El a cutezat să înfiereze minciuna despre o pretinsă armată puternică. Cu această minciună au încercat toate guvernele să ascundă adevărul cu privire la această situaţie. În realitate, armata existentă nu oferea ţării nici cea mai mică securitate militară. Ea era umflată pe dinafară, dar cu totul goală pe dinăuntru. Generalul Antonescu i-a demascat slăbiciunile fără scrupule, la fel cum a biciuit fariseismul partidelor şi guvernelor care se pronunţau în mod demagogic pentru armată, fără a ieşi din gesturile făţarnice."*

Capul făţarnic al armatei şi primul ei spoliator era regele Carol al II-lea, cu toată liota lui de misiţi evrei. Duşman declarat al generalului care-i jignise amanta. De ce l-a acceptat la guvern? Spera ca prim-ministrul Goga, cu simpatii pentru Hitler, naţionalist şi hotărât să smulgă evreimii puterea economică şi politică, să netezească drumul spre o conciliere cu Germania din ce în ce mai agresivă, iar generalul Antonescu, cu excelente relaţii în Franţa şi Anglia, care, ca ataşat militar la Londra şi Bruxelles, îl înlocuise de câteva ori la Liga Naţiunilor pe N. Titulescu, ministrul şi superiorul lui din capitala Angliei, declarat filofrancez din timpul primului război mondial; când a conlucrat cu misiunea franceză, să echilibreze jocul politic, fiind celălalt talger al balanţei ţinută ferm de el însuşi. Regele.

Aici se încheie pagina care schiţează schema cadrului care a determinat schimbarea opţiunilor politice tradiţionale ale României, intervenţia nefericită a evreimii internaţionale prin guvernele francez şi englez, trădarea României de către acestea şi implicit împingerea ei în sfera de interes a Germaniei.

TRĂDĂRILE OCCIDENTULUI, CONSTANTĂ POLITICĂ

La măsurile de salvare naţională ale guvernului Goga–Cuza am văzut reacţia evreimii interne şi internaţionale. Literatura politică kominternistă uită să precizeze că guvernul Goga–Cuza, făcând o alianţă cu Partidul German zis al „saşilor bătrâni", a dizolvat organizaţia Tineretului german din România – **Deutscher Jugendbund in Rumänien** – evident şi manifest prohitleristă, suspendând şi ziarul DEUTSCHE TAGESZEITUNG, act care demonstrează refuzul guvernului de a părtini o minoritate sau alta şi de a tolera imixtiunea în treburile interne prin intermediul minorităţilor.

• Octavian Goga, după demiterea guvernului la presiunile Franţei, Angliei şi evreimii din România, la 15 februarie 1938, în Marele Consiliu al Partidului Naţional Creştin: „*... După măsurile pe care le-am luat în chestiunea evreiască şi după ce am hotărât revizuirea cetăţeniilor frauduloase, presa evreiască din toată lumea a luat poziţie împotriva noastră... Am primit o avalanşă de protestări, variind între tonul plângăreţ şi ameninţarea insolentă. În acelaşi timp, două organizaţii evreieşti – Congresul mondial sionist din New York şi Federaţia asociaţiilor evreieşti din Franţa – au depus plângeri la Societatea Naţiunilor... Când noi suntem aici victimele, cum o să stăm tot timpul la dispoziţia forurilor internaţionale pentru a da justificări despre felul cum ne apărăm de primejdii la noi acasă?... Adevărul e că pe chestiunea evreiască am avut de-a face cu tendinţele de protecţie*

exagerată a actualului guvern francez față de evrei... mă simt dator să spun că a existat o luptă continuă de fiecare clipă în contra noastră în numele Franței... Îmi ridic pălăria în fața Franței francezilor, dar dinaintea evreilor care conduc astăzi Franța nu pot și nu vreau să mă închin."

• Istrate Micescu: *„Acum, după ce drepturile politice ale românilor au fost îngropate la ei acasă și când evreii s-au arătat atât de tari pe Continent, se poate spune că românii au pierdut revendicările lor naționale pentru ca evreii să-și poată păstra privilegiile lor internaționale"* (25).

Guvernul britanic a exercitat și el presiuni asupra regelui Carol, care explică în bună măsură felul cum a fost primit la Londra un an mai târziu.

• B. Vago: *„La sfârșitul lunii ianuarie sir Reginald Hoare* (n.n. ministrul Marii Britanii la București) *a propus fără echivoc o intervenție engleză de partea regelui Carol. Motivul principal era acela că Goga nu putea pune capăt agitațiilor antisemite dezlănțuite"* (26).

• Ministrul Franței la București, Thierry, a avut o întrevedere de câteva ore cu Goga. Furtunoasă. Protestând vehement împotriva așa-ziselor măsuri antisemite, cerând o declarație formală asupra modului în care guvernul român intenționa să-și ducă politica față de minoritatea evreiască: *„... Dacă România nu este dispusă să-și îndeplinească obligațiile sale care decurg din tratatul cu privire la minoritățile naționale, Franța, la rândul ei, se va considera de asemenea dezlegată de obligațiile pe care și le-a asumat, atât în ceea ce privește garantarea frontierelor românești, cât și în ceea ce privește creditele de înarmare și ajutorul pentru reorganizarea armatei"* (27). Șantajul occidentului, folosind minoritatea evreiască, este una din constantele politicii acestuia începând de la 1860 până la zi, căruia astăzi, cu totul violent i se adaugă șantajul cu minoritatea ungurească, evreimea, după un veac și jumătate de exploatare sângeroasă a României, migrând peste hotare în epoca socialismului care a naționalizat mijloacele ei de jaf: băncile, comerțul, industria, exportul.

În pofida presiunilor germane, a tratatelor comerciale încheiate de Germania, a războiului dintre Germania și anglo-francezi,

a modului ofensator şi nechibzuit cum a fost primit Carol la Londra şi Paris, din pricina minorităţilor evreieşti, a faptului că Germania domina Europa anilor 1939–1940; garanţiile franco-britanice fiind iluzorii; România fidelă aliaţilor infideli din primul război mondial i-a ajutat, cu riscuri capitale, în efortul lor de război. În iarna 1939/1940, România onorează comenzile de petrol şi cereale anglo-franceze. Acceptă un plan de colaborare pentru închiderea şenalului Porţile de Fier, prin care se scurgeau convoaiele de nave destinate fluxului de aprovizionare a maşinii de război germane cu petrol, cereale şi materii prime, pompat de U.R.S.S. Ba mai mult. Acceptă propunerile occidentale de a-şi sabota propria producţie de petrol spre a evita acapararea ei de către Germania. Numai în mai 1940, România a sprijinit efortul de război al anglo-francezilor, exportându-le cu 135 000 tone de petrol mai mult decât în mai 1939, în paralel reducând drastic exportul de petrol către Italia şi Germania cu 44 000 tone, cu toate protestele şi ameninţările Reichului.

Gestul nu este contabilizat în memoria politică a celor două ţări care, pe linia tradiţională a animozităţilor, îşi vor arăta nerecunoştinţa şi aversiunea nu numai în perioada celui de al doilea război mondial, când emanaţii supraguvernelor iudeo-financiare din S.U.A. şi Anglia, Roosevelt şi Churchill, au tratat România ca pe o marfă de schimb pe tarabele lor murdare de zarafi politici la Teheran, Ialta şi Postdam; dar şi la Tratatul de pace de la Paris, mai apoi pe tot timpul Războiului Rece, megatrusturile bancaro-financiare slujindu-se de un paranoic trădător al propriei lui ţări, Gorbaciov, pentru a resupune România eliberată dictaturii lor distrugătoare.

MARILE TRĂDĂRI (2)

AUSTRIA

Istoriografia românească tratează Austria imperială cu o blândeţe excesivă, ca şi când valsurile lui Johann Strauss, barbetele şi mustăţile impunătoare ale împăratului Franz Josif I, balurile de la Opera din Viena ar fi absolvit imperialismul habsburgic de crimele împotriva istoriei românilor. Pentru a explica viziunea contemporană a arhiducelui Otto von Habsburg, variantă luată în atenţie de planificatorii Noii Ordini Mondiale, este necesar să luăm în considerare istoricul imperialismului habsburgic şi impactul lui malefic cu destinul Ţărilor Româneşti: Transilvania, Ţara Românească, Moldova; mai apoi Vechiul Regat şi cu România contemporană. Aici sunt necesare câteva precizări.

• Otto von Habsburg este fiul ultimului împărat al imperiului bicefal austro-ungar la a cărui detronare au contribuit esenţial generalul Boieriu, căpitanul Iuliu Maniu şi trupele ardelene prezente la Viena spre sfârşitul primului război mondial. Mai sus-numitul a fost şi poate mai este preşedintele grupului interparlamentar pentru Europa Centrală şi Răsăriteană din aşa zisul Parlament European, instrument al Noii Ordini Mondiale. Catolic militant este unul din campionii luptei împotriva ortodoxiei, căruia, dintre popoarele ortodoxe, poporul sârb îi trezeşte cea mai mare repulsie, motivată istoriceşte de rezistenţa acestuia faţă de catolicism şi faţă de stăpânirea habsburgică. Militant al destrămării Jugoslaviei, cetăţean de onoare al oraşului croat

Karlovac, iniţiator al unei **armate catolice,** menită să apere Europa de ortodocşi şi musulmani, acest paranoic descendent al Habsburgilor a construit un concept geopolitic confederativ în centrul Europei, care reeditează, în linii asemănătoare, vechiul imperiu austro-ungar. Desigur cu trecerea Transilvaniei la Ungaria.

• În toamna anului 1683 oştirea otomană suferă dezastrul de sub zidurile Vienei, care opreşte invazia turcească spre inima Europei. Consecinţele victoriei câştigată cu ajutorul polonez se materializează printr-o foarte limpede împărţire a sferelor de influenţă în Europa Centrală, de Est şi Balcani pe desenul căreia imperiul habsburgic îşi va întemeia geostrategia şi geopolitica până după destrămarea lui în 1918, transmiţându-i nostalgicului Otto von Habsburg principiile renaşterii fostului imperiu printr-o confederaţie ai cărei poli să fie Austria şi Ungaria.

Se reactualizează falimentara LIGĂ SFÂNTĂ, căreia i-au căzut victime destui voievozi români încrezători în mesianismul ei, cuprinzând Imperiul habsburgic, Polonia şi Veneţia. Scop: alungarea turcilor din Europa. Metoda: fiecare putere acţionând pe teatrul propriu de operaţiuni. Veneţia în Mediterana şi Adriatica. Austria pe Valea Dunării, cu flancul stâng strategic acoperind Ungaria, Transilvania şi Ţara Românească; cu cel drept vizând Belgradul şi Balcanii. Polonia reluând ofensiva spre Marea Neagră şi gurile Dunării, asigurându-şi stăpânirea Ucrainei, intrată, prin Bogdan Hmielniţki, sub tutela Moscovei şi suzeranitatea Moldovei.

Notez că membrii acestei Ligi Sfinte au hotărât să-şi însuşească ţinuturile cucerite, în afară de cele asupra cărora unul din ei va dovedi că are drepturi istorice.

• 31 martie 1684. Papa binecuvântează Liga, punându-i la dispoziţie o logistică substanţială.

Din start se manifestă rivalităţi surde între Austria şi Polonia, născute din dorinţa fiecăreia de a fi factorul hegemon la Dunărea de Jos.

• 30 noiembrie 1678. Şerban Cantacuzino ajunge domn al Ţării Româneşti. Are ambiţia să reediteze opera lui Mihai Viteazul. Excelent diplomat, bine informat asupra politicii europene, manevrează abil între Austria, Polonia şi Poartă, fixându-şi obiectivele politice într-o succesiune logică în timp şi spaţiu, astfel:

– recâştigarea raialelor de pe linia Dunării cu cetăţile lor.
– independenţa sub dinastia ereditară a Cantacuzinilor.
– eliberarea creştinilor din Balcani.
– refacerea Bizanţului pe al cărui tron să se urce în virtutea dreptului ereditar. (Planul Bizantin fusese făurit şi realizat parţial de Mihai Viteazul). Îşi asigură Ardealul, prin principele Apaffy, şi Moldova, prin voievozii Duca şi Constantin Cantemir. Se fereşte să se pună la dispoziţia imperialilor, greşeală capitală făcută de Mihai Viteazul, sau a polonilor. Îi asigură pe imperialii aflaţi în plină ofensivă spre sud-est că va intra în acţiune când aceştia vor ajunge la Orşova.

• 1685, iunie. Semnează, la Făgăraş, cu Apaffy un tratat de alianţă veşnică prin care cei doi se angajează să se apere reciproc de orice lovitură venită de la Poartă sau de la alt duşman.

• 1686. Primeşte, la Bucureşti, solia trimisă de Constantin Cantemir în vederea aderării Moldovei la alianţa Ţara Românească–Ardeal.

• 1686, septembrie. Imperialii cuceresc Buda. Îşi continuă ofensiva conform planului strategic devenit constantă istorică a geopoliticii habsburgice.

• 1687, 11 august. La Mohacs, unde turcii au zdrobit oştirea maghiară în 1526, desfiinţând regatul ungar şi transformându-l în paşalâk, imperialii câştigă bătălia, apropiindu-se de hotarele Transilvaniei şi Ţării Româneşti.

Şerban Cantacuzino se află în corespondenţă cu Viena. Imperialii îi solicită intervenţia. Voievodul le trimite un sol cu cererile lui.

• 1688, februarie. Răspunsul austriac, aproape identic cu cel mincinos dat lui Mihai Viteazul: i se recunoaşte dinastia ca ereditară, i se dă titlul de baron al imperiului şi un ajutor de 6 000 soldaţi. În schimb i se cere să devină vasal. Să plătească un tribut anual de 75 000 taleri. Şerban Cantacuzino tergiversează. Manevrează, trimiţându-l la Moscova pe arhimandritul Isaia de la Muntele Athos. Ca să-i forţeze mâna, Habsburgul ordonă generalului Veterani, aflat în Ardeal, să intre în Ţara Românească.

• 1688 este anul de la care purcede agresiunea austriacă asupra celor trei ţări româneşti, cu consecinţe tragice pentru acestea. Cum de a ajuns generalul imperial Veterani în Ardeal?

• 1686, 28 iunie. Prin tratatul de la Viena, Apaffy, mai puţin abil decât Şerban Cantacuzino, se declară vasal lui Leopold de Habsburg. Trupele imperiale intră în Ardeal.

• 1687, 27 octombrie. Tratatul de la Blaj. Stăpâni în Ardeal, imperialii îl obligă pe Apaffy să le cedeze 12 cetăţi cheie ale principatului, să le hrănească şi să le cazeze oştirea, iar până la 1 iunie 1688, să plătească casieriei imperiale uriaşa sumă de 700 000 florini. Se dovedeşte că imperialii sunt infinit mai lacomi decât turcii, că nu iartă Ardealului campaniile antiaustriece, nici contribuţia la răscoala kuruţilor.

• 1688, 9 mai. Leopold de Habsburg dă principatului ardelean lovitura de graţie. Celor 12 cetăţi cheie ocupate prin Tratatul de la Blaj, li se adaugă, prin forţă, cetăţile Sighetul Marmaţiei, Chioarul, Gurghiul şi Braşovul. Principele Apaffy devine un fel de prizonier în ţara ocupată de austrieci.

• 1688, primăvara. În urma ordinului imperial, generalul Veterani, instalat în Ardeal, coboară prin Banat, cucereşte Orşova, la 24 august se află la Cerneţi, în Oltenia, şi prin Craiova se îndreaptă spre Câmpulung. Expediţia este una de pedeapsă-avertisment. Şerban Cantacuzino trimite la Viena o solie somptuoasă compusă din 130 de boieri şi oşteni, condusă de fratele său, spătarul Iordache Cantacuzino, spre a îndeplini formalităţile de închinare. Adică de vasalitate.

Generalul Veterani îl obligă să plătească întreţinerea a 12 regimente pe tot timpul iernii, adică 4.200 taleri, lunar.

• 1688, 23 septembrie. Veterani se întoarce în Ardeal, după ce trupele lui prădaseră cumplit Oltenia.

Este cel dintâi contact al românilor cu imperialismul austriac după ce generalul imperial George Basta jefuise Ardealul, înainte şi după asasinarea mişelească a lui Mihai Viteazul.

DIPLOMA LEOPOLDINĂ este constituţia care consfinţeşte legătura de vasalitate a Ardealului cu Imperiul habsburgic. Are 19 puncte, prin care se organizează statul în folosul celor trei naţiuni: unguri, saşi, secui, excluzându-i pe români. Plăteşte suzeranului

50 000 taleri/an pe timp de pace şi 400 000 galbeni pe timp de război. Se pun bazele exploatării sângeroase a plebei valahe de către administraţia austriacă, suprapusă exploatării nemeşimii ungureşti, care a condus, peste un secol, la revoluţia şi războiul ţărănesc conduse de Horea.

• 1718, 21 iulie. Tratatul de la Passarowitz dintre austrieci şi turci în urma războiului din 1716–1718. Habsburgii ating obiectivul principal al geopoliticii fixată cu un secol înainte. Oltenia şi Banatul sunt încorporate imperiului. Oltenia va fi stăpânită şi exploatată 21 de ani. Banatul 200 de ani.

Ţările Româneşti devin, în secolul XVIII, teatrul de război al celor trei imperii: otoman, ţarist, habsburgic.

• 1736–1739. Război austro-turco-rus. Pierd austro-ruşii.

• 1739, 17 septembrie. Tratatul de la Belgrad. Oltenia revine Ţării Româneşti sub suzeranitate otomană.

• 1772. Prusia, Rusia, Austria sfâşie şi împart Polonia, care n-a mai ajuns să-şi vadă împlinit visul de a ajunge, prin Moldova şi Ucraina, la Marea Neagră şi gurile Dunării. Pocuţia şi Galiţia revin Austriei. Are loc una din acţiunile tâlhăreşti de speţă josnică a imperialismului austriac. Profitând că ruşii, conform Tratatului de pace de la Kuciuk Kainargi, în urma războiului ruso-turc din 1768–1774 sunt obligaţi să se retragă dincolo de Nistru, Austria ocupă partea de nord a Moldovei.

• 1776, toamna. Pretexte austriece: 1. Cândva Pocuţia ar fi stăpânit partea de nord a Moldovei. Minciună. A fost dată zălog lui Alexandru cel Bun în schimbul unui împrumut masiv. Ştefan cel Mare şi-a orânduit mormântul la monastirea Putna, de el zidită. 2. Necesitatea strategică de a stabili legătura directă dintre Ardeal şi Galiţia. Profitând de retragerea trupelor ruseşti, trupele imperiale cotropesc zonele Cernăuţiului, Câmpulungului şi Sucevii, cu Putna şi mormântul lui Ştefan cel Mare.

• 1775, 7 mai. Convenţia de la Istanbul între Turcia şi Austria prin care Turcia cedează Austriei un ţinut, Bucovina, trup din trupul Moldovei, asupra căruia nu avea nici un drept. Cunoscând corupţia care domnea în sânul aparatului administrativ otoman, diplomaţia austriacă, reprezentată la Istanbul de baronul Thugut, trimisul Mariei Tereza, împarte bacşişuri grase: lui Costache

Moruzi, fanariot, dragomanul Porţii, 2 500 de galbeni; lui Tahir, aga însărcinat cu marcarea frontierei, 1 000 galbeni; altui grec, Iacovachi Rizo, capuchehaia domnul Moldovei, adică reprezentant la Istanbul, alţi 1 000 de galbeni; paşei de la Hotin, însărcinat cu supravegherea delimitării graniţei, bacşiş sub formă de daruri preţioase, grecului Alexandru Ipsilante, domn în Ţara Românească, mită sub formă de daruri. S-au împărţit oglinzi veneţiene, briliante, pumnale cu mânerele împodobite cu pietre scumpe. A fost corupt şi mareşalul rus Rumianţev, îndreptăţit să protesteze, el aflându-se încă în Moldova cu trupele, încă înainte de târgul odios de la Istanbul.

• 1775, 7 februarie. Cancelarul Kaunitz către baronul Thugut. Citez: *„... Cât din partea mareşalului Rumianţev, acestuia, precum cred a vă fi încunoştiinţat confidenţial, noi i-am făcut un prezent* (sic!) *de 5 000 galbeni şi o tabacheră de aur împodobită cu briliante, în urma cărora am primit probe sigure despre bunele sentimente ale mareşalului"* (28).

Se cunoaşte de la istorie reacţia violentă a domnitorului Moldovei, Grigore Ghica, susţinut de boierimea patriotă. Memorii peste memorii adresate Înaltei Porţi, planuri topografice, sublinierea tâlhăriei austriece, care nu se mulţumeşte cu un drum spre Galiţia, ocupând ţinut după ţinut.

• 1776. Palamutka, nord Cernăuţi pe malul Nistrului. Se face delimitarea de frontieră de către reprezentanţii turci corupţi. Austriecii răşluiesc în plus 46 de sate româneşti. Grigore Ghica le cere imperialilor să lase Moldovei istorica Cetate a Sucevii. Zadarnic. Imperiul habsburgic răpeşte Moldovei, prin înşelăciune, mită şi forţă, 10 000 km²; 75 000 locuitori; 233 de oraşe, târguri şi sate, cu glorioasa cetate a Sucevii, cu monumente unice de artă medievală românească, precum monastirile Sucevița, Moldovița, Voroneţ şi Humor, cu mormântul lui Ştefan cel Mare de la Putna.

• 1777, octombrie. Pentru atitudinea intransigentă de apărător al ţării, domnul Grigore Ghica este asasinat de turci.

Imperiul habsburgic stăpâneşte Ardealul între 1687–1918; Banatul între 1718–1918; Oltenia între 1718–1739; Bucovina între 1775–1918. Instaurând un sistem administrativ spoliator,

stoarce din aceste ţinuturi româneşti şi scoate din ţară peste 2 450 000 000 lei/aur, adică 857 500 kg aur curat.

Atunci când ne extaziem în faţa palatelor vieneze şi constatăm cu amărăciune că România este săracă în asemenea edificii, bine facem dacă ne amintim că una din cauzele principale ale acestei sărăcii este şi jefuirea românilor de cele 857 500 kg aur curat, care în loc să folosească propăşirii noastre, au contribuit masiv la propăşirea Vienei. Să ne făurim convingerea că acele palate, edificii şi monumente s-au ridicat cu sudoarea şi sângele strămoşilor noştri munciţi cu fierul roşu, storşi de vlagă, reduşi la o condiţie subumană de fiscalitatea austriacă.

Arhiducele Otto von Habsburg ştie exact ce se poate stoarce dintr-un Ardeal şi un Banat contemporane, fără de care aşa-zisa Confederaţie Dunăreană n-ar uni decât două insignifiante ţări europene: Austria şi Ungaria.

MARILE TRĂDĂRI (3)

RUSIA

• 16/26 martie 1656. Voievodul Gheorghe Ştefan al Moldovei, următor lui Vasile Lupu, îşi dictează instrucţiunile speciale pentru solia de răspuns soliei ţarului Alexei Mihailovici, care-l invitase să încheie un tratat de întrajutorare. Solia moldavă ajunge la Moscova în 7/17 mai 1656.

Pontul 1 din Tratat: *Rânduielile noastre şi ale ţării noastre să nu se strice, precum au trăit şi s-au condus în această lume ceilalţi domni vechi ai ţării noastre, acei care nu erau în închinare şi sub cârmuirea împărăţiei turcilor, în felul acela şi în aceeaşi rânduială să vieţuim şi să ne conducem şi noi împreună cu toată ţara noastră.*

Că deşi domnii de mai târziu au fost sub cârmuirea şi în închinarea împărăţiei turcilor, precum suntem şi noi, şi cu toate că turcii au luat chiar tribut de la aceia dinaintea noastră şi de la noi şi din ţară, cinstea domniei însă şi rânduiala ţării cu nimic n-au stricat.

Pontul 2: *Domnia să nu se schimbe, ci ori de câte ori se întâmplă şi are loc plecarea din această lume a domnului nostru către Dumnezeu, precum este datoria întregii firi omeneşti, urmaşul să fie din ţară... şi să nu se pună domn strein şi dintr-un alt neam de oameni.*

Pontul 3: *Noi, împreună cu toţi câţi locuiesc în acea ţară, mai rugăm pe măria ta pentru câteva cetăţi, care sunt în hotarul*

ţării noastre şi pe care le ţin acum păgânii sub cârmuirea lor. Cetăţile acelea (Chilia, Cetatea Albă, Tighina, Hotin), să ne miluieşti măria ta, ca să fie iarăşi în hotarul ţării noastre şi în stăpânirea noastră, precum au fost dintru început la domnii vechi, înainte de a le fi luat turcii şi să fie cu porunca măriei tale să punem oameni din ţara noastră în acele cetăţi, precum au fost şi mai înainte şi să avem ordin şi poruncă de la măria ta, că putere avem să luăm cetăţile acelea din mâinile turcilor şi tătarilor (29).

• 24 decembrie 1664. Din Stettin, Gheorghe Ştefan alungat de pe tron, către Curtea Suediei: *„Făgăduielile cele mai importante ale Marelui Duce de Moscova erau următoarele: 1. Că se va purta cu mine şi cu provincia mea ca un principe străin şi nu va pretinde nici un tribut de la noi, ca Turcul, mulţumindu-se numai cu fidelitatea şi ajutorul nostru. 2. Că locurile, teritoriile şi cetăţile pe care Turcul le-a despărţit de Moldova, cum sunt Biolgrad sau Alba de pe Nistru, Chilia, Tighina şi provincia Bugeacului, le va recuceri cu armele de la Turci şi le va restitui cu drept ereditar, Principatului Moldovei, stăpânirii mele (cum era în trecut). 3. Că îmi va da ajutor în bani, arme şi ostaşi împotriva oricărui duşman, şi mă va apăra; şi dacă se va întâmpla ca Turcul să mă tulbure în domnia mea şi din principatul Moldovei, va încerca să mă restabilească din nou cu toate puterile, căile, felurile şi mijloacele. 4. Că oamenii mei vor fi slobozi să exercite negoţul în domeniile şi pe teritoriile supuse Marelui Duce, cu banii mei sau ai lor proprii, fără nici o pagubă a mea sau a lor"* (30).

Este primul tratat politic moldo-rus între Moscova şi Iaşi, existând o Ucraină incertă, stăpânită de poloni şi turci, independentă puţină vreme sub hatmanul Bogdan Hmielniţki, căzută după moartea acestuia pradă anarhiei polcovnicilor şi boierimii. Clauzele sunt limpezi şi fără echivoc, consfinţind Moldova în teritoriul străvechi până la Nistru, independenţa şi suveranitatea, în ansamblul vieţii naţionale şi orânduirilor interne.

• 13 aprilie 1711, Tratatul de la Luţk între domnitorul Moldovei, enciclopedistul Dimitrie Cantemir, şi ţarul Petru I (cel Mare). Petru I ajunsese la Nistru şi, în planurile lui grandioase, a pus bazele constantei istorice a imperialismului rusesc pe direcţia sud-vest vizând strâmtorile Bosfor şi Dardanele, cu ieşire

liberă la Mediterana. Constantă istorică imperialistă căreia i-au căzut victime Ţările Româneşti, Principatele Unite, Vechiul Regat şi România Mare în veacurile 18, 19 şi 20, Rusia călcând sub botforii soldăţeşti toate tratatele încheiate, transformând teritoriul nostru naţional fie în teatru de război, fie în ocupaţie militară samavolnică, fie în zonă economică exploatată sângeros.

Tratatul de la Luţk, un tratat de alianţă pe picior de egalitate, cu menţiuni speciale privind suveranitatea Moldovei şi hotarele ei istorice recunoscute de Rusia încă din 1656.

Articolul 3: *Făgăduim noi, marele stăpânitor, Măria noastră Ţarul, pentru noi şi pentru urmaşii noştri la tronul Rusiei, că noi nu vom avea dreptul să punem domn în Moldova...*

Articolul 6 ... *După vechiul obicei moldovenesc, toată puterea cârmuirii va fi în mâna domnului Moldovei...*

Articolul 10: ... *Toată legea şi judecata să fie a Domnului şi, fără hrisovul Domnului, nimic nu va fi întărit sau desfăcut de către Măria noastră, ţarul.*

Articolul 11 de importanţă istorică esenţială în care ţarul recunoaşte hotarele istorice ale Moldovei: *Pământurile principatului Moldovei, după vechea hotărnicire moldovenească, asupra cărora Domnul va avea drept de stăpânire sunt cele cuprinse între râul Nistru, Cameniţa, Bender, cu tot ţinutul Bugeacului, Dunărea, graniţele ţării Munteneşti şi ale Transilvaniei şi marginile Poloniei după delimitările făcute cu acele ţări.*

Articolul 12: *Cetăţile Principatului Moldovei şi oraşele şi oricare alte locuri întărite să fie păzite şi prevăzute cu garnizoane domneşti, sau cu învoirea Domnului, după nevoie, cu ale Măriei noastre ţarul* (31).

JOCURILE MURDARE ALE GEOPOLITICII ŞI URMĂRILE LOR. Istoricul rus A.A. Iordanski a publicat în 1926 volumul RUMANIA – NAROD EGO ISTORIA, EKONOMIKA, POLITIKA I VOORUJENNIE SILI (România, Poporul, istoria lui economia, politica şi forţele armate). Îl citez pe Iordanski: *„... În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, problema orientală... a devenit un factor de primă importanţă şi de atunci nu a mai dispărut din paginile istoriei aproape a tuturor ţărilor europene până la primul război mondial... În secolul al XVIII-lea ea*

se exprima prin tendința nestăvilită spre mare a două țări care se fortificaseră și deveniseră mari puteri. Austria – spre Adriatică, Rusia spre Marea Neagră cu ale ei guri dunărene și strâmtori. Această tendință... presupunea o extindere pe seama Turciei, o punea pe aceasta din urmă și odată cu ea principatele dunărene – între două focuri."

Jocurile murdare ale celor două imperialisme, zise creștine, Austria și Rusia, au produs Principatelor suferințe cumplite. Devenite teatru de război, bântuite de armatele turcești, austriece și ruseşti, au supraviețuit datorită uriașei forțe de rezistență a maselor. Ocupațiile rusești succesive, determinate de victoriile pe câmpul de luptă împotriva otomanilor, sau retragerile peste Nistru pricinuite de înfrângeri, s-au reflectat politic în seria tratativelor de pace care au marcat, temporar, pierderea Olteniei în favoarea Austriei, mai apoi a Bucovinei, pierderea și recâștigarea Basarabiei; pricinuind populației un coșmar permanent.

• Marx despre ocupația rusească din 1828. Citez din volumul K. Marx, ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNI, publicat de Academia R.S.R. în 1964: *„... Mareșalul Wittgenstein se înfățișează românilor ca un liberator. În protestele sale, din 1826, Rusia se înduioșa de nenorocirile țării. Ea dovedi, în 1828, cât valorau tânguirile sale. Au avut loc excese groaznice. Contribuții de tot felul în produse, furaje, vite, corvezi, hoții, omoruri, etc. Bărbați și femei au fost înhămați la care cu vizitii cazaci, care nu-și cruțau nici bâta, nici vârful lăncii lor. Peste 30 000 de români fură smulși de la munca câmpului pentru a servi ca animale de muncă... Guvernul rus răspunse la proteste: «Nu interesează să știm cine face lucrul, oamenii sau animalele, numai ordinele să fie executate».*"

• Articolul XVI al Tratatului de pace de la Kuciuk Kainargi din 10 iulie 1774, încheiat în urma înfrângerii Rusiei în războiul cu otomanii din 1768–1774, demonstrează jocul murdar al geopoliticii în care Țările Românești trec ca o marfă de la o putere la alta. Citez: *„Imperiul Rusiei restituie Sublimei Porți întreaga Basarabie cu Akerman, Chilia, Ismail și cu târgurile și satele și tot ceea ce cuprinde această provincie, după cum îi restituie și fortăreața Bender. Tot astfel Imperiul Rusiei restituie Sublimei*

Porţi cele două principate ale Valahiei şi Moldovei, cu toate fortăreţele, oraşele, târgurile, satele şi cu tot ce cuprind ele" (32).

• 1806. Alt război ruso-turc pentru hegemonie la Marea Neagră. De partea ruşilor luptă unităţi româneşti de panduri în care este încadrat şi Tudor Vladimirescu. Atrase de manifestul ţarului Alexandru I, din 12 decembrie 1806, prin care se fac promisiuni vagi de independenţă, ţarul făgăduind că va apăra Ţările Româneşti **de toate relele care ameninţă pământul lor,** lăsând **sloboda lucrare a credinţei, desfăşurarea tuturor privilegiilor şi obiceiurilor lor (33).**

De fapt ţarul foloseşte Moldova şi Ţara Românească drept baze economice şi de recrutare, ticăloşindu-şi politica după cum urmează:

• 1807, 7 iulie, Tilsit. Străluceşte pe cerul Europei falsul astru al libertăţii numit Napoleon. Tratat de alianţă, secret, între ruşi şi francezi, un fel de strămoş al Pactului Molotov–Ribbentrop. Conţinut: dacă Poarta nu va accepta mediaţia Franţei în conflictul cu Rusia, cele două puteri vor ocupa toate provinciile Imperiului otoman din Europa.

• 1808, septembrie. Întâlnire Napoleon–Alexandru I. Napoleon acordă ţarului dreptul de a anexa Moldova şi Muntenia. Cine i-a hărăzit corsicanului hatârul de a dispune de cele două principate, mister! Ticăloşia ţarului care se erija în apărătorul lor, evidenţiază încă o dată constanta istorică a imperialismului rusesc pe direcţia strategică Bosfor–Dardanele. Dovada se constituie prin Articolul 5 al acordului franco-rus. Citez: *„Înaltele părţi contractante se angajează să considere drept condiţie absolută a păcii cu Anglia ca ea să recunoască Finlanda, Ţara Românească şi Moldova ca făcând parte din imperiul rus."* (34).

Articolul 8: *„... Împăratul Napoleon recunoaşte numita reunire şi hotarele Imperiului rus în această parte extinse până la Dunăre"* (35).

• 1812, 16/28 mai. Prin manevre de culise, mită, presiuni se încheie, la Bucureşti, pacea dintre ruşi şi turci. Delegaţii turci sunt mituiţi prin intermediul lui Manuc bey. Napoleon îi trimisese sultanului o scrisoare prin care-i anunţa începerea campaniei împotriva Rusiei. Fanariotul Dumitrache Panait Moruzi tăinu-

ieşte scrisoarea. Rolul de factor de presiune şi influenţă în tratative aparţine generalului Kutuzov; care reuşeşte să smulgă Moldovei teritoriul dintre Prut şi Nistru, Basarabia.

Articolul IV: *„Prutul, din punctul unde acest râu pătrunde în Moldova până la confluenţa lui cu Dunărea, apoi începând din acest loc, malul stâng al acestui din urmă fluviu până la Chilia şi la vărsarea sa în marea Neagră, vor forma hotarul celor două imperii. Sublima Poartă renunţă la toate drepturile sale pe teritoriul situat pe malul stâng al Prutului şi îl cedează curţii imperiale a Rusiei, împreună cu toate fortăreţele, oraşele şi locuinţele care se găsesc acolo, precum şi jumătate din râul Prut, care formează frontiera dintre cele două imperii"* (36).

Articolul V: *„... Maiestatea sa împăratul întregii Rusii cedează şi restituie Sublimei Porţi otomane partea din Moldova care este situată pe malul drept al Prutului, precum şi Marea şi Mica Valahie cu toate fortăreţele în starea lor actuală, oraşele, târgurile, satele, aşezările de orice fel şi tot ce cuprind aceste provincii, împreună cu insulele de pe Dunăre"* (37).

• Karl Marx despre Tratatul de la Bucureşti: *„... Turcia nu putea ceda ce nu-i aparţinea, pentru că Poarta otomană recunoaşte aceste lucruri când la Carlowitz, presată de poloni să cedeze Moldo–Valahia, ea răspunde că nu are dreptul de a face cesiune teritorială, deoarece capitulaţiile nu-i confereau decât un drept de suveranitate"* (38).

• Friedrich Engels: *„... Niciodată Rusia nu avusese o poziţie atât de puternică. Dar ea mai făcuse încă un pas dincolo de graniţele ei naturale. Dacă pentru cuceririle Ecaterinei şovinismul rus mai găsise unele pretexte – nu vreau să spun de justificare, ci de scuză pentru cuceririle lui Alexandru nu poate fi vorba de aşa ceva. Finlanda este finlandeză şi suedeză, Basarabia – românească, iar Polonia Congresului – poloneză... aici avem de-a face pur şi simplu cu o cucerire prin forţă a unor teritorii străine, pur şi simplu cu un jaf"* (39).

• *A.A. Iordanski, istoricul sovietic la care am mai apelat, fiind un savant obiectiv şi lucid: „... Pierderea Basarabiei ... a elucidat definitiv în ochii patrioţilor români rolul împăratului rus şi adevăratele motive ale interesului nutrit de „cea mai mare din-*

tre puterile creştine" faţă de cauza eliberării popoarelor asuprite din Orientul Apropiat. Românii au simţit dintr-o dată că, în persoana ţarului rus, ei nu au un eliberator, ci un duşman, dominaţia ruşilor nu le-a adus ţărilor lor acea bunăstare la care visau şi de aceea, dezvoltarea interioară a mişcării naţionale s-a dovedit a nu depinde de Rusia, ci chiar în opoziţie cu ea, deoarece s-a subordonat nu impulsului dat de ţari şi domnitori, ci celui al marii revoluţii franceze."

Ca şi Bucovina, Basarabia a fost răpită prin vicleşuguri tâlhăreşti, fanarioţii demonstrându-şi ticăloşia atât în tratativele cu austriecii, cât şi în cele cu ruşii. Corupţia dregătorilor turci, în bună parte neturci, trecuţi la islam din motive oportuniste, una din cauzele care au condus la prăbuşirea imperiului otoman, adăugată perfidiei fanarioţilor venali, îmbogăţiţi fabulos pe seama ţărilor româneşti, fie ca domnitori impuşi de Poartă, fie ca înalţi funcţionari ai acesteia, au funcţionat complementar la interesele celor două imperialisme, austriac şi rusesc, în dauna tragică a istoriei românilor. Urmând corespondenţa dintre generalul Kutuzov, amiralul Mordvinov, amiralul Ciceagov şi cancelaria imperială se desprinde concluzia că generalul Kutuzov a fost cel mai aprig susţinător al anexării ambelor ţări româneşti, în vreme ce amiralii au stăruit ca ţarul să nu treacă dincolo de Nistru.

• Amiralul Mordvinov: *„... Buna stare a Imperiului rus... nu cerea anexarea Moldovei şi Valahiei... nu era necesară cucerirea de noi teritorii, ci îmbunătăţirea celor existente"* (40).

• Amiralul Ciceagov: *„Ce importanţă poate avea pentru noi Moldova distrusă? Ne va putea ea asigura un hotar natural? Ne va putea ea asigura o pace trainică?"* (41).

Autorităţile ţariste împărţiseră, în fatidicul an 1812, Moldova şi Ţara Românească în patru gubernii. Campania lui Napoleon împotriva aliatului de la Tilsit şi Erfurt, căruia îi cedase atât de generos ceea ce nu-i aparţinea, a anulat prevederile tratatelor franco-ruse, salvând de data aceasta Ţările Româneşti de lăcomia rusă stârnită deopotrivă de interesele economice şi geostrategice.

Ruşii s-au declarat mulţumiţi de ceea ce obţinuseră prin Pacea de la Bucureşti din două motive: 1. Se apropiaseră de Peninsula Balcanică şi, implicit de, obiectivul strategic urmărit

de la Petru cel Mare: strâmtorile, şi 2. Controlau gurile Dunării, cu posibilitatea unei invazii spre sud, prin Dobrogea şi Ţara Românească. Obsesia care a dominat şi domină geopolitica şi geostrategia rusească este pe deplin explicată în raportul secret al Armatei a 2-a ţariste, general Jeltuhin, din 31 iulie 1829, adică la 17 ani după răpirea Basarabiei şi cu 49 de ani înainte de actul samavolnic din 1878 făcut de Rusia după ce românii i-au salvat armata la Plevna. Citez: „... *Toată întinderea dintre Prut, Dunăre şi lanţul Munţilor Carpaţi ocupată de Principate cuprinde pământul cel mai fertil, brăzdat de diferite râuri flotabile... Nu mă voi referi aici la avantajul graniţei noi, formată de Dunăre şi Munţii Carpaţi, nu voi lămuri folosul dat de posibilitatea ca, în timp de război, să se organizeze aprovizionarea armatei într-o ţară îmbelşugată în locul stepelor actuale din Basarabia şi Novorosisk, nu voi pomeni avantajele, în caz de război cu turcii, de a avea linia de operaţii pe Dunăre şi de a muta teatrul de război pe malul drept: toate aceste avantaje sunt cunoscute guvernului şi de aceea eu încă îndrept atenţia spre celelalte împrejurări locale... pe calea instituţiilor comerciale să se egalizeze profiturile provinciilor noastre din sud cu foloasele Principatelor, căci altfel independenţa acestor ţări faţă de Rusia, în condiţiile organizării ocârmuirii interne, va avea drept urmare concurenţa cea mai păgubitoare pentru noi în lucrările de care depinde aproape în mod exclusiv comerţul nostru din Marea Neagră*" (42).

Raportul secret al generalului Jeltuhin adaugă limpede considerentelor geopolitice şi geostrategice, considerente de ordin geoeconomic privite nu prin prisma colaborării, ci prin aceea a anexării.

• Moldova şi Ţara Românească au fost stoarse de imperiul ţarist între anii 1769–1859, adică în 85 de ani, de bunuri materiale şi obligaţii financiare valorând 200 000 000 lei aur sau 64 516 kg aur curat. În această sumă nu este contabilizată contravaloarea exploatării Basarabiei între 1812–1918, capitolul 1940–1989 făcând obiectul analizei la timpul potrivit.

• Războiul ruso-turc din 1828–1829. Câştigă ruşii. Tratatul de pace de la Adrianopol. Turcia silită să plătească despăgubiri de război în valoare de 11 500 000 ducaţi. Până la achitarea inte-

grală a sumei, Rusia ţine Ţările Româneşti sub ocupaţie militară, punând în fruntea lor un guvernator: generalul Kiseleff. În patru veacuri de istorie, Poarta Otomană nu reuşeşte o asemenea performanţă. Apelez din nou la istoricul sovietic A.A. Iordanski pentru a lămuri caracterul şi obiectivele ocupaţiei ruseşti, antinaţionale, trădătoare al rolului mesianic şi panortodox pe care ţarismul şi-l trâmbiţa în sud-estul european. Citez: *„... Este de la sine înţeles că, având un asemenea conţinut, Regulamentul* (n.n. organic) *nu a putut satisface nici ţărănimea, nici pe liberali şi, de aceea, de la primii paşi a devenit o sursă de conflicte şi sângeroase răfuieli poliţieneşti, iar pentru naţionalişti el s-a transformat într-o permanentă şi amară semnalare a unei grosolane voinţe străine impusă întregului popor, un simbol al speranţelor sfărâmate investite în Rusia, care s-a dovedit tot atât de cotropitoare, ca toate celelalte. În afară de Regulament, însă, şi multe altele aminteau de planurile cotropitoare ale puternicului vecin răsăritean. Retrăgându-şi trupele din Principate în anul 1834 şi numind ca domnitori pe protejaţii săi, Alexandru Ghica şi Mihail Sturdza, Rusia nu-şi lua ochii de pe România. În Principatele dunărene au fost numiţi ca instructori doi colonei ruşi, care, de fapt, comandau unităţile naţionale româneşti şi a fost trimis un consul pentru ambele Principate, un oarecare Rickman, care îşi supraestima sarcinile sale de plenipotenţiar. Permanenta lui ingerinţă în politica internă a Principatelor a constituit sursa unor continui neînţelegeri, complicând situaţia – şi aşa duşmănoasă în raport cu Rusia – din Principate. Toată această politică a dus la aceea că nemulţumirile determinate de Regulamentul organic şi de acţiunile lui Rickman, şi îndârjirea contra Rusiei s-au repercutat asupra domnitorilor înşişi. Revolta s-a concretizat într-o serie de atacuri opoziţioniste care s-au transformat treptat, într-o puternică mişcare revoluţionară."*

• Engels în POLITICA EXTERNĂ A ŢARISMULUI RUS: *„... În orice caz pacea i-a adus Imperiului rus gurile Dunării... şi noi pretexte pentru permanente imixtiuni în treburile Principatelor dunărene. De atunci şi până la războiul Crimeei, ele au servit trupelor ruse, care în cursul acestei perioade numai rareori le-au părăsit, drept karezma zajedna"* (han şi cârciumă) (43).

ÎN CONTRATIMP CU ISTORIA. Realităţile româneşti ale veacului al XIX-lea n-au fost nici pe departe percepute şi tălmăcite politic şi diplomatic de către cancelaria ţaristă. Marcată de absolutism ţarist, de politica imperială a lui Petru cel Mare, bazată pe o orânduire socială depăşită, un feudalism tradiţional, structurat şi legiferat administrativ, clădit pe iobăgie, dublat de un subsistem militar şi altul poliţienesc, Rusia ţaristă s-a opus celor două curente social-politice care au caracterizat acel secol: liberalismul burghez şi afirmarea ideilor naţionale. Ambele curente intrate în osmoză productivă cu realităţile româneşti din toate cele trei ţări româneşti, generând Revoluţia de la 1821, condusă de Tudor Vladimirescu, şi Revoluţia de la 1848 din Moldova, Muntenia şi Transilvania. Programele revoluţionare de la 1821 şi 1848 constituiau pericole mortale pentru absolutismul ţarist, cât şi pentru cel habsburgic. Cu atât mai grave cu cât bună parte din Europa era în fierbere.

„Poporul român aşteaptă cele mai mari binefaceri de la o revoluţie pe care o crede apropiată şi pe care o imploră" (44), scria în 1816 un reprezentant diplomatic la Bucureşti.

• A.D. Xenopol: *„Rușii aveau interes a înăbuşi mişcarea lui Tudor"* (45).

• Al. Pini, consul atotputernic al Rusiei la Bucureşti, îi raportează ţarului, aflat la Laybach (austriecii germanizaseră vechea numire de Liubliana), la un Congres al capetelor încoronate dominat de cei doi autocraţi, al Rusiei şi al Austriei, că Tudor ar fi un carbonar. De altfel acest Al. Pini lucrase cu osârdie ca Tudor să fie asasinat în tabăra de la Ţânţăreni, stabilind un precedent care a avut ecou peste timp în asasinarea lui Nicolae Ceauşescu, în decembrie 1989.

Ţarul Alexandru I îi trimite lui Pini un ordin prin care dezavuiază revoluţia văzând în ea, citez: *„... o funestă asemănare cu evenimentele ce au prăvălit Spania în cariera sângeroasă a revoluţiilor"* (46). Diplomaţia rusă a încercat să obţină de la marile puteri aprobarea pentru a „pacifica" Ţara Românească, demonstrându-şi esenţa retrogradă, reacţionară.

• Imperiul ţarist este prezent şi la înfrângerea Revoluţiei de la 1848, prin acţiuni de intimidare, presiuni şi manevre diplomatice.

• 1848, februarie. Concentrare masivă de trupe ruseşti pe Prut. Aidoma cu manevrele militare sovietice premergătoare invaziei Cehoslovaciei în 1968; tot pe Prut concentrare masivă, ca şi în Bulgaria, pentru a intimida România, în acel an care marca o liberalizare a comunismului dogmatic-totalitarist.

• 1848, iunie. Trupele ţariste intră în Moldova, înăbuşind revoluţia din faşă.

• 1848, septembrie. Trupele ruseşti şi cele otomane înfrâng revoluţia din Ţara Românească.

• Karl Marx despre motivele intervenţiei ruseşti în Principate: *„... În primăvara acestui an (n.n. 1848) câţiva boieri au înmânat domnitorului Moldovei o petiţie prin care cereau anumite reforme; sub influenţa consulului rus, aceste revendicări nu numai că n-au fost satisfăcute, dar autorii petiţiei au fost aruncaţi în închisoare. Tulburările provocate de această măsură au dat apoi pretext ruşilor să treacă graniţa la 25 iunie"* (47)...

În Ţara Românească domnul aprobă reformele cerute de partida liberală la 11/23 iunie. Zice Marx în continuare: *„... Dar ele* (n.n. reformele) *anihilau toată influenţa pe care şi-o câştigase Rusia prin legea fundamentală (n.n. Regulamentului organic) promulgată de ea în timpul ocupaţiei din 1829..."*

În acest timp, guvernatorul rus, în manifeste adresate întregii Europe, tuna şi fulgera împotriva poporului valah, pe care-l acuza că a instaurat republica şi a proclamat comunismul... La 1 august 1848 o mare oaste rusească a trecut Prutul, îndreptându-se spre Bucureşti" (48).

A.A. Iordanski: *„... Revoluţia evolua paşnic... punând România în rândul ţărilor europene cu constituţie liberă, dar Nicolae I, care de la bun început a caracterizat mişcarea din Principate drept «revoluţie socială», i-a dat de înţeles Porţii că este timpul să se intervină pentru înăbuşirea ei..."* (49).

• K. Marx: *„Cât priveşte Principatele dunărene, Rusia a profitat mai întâi de mişcarea naţională din 1848 din aceste provincii pentru a determina Poarta să expulzeze din Principate orice om cu idei liberale şi independente. Apoi a impus sultanului tratatul de la Balta Liman, prin care se statorniceşte dreptul Rusiei de a interveni în toate afacerile interne ale Principatelor,*

şi actuala ocupaţie a dovedit că Moldova şi Valahia au devenit în fapt provincii ruseşti" (50).

• 1849, Convenţia de la Balta Liman dintre imperiile ţarist şi otoman, după A.A. Iordanski: *„... Rusia a obţinut din nou dreptul să ocupe Principatele timp de trei ani, cu condiţia ca Moldova şi Valahia să întreţină din resursele proprii trupele ruse. Pentru trebuinţele armatei ruse de ocupaţie, datorită acestui fapt, li se cerea Principatelor anual 42 000 000 de ruble, din care 30 000 000 reveneau Valahiei, şi 12 000 000 Moldovei. Este de la sine înţeles că dorinţa de a înăbuşi revoluţia a jucat un rol destul de mare în toată această epopee, dar tendinţa lui Nicolae I de a transforma ambele Principate în gubernii ruse a prevalat, fără îndoială, ca şi înainte asupra celorlalte considerente. Sub pretextul de a stinge focarul revoluţiei, Nicolae şi-a trimes trupele la Bucureşti şi Iaşi, pentru a obişnui Europa şi a o face să uite cui aparţin, de fapt, cele două regiuni bogate de pe malul stâng al Dunării. Probabil că, în cele din urmă, Europa s-ar fi obişnuit cu faptul că ele aparţin Rusiei, dacă puterii externe a Rusiei nu i s-ar fi dat o mare lovitură la Sevastopol."*

• 1853, iunie, Nicolae I, autoproclamat apărătorul creştinilor din Imperiul otoman, trăgând cu ochiul la Constantinopol şi strâmtori, publică un manifest în care, acuzând Turcia că n-a executat prevederile tratatelor vechi cu Rusia şi că, citez: *„ţarul este silit să ocupe Principatele de la Dunăre"* (51).

• 1853, 21 iunie. Armatele ruseşti invadează Moldova şi Ţara Românească.

REVENIRE PENIBILĂ LA AUSTRIA

Diplomaţia habsburgică se specializase în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea în specularea tâlhărească a conflictelor din estul şi sud-estul european; pentru a-şi atinge obiectivul strategic fixat după victoria împotriva turcilor, sub zidurile Vienei în 1683: stăpânirea Dunării de Jos. Adică a Ţărilor Româneşti. Aşa s-a infiltrat în Ardeal. Aşa a cucerit Banatul şi, pentru puţină vreme, Oltenia. Aşa a tâlhărit Bucovina.

• 1853, vara. Invadarea Moldovei şi a Ţării Româneşti de către armatele ţariste oferă Vienei prilejul nesperat de a ocupa cele două ţări sprijinite la sud de Dunărea mult râvnită, comandate strategic la nord de armatele imperiale din Ardeal şi Bucovina. Un an întreg diplomaţia Vienei a făcut presiuni asupra Petersburgului să-şi retragă armatele peste Prut, concomitent manevrând la Istanbul să încheie un tratat cu inamicul secular: Imperiul Otoman.

• 1854, Convenţia austro-turcă. Iată comentariul lui Karl Marx la acest nou act de cedare al Porţii, aflată în plină dezagregare: „*... Prin acest articol împăratul Austriei este împuternicit să introducă în Valahia oricâte trupe va crede de cuviinţă şi fără să declare în prealabil război Rusiei.*" (Articolul I)

În fond convenţia aceasta înseamnă trecerea principatelor dunărene în mâinile Austriei şi încetarea suzeranităţii turceşti asupra lor. Turcii au săvârşit astfel, ca şi ruşii odinioară, o încălcare flagrantă a drepturilor poporului moldo-valah. Ei n-aveau

dreptul să treacă Principatele dunărene sub ocupaţia austriacă, după cum n-aveau dreptul nici să le declare provincii ruseşti. (52).

Documentele la care se referă Marx sunt Capitulaţiile.

Din aceste Capitulaţii, care continuă să fie şi azi în vigoare... reiese că Principatele dunărene sunt două state suverane, sub suzeranitatea Porţii căreia îi plătesc tribut, însă cu condiţia ca Poarta să le apere de toţi duşmanii din afară, oricare ar fi ei, şi totodată să nu se amestece, sub nici o formă, în treburile lor interne. (58).

Consider anul 1853 şi Războiul Crimeei un an de răscruce în care acumulările de evenimente din sud-estul european, ciocnirile de interese ale marilor puteri pentru supremaţie la gurile Dunării, Marea Neagră şi strâmtorile Bosfor şi Dardanele, impun diplomaţiilor continentale problemele legate de statutul celor două ţări româneşti, Muntenia şi Moldova. Aici se precizează că Franţa şi Anglia, care susţineau Turcia din motive economice şi geostrategice – bararea expansiunii ruseşti – au intrat în război alături de Poartă, debarcându-şi trupele în Dobrogea. Epidemiile au mutat teatrul de operaţiuni militare în Crimeea, unde Corpului 4 expediţionar franco-anglo-turc i se alătură în primăvara lui 1854 un contingent trimis de regele Sardiniei.

În acest context sunt invadate Ţările Româneşti de armatele şi spoliatoarea administraţie habsburgică care, considerându-le aberant ca pradă de război, execută la sânge ordinele Vienei conform cărora, citez: *„Atenţia funcţionarilor împărăteşti în timpul ocupaţiei trebuie să fie de la început astfel îndreptată, încât interesele naţionale şi economice ale Austriei să se contopească cu cele ale Principatelor."* (54).

Traducerea administrativă a acestui ordin a însemnat o serie nesfârşită de abuzuri, rapturi, munci obligatorii în folosul armatelor de ocupaţie.

Cum Revoluţia de la 1848 proclamase ca ideal unirea tuturor ţărilor româneşti, cum paşoptiştii deveniseră unionişti, cum unirea Moldovei cu Muntenia ar fi devenit polul de atracţie pentru românii din Imperiul habsburgic, pe lângă ordinul dat administraţiei, Viena a ordonat armatei de ocupaţie să: *„... cureţe Principatele de toate elementele dubioase"*. (55).

Coşmarul ocupaţiei austriece ia sfârşit după ce ruşii pierd Sevastopolul, se încheie pacea ai cărei termeni sunt reflectaţi de Tratatul de la Paris – 30 martie 1856.

Voind să îndepărteze Rusia de gurile Dunării, marile puteri o obligă să retrocedeze Moldovei cele trei judeţe din sudul Basarabiei: Cahul, Bolgrad, Ismail. Înlătură protectoratul ţarist asupra Principatelor, care rămân sub suzeranitatea Porţii, dar, cu acest dar intră ele în jocul geopolitic european, dar cu garanţia marilor puteri. La clauza a IV-a se proclamă libertatea navigaţiei pe Dunăre şi neutralitatea Mării Negre. Imperialismul rusesc este stăvilit până în 1954, când, în complicitate cu marile puteri contemporane, S.U.A. şi Marea Britanie, ocupa jumătate din Europa.

Austria pierde cursa în care se angajase pentru câştigarea hegemoniei la Dunărea de Jos şi Marea Neagră.

• 1859, 24 ianuarie. Unirea Principatelor.

• 1877, 9 mai. Proclamarea Independenței.

Trecuseră numai 18 ani de la Unirea Principatelor, în care răstimp românii au parcurs etape istorice străbătute de alte popoare în mai bine de două veacuri. Cu riscurile de rigoare în ordinea morală și spirituală a unor comportamente asimilate superficial, reflectate mai ales de clasele suprapuse și de pătura politică, prilejuindu-i lui Caragiale o operă critică mereu actuală.

• 1876. Balcanii în flăcări. Răscoala bulgarilor din pașalâk împotriva stăpânitorilor otomani. Serbia și Muntenegru declară război Porții, dar sunt în primejdie de a fi strivite de oștile sultanului. Prilej ca rușii să declare din nou război turcilor, beneficiari ai Războiului Crimeei. Ce nu înțeleseseră țarul și diplomația lui? Nu înțeleseseră tocmai saltul calitativ în conștiința națională operat de Unirea Principatelor, de reformele domnitorului Alexandru Ioan Cuza, de mișcarea culturală națională ilustrată de figuri cu anvergură universală; dar mai ales nu înțeleseseră că aducerea pe tronul Principatelor Unite a unui reprezentant al dinastiei de Hohenzollern, conștient atât de tradiția multiseculară a familiei în domeniul conducerii de stat, cât și de misiunea ce-și asumase, cu relații în rândul caselor regale și imperiale europene, schimbaseră radical optica românilor în domeniul relațiilor interstatale. Se produsese o ruptură fundamentală, definitivă, între concepția funcționărească, subalternă, dependentă, slugarnică a domnilor pământeni, impuși de ruși sau de turci, și între concepția

celor doi domnitori aleşi de naţiune. Unul într-o unanimitate delirantă, ostaş pământean, revoluţionar la 1848 şi unionist; celălalt străin de neam, dar asumându-şi conştient un destin pe care a ştiut să-l pună în slujba ţării de adopţiune cu devotament, aproape cu geniu diplomatic şi organizatoric.

Această neînţelegere fundamentală, dublată de orgoliul ţarist, de concepţia imperială, de obsesia istorică şi aberantă a strâmtorilor, de un întreg sistem de gândire autoritar, de mare putere panslavistă, a făcut ca Rusia să nu înţeleagă, spre nefolosul ei şi al României, rolul pe care aceasta putea să-l joace într-o partidă istorică reciproc avantajoasă, când ambele aparţineau sistemului spiritual, social, economic, răsăritean, având ca trăsătură de unire ortodoxia, economii rurale complementare, Marea Neagră, ca deschidere spre Mediterana şi lume, enorme bogăţii ale solului şi subsolului. Când Rusia comunistă a înţeles rolul României ca punte de legătură cu Europa şi factor dinamic într-o integrare economică de tip socialist, a făcut-o de pe aceleaşi poziţii de dictat, de tip imperial-tradiţional, demonstrând încă o dată că nu poate renunţa la concepţia istorică de hegemon al cărui argument este forţa pusă în slujba intereselor proprii, dublat de dispreţul faţă de specificul şi interesele partenerului, tratat ca subaltern.

• 1876, 29 septembrie/11 octombrie, Livadia, în Crimeea. Negocieri româno-ruse, situaţia din Balcani fiind explozivă, aţâţată în secret atât de emisari ruşi, cât şi austrieci, un nou război ruso-turc fiind previzibil. Acest subcapitol este schematizat până la limita extremă, situaţia balcanică, în special, şi cea europeană, în general, care l-au dus pe Brătianu la Livadia, fiind de o neînchipuită complexitate, analizată pe larg de Nicolae Iorga în lecţiile ţinute la universitatea din Bucureşti, publicate în volum de Vincenţiu şi Marilena Rădulescu la editura Glykon, 1991, sub titlul POLITICA EXTERNĂ A REGELUI CAROL I. Delegaţia română era alcătuită din premierul Brătianu, ministrul de război, colonelul Slăniceanu, trimisul la Petersburg, Văcărescu şi aghiotantul lui Carol, Singurov, care ştia ruseşte. Este un act de suveranitate ca cel făcut de Dimitrie Cantemir în tratatul cu Petru cel Mare; dar pe departe privit ca atare de irascibilul cancelar Gorceakov, care ştia lecţia ocupării Principatelor atunci când şi

cum voia Rusia. Gorceakov i-a cerut lui Brătianu ca România, citez: *„... să nu dea neutralității sale o neutralitate ce ar părea, cum se crede și acum în Rusia, mai prielnică turcilor decât creștinilor"*. (56)

De fapt, după relatările din memoriile regelui Carol, întrevederea n-a fost prietenoasă, mai ales când Gorceakov a cerut o convenție militară cu privire la trecerea armatelor rusești prin România, Brătianu obiectând că nu s-ar putea face decât cu mandat european, Gorceakov l-a amenințat că atunci România va fi tratată ca parte integrantă a Imperiului Otoman. Adică inamică. Răspunsul lui Brătianu este exemplar pentru noul statut al României, conform lui Bamberg în GESCHICHTE DER ORIENTALISCHEN ANGELEGENHEIT, Berlin, 1892: *„... alors, vous passerez sur notre corps, et il sera dit dans l'histoire que pour delivrer les chrétiens de Turquie vous avez commence par massacrer les chrétiens de Roumanie."*

Rezultatul întâlnirii de la Livadia a fost că, în cazul unui război nedorit cu Turcia, Rusia s-ar înțelege cu guvernul român și ar ordona să nu se facă nimic în detrimentul României.

• 1877, 31 martie. Guvernul României decretează mobilizarea generală.

• 1877, 1 aprilie. Consiliul de miniștri hotărăște semnarea unei Convenții româno-ruse.

• 1877, 4 aprilie. București. Se semnează Convenția româno-rusă, pe care principele Carol o dorea un act politic, cu garantarea stării interne și a integrității teritoriale, ceea ce s-a realizat ca act politic de pe poziții de egalitate.

Trupelor țarului li se acordă libera trecere prin România în condiții stipulate amănunțit într-o anexă la Convenție. La articolul 1 se prevedea că partea română acordă armatei ruse (care nu-și plătise datoriile ocupației din 1853) înlesniri pentru campamente, bivuacuri, transporturi și o reducere de 40% asupra tarifelor căilor ferate. La articolul 2, guvernul rus își asumă răspunderea să respecte drepturile politice, să mențină și să apere integritatea teritoriului României. Insist, pentru că Rusia a călcat în botforii soldățești acest articol după cum urmează.

a) Trece Prutul la 11 aprilie înainte de punerea în aplicare a Convenţiunii prevăzute pentru 17 aprilie, după ratificarea ei de Corpurile legiuitoare convocate în sesiune extraordinară la 14 aprilie, prin Înaltul decret nr. 811 din 7 aprilie.
b) Guvernul român protestează pe lângă puterile garante. Ordonă trupelor retragerea succesivă. Începe băjenia locuitorilor de pe linia Dunării.
c) După trecerea Dunării începe jocul rusesc de subordonare a armatei române dejucat de domnitor, astfel:

– După capitularea fortăreţei Nicopol, ţarul îi cere prinţului Carol să ocupe cetatea şi să detaşeze un corp de trupă care să escorteze prizonierii. Carol refuză.

– Victoriile obţinute în lunile mai, iunie, iulie, dau ţarului încredinţarea că va obţine victoria uşor. Că ar fi ridicol să accepte colaborarea militară cu o armată tânără, abia formată, a unui stat declarat cu de la sine independent, nerecunoscut de diplomaţia europeană.

– Dintr-o dată Plevna, târg mic, ignorat şi prăfuit din paşalâkul bulgăresc, atrage atenţia întregii lumi contemporane. Osman paşa îl organizase într-o poziţie întărită, inexpugnabilă, administrând oştilor ţariste înfrângeri zdrobitoare. De care, spre stupefacţia istoriei, ruşii îi fac responsabili pe români.

– Din scrisoarea domnitorului Carol către soţia sa, datată Poiana, 15/27 iulie 1877: *„... Ruşii ne fac dificultăţi şi paralizează mijloacele noastre de acţiune, nevoind să consimtă ca Eu să dispun în libertate de armata Mea. Cartierul general rus ne prezintă într-una pretenţii care zădărnicesc combinaţiile noastre. Ieri generalul Zefcari* (n.n. ataşat de principe pe lângă ţar) *a sosit aici, însărcinat de marele duce Nicolae* (n.n. fratele ţarului) *a-Mi comunica că înfrângerea de la Plevna a fost pricinuită de noi. „Spuneţi Principelui – a zis dânsul – că românii sunt cauza că noi am fost bătuţi la Plevna!". La cartierul general rus se susţine că o parte din trupele generalului Krüdener a fost reţinută la Nicopole, pentru că noi refuzasem a ocupa această fortăreaţă şi a ne însărcina cu paza şi transportul prizonierilor. Aceasta e adevărat: voi refuza necontenit a face acest serviciu de jandarm; pentru aceasta*

armata Mea e prea bună! Din contră ne-am declarat imediat gata a ocupa Nicopole şi a merge împreună cu ruşii împotriva celor 35 sau 45 000 de turci din Plevna. Această cedare displace ruşilor, căci ei nu vor să împărtăşească cu noi o victorie... În luna mai, Nelidov ne-a adresat o notă zicând că: «Armata imperială este destul de tare pentru a se putea lipsi de concursul trupelor române», etc. Astăzi suntem invitaţi a trece Dunărea şi a da ruşilor concursul nostru! Aşa se schimbă situaţiunile..." (57).

Deşi bătuţi exemplar la Plevna de către Osman paşa, ţarul şi fratele său, marele duce Nicolae, comandantul oştirii, prezenţi în Bulgaria, au ruşinoasa perspectivă de a scăpa cu fuga peste Dunăre. Se întâmplă ceea ce bine ştim de la istorie. Călcându-şi pe ţâfnele imperiale, marele duce îi telegrafiază domnitorului Carol I să-i vină în ajutor. În cartea mea, CRONICĂ EROICĂ 1877–1878, sunt amănunţite pe zile şi ore evenimentele acelui an hotărâtor pentru istoria românilor, după cum regretatul Paul Anghel, în romanul fluviu monumental, ZĂPEZILE DE ACUM UN VEAC, tratează epoca în ansamblul ei prin mijloace literare de excepţie.

Iată telegrama marelui duce Nicolae:

Principelui Carol al României
La locul unde se află cartierul general român

Turcii, aducând cele mai mari mase de trupe la Plevna, ne zdrobesc. Rog să faci fuziune, demonstraţiune şi, dacă se poate, să treci Dunărea cu armata, precum doreai. Această demonstraţiune este neapărată între Jiu şi Corabia, pentru înlesnirea mişcărilor mele.

Nicolae

În capitolul O EVALUARE GLOBALĂ, COSTURILE TRĂDĂRILOR ŞI TRANSFORMAREA ROMÂNIEI ÎN SEMICOLONIE am citat, din presa europeană şi americană a anului 1877, aprecierile unor martori oculari făcute la adresa eroismului, pregătirii militare, înzestrării tinerei armate române

care a salvat de la dezastru la Plevna armatele colosului ţarist, deschizându-le drumul spre Constantinopol.

După ce şi-a văzut sacii în căruţă, ţarul şi-a reluat morga imperială, tratând România ca pe o anexă supărătoare şi stânjenitoare. Din toamna anului 1877, după căderea Plevnei, trădările ruseşti se ţin lanţ la toate vârfurile de comandă militară, la cele diplomatice şi, mai ales, la cele de decizie politică, culminând cu negocierile Tratatului de pace de la Berlin. Ansamblul acestor trădări în esenţa lor rămânând ca o constantă a politicii ruseşti faţă de România, până în cea mai strictă actualitate.

Ştim de la istorie că Rahova a fost supusă de detaşamentul colonelului Slăniceanu printr-o luptă cruntă, în care au căzut destui dorobanţi în acel noiembrie 1877. Situată în spatele şi flancul diviziilor româneşti care asediau Plevna, sediul trupelor prădalnice de başbuzuci şi cerchezi, apărată de 3 redute, 3 000 de luptători şi 4 tunuri Krupp. Detaşamentul românesc este covârşitor ca forţă faţă de cel rusesc, ataşat din raţiuni politice, compus dintr-un singur regiment de ulani, comandat de generalul maior baron Meyendorff, aghiotant imperial, întărit cu o baterie de artilerie călăreaţă. Rahova era susţinută cu foc de pe Dunăre de tunurile monitorului PODGORIŢA, ancorat în amonte de ostrovul Păpădia, ascuns bateriilor româneşti de la Bechet de un alt ostrov plin de sălcii şi trestiiş.

În noaptea de 6/7 noiembrie maiorul din flotilă, Dumitrescu Maican N. trece Dunărea cu o barcă şi un aparat de telegrafie. Reperează monitorul otoman. Va conduce tirul artileriei de la Bechet cu riscul de a fi prins şi măcelărit. La a 77-a salvă, monitorul face explozie. La 9 noiembrie turcii dau ultimul contraatac. Detaşamentul Slăniceanu are pierderi grele. Regimentul generalului baron Meyendorff, nici măcar un husar rănit. Dar generalul manevrează în aşa fel încât, în Rahova cucerită de români, cel dintâi să intre el în fruntea husarilor imperiali. Asta face bine la cariera personală, la imaginea armatei în presă şi de ce nu, la istorie. Manevra este dejucată de generalul Lupu, aflat pe ţărmul românesc, care trimite peste Dunăre dorobanţi ambarcaţi pe portiţe remorcate de şalupa cu aburi SĂGEATA, şi de roşiorii colonelului Creţianu, comandaţi de maiorul Rasti, care intră în

Rahova cu lăncile la scăriţe şi trompeţii sunând marşul roşiorilor. Când excelenţa sa generalul maior baron Meyendorff se prezintă în fruntea escadroanelor de ulani imperiali alcătuiţi în paradă, găseşte instalată autoritatea civilă de către români, drapelul românesc fluturând pe primărie, santinelele din dorobanţi şi patrule de roşiori.

Asta nu se învaţă la istorie.

Manevra va fi repetată de sovietici imediat după 23 august 1944, când, în comunicatele militare, vor anunţa „eliberarea" oraşelor româneşti de mult curăţate de trupele germane de către armata română şi va culmina cu scoaterea din Budapesta a eroicului Corp 7, comandat de generalul Şova, care, după ce a rupt cele trei centuri de apărare ale oraşului, înaintând prin lupte crâncene de stradă până în inima lui, a fost scos din capitala Ungariei de comandamentul sovietic, ca să nu fie părtaş la capitularea Budapestei.

• 1878. Delegatul român nu este admis să participe la negocierile de armistiţiu şi de pace de la San-Stefano, după victoria comună, pe motivul absurd că independenţa României nu a fost confirmată de Europa.

• 1878. Trupele ţariste reîntoarse din Bulgaria, în loc să se ducă în Rusia, cu reflexul vechi şi stupid pun stăpânire pe poziţii strategice de importanţă vitală pentru ţară, călcând, în botforii stupidităţii paranoice, stipulaţiile Convenţiei româno–ruse.

Mai mult, prin Tratatul de pace de la San-Stefano, ţarul impusese retrocedarea către Rusia a celor trei judeţe din sudul Basarabiei revenite la România după Războiul Crimeei în 1856.

• Diplomatul rus A. Nelidow: *„Obligaţia de a respecta integritatea teritoriului românesc a fost exprimată, iar cabinetul de la Bucureşti s-a putut cât de cât prevala de aceasta pentru a ne acuza mai târziu, atunci când, la San-Stefano, noi am cerut retrocedarea acelei părţi a Basarabiei... că ne călcasem angajamentul şi că acţionasem cu rea credinţă. Mă străduisem zadarnic să evit ţării mele această umilinţă."* (58)

• Kogălniceanu, către trimisul extraordinar al României la Petersburg, generalul I. Ghica: *„... Spuneţi prinţului Gorceakov că autorităţile ruse ne tratează ca pe o ţară cucerită."* (59)

• 1878, 1 iunie–1 iulie. Congresul de pace de la Berlin. Puterile europene nu recunosc Tratatul de la San Stefano. Nu ca să facă dreptate României; pentru a bara cursa Rusiei spre strâmtori. România, culmea aroganţei şi a obtuzităţii, nu este admisă la negocieri.

• Tratatul de pace de la Berlin, Art. 45: *Principatul României retrocedează M.S. Împăratului Rusiei porţiunea teritoriului Basarabiei, despărţită de Rusia în urma Tratatului de la Paris din 1856...*

Se consemnează astfel„ recunoştinţa" Rusiei pentru faptul că armata din Bulgaria i-a fost salvată de la dezastru de către armata română.

• Engels: „... *Românii, care în semn de mulţumire pentru că făcuseră posibilă victoria ruşilor de la Plevna, au fost nevoiţi să cedeze din nou partea din Basarabia care le aparţinuse, acum cu greu se vor mai lăsa ademeniţi cu promisiunile de a primi Ardealul şi Banatul*" (60).

Trădarea rusească din 1878 este pe cât de ticăloasă, pe atât de asemănătoare trădărilor suferite de români din partea marilor puteri europene în decursul istoriei lor moderne, demonstrându-le că singurul lor aliat de nădejde nu poate fi decât România.

NEOIMPERIALISMUL RUSESC (2)

Ne aflăm în preajma primului război mondial, când situaţia din Europa era deosebit de complicată şi când România îşi impusese suveranitatea şi independenţa politică împotriva imperiului austro-ungar în timpul celui de al doilea război balcanic, prin care Viena, sprijinind Bulgaria, voia să anuleze Serbia şi să flancheze România cu o forţă care s-o ţină în şah la Dunăre, spre a-i paraliza o mişcare peste Carpaţi.

Alianţa cu România este disputată atât de Puterile Centrale Austro–Ungaria şi Germania; cât şi de Antanta: Rusia, Franţa, Anglia, Viena îi promitea Basarabia şi mormântul lui Ştefan de la Putna; Antanta, Transilvania şi Banatul.

La începutul secolului XX, Rusia era minată de contradicţii interne grave, fiind aleasă de oculta financiară iudeo-internaţională ca prim obiectiv pentru o revoluţie care să deschidă drumul unei Noi Ordini Mondiale, după cum am demonstrat în capitolele care deschid acest volum.

- Din 1888 Rusia apelează la capitalul francez, având dificultăţi pe piaţa germană de capital.
- 1890. Şeful Statului Major francez face o vizită la Petersburg. Discută cu omologul rus posibilitatea unui sprijin reciproc.
- 1891, 15/27 august. Schimb de scrisori diplomatice Franţa–Rusia, în care-şi promiteau ajutor mutual.
- 1892, 15/27 august. Convenţia militară franco-rusă. Se nominalizează inamicul posibil: Germania şi Austro–Ungaria.

• 1904, 26 martie/8 aprilie. Antanta Cordială franco-engleză.

• 1907, 18/31 august, acordul anglo-rus datorat în bună parte diplomației franceze.

• 1914, 14/27 iunie. Țarul Nicolae al II-lea face o vizită la Constanța, unde se întâlnește cu regele Carol I și prințul moștenitor Ferdinand.

• Ministrul de Externe rus, S.D. Sazonov se întâlnește la Sinaia cu I.I.C. Brătianu și, semnificativ, trec în Transilvania.

• Ataşatul militar la Petersburg participă la manevrele armatei ruse din preajma Odesei.

• Oficialitățile militare țariste invită în Rusia ofițeri de stat-major români. Există o stereotipie a gesticii politice ruseşti față de România care îi incomodează expansiunea către strâmtori. O stereotipie a jocului dublu, alături de România, și în același timp împotriva ei, joc dublu din care ambele țări n-au avut decât de pierdut. În timp ce ministrul rus de Externe ducea tratative cu România, spre a o menține într-o neutralitate binevoitoare, nedorind s-o angajeze militar într-o alianță pe câmpul de luptă, prim-ministrul țarist ducea tratative cu germanii pentru a încheia o pace separată al cărei preț era România, care s-ar fi împărțit între Rusia, Austro-Ungaria și Bulgaria. Tratativele au fost descoperite de către serviciile secrete britanice. Atunci se activează gruparea iudeo-bolșevică Troțki–Lenin, care, din perspectiva reușitei unei păci ruso-germane a fost salvatoare pentru România. Ca alternativă la tratativele ruso-germane, țarul Nicolae al II-lea ducea tratative secrete cu Franța, care stipulau că, la obținerea victoriei, Rusia anexa Polonia, iar Franța, Renania.

Aceste precizări lămuresc pe deplin rolul temporizator al diplomației țariste în tratativele româno-ruse din răstimpul 1914–1916, în plin război mondial. Cu atât mai vârtos cu cât Rusia nu era de acord cu dezideratul unirii Vechiului Regat cu Transilvania, Banatul și Bucovina, revendicând pentru ea jumătate din Bucovina.

• 1914, 18 septembrie/1 octombrie, Petrograd. Acord secret româno-rus: se recunoaște dreptul României de a reuni părțile din Austro-Ungaria locuite de români. În privința Bucovinei să funcționeze principiul naționalităților drept bază în delimitarea

teritoriilor care ar fi revenit României sau Rusiei. Rusia se obliga să obţină de la Franţa şi Anglia aprobarea pentru acordul bipartit. Acordul n-a împiedicat diplomaţia ţaristă să continue tratativele cu Germania prin intermediul regelui Danemarcei.

• 1915, 3/6 martie. Se repetă situaţia Plevna/1877. Antanta este în dificultate pe toate fronturile. Rusia în special. Marele duce Nicolae, generalissimul armatei ţariste îl solicită pe ambasadorul Franţei la Petrograd, Maurice Paléologue, ca Franţa să facă tot ce este posibil spre a determina România să intre în război. Conţinutul declaraţiei marelui duce nu diferă prea mult de conţinutul telegramei trimisă lui Carol I de pe câmpul de luptă din Bulgaria. Citez: „*... Am să vă întreţin cu lucruri grave. Nu vorbeşte acum marele duce Nicolae domnului Paléologue, ci generalul-şef al armatelor ruse se adresează în mod oficial ambasadorului Franţei. În această calitate, am datoria să vă declar că imediata cooperare a Italiei şi a României este de o necesitate imperioasă... fără cooperarea imediată a Italiei şi a României, războiul se va prelungi încă multe luni, cu riscuri teribile.*" (61).

• Răspunsul diplomatului francez: „*Nu vă voi ascunde faptul că pretenţiile Rusiei asupra Constantinopolului şi strâmtorilor vor face probabil imposibilă alăturarea acestor două guverne alianţei noastre*". (62).

• 1915 este anul în care diplomaţia ţaristă, care juca pe cărţile Germaniei, Franţei şi României, lungeşte neîntemeiat încheierea unui tratat ferm de cooperare politico-militară pe frontul răsăritean, împotriva evidenţelor nefavorabile pentru ea, atât pe front, cât şi în interiorul imperiului. Toate abilităţile şi duplicităţile acestei diplomaţii s-au izbit de intransigenţa neclintită a prim-ministrului român I.I.C. Brătianu. În momentul intrării Italiei în război, Marele Cartier Rus a considerat că sprijinul militar al României devine de o importanţă secundară şi că este de preferat ca România să rămână neutră. Realitatea câmpului de luptă a infirmat încă o dată îngâmfarea şi supraaprecierea Marelui Cartier Rus. Înfrângerile armatei ruse în Galiţia alarmează Franţa.

• 1915, 9/22 mai. Preşedintele Franţei, Raymond Poincaré, declară în Consiliul de miniştri că situaţia din răsărit este critică

şi concursul României devine o necesitate pentru Rusia. Ambasadorii Franţei şi Angliei fac presiune la Petrograd spre a grăbi înţelegerea ruso-română.

• 1915, 27 mai/9 iunie. Guvernul ţarist se declară de acord cu punctul de vedere românesc în chestiunea fixării graniţei din Bucovina.

• 1915, 5/18 iunie. I.I.C. Brătianu cere o convenţie militară (experienţa 1877–1878 era grăitoare) a condiţiilor de cooperare între trupele române şi ruse, care să specifice şi modul de furnizare al muniţiilor.

• 1915, 20 iulie/2 august. Şeful diplomaţiei ţariste S.D. Sazonov (Rusia se afla în plin dezastru militar) declară guvernului român că este de acord cu încheierea convenţiilor.

Sunt obligat să notez că Rusia a tergiversat din 1914 până în 1916 încheierea tratatelor cu România din dorinţa de a pune stăpânire pe Bucovina şi a împiedica formarea unui stat român puternic la Carpaţi, Dunăre şi Marea Neagră, continuând împotriva tuturor evidenţelor politica imperială a ultimelor două secole.

• 1916, 6/17 august. Rusia acceptă revendicările româneşti. La Bucureşti se semnează Tratatul de alianţă şi Convenţia militară. Stărui asupra Convenţiei militare, deoarece prevederile ei au fost trădate de Rusia, Franţa şi Anglia în principal, Italia, semnatară şi ea a documentelor, neputându-se implica activ. Am notat trădarea Planului român de campanie de către Franţa şi Anglia prin blocarea ofensivei de la Salonic spre Dunăre. Rusia se angajase să trimită în Dobrogea două divizii de infanterie şi o divizie cavalerie, subordonate Marelui Cartier General român. Corpul 47 rus s-a concentrat cu întârziere în zona de operaţii, permiţând ofensivei germano-bulgare să câştige bătălia de la Turtucaia.

• Generalul rus Aleksei Alekseevici Brusilov, comandantul Frontului de sud-vest rus despre trupele trimise în Dobrogea: *„Generalul Alexeev nu a dat – după părerea mea – mare importanţă trupelor trimise în Dobrogea. Ar fi trebuit să trimită nu un corp de armată cu două divizii de linia doua, ci o armată întreagă de trupe bune.“* (63). Din motivele specificate de Brusilov, generalul A.M. Zaiuncikovski, bunicul scriitorului Iuri Zaiuncikovski, pe care-l cunosc îndeaproape, a refuzat la început să preia comanda

acestui corp. Dintr-o proastă apreciere a situaţiei, generalul M.V. Alekseev, la numirea generalului Zaiuncikovski la comanda Corpului 47 rus, i-a spus că: **importanţa corpului său era cu totul secundară şi că nu va întâlni în Dobrogea nici o rezistenţă.** (64).

Trădările Rusiei ţariste în plin război mondial faţă de aliata sa, România, se ţin lanţ, în dauna propriilor ei interese de supravieţuire. Trădările sunt de natură politică şi militară. Diplomaţia ţaristă îşi continuă tratativele de pace cu Puterile centrale, scoţând România la mezat, armata rusă secondând-o fie printr-un ritm lent al operaţiilor, fie prin părăsirea poziţiilor de luptă şi fugă din faţa inamicului, excepţiile fiind nesemnificative pentru mersul operaţiilor.

• Diplomatul rus Polivanov, conform lui Şteinon Charles, în volumul LE MISTÈRE ROUMAIN ET LA DEFÉCTION RUSSE, Paris, 1918: *„... Eşecul României nu e de natură a displăcea Rusiei, căci România era în măsură să ne taie calea spre Constantinopol, cu atât mai mult cu cât ar fi devenit mai puternică... Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat într-o astfel de manieră încât acordul politic şi militar din 1916 cu România să fie complet realizat, ar fi fost creat în Balcani un stat foarte puternic, compus din Moldova–Valahia–Dobrogea, din Transilvania, din Banat şi din Bucovina, cu o populaţie de treisprezece milioane. În viitor acest stat cu greu ar fi nutrit sentimente prieteneşti faţă de Rusia şi ar fi avut ca ambiţie să-şi realizeze visele sale naţionale în Basarabia şi în Balcani."*

Este vorba de criza României din anii 1916–1917. Şi mai departe, autorul francez vorbeşte despre noul ministru de Externe ţarist, Stürmer, care *„... ar fi încheiat o înţelegere cu Wilhelm al II-lea, pentru o împărţire a României: Valahia imperialilor şi Moldova ţarului, ceea ce explică de ce inamicul s-a oprit în faţa Siretului"*.

• Lenin în ianuarie 1917: *„... Despre planul de împărţire a României între Rusia şi Qvadrupla Alianţă se vorbeşte pe faţă în presa imperialistă germană"*. (65).

• Căpitanul francez de Maleissye, din Statul Major, emisar în Rusia şi România: *„... La 16 octombrie 1916, Stürmer a spus deschis în faţa unei persoane înalte ruse, care mi-a repetat cele*

spuse: „Ce ne interesează Bucureştiul şi Valahia?! Germanii pot chiar să se instaleze aici, este inutil să se verse sânge rus pentru aceasta" (66).

Apoi căpitanul francez reproduce opiniile ofiţerilor români spunând că, dacă Rusia ar fi vrut să ajute la timp, Bucureştiul nu ar fi fost luat şi că încetineala voită şi calculată a ruşilor a permis totul, armata română având să susţină presiunea bulgară, turcă, austro-germană. Şi comentariul: *„... Ruşii nu ţin să salveze România. Ei au aerul de a prefera să o vadă invadată, pentru ca apoi, politic vorbind, să devină eliberatori, să ceară compensaţii şi să deschidă drumul spre Constantinopole."*

• 1917, mai, memoriu al ministrului de Externe al Austro-Ungariei, Ottokar Czernin, către împăratul Carol de Habsburg, prin care se propune împărţirea României între Austro-Ungaria (Oltenia, Muntenia şi Moldova până la Siret); Rusia (Moldova de la răsărit de Siret) şi Bulgaria (Dobrogea de sud). Restul Dobrogei şi gurile Dunării, un fel de principat model Monaco.

• 1917, vara. Ministrul Belgiei în România, van Yperselá de Strihou, raport către ministrul de Externe al Belgiei; notând succesele armatei române în apărare şi avantajele mici realizate de atacurile germane în punctul de joncţiune al armatelor Averescu şi Grigorescu, citez: *„... Unde divizia 124-a rusă în întregime a fugit, ca şi în nord, la frontiera Bucovinei, unde trupele ruseşti de asemenea au părăsit toate terenul în faţa bombardamentului. De când se prefigurează atacul devine din ce în ce mai cert că trupele moscovite părăsesc tranşeele, aruncă puştile şi pleacă. Ele nu mai vor să lupte... Cu tunurile pe care armata rusă le abandonează în fuga sa, germanii trag asupra românilor şi oraşul Tecuci primind astfel numeroase obuze ruseşti s-a putut convinge de excelentul material american şi japonez, care, în loc să-i distrugă total pe germanii cărora le era destinat, contribuia, dimpotrivă, la victoria lor."*

IMPERIALISMUL SOVIETIC. SECVENŢA 1917. PENTRU ROMÂNI STRICT INTERZISĂ. Există la români o tradiţie bicisnică, slugarnică, de un oportunism jalnic şi degradant: tradiţia conjuncturalului. Dublată de ascunderea adevărului istoric. Tradiţia a înflorit spectaculos în perioada interbelică, când de la

manualele şcolare la gazetărie, de la volumele de istorie la discursul politic, s-a făcut apologia occidentalilor care, de fapt, ne-au folosit drept paratrăsnet în perioada primului război mondial, ne-au ţinut în ameninţări, tertipuri şi amânări când a fost vorba de aplicarea principiului naţionalităţilor la unirea Transilvaniei, Banatului şi Maramureşului cu ţara mamă, pertractând mizerabil cu iudeo-bolşevismul hungarist, aplicându-ne regim marginal, amintindu-şi de noi numai în momentul drastic creat de bolşevicii ruso-ucraineni, gata să le înece trupele în Marea Neagră şi de bolşevicii lui Aron Kohn, zis Bela Kuhn, gata să dea foc Austriei şi Germaniei.

Excepţiile de la regula politicianismului oportunist sunt rare. Tradiţia conjuncturalului a devenit politică de stat dură şi asasină a memoriei naţionale în perioada ocupaţiei militare sovietice, în cea kominternistă imediat următoare, slăbind progresiv spre deceniile al şaptelea şi al optulea, când politicul a sancţionat parţial şi a manipulat adevărul istoric după necesităţi.

După lovitura de stat din decembrie 1989 s-a reluat în forţă asaltul asupra istoriei românilor şi a memoriei naţionale, spre a se crea roboţii contemporani ai Noii Ordini Mondiale, de tip iudeo-capitalist. Spre a umple golurile lăsate în memoria colectivă a românilor între anii 1947–1989, pentru a configura conflictele de viaţă şi de moarte cu care s-au confruntat generaţiile Marii Uniri este imperios necesar să se stăruie asupra agresiunii imperialismului bolşevic iudeo-ruso-ucrainian şi iudeo-hungarist din anii 1917–1920; agresiuni cumplite vizând desfiinţarea statului naţional România Mare. Agresiuni mortale, concentrice, din cleştele cărora statul şi poporul român au fost salvaţi de Armata Română, formată în majoritate din ţărani, şi de conducerea ţării, în care rol determinant au avut premierul I.I.C. Brătianu, regele Ferdinand şi generalul Prezan.

Pentru redactarea acestui capitol am folosit o seamă de surse documentare din care amintesc doar câteva: monumentala trilogie a istoriei românilor semnată de istoricii Mircea Muşat şi Ion Ardeleanu, tipărită în deceniul al optulea, când s-a repus adevărul istoric în drepturile lui; cele două volume ROMÂNIA ÎN ANII PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL, editată de COMISIA

ROMÂNĂ DE ISTORIE MILITARĂ şi CENTRUL DE STUDII ŞI CERCETĂRI DE ISTORIE ŞI TEORIE MILITARĂ, Editura Militară, 1987, sub acoperirea politică a lui Ilie Ceauşescu; ÎN APĂRAREA ROMÂNIEI MARI, campania armatei române din 1918–1919, semnată de Dumitru Preda, Vasile Alexandrescu şi Costică Prodan, tipărită de Editura Enciclopedică în 1994; Nicolae Iorga, ÎN LUPTĂ CU ABSURDUL REVIZIONISM MAGHIAR, ediţie îngrijită de Mihai Ungheanu, Editura Globus, 1991; ZIARUL ROMÂNUL ŞI MAREA UNIRE, volum realizat de Iulian Negrilă, cu un studiu introductiv de prof. dr. Ion Spălăţelu, Editura Politică, 1988; Gheorghe I. Brătianu, ACŢIUNEA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A ROMÂNIEI ÎN 1919. ÎN LUMINA CORESPONDENŢEI DIPLOMATICE A LUI ION I.C. BRĂTIANU, Bucureşti, 1939; Generalul G.D. Mărdărescu, CAMPANIA PENTRU DEZROBIREA ARDEALULUI ŞI OCUPAREA BUDAPESTEI (1918–1920), Bucureşti, 1922; Lt. colonel Constantin Drăgănescu, CAMPANIILE DIN 1848/49 ŞI 1919 DIN TRANSILVANIA ŞI UNGARIA, Bucureşti, 1930; Dr. C. Pavel, CONTRIBUŢIA LA ISTORIA BIHORULUI. ZILE TRĂITE, 1918–1919, Beiuş, 1926; Oskár Jászi, REVOLUTION AND COUNTER-REVOLUTION IN HUNGARY, London, 1924; Liptai Ervin, VOROSKATONAK ELÖRE! A MAGYAR VOROS HADSEREG HARCAI 1919, Budapest, 1979; Wilhelm Böhm, IM KREUZFEUER ZWEIR REVOLUTIONEN, München, 1924; Général Jean Bernachot, LES ARMÉES FRANÇAISE D'ORIENT (28 octombre 1918–25 janvier 1920), Paris, 1970; EXPOSÉS SUR LES OPERATIONS DE L'ARMÉE ROMAINE EN HONGRIE APRÉS LE 3 NOVEMBRE 1918 (GUERRE DE 1919) ET LES ÉVENIMENTS QUI ONT ÉTÉ LA CAUSE, Paris, 1922.

Am notat trădările Rusiei ţariste faţă de România în lungul secolelor al XVIII-lea şi al XIX-lea. Am notat de asemenea trădările aceleiaşi Rusii ţariste înainte de izbucnirea primului război mondial şi după izbucnirea lui, în perioada 1914–1917. Trădările au fost opera politicienilor de la vârf, care reprezentau interesele, obsesiile, constantele geostrategiei Rusiei imperiale. Pe frontul româno-rus, armata ţaristă a luptat „cu bravură şi abnegaţie"

până în clipa istorică în care morbul disoluției, implantat de iudeo-bolșevism, a operat la nivelul maselor de soldați, dezagregând unitățile, distrugând disciplina și anulând comandamentul.

• 1917 este anul de răscruce pentru frontul româno-rus, când aliatul nu-și mai recunoaște obligațiile asumate prin tratate și convențiile militare, când armata se dezagregă, părăsindu-și pozițiile în masă, soldățimea își împușcă ofițerii, trupele se dedau la mitinguri nesfârșite, la brigandaje în spatele frontului și fraternizează cu inamicul.

Ordinul de zi nr. 1 al Sovietelor deputaților, muncitorilor și soldaților din Petrograd este semnalul descompunerii armatei țariste.

• 1917, 25 octombrie/7 noiembrie. Decretul asupra păcii dat de noul guvern bolșevic.

• 1917, 20 noiembrie/3 decembrie. Rusia sovietică semnează pacea separată de aliații săi la Brest–Litovsk cu Puterile Antantei.

Pe tot parcursul anului 1917 anarhia din armata țaristă devine noua ei identitate. Se aboleşte disciplina militară. Se abolesc regulamentele și instrucția. Se înființează comitete ale soldaților care dezbat la nesfârșit problemele companiilor, batalioanelor, regimentelor până la eșalonul Armată. Numai în Armata 4-a rusă, 40 000 de oameni făceau parte din comitete, comisii și alte organizații, fiind scoși din ordinea de bătaie. Se stabilise un flux propagandistic de la inamic la porțiunile de front ocupate de ruși. Nemții depozitau în locuri ştiute materiale de propagandă și gazeta socialistă VORWARTS, ediție specială în limba rusă. Rușii ridicau pachetele și răspândeau materialele nemțești pe toată linia frontului. Anul 1917 este anul care verifică temeiurile morale, ideologice, spirituale zidite în conștiința armatei române. Cu toată situația gravă a momentului istoric, cu toate că țara era pe jumătate cotropită, cu toate lipsurile materiale, bântuită de epidemia de tifos exantematic, armata română nu s-a lăsat molipsită de morbul bolșevizării, păstrându-și integral unitatea, disciplina și capacitatea de luptă.

Armatele 6 și 4 ruse, de pe frontul român, cunosc o escaladare violentă a anarhiei.

• 1917, 5 iunie. Comitetele diviziilor 13 și 34 ruse încheie cu germanii înțelegeri scrise prin care se angajează să nu mai lupte.

• Comandamentul Armatei a 9-a germane, raport către Marele Cartier cu nr. 6196, din 5 iunie 1917. Citez: *„Din tratativele din ultimele zile, s-a câştigat impresiunea că divizia a 34-a rusă... deputaţii ei au acum voinţă fermă şi puterea de a sili pe superiori să facă o încheiere scrisă cu noi pentru o îndelungată suspendare a ostilităţilor pe această porţiune de front."* (67).

• 1917, 6 iunie. Lunderdoff, prin ordinul nr. 2076, îl autorizează pe generalul von Morgen, comandantul Corpului 1 rezervă să încheie cu comitetele diviziilor 13 şi 34 ruse o înţelegere de suspendare a ostilităţilor.

Artileria rusă rămânând combativă, infanteriştii îi gonesc observatorii din prima linie. Mai mult: infanteriştii convin cu germanii să le semnalizeze poziţia acelor baterii ruse care vor deschide focul spre a fi nimicite de artileria germană.

Articolul 2 din convenţie: **Pentru a sprijini dorinţa generală a infanteriei ruseşti de a împiedica orice tir al artileriei ruseşti, se va răspunde, din partea germană, printr-o tragere cu un număr îndoit de proiectile.** (68)

Un moment de răscruce în radicalizarea bolşevismului a fost catastrofa militară rusă de la Tarnopol, când ofiţerii s-au repezit la atac singuri, trupa rămânând în tranşee şi împuşcându-i din spate.

• Şeful Statului Major al Armatei a 4-a rusă, generalul Monkéwitz despre bătălia de la Mărăşeşti: *„... Pentru trupele ruse... a fost cântecul lebedei. Chiar în cursul bătăliei, atitudinea unor unităţi a fost cu adevărat criminală. O divizie, aproape completă, a luat fuga la primul contact cu inamicul. Ea fusese şase luni înapoia frontului* (n.n. Divizia 124), *ocupându-se exclusiv cu politica şi semănând spaimă în populaţie prin insubordonările şi jafurile sale... generalul Ragoza, comandantul Armatei a 4-a... a publicat într-un ordin de zi pe Armată actele ruşinoase ale acestei trupe. Dar comitetele divizionare se supărară şi decretară că generalul Ragoza trebuie trimis în judecată... Comisarul delegat de guvernul provizoriu pe frontul român, «tovarăşul Tiesenhausen»* (n.n. evreu) *nu găsi nimic altceva mai bun, decât să ceară generalului Ragoza schimbarea Ordinului de zi..."*.

O ETAPIZARE NECESARĂ, RUPEREA SÂNGEROASĂ DE BOLȘEVICI

• 1917, 21 NOIEMBRIE. Ulianov–Ziderblum, zis Lenin, și Leon Braunstein, zis Troțki, primul instaurat președinte al comisarilor poporului, al doilea comisar pentru afaceri externe, expediază o radiogramă pentru încheierea armistițiului general.

Comandantul suprem al armatei ruse aflat în trenul Marelui Cartier General în gara Moghilev, generalul Duchonin, refuză să încheie armistițiul. De la Petrograd este trimis prapurcicul (un fel de sublocotenent) Kirilenko să rezolve situația. Prapurcicul cu comandoul său atacă trenul, îl taie în bucăți pe generalissim, aruncându-l pe fereastra vagonului. Drept răsplată, ofițerul inferior la primul lui grad este investit cu funcția de generalissim.

Pe frontul român, comitetul militaro-revoluționar se declară autoritate supremă a armatei ruse. Convoacă un congres la Roman, care decide: 1. Încheierea imediată a păcii; 2. Demobilizarea.

• 1917, 3 decembrie. Comandantul rus al armatelor de pe frontul român, generalul Scerbacev, nu mai poate stăpâni haosul. Comunică regelui Ferdinand și primului ministru I.I.C. Brătianu că este în imposibilitate de a-și exercita comanda și că va începe negocieri cu feldmareșalul Mackensen. Nu recunoaște guvernul de la Petrograd și nici de superior pe fostul prapurcic Kirilenko. Stabilește legătura cu generalii Alexeev și Kaledin, care luptau în Ucraina împotriva bolșevicilor. Armata rusă din Moldova se împarte în două fracțiuni antagonice: bolșevicii

majoritari şi trupele fidele lui Scerbacev. Actul este fără precedent în istoria coaliţiilor militare. Frontul armatei noastre este rupt de aliaţi, lăsând goluri de zeci de kilometri, pe care trupele române sunt obligate să le acopere cu formaţii subţiri. Armata rusă bolşevizată se destramă în bande care jefuiesc satele şi oraşele din spatele frontului, violează femei şi copile, semănând teroarea şi haosul în Moldova.

Situaţia armatei având în faţă trupele germano-bulgaro-turce, în flancul drept armatele austro-ungaro-germane, în spate haosul bolşevic şi la flancul stâng Basarabia în plină fierbere, iar dincolo de Nistru un crâncen război civil ruso-rus, ruso-ucrainean, o ocupaţie austro-germană şi în sud un corp expediţionar Aliat; devenise tragică. Prăbuşirea armatei ar fi însemnat dispariţia statului român din istorie.

Amintesc un episod care va costa scump România o bună bucată de vreme, peste care istoriografia noastră a trecut şi trece cu uşurinţă.

EPISODUL RAKOVSKI. Medicul evreo-bulgar Christu Racovski, de cetăţenie română din Dobrogea, militant socialisto-bolşevic, prieten cu alt alogen, C. Dobrogeanu-Gherea, cu Braunstein zis Troţki, a trecut printr-o metamorfoză ideologică previzibilă: de la socialism la bolşevism extremist şi sângeros, sfârşind, după o carieră politică fulgerătoare, sub glonţul N.K.W.D-ului. Înainte de primul război mondial socialiştii români au militat pentru unirea tuturor românilor într-un stat naţional. Alogenii socialişti au navigat între două ape, cu ochii şi speranţele la Internaţională, prin natura intereselor nefiind patrioţi, ci internaţionalişti. Christu Rakovski publică, în 1914, la Cercul de editură socialistă din Bucureşti lucrarea RĂZBOAIELE, CAUZE–CONSECINŢE–SFÂRŞIT, din care citez: „... *Nimeni mai mult decât socialiştii nu se ridică mai mult împotriva asupririi sub orice formă, deci şi sub formă de jug străin. Tot aşa recunoaştem că unirea tuturor oamenilor, care grăiesc aceeaşi limbă, este un drept şi o necesitate istorică.*" Textul este ambiguu. Nu se adresează românilor. Aluzia la bulgarii din Cadrilater este transparentă. Are două tăişuri, ştiind noi că în Bulgaria trăiesc mase de români care ar putea interpreta afirmaţiile autorului în

favoarea lor. Rakovski este în legătură cu iudeo-bolşevismul din Europa şi Rusia. Publică în franceză un pamflet injurios la adresa României, intitulat LA ROUMANIE DES BOYARDS. Există o contradicţie fundamentală în concepţia socialiştilor bolşevizaţi, care se trage de la doctrinarul comunismului bolşevic: Lenin. Contradicţie pe care Stalin a rezolvat-o dintr-un condei, care avea miraculoasa însuşire să scrie şi în acelaşi timp că tragă rafale spre a convinge că cele scrise sunt literă de lege. Contradicţia dintre naţional şi internaţional. Soluţia stalinistă: fond internaţionalist în formă naţională. Aberaţia a fost sancţionată de istorie, fiind reluată pe alte coordonate de regizorii Noii Ordini Mondiale. Iată-l pe Rakovski în prima lucrare semnalată mai sus în care condamna războiul imperialist, afirmând că lupta împotriva lui nu înseamnă, citez: *„să renunţăm la unirea noastră cu românii din Transilvania, Bucovina şi Basarabia"*, devenind, după 1917, un feroce adept al noului slogan leninist conform căruia, România Mare n-a fost realizarea voinţei obşteşti a poporului român, ci rezultatul unei cotropiri imperialiste.

Refugiat la Iaşi cu M.G. Bujor, spre a ţine legătura cu bolşevismul rusesc, în vreme ce o bună parte din conducerea socialistă rămăsese în Bucureştiul ocupat, este arestat şi întemniţat. Legăturile lui cu bolşevicii ruşi se demonstrează la 1 mai 1917, când o coloană de soldaţi ruşi bolşevizaţi, care manifesta, a atacat închisoarea, l-a eliberat, l-a purtat în triumf, după care Rakovski s-a stabilit la Odessa, de unde a dus o violentă campanie antiromânească, antiunionistă şi, în momentul când a luat conducerea Ucrainei sovietice a şi declarat război, României. Rakovski este o figură tipică de aventurier politic internaţionalist de tipul Ana Pauker, Ioşca Broitman, zis Iosif Kişinevski, şi toată pletora iudeo-kominternistă care a proliferat după 23 august 1944.

Când România a trecut la mobilizare, Rakovski şi-a lepădat masca de agent bolşevic, plângând pe umărul imperiului Austro-Ungar devenit brusc: *„obiectul lăcomiei imperialismului românesc... pentru echilibrul european* – scria agentul bolşevic – *menţinerea Imperiului austro-ungar este mult mai importantă decât menţinerea independenţei statelor balcanice, incapabile de o politică statornică"*.

Stărui asupra lui Rakovski, el fiind personaj tipic de agent de influenţă nefast pentru România, din speţa căruia, după agenţii kominternişti şi scoaterea lor din istorie, proliferează astăzi o altă tipologie de agenţi puşi în slujba ocultei iudaice financiar-militare care mânuiesc aceleaşi teze internaţionaliste, cărora le-au fost schimbaţi doar câţiva termeni, fondul rămânând acelaşi: desfiinţarea statelor suverane şi pulverizarea naţiunilor.

Cum şantierul naval de la Galaţi fusese mutat la Odessa, cum tot acolo se adunaseră dezertori evrei şi bulgari din armata română, Rakovski a constituit o grupare social-democrată zisă „română" având ca program: 1. Provocarea revoluţiei bolşevice în România; 2. Detronarea regelui; 3. Federalizarea României în ansamblul sovietic.

• 1918, 24 ianuarie. Republica Autonomă Democratică Moldovenească (Basarabia) îşi proclamă independenţa. Cere ajutor armatei române împotriva bandelor soldaţilor bolşevici. Rakovski organizase, la Odessa, **Rumcerod**-ul, comitetul frontului român al Mării Negre şi al Odessei, autoritate bolşevică.

În cursul anului 1917 a fost un exod de parlamentari români, de refugiaţi din Moldova spre Odessa şi oraşele din sudul Rusiei aliate. **Rumcerod**-ul seamănă teroarea în această masă de nefericiţi. Arestări. Interogatorii. Confiscări de bunuri.

• 1918, 2/15 februarie. Odessa stăpânită de Rakovski şi Rumcerod. Forţele militare sovietice din Kiev adresează un ultimatum guvernului român de la Iaşi, în care cereau impertinent ca trupele române din Basarabia să fie retrase în 48 de ore. În caz contrar se va deschide o acţiune militară viguroasă din partea armatei revoluţionare ruse.

Haosul din Rusia este perfect. Guvernul central de la Petrograd consideră conflictul cu România că are implicaţii mult mai largi decât cele cu **Rumcerod**-ul, de competenţa lui. Îi acordă lui Rakovski depline puteri în Ucraina. Megaloman, acesta formează un guvern intitulat pompos: **Înalta comisie pentru combaterea contra-revoluţiei române şi ucrainene, organ plenipotenţiar al sovietului comisarului poporului din Petrograd.** Guvernul lui Rakovski este format şi din comunişti români: avocaţii Bujor şi Nicolau, un Dicescu, un Ciornei, desigur un Kupferwasser şi

Buiumovici, iar la Externe un veterinar român, Braşovan. Forţa executivă o alcătuia batalionul revoluţionar alcătuit din dezertorii din armata română, mai ales alogeni.

• 1918, 11/24 februarie. Rakovski preia tratativele cu guvernul român, după ce-i adresase un ultimatum în care cerea evacuarea Basarabiei, amnistierea dezertorilor de la Odessa, extrădarea generalului Scerbacev şi **a asasinilor tovarăşului Roşal.** Voi explica ce este cu tovarăşul Roşal şi cu ferocea lui amantă, tovarăşa Boga. Paranoicul Rakovski s-ar fi dezis de el însuşi, dacă n-ar fi agăţat în coada ultimatum-ului un anunţ către: **toate armatele revoluţionare care operează împotriva generalilor contrarevoluţionari români că, de mâine 3/16 februarie ora 5 dimineaţa, încep operaţiile militare pentru apărarea revoluţiei ruse.**

Răţoiala lui Rakovski se sprijinea pe hotărârea cuplului Lenin–Troţki din 14 februarie, ca trupele roşii, care cuceriseră Kievul, să intre în Basarabia, care era acum alipită României. Deci o declaraţie de război.

După ultimatum, Rakovski ordonă arestarea refugiaţilor români, care sunt internaţi pe navele de război SINOPE, ALMAZ, ALEXIS şi pe nava sub pavilion român ÎMPĂRATUL TRAIAN, al cărei echipaj se bolşevizase. Internaţii sunt ţinuţi în calele navelor. Sunt puşi la corvezi umilitoare, începând cu spălatul latrinelor. Aici începe drama şi odiseea refugiaţilor români din sudul Ucrainei, care sunt scăpaţi de coşmar, ironie a istoriei, de trupele austro-ungare şi germane care au ajuns în Crimeea.

Episodul Rakovski ţine afişul în anul 1919 şi în cei imediat următori, demonstrând ura viscerală a acestui expatriat alogen împotriva ţării care l-a adăpostit şi hrănit, fiind aidoma cu episodul kominternist 1944–1956, episod tragic al istoriei românilor supusă dictatului iudeo-bolşevic.

ELIBERAREA MOLDOVEI DE TEROAREA ARMATEI ROŞII

• 1917, decembrie. Are loc ruperea moral-spirituală între armata rusă în disoluţie şi armata română. Părăsirea frontului românesc în masă, actele de banditism, încercările de a insulta ofiţerii români de pe poziţii, de a aţâţa soldaţii şi de a-i bolşeviza, au stârnit indignarea şi ura luptătorilor români lăsaţi de izbeliştе de fostul aliat, în faţa unui inamic lacom şi necruţător.

Generalul rus Monkewitz, din care am citat mai sus: „*... Soldaţii noştri căpătaseră o frică de necrezut de regimentele române pe care mai înainte le priveau cu o condescendenţă plină de dispreţ; căci trupele române, iritate de purtarea incalificabilă a camarazilor lor ruşi, îi pedepseau adesea – ori fără nici o blândeţă... O ură adâncă amestecată cu frică se răspândi atunci printre trupele ruse, care pentru întâia oară de la revoluţie întâlneau în cale un obstacol care-i împiedica de la excese.*" (69).

Această ură a fost cultivată de propaganda sovietică multă vreme după război, manifestându-se violent pe tot hotarul Nistrului, culminând în două episoade pe cât de dramatice, pe atât de explicite: masacrul de la Răscăieţi, pe malul basarabean al Nistrului, din ajunul de Crăciun 1932, ca replică sângeroasă la planul de a dezagrega statul naţional unitar România Mare printr-o răscoală generalizată, pus la cale de Komintern în 1924, înăbuşit în faşă, în toamna acelui an, în sudul Basarabiei, zona localităţii Tatar-Bunar.

• Tabăra rusească de la Socola-Iaşi fusese transformată de armata ţaristă într-un depozit imens de materiale, efecte şi aprovizionare, fiind slujită de o gară construită de ruşi, de o

reţea de linii de garaj şi garnizonată cu o brigadă de căi ferate, de tăria a 3 000 militari. Devine centrul mişcării bolşevice pe frontul rusesc din Moldova, grupele de agitatori bolşevici venind de la Odessa prin Chişinău. Apreciind că situaţia din România este prielnică unei revoluţii, Lenin şi Troţki au trimis la Socola un mănunchi de agitatori iudeo-bolşevici cu experienţă, având ca obiectiv asasinarea generalului Scerbacev, detronarea regelui Ferdinand şi instituirea regimului bolşevic. Echipa de agitatori cu sarcina de a arunca în aer armata română şi a distruge ultima fortăreaţă a statului, Moldova, era formată din asasinul de la Kronştadt, Roşal, fost comandant bolşevic al fortăreţii, amanta sa, altă criminală nesătulă de sânge, Boga; din comisarul Armatei a 4-a, Reissohn, din alţi doi evrei, Rech şi Hermann.

Generalul Scerbacev constituie un comitet din militari ai tuturor naţionalităţilor aflaţi în armata rusă. Îşi alcătuieşte o gardă din cazaci ucraineni. Guvernul român îi asigură paza cu o subunitate de vânători.

Roşal îi cere ca cele două comitete, bolşevic şi al naţionalităţilor, să se întrunească într-o conferinţă de mediere.

1917, 21 decembrie. Generalul convoacă cele două comitete la reşedinţa din Iaşi. Roşal se autoproclamă preşedinte al adunării. Comitetul naţionalilor protestează. Comitetele se despart în camere separate. Sub pretextul de a-l consulta pe general, doi militari bolşevici, Aksenov şi Kornev, intră cu el în cameră şi vor să-l împuşte. Garda ucraineană îi dezarmează. Intervin vânătorii români care arestează echipa bolşevică în frunte cu Roşal. Bolşevicii sunt întemniţaţi.

Ofiţerii ruşi folosesc înscrisuri contrafăcute, scot din închisoare cuplul Roşal-Boga. Probabil că-i împuşcă pe cei doi, care dispar din această poveste sângeroasă. Generalul Scerbacev cere guvernului român să anihileze tabăra bolşevică de la Socola. Cererea este susţinută de toţi reprezentanţii Aliaţilor aflaţi la Iaşi.

• 1917, noaptea de 21/22 decembrie. Consiliu de miniştri. A ataca tabăra de la Socola înseamnă a declara război regimului bolşevic de la Petrograd. Mai înseamnă a desăvârşi încercuirea Moldovei pe semicercul Bucovina, Marea Neagră. Take Ionescu, laş, demisionează din guvern. Informaţii verificate anunţă bande bolşevice în marş spre Iaşi. Din Odessa pleacă spre Iaşi două

batalioane bolşevice. Garnizoana din Socola pune artileria în baterie pe dealul Aroneanu, cu ţevile îndreptate spre Iaşi.

• 1917, 22 decembrie, dimineaţa. Trupe din Regimentele 9 şi 10 vânători, întărite cu două batalioane din Regimentul 1 grăniceri, înconjoară tabăra de la Socola. Scerbacev trimite un detaşament ucrainean care fraternizează cu bolşevicii. Trupele române, cu baioneta la armă, ocupă tabăra. Adună brigada bolşevică, o urcă în trenuri, o pune sub pază şi o expediază peste Prut şi Nistru.

Iaşul este eliberat de sub teroarea bolşevică.

• 1918, 12 ianuarie. Delegaţia de soldaţi din Divizia 13 rusă, Armata a 6-a, formată din 3 corpuri de armată, ocupând linia frontului de la Tecuci la Galaţi, se prezintă la cartierul Diviziei a 4-a române. Divizia fusese dislocată în spatele Armatei a 6-a ruse, având în compunere doar două brigăzi. Armata a 4-a rusă dispunea de 3 corpuri de armată, fiecare corp a câte 2 divizii. Deci 6 dizivii ruse bolşevizate şi o singură divizie română. Delegaţia soldaţilor anunţă comandamentul că, la 13 ianuarie dimineaţa, divizia rusă părăseşte frontul şi trece Prutul în Basarabia. Îi este anunţat ordinul generalului Scerbacev de a rămâne pe poziţii. Delegaţia spune că trupele nu-l recunosc drept şef pe Scerbacev. Dacă românii se opun, vor trece în forţă, arzând şi distrugând tot ce întâlnesc în cale.

• 16 ianuarie. Divizia 40 – rusă porneşte pe 3 coloane din sectorul Hanu-Conachi, părăsindu-şi poziţiile. Detaşamentele româneşti o întorc pe front.

• 17 ianuarie. Divizia 12 rusă părăseşte frontul. Este interceptată de români lângă Slobozia-Conachi. Este somată să se întoarcă sau să predea armamentul. Se întoarce pe poziţii.

Corpul Siberian, unitate de elită, cantonat în zona Galaţi. Divizia 9, cu cartierul la Şendreni, pleacă din poziţii pe şoseaua Tecuci–Galaţi. Divizia 10 siberiană, cantonată în Galaţi, dă alarma. Diviziile 30 şi 40 ruse părăsesc poziţiile. Frontul Armatei 6 ruse este pulverizat. Românii ocupă poziţiile a 6 divizii cu trupe dintr-o singură divizie.

• 1918, 20 şi 21 ianuarie. Lupte violente între unităţi române din Divizia 4 şi Corpul siberian. Cu tot dichisul. Trageri de artilerie. Atacuri la baionetă. Se bat două armate sub privirile triumfătoare ale inamicului pe care-l înfruntaseră doi ani de zile. În disperare de cauză, neputând trece Prutul, ca un ultim gest de sfidare a aliatului, se predau germanilor majoritatea regimentelor 33 şi 35 infanterie, peste 3 000 de militari, cu un divizion de artilerie şi toată tehnica de luptă.

• 23 ianuarie. Delegaţia Diviziei 9 siberiană anunţă capitularea. S-a oprit trecerea la germani. Anunţă că se predau românilor, dacă li se asigură trupelor trecerea liberă în Basarabia cu trenurile regimentare, căruţe şi cai. Se predau şi dezarmează restul oamenilor din regimentele 33 şi 35, regimentele 34 şi 36, Brigada 9 artilerie siberiană, o baterie din Divizia 10 siberiană, coloana statului major al diviziei. Tehnica de luptă abandonată însumează 60 de tunuri, mormane de arme, de lăzi cu muniţie şi tunuri de tranşee.

• 24 ianuarie. Sunt dezarmate trupele Diviziei 10 – siberiene. Frontul din sudul Moldovei a rămas ocupat în întregime de linia subţire a trupelor româneşti.

• Armata 4-a rusă părăseşte poziţiile din Munţii Neamţului şi ai Sucevei. Corpul 2 rus, cu diviziile 26 şi 84, se adună la Roman, încercând să facă joncţiunea, la Paşcani, cu Corpul 18 rus, coborât din Bucovina, şi prin Iaşi să ajungă în Basarabia. Maiorul Butnariu, trimis parlamentar, este împuşcat pe la spate de soldaţii ruşi. După lupte dure între Roman şi Paşcani, în care cad deopotrivă români şi ruşi ca şi la Galaţi, sunt dezarmate regimentele 104, 335, 336.

• 27 ianuarie. O masă de aproximativ 10 000 de ruşi din Corpul 2 care nu se predase, sprijinită de 100 tunuri, încearcă să urce spre Bucovina prin Fălticeni. Are loc bătălia de la Spătăreşti, în care forţele noastre în inferioritate numerică zdrobitoare, resping la baionetă patru atacuri bolşevice executate în valuri dense de asalt. Ruşii pierd mulţi morţi şi răniţi. Seara se prezintă în poziţiile noastre „comandantul" ales al Corpului 2 rus, soldatul Selepin, însoţit de şeful său de stat major, măcelarul evreu Moina Podolski, încercând să obţină trecere liberă spre Bucovina. Cererea este respinsă.

• 28 ianuarie ora 7. Rușii se adună pe șoselele din zonă anunțând capitularea. Dezarmarea lor durează 5 zile. Se capturează 4.000 de puști, 74 mitraliere, 84 de tunuri, 158 chesoane, în afara armamentului alb. La Spătărești românii au pierdut 14 morți, 28 răniți grav și 55 răniți ușor. Rușii au pierdut între 150-200 de morți și 400-500 răniți.

• Bucovina. 15 ianuarie. Armata 8-a bolșevizată părăsește frontul bucovinean. Aflueşte și se concentrează în jurul târgului Siret. Moldova de nord era apărată de o singură divizie română. Divizia 9-a. O delegație rusă cere trecerea liberă prin județul Dorohoi cu tot armamentul și tehnica de luptă. Târgul Siret se află la 46 km sud de Cernăuți, pe șoseaua principală Suceava–Cernăuți. Localitatea Mihăileni se află la șapte km est de târgul Siret, pe râușorul Molnița, care se varsă în Siret. La Mihăileni se organizează dispozitivul de barare a trecerii Armatei a 8-a ruseşti.

• 1918, 16 ianuarie, ora 4. Valurile de atac ale rușilor se izbesc de Detașamentul Constantinescu Arghir, format doar din două batalioane ale Regimentului 35 infanterie, un batalion din Regimentul 9 vânători, întărit cu o baterie de obuziere. Deci un regiment, ținând piept la două Corpuri de armată. Raport de forțe zdrobitor de partea bolșevicilor. Momentul culminant al bătăliei spre ora 09. Bateria de obuziere și contraatacul la baionetă al românilor, aduc decizia. Spre orele 10,30 rușii încep retragerea. Urmăriți, intră în debandadă. Dezarmarea se face cu ajutorul trupelor naționaliste ucrainene. O parte din trupele Corpului 8, nebolșevizate, sub comanda generalului Sytin trece liniile la austrieci și se constituie prizoniere. La Mihăileni am avut 16 morți și 57 răniți, din care 3 ofițeri.

Evacuarea trupelor se face după programul exact, pe itinerariile stabilite de comandamentul român.

• 1918, sfârșitul lui ianuarie. Din fosta armată aliată rusă, însumând peste 1 milion de luptători, n-au mai rămas în Moldova decât gărzile depozitelor formate din ostași care nu aderaseră la bolșevism și o seamă de ofițeri scăpați de plumbul comitetelor revoluționare.

• 1918, 26 ianuarie, spre orele 19. Chemate de Sfatul Țării pentru a salva Basarabia de excesele trupelor bolșevice debandate,

unităţi ale Brigăzilor 21 şi 22 din Divizia 2-a, general Broşteanu, intră în Chişinău.

• 1918, 4 februarie. Ştim de la istorie că Tighina vechii Moldove, după cucerirea de către turci, a fost întărită de Soliman Magnificul cu o cetate puternică la Vadul Nistrului, căreia i s-a spus Bender. Bender a rămas şi sub stăpânirea rusească şi tot cetate bine întărită. Populaţia era predominant evreiască, bolşevizată, de fapt din rândurile ei ridicându-se cei mai fanatici şi sângeroşi comisari. Benderul, legat printr-un pod peste Nistru cu Tiraspolul, ocupat de trupe roşii îndârjite şi pline de ură a fost eliberat spre orele 17, printr-un asalt al Brigăzii 22. În cetate se găsesc 800 de tunuri.

• Noaptea de 4/5 februarie. Moment scârnav care se va repeta aidoma, în anul tragic 1940, la evacuarea Basarabiei în urma pactului Ribbentrop–Molotov. Cu complicitatea evreimii din oraş, care a tăiat toate firele telegrafice şi telefonice, trupele roşii din Tiraspol dispunând de motomitraliere blindate, atacă prin surprindere, sprijinite masiv de evreimea localnică bine înarmată, care a atacat din spate trupele române în retragere, pricinuindu-le pierderi grele. Consemn momentul eroic creat de o companie a Regimentului 17 Mehedinţi, formată numai din 82 de soldaţi şi 3 ofiţeri sub comanda maiorului invalid Anghel Ciuciu, care, întărindu-se într-un careu de case, a rămas în Bender–Tighina, luptând în încercuire până în ziua de 7 februarie, când oraşul şi cetatea au fost eliberate printr-un asalt crâncen al trupelor Diviziei a 2-a.

Se configurează situaţia dramatică din Basarabia care-şi declarase ruperea de Rusia, aflată sub teroarea trupelor debandate, trecute peste Prut, cu insule de populaţie eterogene etnic, realizate vreme de un veac de imperiul ţarist spre a sparge unitatea majorităţii româneşti, invadate de evreimea fugită din Ucraina, Rusia şi Galiţia de spaima pogromurilor. Aceste insule eterogene de găgăuzi, bulgari, ucraineni, germani, ruteni, cele majoritare evreieşti din târguri, formează puncte de sprijin ale trupelor roşii. De la Odessa, Rakovski trimite agitatori şi ajutor militar. Populaţia paşnică este terorizată. Se produc asasinate. Jafuri. Incendii. Am urmărit mai sus operaţiile pentru alungarea bandelor de dezertori şi a armatei roşii peste Nistru într-o bună

parte din Basarabia. Acţiunea trebuia finalizată prin ocuparea bazei de operaţii a bandelor, dezertorilor şi detaşamentelor revoluţionare, aflată în Bugeac, ca şi prin asigurarea Dunării, a Deltei pe toată lungimea de la Galaţi la Marea Neagră.

Bugeacul, eterogen etnic, a fost eliberat prin luptă de Divizia 13 în conlucrare cu flota de Dunăre. Dacă pe uscat Divizia 13 cu cele două detaşamente: Prut şi Bolgrad a trebuit să izgonească fostul aliat din fiecare sat, eliberând succesiv teritoriul de la Cahul, Bolgrad spre Limanul Nistrului, flota de Dunăre a fost obligată nu numai să preia sectoarele de apărare ale flotei ruseşti bolşevizate, ci să lupte împotriva acesteia şi să sprijine, prin tragerile artileriei de la bord, acţiunile trupelor de uscat.

Flota rusă de Dunăre era ancorată la Ismail. Îşi ucisese o bună parte din ofiţeri. Flota română la Chilia Nouă, dispunând de două divizii de monitoare întărite cu vedete. În aval de Chilia Nouă se aflau alte nave ruseşti la Vâlcov şi Chilia Nouă.

• 1918, 26 ianuarie. Acostează la Sulina două contratorpiloare venite de la Odessa. Echipajele răspândesc manifeste scrise în româneşte, îndemnând la revoltă trupa şi marinarii români.

• 27 ianuarie. Ismail. Bolşevicii arestează trei ofiţeri superiori din marina română, care, peste noapte, reuşesc să evadeze.

Comandantul flotei ruse de la Ismail se prezintă comandorului Scodrea, comandantul flotei române de Dunăre, comunicându-i că flota rusă nu va mai lupta şi va părăsi Dunărea. Aici se precizează viziunea aberantă a ruşilor intoxicaţi de propaganda bolşevică. Comandantul rus întreabă dacă flota română n-ar vrea să încheie pacea separată cu flota rusă şi se interesează de mersul revoluţiei în flota română, ca şi când aceasta ar fi stat în stat.

Răspunsul este limpede şi concis. Flota română va reprima orice agresiune din partea flotei ruse. Ostilităţile sunt deschise de ruşi. Un remorcher pintenează pe braţul Babina, canoniera GRIVIŢA, evadată de la Odessa. Cu toate asigurările că flota rusă, ridicând ancora de la Ismail, va ieşi la mare luând drum spre Odessa, navele bolşevice se opresc la Vâlcov.

• 1918, 7 februarie. Divizia 1 monitoare debarcă un detaşament de marinari în Chilia. Cetatea lui Ştefan cel Mare revine la patria mamă după 433 de ani de ocupaţie străină.

• 9 februarie. Lupta de la Vâlcov. Nave de luptă ruseşti din Marea Neagră deschid foc asupra satului Jibrieni, aflat la 16 km nord de Vâlcov, nu departe de coastă, ocupat de trupele române. Canonierele ruseşti şi barjele armate cu tunuri din Vâlcov bombardează Periprava. Vâlcovul, un fel de Veneţie în miniatură, este înconjurat de bălţi, fiind accesibil pe Dunăre şi de pe uscat pe drumul Jibrienilor, urmând coasta, ca, de la Jibrieni, să treacă printre bălţi şi malul lacului conduc până la Galileşti, de unde se deschid drumuri spre întregul Bugeac. Ruşii au la Vâlcov 4 canoniere de tip DONEŢ, baterii fixe şi ambarcate, unele grele, de 245 mm; forţe terestre de tăria unui regiment. Viscol. Ger. Soldaţii noştri sunt aproape în zdrenţe după doi ani de retrageri şi lupte nimicitoare.

• 14 februarie, ora 04. Divizia I de monitoare deschide focul asupra Vâlcovului şi asupra navelor ruseşti. Distruge observatoarele artileriei ruse din Vâlcov. Trupele terestre ruseşti se ambarcă. Flota ia drumul spre mare. Furtuna o blochează în gura braţului Oceacov, unde intră sub focul monitoarelor româneşti.

• 15 februarie. Lipovenii predau Vâlcovul.

• 19 februarie. Flota rusă este silită să intre în mare. Este împrăştiată de furtună.

• 1918, 8 martie. Regimentul 50 infanterie şi un escadron de cavalerie intră în Cetatea Albă. Nordul Basarabiei până la Hotin stătea sub stăpânire austriacă.

• 1918, 9 aprilie. Chişinău. Sfatul Ţării Republicii Democratice Moldoveneşti. DECLARAŢIE:

În numele poporului Basarabiei, Sfatul Ţării declară:

Republica Democratică Moldovenească, în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria,

– ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul Vechii Moldove,

– în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam,

– pe baza principiului că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor;

– de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu mama sa, România.

Ulianov Ziderblum, zis Lenin, avea toate motivele să declare război României.

Între 1916–1917 România secătuită de război, cu jumătate din teritoriu ocupat şi jefuit de invadatorii germano-austro-ungaro-turco-bulgari a furnizat armatei ruse aliate 96 000 vagoane cu alimente. Din octombrie 1916 prestaţia română către trupele ruse în trecere prin Iaşi a fost de 25 000 pâini pe zi.

• 1918, 26 ianuarie, când trupele române au intrat în Chişinău, guvernul sovietic, prin Bronstein-Troţki, rupe relaţiile cu România. Radiograma semnată de acesta specifică:

1. Relaţiile diplomatice cu România sunt rupte. Membrii legaţiei române şi toţi agenţii autorităţilor române vor fi expulzaţi pe drumul cel mai scurt.

2. Tezaurul în aur al României, care se găseşte la Moscova, nu va mai putea fi obţinut de oligarhia română. Consiliul comisarilor ia asupră-şi toată răspunderea pentru conservarea acestui fond, care va trebui să fie remis în mâinile poporului român.

3. Fostul comandant şef al trupelor ruse de pe frontul român, generalul Scerbacev, care a luat poziţie în contra revoluţiei, este declarat duşmanul poporului şi pus în afară de lege.

Este bine să ne amintim că, în 1916, la 14/27 decembrie, printr-o convenţie româno-rusă, sub ameninţarea cotropirii Moldovei, tezaurul Băncii Naţionale a României a fost evacuat la Moscova şi depozitat în subsolurile Palatului Armurilor din Kremlin. Tezaurul însuma 314 580 456 lei în aur şi 7 000 000 lei aur, reprezentând valoarea bijuteriilor reginei Maria.

• 1917, iulie, după atacul masiv al inamicului la Mărăşeşti, s-a efectuat al doilea transport de valori ale statului şi particularilor însumând 1 600 000 000 lei, din care 600 000 lei în aur, restul fiind alcătuit din valori, efecte şi obiecte de preţ depuse de particulari spre păstrare, aflate în depozitele tezaurului public, Băncii Naţionale, Casei de depuneri; din manuscrisele şi documentele istorice esenţiale de la Academie şi Arhivele Statului, cele mai preţioase tablouri din pinacotecile statului, particulare şi din colecţiile particularilor.

Tezaurul a fost predat guvernului rus cu proces verbal, sub garanţia onoarei şi cu girul Aliaţilor. Punctul 2 din declaraţia lui Troţki este o mârşavă escrocherie istorică care a încărcat şi încarcă încă şi azi contenciosul româno-rus.

PENIBILA PARANTEZĂ A UNGARIEI SFATURILOR

Este deschisă în istoria primului război mondial de banda asasină iudeo-bolşevică Aron Kohn, zis Bela Kuhn, alt Kohn, zis Kunsi, Gruenhaum, zis Garhai; Bienstock, zis Bostanzi, Rozenstenzk, zis Ronai, Wiechselhaum, zis Varga şi aşa mai departe până la un total de 25 evrei din cei 32 de criminali autointitulaţi comisari ai republicii sovietice ungare, care au jefuit şi au asasinat sadic populaţia maghiară, producând haos şi scăldând Ungaria în sânge.

Istoriografia antebelică militară sau universitar-academică a tratat pe larg războiul româno-ungar din 1918–1919, contribuţii valoroase fiind aduse în deceniul al optulea, după eliberarea istoricilor de sub reflexele kominterniste şi dictatul politic, ca şi în deceniul al nouălea, când încă noua dictatură iudaică sub formă de negoţ a Noii Ordini Mondiale nu a reuşit să-şi consolideze poziţiile în România.

Această literatură ştiinţifică, direct sau mai voalat, pune în pagină ororile hoardelor bolşevice ungureşti făcute împotriva populaţiei din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, înainte şi după capitularea imperiului austro-ungar, ca şi mutilările bestiale urmate de asasinarea militarilor români căzuţi prizonieri.

Aron Kohn, zis Bela Kuhn, fusese un torţionar folosit de Ziderblum, zis Lenin, împreună cu un criminal sadic, Szamuelyi Tibor, ca şefi ai unor misiuni de represalii. Lenin îi expediază pe cei doi în Ungaria, cu misiunea de a reorganiza partidul comunist şi

a declanşa revoluţia. Aidoma cu misiunea încredinţată cuplului iudeu Roşal-Boga din Iaşi. Cei doi asasini ajung în Ungaria la 19 noiembrie 1917. Insist asupra datelor, ele materializând etapele exportului de revoluţie în Europa traumatizată de război, concepute strâns de Lenin şi Troţki, vizând România, Ungaria, Austria şi Germania.

• 1918, 22 martie. În Ungaria se declanşează teroarea roşie. Reiau din ROMÂNIA CA O PRADĂ momentul Samuelyi Tibor, care şi-a alcătuit o garnitură de tren formată din două vagoane Pulman de mare lux, în care se destrăbăla, din două vagoane de clasa I, pentru echipa de torţionari-asasini, şi două vagoane de clasa a III-a, pentru victime. Garnitura, numită „Trenul morţii", a bântuit Ungaria într-un lung periplu de atrocităţi. Pandantul „Trenului morţii" au fost „banditii lui Lenin", formaţi din hoarde de adolescenţi evrei, care au scăldat Ungaria în sânge. Antiiudaismul unguresc nu s-a născut din senin.

• 1919. Prima jumătate a anului este reflectată contradictoriu de istorici militari şi academici-universitari din deceniul al optulea, făcându-se concesii regimului bolşevic, în dauna adevărului istoric şi a intereselor româneşti. Se escamotează atât încercările de anvergură ale regimului de la Petrograd şi Kiev de a ataca România, cât şi permanenta provocare de pe întregul hotar al Nistrului, până în 1942, cu activitatea bandelor teroriste infiltrate de peste Nistru, acţionând în complicitate cu bandele iudeo-teroriste din Basarabia.

Cum agitaţia bolşevică n-a avut nici un succes în România, atenţia Petrogradului şi sprijinul lui se îndreaptă spre Ungaria comunistă. Planul lui Lenin, exprimat limpede în documentele de el emise, viza formarea unui front comun al armatei roşii ucrainiene, cu cea ruso-ucraineană din Galiţia, prelungirea aripei drepte prin Slovacia, până la întâlnirea flancului stâng al armatei lui Bela Kuhn, apoi o ofensivă de la Marea Neagră, până în Maramureş combinată din Vest cu ofensiva ungaro-bolşevică.

• 1919, 20 ianuarie. Cercetare de luptă pentru a vedea reacţia românească. Din Ucraina lui Rakovski se atacă peste Nistru în zona Atachi, pe hărţile post-belice, Otaci. Localitate pe malul Nistrului, sud Hotin, având peste fluviu oraşul Moghilev. Bandele

alogene locale fuzionează cu invadatorii, furnizează informaţii şi operează în spatele unităţilor româneşti. Lupte violente cu trupele roşii în pădurile prin care trece şoseaua Sanca–Călăraşeni. Efectivele noastre nu depăşesc tăria unui regiment de infanterie întărit cu 4 baterii de artilerie şi 2 escadroane de cavalerie.

Pătrunderea bolşevică este adâncă de câţiva kilometri de front, ocupând linia Nistrului cu satele Călăraşeni, Unguri şi Arioneşti. Luptele în terenul împădurit ţin până în 24 ianuarie, când bolşevicii sunt aruncaţi peste Nistru.

Este asasinat pe la spate generalul Stan Poetaş, în drum spre detaşamentele angajate în luptă. Generalul era aureolat de eroismul cu care luptase la Topraisar, pe Neajlov şi la Mărăşeşti.

• 23 ianuarie. Trupele roşii trec Nistrul pe gheaţă de la nord Atachi până la Hotin. Pichetele de grăniceri sunt atacate de unităţi şi bande de terorişti tari de câte 200-300 de oameni. Schingiuiţi, mutilaţi, grănicerii sunt aruncaţi în apele Nistrului. Acolo se scrie o pagină tragică şi eroică a grănicerimii române, uitată iresponsabil între 1945–1989.

• 24 ianuarie. În vreme ce la Atachi-Otaci invadatorii sunt aruncaţi peste Nistru şi generalul Stan Poetaş este asasinat, trupele bolşevice ocupă Hotinul. Ororile ating nebunia. Cadavrele mutilate ale soldaţilor români sunt spânzurate în arborii de pe marginea drumurilor. Îngheţate, clătinate de viscol, înzăpezite, cu oribile plastroane roşii de sânge închegat, le-au fost tăiate limbile, demonstrează ura animalică a celor izgoniţi din Moldova şi Basarabia. Şeful siguranţei din Hotin a fost masacrat şi aruncat în puţul fortăreţii.

Forţele generalului Davidoglu nu ajung să respingă invazia. Este nevoie de Corpul 5 armată, care organizează un detaşament puternic de intervenţie.

• 28 ianuarie. Începe acţiunea Detaşamentului Davidoglu. Patru zile zona Hotinului a fost teatrul ororilor bolşevice. Se dau lupte crâncene.

• 1 februarie. Bolşevicii sunt aruncaţi peste Nistru. Hotinul eliberat.

• 1919, începutul lui aprilie. Bandele roşii ale lui Bela Kuhn şi ceea ce mai rămăsese din armata regulată maghiară, provoacă,

zi de zi, trupele române de pe linia de demarcaţie din Transilvania. Se dedau la orori de o sălbăticie de neînchipuit atât asupra populaţiei civile, cât şi a soldaţilor prizonieri. Provocări conjugate cu cele de pe Nistru. Provocările Ungariei bolşevice sunt acoperite de Petrograd, prin comisarul de la Externe, Cicerin, care ameninţase guvernul român că orice atac al armatei noastre împotriva Ungariei va fi considerat ca un atac împotriva Rusiei sovietice, care va riposta energic.

• 1919, 26 aprilie. Ziderblum, zis Lenin, cere Statului Major al armatei roşii ucrainene să declanşeze o ofensivă în Galiţia, împotriva trupelor naţionaliste ucrainene comandate de Petliura, spre a face legătura cu trupele roşii ungureşti şi să coboare din Bucovina spre sud, simultan cu o ofensivă est-vest de peste Nistru, să încercuie armata română din Basarabia şi s-o zdrobească. Încă din 22 martie ataşatul militar român pe lângă comandamentul aliat de la Belgrad, raportase dislocarea armatei roşii maghiare în faţa liniei de demarcaţie, cu grosul forţelor gravitând spre nord, spre a face joncţiunea cu trupele bolşevice ruse. Pericolul pentru România este mortal. Bolşevicii unguri organizează în Transilvania o reţea de agitatori spre a crea prozeliţi, anarhie şi dezertări.

• THE TIMES, 11 martie 1919: *„... Eforturile depuse de misiunea de propagandă ungară, de a stârni tulburări în Transilvania şi România, sunt sortite eşecului. Nici o ţară din Europa nu a fost mai mult expusă incursiunii bolşevice, şi dacă bolşevismul nu a fost în stare să câştige teren când armata rusă infestată de bolşevism era în Moldova şi când poporul a îndurat greutăţi de nedescris, şansele sale de succes acum sunt neglijabile."*

• 1919, noaptea de 15/16 aprilie. Asigurat de Lenin că-l va sprijini cu armata roşie, Bela Kuhn declanşează ofensiva împotriva armatei române, aflată pe linia de demarcaţie stupidă, antinaţională, fixată de Aliaţi pe Apuseni, până la Mureş, şi în nord, la Sighet. Ştim ce-a urmat. Împotriva tuturor interdicţiilor Aliaţilor trădători care negustoreau viitorul României la taraba lor de zarafi internaţionali, armata română trece la contraofensivă, eliberează pământul sacru al Transilvaniei şi, la sfârşitul lunii, se apropie de Tisa.

• 1919, 1 mai. Credincios planului concertat cu Bela Kuhn, alarmat de înaintarea vijelioasă a armatei române în Ungaria şi de perspectiva prăbuşirii dominaţiei bolşevice în Ungaria, guvernul de la Petrograd dă un ultimatum României, semnat de Cicerin. Se somează guvernul român ca, în termen de trei zile, să evacueze Basarabia şi Bucovina.

• 5 mai. Notă ultimativă a Republicii Sovietice Independente Ucraina. Nu se recunoaşte unirea Bucovinei şi Basarabiei. Se cere retragerea armatei române.

Cu tot pericolul mortal care ameninţa România la întreg hotarul ei de nord-est, guvernul, comandamentul şi regele nu se intimidează de ameninţările aliaţilor lui Bela Kuhn, nu cedează un pas de pe linia Nistrului, nu cruţă pe unguri şi, la 3 mai, malul stâng al Tisei este ocupat de trupele române ale generalului Mărdărescu.

• Generalul Victor Pétin, ataşatul militar al Franţei la Bucureşti, raport către Georges Clemenceau, după o inspecţie la trupele din Ardeal (desigur constatând că erau aproape în zdrenţe, cu încălţămintea ferfeniţă), citez: *„... Trupele române din Transilvania pot fi comparate cu cele mai bune trupe care există actualmente în Europa."* (70).

• Noaptea de 29/30 iulie, orele 02,30. Artileria Diviziei 2 vânători execută pregătirea de artilerie pentru forţarea Tisei la Tiszabö. Unităţi din regimentele 9 şi 10 vânători forţează Tisa. Grupul generalului Holban trece Tisa pe podul construit de pontonieri în două ore.

• 30 iunie, ora 11. Diviziile 1 şi 2 vânători sunt pe malul celălalt al Tisei.

• 31 iulie. Divizia 1 cavalerie şi Brigada 4 roşiori trec Tisa pe la Kisköre. Ca replică la înalta asistenţă politico-militară austro-ungară de la Oituz, unde se spera să se rupă apărarea românească, la trecerea Tisei asistă regele Ferdinand, regina Maria, primul ministru Ion I.C. Brătianu, fiul primului ministru, Ion Brătianu care asistase cu regele Carol I la trecerea Dunării în 1877.

Acum are loc un moment militar remarcabil. Regele şi suita asistă la trecerea trupelor peste Tisa pe podul de la Tiszabö. Regimentele cu drapelele de luptă în capul coloanei, defilează în

marşurile cântate de fanfare. Pregătirea trecerii a fost executată de locotenentul colonel Ion Antonescu, delegatul marelui Cartier General, şef al Biroului Operaţii din M.C.G., care a fost mâna dreaptă a generalului Prezan pe tot timpul războiului. În aprilie 1917 îndeplinise o misiune importantă la Petrograd ca delegat al M.C.G. pentru a stabili cu generalul Alexeev planul colaborării ruso-române şi cu generalul Kerenski, planul aprovizionărilor, dotărilor şi raporturilor cu armata rusă.

Regele Ferdinand îl vede. Îi spune: „— *Antonescu, nimeni altul nu poate şti mai bine decât regele tău marile servicii pe care le-ai adus ţării în acest război. Ai fost nedreptăţit până acum, nerecunoscându-ţi-se aceste merite în mod public. Pentru a repara această nedreptate, uite! Îţi confer ordinul Mihai Viteazul clasa a II-a, dându-ţi chiar decoraţia mea!*".

Regele şi-a desprins decoraţia şi a prins-o pe tunica viitorului mareşal.

• 1919, 30 iulie–3 august. Armata română învinge şi destramă armata roşie ungară. Faptul de maximă importanţă pentru România şi de mare gravitate pentru planurile leniniste de bolşevizare a Europei va fi contabilizat cu minus în foarte încărcatul contencios româno-sovietic şi răzbunat crâncen între 1940–1960.

• 1919, 3 august, seara. Colonelul Gheorghe Rusescu, în fruntea a 3 escadroane din Brigada 4 roşiori, cu 2 grupe de mitraliere din Regimentul 6 roşiori şi o secţie de artilerie călăreaţă, adică 2 tunuri, intră în Budapesta. Criminalul Aron Kohn, zis şi Bela Kuhn, fuge în Rusia sovietică, sfârşind mai târziu sub glonţul ordonat de Stalin.

Aşa se încheie penibila şi sălbatica aventură a Ungariei Sfaturilor, speculată abil de unguri după ocuparea Europei de est de către sovietici, cedată lui Stalin de sinistrul cuplu Roosevelt–Churchill.

ASALT ROŞU LA BASARABIA (1). Sunt obligat să reamintesc cititorilor mizeria culiselor politice din anii 1917–1919, în care marea finanţă iudeo-americană a declanşat, finanţat şi susţinut logistic lovitura de stat şi revoluţia bolşevică din Rusia. Am analizat în câteva capitole ale acestui volum jocul acestei finanţe cu Troţki, protejat şi de preşedintele S.U.A., Wilson, de

faptul că Lenin avea un reprezentant personal în S.U.A. încă din 1918, Ludwig Martens, şi un spion la Casa Albă, Kenneth Durant; iar finanţa iudeo-bancară îl are în Rusia, parţial bolşevică, pe viitorul director al C.I.A., William J. Donovan; în vreme ce pseudo-colonelul american sub acoperirea Crucii Roşii, William B. Thompson, director la **Federal Reserve Bank**, îi da lui Lenin, încă din 1918, un milion de dolari. Ştim că Lenin le-a cerut americanilor ofiţeri instructori. Mai ştim că tot bancherii evrei ai supraguvernului S.U.A. au tăiat aprovizionarea cu muniţii şi armament a generalilor „albi", îndreptând spre „roşii" ajutoare masive în alimente, echipament, tehnică de luptă şi muniţii. Era evidentă politica economico-militară a iudeocraţiei americane de susţinere a bolşevismului; în pofida propriilor Aliaţi şi, desigur, a României.

În vreme ce S.U.A., aliata Franţei, pompa milioane de dolari în revoluţia bolşevică, afacere evreiască scăldată în sânge rusesc, Franţa reorganizează Armata de Orient pentru a ajuta „albii" din sudul Ucrainei de sub comanda generalului Denikin. Pusă sub comanda generalului d'Anselme, această armată eterogenă, de coaliţie, era compusă din trei divizii franceze, două divizii greceşti, unităţi formate din voluntari polonezi, ruşi şi ucraineni. Generalul d'Anselme avea la flancul stâng formaţiile lui Petliura şi la cel drept unităţile generalului ţarist, Denikin. Diviziile franceze nu sunt dispuse să se bată când, în Europa de Vest, se încheiase pacea. Unităţile de voluntari sunt indisciplinate şi centrifuge. Trupele bolşevice sunt motivate politic. Dotate de americani din belşug cu tehnică de luptă şi muniţie. Spre a-şi asigura Nistrul, d'Anselme solicită românilor această misiune. Regimentul 39 infanterie, sprijinit cu unităţi de cavalerie şi artilerie, ocupă Tiraspolul, Razdelnica şi Kerson. Corpul expediţionar d'Anselme este înfrânt la Berezov. Unele trupe se debandează. Populaţia din sudul Ucrainei se refugiază la Cetatea Albă. Două divizii franceze şi cele greceşti se retrag peste Nistru în zona Limanului. Divizia 16 colonială se retrage prin Tiraspol la Tighina.

• 17 aprilie. Bolşevicii ocupă Tiraspolul. Trupele române care se retrag peste Nistru, aruncă în aer podul Tighina–Porcani.

• 27 mai. Un avion bolşevic aruncă deasupra Tighinei manifeste în limba franceză îndemnând Divizia 16 colonială să fraternizeze.

• 27/28 mai. Bolşevicii bombardează Tighina. Ora 03,30. Comandouri puternice trec Nistrul cu bărcile. Sprijiniţi de evreii şi alogenii localnici, năvălesc în Tighina şi se dedau la masacre. 07.00. Un batalion de tiraliori algerieni, ieşit din fortăreaţa Tighinei, contraatacă, îi zvârle în Nistru unde sunt seceraţi cu mitralierele. Prizonierii sunt executaţi pe loc. Bolşevicii mizaseră pe sloganul internaţionalismului, contând pe toate unităţile coloniale. S-a constatat că militari ai Diviziei 16 coloniale franceze au fost complicii atacatorilor, n-au dat alarma când aceştia au trecut Nistrul şi s-au retras cu ei când au ratat lovitura. Documentele spun că ar fi fost, în total, 60 de militari.

Trupele lui d'Anselme sunt înlocuite cu Divizia 5 română, care asigură Nistrul de la Tighina la Mare.

A doua lovitură de la Tighina este ultima de amploare gen cap de pod. Câţiva ani bolşevicii montează acţiuni de comando teroriste, cu complicitatea comuniştilor evrei şi alţi alogeni, având ca ţinte pichete grănicereşti izolate, posturi de jandarmi, funcţionari din satele apropiate de Nistru.

Ne amintim de ordinul lui Lenin dat armatelor bolşevice ruso-ucrainene de a străbate Galiţia şi a fuziona cu armata roşie a lui Bela Kuhn, care-i bătuse zdravăn pe cehoslovaci, urmărindu-i până la 50 km nord Miskolcz. Aici se deschide o paranteză numită:

POCUŢIA. Există ordinul lui Lenin de a încercui România prin nord şi a ajuta armata lui Bela Kuhn. Există o dispută politico-militară între Polonia, proaspăt reîntemeiată, şi Ucraina, pentru Galiţia.

• 1919, 13 mai. Armata poloneză declanşează o ofensivă spre sud în Galiţia împotriva forţelor petliuriste.

• 20 mai. Polonezii ocupă oraşul Stryj, trec râul Stryj şi mărşăluiesc spre Stanislas. Fără rezerve, hărţuiţi de detaşamentele ucrainene din Pocuţia, ei cer guvernului român ajutor militar. Pocuţia, cam 8 000 de kilometri pătraţi, este cunoscută şi intră în interferenţă cu istoria Moldovei din 1388, când domnitorul

Moldovei, Petru al Muşatei, îl împrumută pe regele Poloniei, Vladislav Iagello, cu 3 000 de ruble de argint şi acesta îi dă drept garanţie Pocuţia. Iagello a restituit 2 000 de ruble de argint. În 1411 rămăsese dator cu încă 1 000 de ruble domnului moldovean Alexandru cel Bun, căruia îi dă un înscris prin care precizează că dacă, în termen de doi ani, nu-i restituie datoria, domnul păstrează Pocuţia până ce regele înapoiază împrumutul. Se pare că nici Iagello nici urmaşii lui n-au plătit cele 1 000 de ruble de argint şi Pocuţia a avut multă vreme un statut nedefinit.

• 1919, 22 mai. Marele Cartier General, cu Ordinul nr. 1195, dispune începerea operaţiilor din Pocuţia. Interesul românesc este de a tăia accesul bolşevicilor spre Ungaria prin trecătorile Carpaţilor Păduroşi. Divizia 8 a generalului Zadik înaintează spre nord, înfrânge inamicul, ţine legătura cu polonezii şi cu grupul de Nord român, din Maramureş, prin aeroplane, ca la sfârşitul lunii să facă joncţiunea cu trupele poloneze. Se înfiinţează un Comandament Teritorial al Pocuţiei cu punctul de comandă la Kolomeea şi se emite o Proclamaţie în limbile polonă, ucraineană şi română în care se explică detaliat caracterul temporar al ocupaţiei.

Când polonezii devin stăpâni pe situaţie, la 17 august, ora 0, trupele române încep evacuarea Pocuţiei, care ia sfârşit la 24 august.

INTERMEZZO SIBERIAN. În jocul sinistru al ocultei iudeo-bancare americane atât cu iudeo-bolşevismul, cât şi cu hitlerismul, România a fost, rând pe rând, victimă şi marfă de schimb. Am văzut cum s-a finalizat partida Aliaţi–Rusia bolşevică în estul Europei, rolul esenţial în stabilirea unei bariere ferme împotriva expansiunii bolşevismului spre centrul şi vestul continentului, revenind guvernului şi, neclintitei la datorie, armata română. Un episod eroic şi anti-bolşevic înscriu foştii militari ardeleni şi bucovineni din armata austro-ungară, făcuţi prizonieri de ruşi în campania 1914–1917, concentraţi la Kiev, unde se constituise o legiune de voluntari, menită să se integreze armatei române. O parte din aceşti voluntari ajunseseră la Iaşi în 10 mai/8 iunie 1917. La Kiev au fost surprinşi de revoluţie aproximativ 2 500 de voluntari ardeleni, împreună cu două divizii de voluntari cehoslovaci. Comandamentul Aliat care, în iarna 1917–1918,

avea nevoie de forţe proaspete, a imaginat un plan gigantic: trupele din Kiev să traverseze Rusia aflată în haos, Siberia pe toată lungimea ei, să fie ambarcate la Vladivostok înconjurând pe apă jumătate de glob, să debarce în Franţa şi să fie trimise pe front.

• 1918, aprilie. Ceho-slovacii şi românii sunt evacuaţi cu trenurile spre răsărit, constituind, în haosul care domnea în Ucraina, un pericol pentru bolşevici. Cu atât mai mult cu cât Lenin rupsese legăturile diplomatice cu România. Se formează două centre de înrolare a românilor în estul extrem al Rusiei continentale: Samara, pe Volga şi Celiabinsk, în Urali. În gările transiberianului aşteptau militari români, cehi, sârbi din lagărele siberiene.

• 1918, mai. Primele garnituri ajung la Vladivostok. Ultimele sunt încă în Rusia europeană. Prizonierii unguri bolşevizaţi au fraternizat cu soldaţii roşii, atacând trenurile ceho-slovace. Una din condiţiile păcii de la Brest-Litovsk era dezarmarea şi desfiinţarea unităţilor de voluntari formate din militarii popoarelor imperiului austro-ungar. Românii s-au alăturat cehilor, devenind „contrarevoluţionari". Amiralul ţarist Kolceak stăpânea transiberianul, mereu atacat din imensitatea taigalei de către partizanii populaţiei autohtone, răsculate împotriva imperiului care le subjugase şi avea frontul de vest, pe Volga.

• 1918, toamna. Frontul de vest al amiralului este apărat la Samara de Divizia 1 cehoslovacă şi de un batalion românesc. Al doilea batalion românesc se află la Celiabinsk de unde este detaşat la Kurgan. Aici face ordine în oraş şi în regiunea înconjurătoare.

• 1918, iarna. Batalioanele române de la Samara, Celiabinsk şi Kurgan sunt concentrate în Siberia centrală, la Petropavlovsk. Oraşul este sub comandament românesc. Se curăţă regiunea de bandele prădalnice. Românii nu au ofiţeri superiori. Acceptă să fie luaţi sub comandă de colonelul ceh Kadletz, care, în timpul războiului, se distinsese prin bravură. Corpul voluntarilor români este dislocat la Irkuţk, capitala Siberiei Orientale. Se compun din batalioanele **Horia** şi **Mărăşeşti,** două trenuri blindate purtând numele batalioanelor, un batalion de rezervă, un escadron de lăncieri, o companie de pionieri, o companie a statului major. A pornit de la 2 500 de militari şi, cu prizonierii afluiţi din Siberia, a ajuns la 5 000 cu peste 100 ofiţeri.

A instituit un **Comitet naţional român din Rusia.** Obiectiv politic. Lupta pentru realizarea idealului naţional: România Mare. Obiectiv militar: front Aliat în Rusia. Deci, iarna lui 1918, când jumătate din România era ocupată, când guvernului i se impusese diktatul de la Bucureşti; când armata română începuse luptele pentru dezarmarea Armatelor 6 şi 4 ruse bolşevizate şi trupele de elită ale Corpului siberian, în numele Unirii, lupta împotriva bolşevismului Corpul voluntarilor ardeleni şi bucovineni, la mii de kilometri de vetrele lor.

Corpul este o fărâmă de patrie. Ofiţerii lui desfăşoară activităţi cultural-patriotice. Editează gazeta NEAMUL ROMÂNESC. Cu un efort de imaginaţie putem reface starea moral spirituală a celor câteva mii de români izolaţi în imensitatea taigalei înzăpezite, suportând geruri de -40°, legaţi de lume doar prin calea ferată a îndepărtatului Vladivostok, hărţuiţi permanent de comandouri şi bande, impunându-se prin dârzenie şi disciplină ca cele mai de încredere trupe Aliate din Extremul Orient, cărora li se încredinţează misiuni de excepţie şi, nu rare ori, de sacrificiu.

Din literatura beletristică şi istorică postbelică, din mărturii şi memorii, se conturează profilul spiritual şi personalitatea militar-politică a amiralului Kolceak, comandantul armatei-mozaic din Siberia. Ofiţer ţarist de tip secolul al XIX-lea, de factură net imperială, încătuşat în concepţii limitate, cu dispreţ suveran pentru popoarele subjugate, crud, inaderent la mişcările naţionalităţilor din imperiul ţarist şi austro-ungar, Kolceak n-a atras simpatia corpurilor naţionale de sub comanda sa şi nici măcar simpatia propriilor lui subalterni. Mai mult. Cu toate că românii i-au asigurat transiberianul, cât şi regiunile limitrofe, amiralul uneltea ca, la Paris, unde se începuseră negocierile de pace, să nu se recunoască unirea Basarabiei cu Ţara Mamă şi nici statul independent Polonia.

Corpurile naţionale din Siberia sunt puse sub comanda generalului francez Janin.

• 1919, iulie. Armatele roşii forţează Uralii.

• 1919–1920, iarna. Exodul populaţiei civile din Siberia spre est, de spaima exceselor bolşevice. Armata rusă a lui Kolceak începe să se dezmembreze şi să se bolşevizeze. De asemenea o

parte din Corpul ceho-slovac. Părăsit de oştire, care-l predă bolşevicilor, amiralul este împuşcat împreună cu întreaga familie.

Legiunile poloneze în retragere sunt decimate. Prizonierii sunt trimişi în minele de cărbuni. (Metoda va fi reluată de sovietici după al doilea război mondial.)

• 1920, 19 ianuarie. Corpul român se deplasează spre est cu trenurile, fiind în ariergarda trupelor naţionale.

• Nijne-Udinsk. Legiunea iugoslavă este distrusă de trupele roşii. Divizia 3-a ceho-slovacă nu intervine. Se ambarcă în trenuri şi pleacă. Corpul român rămâne în contact cu inamicul.

• 1920, 3 februarie, gara Seragul, ocupată de batalionul „Mărăşeşti" cu trenul blindat, escadronul de lăncieri, detaşamentul distrugeri din compania de pionieri, trenuri cu trupe ceho-slovace din Divizia 3. Taiga înzăpezită. Troiene. Lăncierii trimit o recunoaştere înapoi, spre gara Asei, ocupată de bolşevici. Patrula cade într-o ambuscadă. Lupta este scurtă. Cei scăpaţi vii sunt interogaţi asupra forţelor din gara Seragul. Neräspunzând sunt ucişi prin tortură.

• 3/4 februarie, noaptea. Ger de -40°. Flancgarda din satul Traktovaia, asigurată de ceho-slovaci cu un batalion, este atacată de o brigadă roşie. Se retrage. Brigada surprinde batalionul român în somn. Batalionul se alarmează rapid. Se dă o luptă cumplită de noapte. Artileria trenului blindat ţine sub foc căile de acces ale rezervelor roşii. Un contraatac la baionetă pune pe goană trupele atacatoare. Garniturile de trenuri iau drumul spre est.

• 4 februarie. Gara Knitun. Alt atac al roşiilor. Batalionul „Mărăşeşti" îl respinge. Dispozitivul de ariergardă al Corpului român funcţionează metodic, articulat, într-o disciplină de fier. Conducerea trupelor roşii face oferte de armistiţiu, respinse cu un argument hotărâtor: Corpul voluntarilor face parte din armata română cu care armata roşie se află în război.

• 7 februarie 1920. Legiunea ceho-slovacă încheie armistiţiu cu trupele roşii. Oraşul Irkuţk şi împrejurimile sunt sub controlul ceho-slovac. Cum bolşevicii sunt plini de ură împotriva Corpului român, spre a evita conflicte posibile, românilor li se dă ca misiune linia ferată a Baikalului, până în Transbaikalia, unde au făcut legătura cu trupele japoneze.

• 1920, primăvara. Harbin în Extremul Orient! Corpul român se întâlneşte cu misiunea română trimisă să-l aducă în patrie, aflată sub comanda maiorului în rezervă Victor Cădere.

• 1921, 10 mai. Şeful misiunii române înmânează Corpului voluntarilor români drapelul de luptă într-o ceremonie la care asistă delegaţii Aliaţilor.

• 1921, spre sfârşitul lunii mai, Corpul voluntarilor români este ambarcat la bordul navelor britanice TRAS-OS-MONTES şi HUNTSGREEN.

• 1921, august. Primul detaşament al voluntarilor ardeleni coboară în gara Braşov primit sărbătoreşte.

Epopeea Corpului voluntarilor ardeleni şi bucovineni a durat şase ani, depăşind în greutăţi, bravură, stăruinţă, dăruire, dragoste de patrie, celebra în istorie retragere a „celor 10 000" de mercenari greci din armata lui Cyrus, satrapul Asiei Mici, mort în bătălia de la Cunaxa, pe malul Eufratului, în luptă cu propriul lui frate căruia voia să-i ia locul. „Cei 10 000", sub comanda lui Xenofon, au străbătut în 15 luni cei 6 400 km dintre Cunaxa şi Marea Neagră, învingând lanţurile de munţi, frigul, foamea, populaţiile ostile.

Corpul voluntarilor români s-au întors în patrie după 6 ani tragici în care s-au prăbuşit trei imperii: german, ţarist, austro-ungar; în care s-a născut Europa naţiunilor şi, de la Nistru la Vladivostok, s-a instaurat orânduirea sovietică într-o evoluţie complexă, cu influenţe hotărâtoare pe tot globul.

IMPERIALISMUL SOVIETIC, SECVENŢA POSTBELICĂ (1)

Imperialismul sovietic postbelic însumează câteva constante ale imperialismului rus tradiţional, pe care se grefează varianta comunistă a finanţei iudaice suprastatale, varianta naţional-socialistă fiind promovată în Germania prin Hitler; varianta capitalistă rămânând ca rezervă strategică a celor două pârghii prin care oculta acţionează pe plan mondial: **Council on Foreign Relations** din S.U.A. şi **Royal Institut of International Affairs** din Marea Britanie. Am trecut în revistă etapele finanţării revoluţiei bolşevice de către băncile evreieşti din S.U.A. şi Europa. Sprijin uriaş, acordat în perioada războiului civil şi în cea imediat următoare, când economia se prăbuşise, milioane de oameni murind de foame. Cu toate că Rusia bolşevică a deceniului al doilea era nulă economic, prin intermediul ei, oculta a sprijinit logistic Internaţionala comunistă şi Kominternul, ca factori de dezagregare ai naţiunilor, agenţi exportatori de revoluţie, moduli internaţionali de presiune politică şi agitaţie socială.

Pe acest fond de strategie globală se personalizează şi individualizează relaţia României cu Uniunea Sovietică, având ca suport contradicţii fundamentale istorice, economice şi politice.

A. România îşi alipise pământul strămoşesc al Bucovinei şi Basarabiei răpit samavolnic de cele două imperii: habsburgic şi ţarist. În pofida voinţei populaţiei din cele două ţinuturi, care hotărâseră unirea şi a tratatelor internaţionale de pace, Rusia

bolşevică a acţionat militar spre a cotropi din nou respectivele provincii. România a ripostat ferm, stăvilind invaziile.

În afară de forţă, Rusia bolşevică, şi mai apoi U.R.S.S., nu putea produce nici un argument care să-i certifice pretenţiile de stăpânire a Bucovinei şi Basarabiei.

B. Printr-un abuz neîntâlnit în relaţiile dintre state, Rusia sovietică a tâlhărit tezaurul naţional român, arhivele naţionale, valori inestimabile ale patrimoniului artistic naţional.

C. România a stăvilit radical bolşevizarea ţării prin respingerea bolşevismului de către mase, a blocat expansiunea lui spre vest, a desfiinţat statul bolşevic maghiar.

D. Ostilitatea dintre cele două ţări izvorâse de la nivelul maselor româneşti, care se văzuseră nu numai trădate de aliat într-un moment de răscruce a istoriei naţionale, dar şi suportaseră haosul, banditismele, uciderile, jafurile bandelor de soldaţi bolşevizaţi, foşti aliaţi. Reciproca era valabilă pentru masele de soldaţi ruşi dezarmate, alungate din Moldova, mai apoi din Bucovina şi Basarabia.

E. Pentru conducerea iudeo-bolşevică a Rusiei post-belice, România era principala stavilă în exportul de revoluţie spre Balcani, îi administrase lecţii usturătoare, nu cedase presiunilor de tot felul mergând până la ultimatum-uri repetate, stăpânea gurile Dunării, favorizase Polonia în revendicările ei teritoriale, acţionase militar cu Cehoslovacia şi Polonia în dauna imperialismului bolşevic pe direcţia Vest.

F. Întreaga diplomaţie sovietică dintre cele două războaie mondiale a manevrat abil pentru a refuza normalizarea relaţiilor dintre U.R.S.S. şi România, condiţionând încheierea unui tratat ferm, de retrocedare a Basarabiei. A întreţinut între 1920 şi 1944 o permanentă stare conflictuală la Nistru, montând sute de incidente de graniţă prin comandouri care atacau pichetele de grăniceri, în colaborare cu bandele teroriste din interior, formate din alogeni, în special evrei.

În cele ce urmează apelez la sinteze operate în volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ, făcând de la bun început distincţia netă dintre iudeo-comunismul bolşevizat şi kominternist, dominant până prin deceniul al treilea, şi mişcarea muncitorească

destabilizată de acesta. Comunismul din România postbelică a fost o marfă evreiască de import, slujind ocultei internaţionale prin intermediul Uniunii Sovietice dominată de evrei.

Iată argumentele izvorâte din: 1. Analiza structurii conducerii partidului comunist al anului 1921. 2. Compoziţia delegaţiilor acestuia la diferitele congrese organizate de komintern şi a fracţiunilor fugite peste hotare. 3. Participare la acţiuni subversive pentru destrămarea teritorială a României Mari în folosul U.R.S.S.-ului, Bulgariei şi Ungariei. 4. Subordonarea faţă de komintern, apoi faţă de Moscova, promovarea intereselor acestora în dauna intereselor naţionale.

1. Din conducerea P.C.R. a deceniului 2: Elek Köblös, evreu ungur, secretar general; Marcel Pauker, evreu, viitorul soţ al Anei Rubinştein, care mai târziu l-a denunţat lui Stalin fiind lichidat de acesta; David Fabian, evreu; H. Stenberg, evreu; M. Kohane, evreu; I. Fonagy, Al. Dobrogeanu-Gherea, evreu rus; B. Stefanov; S. Margulies; H. Gherstein. Numele vorbesc de la sine.

2. 1920. Delegaţia socialiştilor români plecată în U.R.S.S. spre a participa la lucrările Congresului II al Internaţionalei a III-a comuniste. Prima etapă de purificare: Harkov; purificator, medicul Cristian Racovski, mai vechea noastră cunoştinţă, conform tipicului comunist al stăpânirii prin alogeni, el evreu-bulgar din România pus dictator peste Ucraina sovietică, membru marcant al Internaţionalei. Racovski încearcă, şi în parte reuşeşte, să impună delegaţiei de slugi lista viitorilor conducători socialişti-comunişti din România. A doua etapă: Moscova. Instructorul delegaţiei este evreu. Apfelbaum, zis Zinoviev, secondat de un reprezentant al Federaţiei Comuniste Balcanice – Sablin. Iată că apare termenul de federaţie şi în Balcani. Se operează prima purificare etnico-politică. Socialistul Ioan Fluieraş nu este acceptat la discuţii pentru vina de a fi participat la Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia, la Consiliul Dirigent şi a fost semnatar al Tratatului de pace de la Versailles. Kominternul, organ al ocultei, care conduce şi Rusia lui Lenin-Troţki, îşi exprimă poziţia faţă de România Mare, pe care o consideră stat imperialist, nerecunoscând actele plebiscitare ale provinciilor istorice Bucovina, Basarabia, Transilvania şi Banatul. Impune

social-comuniştilor din România, subordonarea faţă de Federaţia Comunistă Balcanică. Dictează fără drept de apel lista conducătorilor comunişti care cuprinde, în majoritate zdrobitoare, evrei, evrei unguri de-ai lui Bela Kuhn şi alţi minoritari. Delegaţia formată din Gheorghe Cristescu, Eugen Rozvan, Al. Dobrogeanu-Gherea, Constantin Popovici, David Fabian s-a supus slugarnic poruncilor date de iudeo-kominterniştii de la Moscova.

• 1921. Congresul al III-lea al Kominternului. Singurul membru din delegaţia peceristă, ales membru al Comitetului Executiv al Internaţionalei Comuniste, a fost evreul Gelbert Moscovici. Au participat 14 militanţi comunişti care numai poporul român nu-l reprezentau. Cei 14 militanţi însumau un grup de emigranţi din U.R.S.S. şi un alt grup de alogeni fugit în străinătate. Iată-i pe vajnicii comunişti „români" ai anului 1921: Gelbert Moscovici, Dobroceaev, zis Bonaparte, Al Starâi, zis Bodeev, N. Gorniski, zis Turcescu, C. Palade, zis Georgescu, Saul Ozias, zis Sandu, Al. Lichtblau, zis Hugo, restul nerămânând nici măcar în arhive.

• Congresul al II-lea al P.C.R. Marcel Pauker obedient sarcinilor date de komintern, prezintă un referat în care a afirmat: *„caracterul balcanic economic-politic-social al ţării noastre care e un judeţ al Balcanilor"*. (71).

Principala sarcină dată de Komintern P.C.R.-ului a fost să acţioneze pentru... *„autodeterminarea până la despărţirea unor provincii de statul existent"*. (72).

• 1924. Comitetul Central al P.C.R., gazetele, organele teoretice de presă ale acestui partid iudaizat la vârf: SOCIALISMUL; MUNKAS; LUPTA COMUNISTĂ; LUPTA DE CLASĂ, propagă ideile kominternului, adică România este un stat multinaţional şi militează pentru autodeterminarea minorităţilor, vizând ungurii din Transilvania şi mixtura iudeo-găgăuză-rusească din Basarabia.

• 1924. Congresul al III-lea al P.C.R. se ţine la Viena. El demonstrează că, la data aceea, partidul comunist era o agentură iudeo-bolşevică a Moscovei cu sarcina de a dezmembra România Mare. Mai sus pomenitul congres, ţinut în străinătate, aproba din

nou tezele Congresului al V-lea al Internaţionalei Comuniste conform cărora, citez: *„... România este un stat tipic cu multe naţiuni"*, rezultat al *„ocupării unor teritorii străine"*... de unde sarcina P.C.R. de a lupta pentru *„autodeterminarea până la despărţirea de statul român"* (73). Teza imperialistă a bolşevicilor unguri şi iudeo-ruşi este prezentă până la obsesie, fiind alimentată de tezele federalist-internaţionale ale ocultei financiare mondiale. Citez din rezoluţia acestui congres iudeo-maghiar ţinut sub firma Partidului Comunist din România, dincolo de hotarele ţării, sub tutela instrucţiunilor moscovite: *„... România capitalistă prin rezultatele războiului imperialist mondial, prin «unirea tuturor românilor» şi-a supus însemnate părţi din naţiuni dezvoltate politiceşte, economiceşte şi culturaliceşte şi în felul acesta din stat naţional a devenit stat de naţionalităţi... Partidul Comunist trebuie să lupte cu hotărâre împotriva anexării violente a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei şi Dobrogei şi să sprijine în chip practic lupta pentru eliberarea şi independenţa lor naţională."* (74).

Documentul de mai sus este un act de înaltă trădare, el fiind reluat ca esenţă după lovitura de stat din 1989, atât de partidul etnic al ungurilor, U.D.M.R., cât şi de Oculta financiar-militară iudaică internaţională, fapt care demonstrează că tot ea a inspirat Moscova şi Kominternul în deceniile al doilea şi al treilea al secolului.

Aproape trei decenii, după 1945, în România s-a făcut o propagandă deşănţată evreului rus Al. Dobrogeanu-Gherea, înscăunat mentor al gândirii estetice româneşti. De fapt agent al iudaism-bolşevismului din Rusia, principal făuritor al rezoluţiei de mai sus, desemnat la acel congres de la Viena în conducerea partidului iudeo-comunist din România, alături de acelaşi secretar general Elek Köblös, Boris Ştefanov, Pavel Tcacenko, Willi Roth, H. Sterberg şi alţi coreligionari numiţi de Komintern.

• 1924 este anul reorganizării exportului de revoluţie iudeo-bolşevică. Kominternul convoacă, tot la Viena, conferinţa Federaţiei Comuniste Balcanice, silindu-i pe participanţi să accepte prezenţa Ungariei. A urmaşilor lui Aron Kohn, zis Bela Kuhn. Obiectiv principal: România. Se demonstrează din nou eforturile făcute de iudeo-bolşevismul rusesc şi internaţional de a

distruge România, statul care le-a dejucat toate planurile legate de primul război mondial ca temei al instaurării dominației universale. Iată documentul:

• 1924, 28 aprilie. Scrisoarea confidențială a F.W.B. Coleman, de la legația S.U.A. din Riga, adresată secretarului de stat al S.U.A., semn că, în general, serviciile speciale nu dorm în cizme. Citez: *„... Am onoarea să vă înaintez o informație confidențială (I.S./2) referitoare la Conferința Federației Balcanice a Internaționalei Comuniste... Programul a prevăzut discutarea următoarelor probleme: coordonarea activității comuniste din Balcani... desfășurarea propagandei în favoarea retrocedării Ungariei a fostelor ei teritorii obținute acum de România, agitație antiromânească... Ungaria a fost desemnată pentru a participa la federație în vederea intenției Kominternului de a începe propaganda în favoarea separării de România a ținuturilor pe care România le-a obținut după război. Această propagandă urmează să înceapă din fondurile special alocate de I.K.K.I. Sediul Consiliului Federației va fi la Viena, unde funcționează și centrul pentru propagandă anti-românească. Programul propagandei, propus spre a fi discutat, a fost stabilit de Biroul organizatoric al I.K.K.I. în termenii următori:*

1. Desfășurarea propagandei în favoarea reîntoarcerii la Ungaria a Transilvaniei.

a) printre comuniștii și muncitorii din România.

b) printre locuitorii Transilvaniei și cercurile antiromânești ale burgheziei maghiare.

2. Organizarea de greve, etc., pe baze politice.

3. Propaganda în armata română, în special printre cei născuți în Transilvania...

... Kominternul a alocat 80 000 ruble-aur pentru a fi dat tovarășului Max Hammer pentru propagandă și pregătirea congresului." (75).

Informarea de mai sus, prilejuită de Conferința Federației Comuniste Balcanice, altă agentură a Kominternului, are rădăcinile în toamna anului 1923, când șefii agenturii iudeo-comuniste din România au fost convocați la Moscova, ordonându-li-se să înceapă propaganda pentru autodeterminarea prin plebiscit a

Basarabiei şi Transilvaniei, cu trecerea Basarabiei în componenţa U.R.S.S., lucrare făcută pe faţă de gazetele SOCIALISMUL şi MUNKAS. Notez că organizaţia din Basarabia a P.C.R.-ului nu se subordona acestuia, având legături directe cu Kominternul.

În cele ce urmează se demonstrează aberaţia iudeo-kominternistă perfect identică aberaţiei iudeo-mondialiste de astăzi, conform cărora după un asalt propagandistic susţinut, folosind fie mijloace militare, fie economico-financiare, grupusculul suprastatal de bancheri susţinut de francmasonerie şi de încrengătura polipoidă a sutelor lui de organizaţii, poate schimba harta lumii şi conştiinţa naţională, conform intereselor iudaice.

Se mai demonstrează că analiştii din simbria iudaismului mondial sunt proşti cunoscători ai particularităţilor etnice ale popoarelor, că pun semnul egal între dorinţele lor programatice şi realitatea multiformă a naţiunilor şi că toate scenariile lor mondiale, care au costat naţiunile jertfe enorme, reuşesc doar parţial şi pentru scurtă vreme, reversul fiind o continuă acumulare de ură la nivel universal împotriva planificatorilor. Începând cu revoluţia franceză, trecând prin cea iudeo-bolşevică din Rusia, Ungaria şi Germania, cu intervenţiile agentului numărul 1, S.U.A.; pe glob, falimentul iudeocraţiei este lamentabil, dacă avem aptitudinea să depăşim aparenţele. Unul din falimentele locale ce validează cele afirmate mai sus se numeşte în România deceniului al doilea:

TATAR BUNAR(1). 1923, toamna. Convocarea la Moscova a şefilor P.C.R.-ului. Sarcini trasate: să dezlănţuie propaganda pentru autodeterminarea prin plebiscit a Basarabiei şi Transilvaniei, după cum am notat mai sus. Propaganda se face prin activişti, de fapt agenţi ai Moscovei, şi prin gazetele SOCIALISMUL şi MUNKAS. Are ecou în cercurile revizioniste maghiare; trecuseră doar cinci ani de la Marea Unire şi în cele iudeo-teroriste din Basarabia.

Aici se impun câteva precizări. Sovieticii au adoptat în relaţiile cu România două variante: a) varianta tratativelor diplomatice bilaterale şi b) varianta subversiunii, mergând până la provocarea unei răscoale generalizate care să fie susţinută de peste hotare,

cu scopul final de a răsturna guvernul şi a dezmembra ţara.

a) 1920, prim-ministrul român Al. Vaida-Voievod, declaraţie publică precizând raporturile cu Rusia sovietică: România nu se află în stare de război cu Rusia. Nu va săvârşi nici o agresiune împotriva acesteia. În problema Basarabiei, România o consideră rezolvată definitiv prin voinţa liber exprimată a maselor populare, în virtutea dreptului la autodeterminare.

• 1920, 9–14 februarie, Copenhaga. Tratative româno-sovietice la nivel de delegaţi. Din partea română D.N. Ciotori, M.M. Litvinov de la sovietici. Propunerile române:

1. Rusia sovietică să recunoască oficial intrarea Basarabiei în componenţa statului român.

2. Restituirea tezaurului.

• 1920, 24 februarie. Cicerin, comisar cu Afacerile străine, telegramă către Al. Vaida-Voievod: *„... guvernul sovietic al Rusiei consideră că toate problemele litigioase dintre cele două ţări pot fi soluţionate pe calea tratativelor de pace şi toate chestiunile teritoriale pot fi rezolvate prin bună înţelegere“*. (76).

• 1920, 3 martie. Al. Vaida-Voievod către Cicerin. Telegramă prin care acceptă negocieri de pace pentru stabilirea de raporturi avantajoase.

• 1920, 6 august. Căzuse cabinetul Al. Vaida-Voievod. Ministrul de Externe, Take Ionescu, primeşte o notă de pace din partea Moscovei, prin care se propune convocarea unei conferinţe prin care se va putea *„obţine avantaje serioase pentru ambele părţi“*. (77).

• 1920–1921: schimb de note diplomatice.

• 1921, octombrie, Varşovia. Conferinţa preliminară româno-sovietică pentru pregătirea conferinţei la nivel înalt. Take Ionescu face ca lucrările conferinţei să eşueze.

• 1922, 19 decembrie. Conferinţa de la Lausanne. Cicerin către delegatul nostru, Diamandy: *„s-ar putea discuta recunoaşterea alipirii Basarabiei, contra tezaurului şi bijuteriilor Coroanei“*.

• 1923, 5 august, Conferinţa de la Tiraspol româno-sovietică. Scop: asigurarea ordinii în zona de frontieră.

• 1924, ianuarie, Odessa. Negocieri în vederea semnării unui protocol comercial. Nefinalizat.

• 1924, 24 martie–2 aprilie, Conferința româno-sovietică de la Viena. Se prezintă documente istorice, demografice, politice, economice. Poziția sovietică ireconciliabilă. Guvernele sovietice rus și ucrainean nu și-au dat asentimentul la încorporarea Basarabiei. Consideră ocuparea ei, de către trupele române, ca o luare a Basarabiei cu forța și prin violență. Basarabia n-a aparținut niciodată României. În 1812 a fost luată de la turci. Șeful delegației sovietice, Krestinski, folosește termeni duri și se situiază pe poziții de forță. Delegația română se retrage din conferință.

Cum România nu s-a supus Diktatului sovietic de la Viena, în 1924 (iată Viena intrând din nou în istoria românilor ca o cobe care prevestește viitorul diktat germano-italian din 1940), sovieticii pun în lucrare, prin Komintern, varianta subversivă a dezmembrării țării.

• 1924, 20 iulie. Circulară a Comitetului executiv al Kominternului trimisă Comitetelor Centrale ale partidelor comuniste din Polonia, Lituania, Estonia, România, Cehoslovacia și Jugoslavia. Citez: „... *Comitetul Executiv al Internaționalei Comuniste se grăbește a comunica tovarășilor din partid că proletariatul rus este amenințat de complicațiuni de război din partea României. La frontiera României în localitățile: 1) Moghilev; 2) Iarnopol; 3) Râbnița; 4) Slobodea; 5) Razdelnaia; 6) Odessa, urmează să fie date persoanele folositoare activității partidului, care sunt amenințate de autoritățile locale. Aici se vor fixa puncte de primire și transportării mai departe a persoanelor ce urmează să fie ascunse. În urma rugăminții comuniștilor din Rusia Albă, Ucraina și România, Comitetul Executiv a înființat în aceste regiuni detașamente armate. În ele se vor concentra comuniștii pentru luptele cu guvernele statelor lor cu armele în mâini.*" (78).

Documentul de mai sus este tipic pentru modul în care iudeo-comunismul a falsificat realitatea, folosind o propagandă aberată spre a destabiliza, manipula, radicaliza opiniile simpatizanților, spre a-i fanatiza și folosi în scopurile lui imperialist-internaționaliste. De altfel asemenea tip de propagandă este tipică pentru războiul psihologic în general; folosită însă în condițiile României deceniului al doilea, n-a avut nici un efect în mase, cu toată osteneala agenților kominterniști de a o răspândi în unități

militare şi centre muncitoreşti. Necunoaşterea realităţii româneşti de către conducătorii Kominternului, dar şi de către conducătorii alogeni ai P.C.R.-ului, a făcut ca aprecierea acesteia din perspectiva dorinţelor şi a teoriilor revoluţionare să conducă la măsuri aberante, sortite eşecului de cum se puneau în practică. Racilă care a contribuit în bună măsură la prăbuşirea sistemului socialist-administrativ-totalitar de mai târziu.

• 1924, 20 iulie, data elaborării falsului prost gândit şi redactat cu întortocheli stupide, menite să acopere minciunile din conţinut. Biroul Executiv al Kominternului consideră că, în urma campaniei de presă iudeo-bolşevice, declanşată la ordin în România (presă refuzată de mase acoperind doar nuclee sociale fără pondere determinantă); sprijinită de acţiunile subversive ale agenţilor lui, starea de spirit din România este favorabilă declanşării unei răscoale generalizate.

• 1924, 8 august. Pe temeiul acestor concluzii se elaborează planul de declanşare a operaţiunilor zise „revoluţionare" din România. Preşedintele planificator: V. Kolarov, membru al Comitetului Executiv al Kominternului. Deci un Kolarov de la Moscova, având subordonaţi evrei, unguri, bulgari şi ucraineni din România, decide să răscoale poporul român care jertfise 800 000 de vieţi spre a realiza idealul lui naţional fundamental, Marea Unire, ca numai după şase ani de la înfăptuirea lui, în entuziasmul delirant al maselor româneşti, să-şi renege înfăptuirea şi trecând cu arme şi bagaje de partea unor agenţi străini, obscuri, care n-aveau nimic comun cu ţara, istoria şi poporul ei, să se răscoale şi să cadorisească Basarabia, U.R.S.S.-ului, Transilvania, ungurilor şi Dobrogea, bulgarilor. Spre a informa cititorii, spre a-i avertiza că planuri gen Kolarov au existat şi există, fiind puse în practică în 1940; 1989; 1990–1999; că există un obicei monstruos ca soarta României să se decidă în tavernele politice ale ocultei, folosindu-se slugi autohtone dirijate de alogeni, citez pe larg din documentul programatic al destabilizării României din anul 1924 intitulat: **Proiectul de Operaţiune al comuniştilor din România aprobat de Comitetul Executiv al Internaţionalei Comuniste la 8 august 1924...**

„... De acord şi împreună cu secţia comunistă balcanică, cu participarea reprezentanţilor comunişti de seamă, sub preşedinţia secretarului general Kolarov, în ziua de 8 august, la sediul Kominternului s-a aprobat următorul plan de acţiune în România, aplicabil în prima zi a lunii septembrie a.c.

Ca principiu s-a admis ca în toate acţiunile ce vor avea loc în statele din Balcani, Uniunea Sovietică să nu participe oficial. Ajutorul efectiv cu oameni şi mijloace materiale este dat numai de comuniştii grupaţi în centre, care-şi iau asupră-şi responsabilitatea pentru el." (79).

Rezum planul de operaţiuni hărăzit României anului 1924.

Întreaga ţară este împărţită în 5 zone:

• Zona 1 sau de Nord, cuprinde raionul Bucovina, cu focare de propagandă şi centre revoluţionare la Cernăuţi, Comeanca, Bertina, Pârcani. Direcţie de ofensivă: Iaşi. Punct central de operaţie: Comeanca. Misiunea: să izoleze Bucovina, aruncând în aer podurile de pe linia ferată Cernăuţi–Paşcani. Să înainteze în lungul căii ferate până la Iaşi, unde se face legătura cu teritoriul sovietic prin forţa organizată de Znamenski, în grânarul Basarabiei. Detaşamentul va trece Nistrul la sud de Raşcola. Comandant: Maevski. Cartier general: Subotina.

• Zona 2. Basarabia. Partea de nord fiind nesigură, planificatorii mizează pe sudul eterogen etnic. Fixează acţiunile principale ale „revoluţiei", între limanul Nistrului şi braţul Chilia. Câmp de operaţii: Tusla, Tatar-Bunar, Vâlcov, Cartol. Ne amintim că zona a fost teatru de acţiune militară împotriva trupelor siberiene bolşevizate, a bandelor teroriste şi a comandourilor de peste Nistru. Citez din Proiect:...

„În acest punt sunt pregătite de mai înainte depozite de muniţiuni şi ele apar ca puncte de reuniune ale prietenilor organizaţi, care o dată uniţi cu Terente (n.n. bandit vestit în epocă), *trebuie să înainteze spre Galaţi cu scopul de a-l ocupa."* (80). Zona de concentrare a grupurilor: Ismail–Chilia–Reni. Obiective: Galaţi–Brăila. Detaşamentul de ajutor venit din teritoriul sovietic va trece graniţa în raionul Olăneşti-Budaki-Tusla.

• Zona 3. Sud-Răsărit. Dobrogea şi Silistra. Centru al „revoluţiei", zona Călăraşi-Silistra-Mânăstirea. Obiective: Olteniţa şi

Budeşti, spre a ameninţa Bucureştiul. Direcţia principală de acţiune: Feteşti, distrugerea căii ferate şi minarea podului de peste Dunăre, cu scopul de a izola Dobrogea. Aliaţi de nădejde: lipovenii care şi-au dat adeziunea, parte din ei intrând în detaşamentele lui Terente. Conducerea grupului şi a detaşamentelor venite din Uniunea Sovietică pe uscat: Kotovski, supranumit „cel gras". Debarcarea comandourilor venite pe mare sub comanda lui Codlevski-Gadilo, supranumit Gremncevski.

• Zona 4, include Banatul şi Ungaria de răsărit. Ca puncte principale de sprijin se indică localităţile: Lugoj, Caransebeş, Simeria. Acţiunea se reazemă pe revizioniştii unguri. Neprezentând importanţă pentru planificatori, nu presupune o revoluţie. Doar o demonstraţie.

• Zona 5, cuprinde nordul, cu Crişana şi Maramureşul, Ungaria răsăriteană şi Transilvania. Centre de acţiuni demonstrative: Clujul, Dejul şi Oradea.

Citez: *„Conducerea generală a operaţiei în zona 1 şi 5 au luat-o asupra lor tov. Bădulescu* (aici este necesară o precizare care cere atenţia şi judecata cititorului. Bădulescu este numele conspirativ al evreului din conducerea P.C.R., Gelbert Moscovici, fapt care demonstrează limpede complicitatea Comitetului Central al P.C.R. în 1924 la planul şi acţiunile armate de dezmembrare a României), *Zicinski, Rarenciuk şi Koz."* (81).

Zona 2 are ca şefi pe German, Goldstein şi Grützenberg.

Zonele 3 şi 4 pe Kalifarski, Rankevici, Mironovici Ivan, Karl Koz şi Weisenbrog.

Citez din nou: *„Conducerea generală a revoluţiei, Comitetul executiv o încredinţează troicii speciale compusă din tovarăşii Bădulescu* (Gelbert Moscovici), *Goldstein şi Kalifarski."*

Rezum din Proiectul de operaţii. Revoluţia trebuie să înceapă între 10–15 septembrie. Atacurile cele mai îndârjite trebuie să aibă loc în Zona 1, pentru ca reuşita lor să atragă atenţia tovarăşilor din Galiţia. În chipul acesta, reuşita din Bucovina să fie semnalul pentru revoluţia din Galiţia, unde terenul este deja pregătit în proporţii destul de mari. *„... Răscoala din zonele a întâia, a patra şi a cincea trebuie să înceapă la o săptămână după desfăşurarea revoluţiei din zona a doua şi a treia."* (82).

Planul de operaţii vorbeşte de la sine. Îmi îngădui câteva observaţii:

1. Planul demască intervenţia brutală a iudeo-kominterniştilor în treburile interne ale statului suveran România Mare, prin aşa-zisul export de revoluţie.

2. Planul a fost opera comună a iudeo-comuniştilor din România şi a iudeo-kominterniştilor, care au primit de la cei dintâi datele interne necesare alcătuirii planului, punându-l şef suprem pe evreul kominternist din România, Gelbert Moscovici, zis Bădulescu.

3. Agentura kominternistă din România sub numele Partidului Comunist, la ordinul centralei, speculând greutăţile şi dificultăţile economice postbelice fireşti, a întreţinut în mediul muncitoresc o stare permanentă de nemulţumire şi revoltă în scopul de a o radicaliza şi a o conjuga cu intervenţia din exterior la momentul ales.

4. Întregul Plan vizează mai puţin Transilvania, pe care-o foloseşte ca diversiune. Analiza centrului său de greutate conduce la concluzia că slujeşte unei răscoale în Bucovina şi Basarabia, care să motiveze ajutorul „internaţionalist" de peste hotare, ruperea lor de patria mamă şi alipirea la U.R.S.S. Războiul civil spaniol, intervenţiile N.A.T.O. în Africa, Irak, Kossovo sunt motivate identic, demonstrând lipsa de imaginaţie a ocultei şi implicarea ei în istoria contemporană prin acţiuni în forţă în vederea realizării unor scopuri ostile liberei dezvoltări a popoarelor şi a statelor lor naţionale.

Interesul pentru Galiţia, făcând parte din Polonia, este evident, afirmând continuitatea politicii imperialiste ruseşti sub altă flamură ideologică: internaţionalismul proletar. Cât despre participarea comuniştilor din Ungaria la răscoalele din Banat, Crişana şi Maramureş; ori este o simplă diversiune, ştiind noi că armata română l-a alungat pe Aron Kohn, zis Bela Kuhn, cu toată hoarda lui de asasini sadici; ori o gafă monumentală, iarăşi ştiind că amiralul Horthy a desfiinţat Partidul Comunist din Ungaria, a lichidat comuniştii pe care i-a putut prinde, instaurând un regim totalitar de tip fascist.

5. Autorii Planului îşi demască scopurile politice, numind **revoluţie** ceea ce planificaseră să se întâmple în Bucovina şi

Basarabia şi **răscoale,** pe restul teritoriului românesc.

6. Baza socială a **revoluţiei** era fixată pe evreimea numeroasă din Bucovina şi Basarabia, care dăduse bande teroriste, informatori, agenţi de legătură şi agitatori, menţinând în zonă o permanentă stare de tensiune. Bandele teroriste evreieşti aveau antrenamentul de rigoare verificat cu câţiva ani în urmă la Tighina şi în atacarea pichetelor grănicereşti. De asemenea se conta pe lipoveni şi pe alţi minoritari, complici la ascunderea armelor, muniţiilor şi tipăriturilor propagandistice trimise de peste Nistru.

7. Logistica şi comandourile erau furnizate de U.R.S.S.

8. Toţi conducătorii erau străini. În marea lor majoritate evrei-ruşi.

TATAR BUNAR (2). Din întregul plan aberant, rupt de realitate al Kominternului şi al iudeo-comuniştilor din România, nu s-a realizat decât o înfruntare armată în sudul Basarabiei, pe restul teritoriului naţional neînregistrându-se nici o mişcare semnificativă.

Din comunicatul guvernului român privitor la evenimente.

„... În ziua de 12 septembrie, un număr de treizeci indivizi, veniţi pe mare în sudul Basarabiei, au atacat localitatea Nicolaevska, la ora 12 din zi, izolând comuna prin tăierea firelor telegrafice şi telefonice şi omorând pe primar, pe soţia sa, doi jandarmi şi un locuitor. Aceiaşi cetăţeni au mai prădat pe negustorii veniţi la târg şi, încărcând trei căruţe cu mărfuri, le-au ascuns în bălţile din regiunea lacului Saşic. În zilele următoare, aceiaşi indivizi, susţinuţi de complici pe care îi aveau în această regiune, au atacat satele Tatar-Bunar, Cişmele, Neraşoi şi Golileşti, jefuind şi terorizând populaţia pentru a o asocia actelor lor şi a o ridica contra autorităţilor. Trimiţându-se trupe din Ismail pentru urmărirea şi capturarea indivizilor, ordinea a fost pretutindeni restabilită.

Populaţiunea locală a dat autorităţilor un concurs hotărâtor la descoperirea complicilor şi restabilirea ordinei... Ancheta a stabilit că ei erau înzestraţi cu arme şi muniţiuni introduse în mod clandestin de peste hotare." (83).

Diversiunea falimentară de la Tatar-Bunar a alertat conducerea Uniunii Sovietice.

• 1924, 24 noiembrie. I.V. Stalin, scrisoare adresată Biroului Politic al P.C.U.S.: „... *Ideea rezolvării chestiunei Basarabiei prin forţa armelor... cred că este cea mai bună metodă care să dea rezultat în politica de «strângere» a Rusiei... Dacă Basarabia va fi propagandistic pregătită pentru unirea cu Republica Socialistă Sovietică Moldovenească Autonomă şi, dacă se va depune efortul necesar, ocuparea acestei provincii de către Armata Roşie poate fi realizată cu rapiditate...*" (84).

Biroul Politic cere în aceeaşi zi Statului Major al Armatei Roşii să schiţeze un plan de propuneri.

• 25 noiembrie. Pe teritoriul U.R.S.S. se organizează manifestaţii în sprijinul încorporării Basarabiei. La clubul din Piaţa Roşie din Moscova, mai vechiul nostru client evreo-româno-bulgaro-ucrainean RAKOVSKI ţine un discurs incendiar, în care tratează România cu o mulţime de delicateţuri. Citez câteva: „... *Anexarea Basarabiei de către România este considerată ca una din cele mai ruşinoase, insolente şi revoltătoare afaceri... România a cucerit...* (n.n. Basarabia) *ca nişte bandiţi... cucerirea Basarabiei este o ruşine sfidătoare...*" (85). Discursul o ţine pe acelaşi ton . În final se adoptă o rezoluţie, se pune în mişcare o procesiune care la sediul Internaţionalei Comuniste este întâmpinată de însuşi tovarăşul Gelbert Moscovici, zis Bădulescu, responsabilul principal al întregului montaj ratat de Tatar-Bunar.

• 1925, 12 iulie. Citez din rezoluţia Comitetului regional Basarabia al Partidului Comunist din România în legătură cu **revoluţia** proiectată şi falimentul ei: „... *O condiţie indispensabilă a unei asemenea acţiuni comune este însă renunţarea categorică la gândul de organizare a revoluţiei dincolo de Nistru... orice acţiune care ar fi însoţită de promisiuni nejustificate, ca de exemplu intervenţia Armatei Roşii, aşa cum a fost cazul aici, ar atrage după sine numai sacrificarea fără sens a forţelor revoluţionare.*" (86).

• Din Enciclopedia Sovietică Moldovenească, vol. 8, Chişinău, 1981: „... *Detaşamentele revoluţionare, în frunte cu conducătorul regional de partid din sudul Basarabiei, A. Klinşnikov şi a tovarăşilor lui de luptă I. Batişcev, I. Turcanu, I. Bejanovici, N. Lisavoi, G. Cernenko, F. Balt ş.a. au opus o rezistenţă dură*

asupritorilor. În detaşamentele de răsculaţi luptau cot la cot ucraineni, moldoveni, ruşi, bulgari, găgăuzi... Răscoala a fost un răspuns direct la refuzul României regale de a accepta propunerea sovietică făcută la Conferinţa de la Viena..." (87)

Afacerea Tatar-Bunar a fost o diversiune cu scopuri multiple: să sondeze starea moral politică şi opţiunile basarabenilor abia uniţi de şase ani cu Patria Mamă, să răspundă la ruperea tratativelor de la Viena de către România, să destabilizeze Bucovina şi Galiţia, să demonstreze opiniei publice mondiale că basarabenii doresc unirea cu U.R.S.S.-ul. Regimul antebelic, cu toate păcatele lui, era ferm în problema integrităţii teritoriale. Au fost arestate 800 de persoane, trimişi în faţa justiţiei militare 287 de arestaţi, din care Consiliul de Război al Corpului III Armată-Chişinău a condamnat 85 prin sentinţa din 3 decembrie 1925.

Drept răspuns la intransigenţa României, regimul iudeo-bolşevic din U.R.S.S. declanşează o teroare crâncenă asupra ţăranilor români transnistreni, numărând peste un milion de suflete. Comisarii bolşevici au pustiit satele. Coloane de femei, copii, bărbaţi şi bătrâni au fost pornite spre Siberia, bisericile au fost transformate în grajduri pentru caii grănicerilor sau în magazii.

Notez un episod revelator care pune în lumină complicitatea dintre bandele teroriste iudeo-bolşevice din Basarabia şi autorităţile de peste Nistru, specificând cu o coincidenţă cel puţin ciudată. Comisarul politic al frontierei era un evreu: Saphira. Consilierul intim al regelui Carol al II-lea era un evreu cu rang înalt în francmasonerie cu numele de Saphira. Un alt evreu şi tot Saphira a fost şi poate mai este consilierul ex-regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen.

• 1933, decembrie. Ajunul Crăciunului. Comuna Olăneşti din judeţul Cetatea Albă se află între Nistru şi şoseaua Cetatea Albă-Tighina. Bisericile transnistrene au fost profanate. Sătenii din trei sate de peste Nistru se hotărăsc ca, sub conducerea a cinci preoţi rămaşi în ilegalitate, să treacă Nistrul pe gheaţă, spre a sărbători Naşterea Domnului cu fraţii basarabeni. Agenţii, iscoadele, spionii, bolşevici de pe ambele maluri vestesc grănicerii şi N.K.V.D.-ul. Coloanele de români transnistreni se întâlnesc în noaptea de Ajun în codrii Răscăieţilor. Peste 600. Femei cu copii,

bătrâni, fete şi băieţi, îmbrăcaţi de sărbătoare. Sănii în coloană. Toţi cad în ambuscadă. Sunt tăiaţi cu săbiile. Împuşcaţi la gura ţevii. Sunt masacraţi 529 de români şi cei 5 preoţi, ale căror cadavre au fost profanate. Scapă 86 de oameni care povestesc masacrul şi sunt audiaţi de autorităţi. Înmormântarea trupurilor hăcuite ţine cinci zile. Măcelul din Codrii Răscăieţilor revoltă toată ţara.

UN BILANŢ PROVIZORIU. Până în 1936 au căzut victime actelor de terorism iudeo-bolşevic ca ambuscade, asasinate, raiduri ale unor comandouri concepute, organizate, sprijinite logistic de peste Nistru în colaborare cu bandele din Basarabia:

– 886 grăniceri
– 1 259 soldaţi din jandarmerie
– 1 197 poliţişti români

Atentatul sovietic la suveranitatea României, crimele săvârşite împotriva populaţiei, militarilor şi poliţiştilor n-au alertat Occidentul atât de sensibil la *drepturile omului.* Socialismul universalist de tip fabian promovat de supraguvernul S.U.A., concubinajul acestuia cu comunismul de tip concentraţionar stalinist, autor al masacrelor de masă şi simultan cu naţional-socialismul de tip hitlerist, prilejuise antanta germano-sovietică, una din victimele dezmembrărilor teritoriale planificate fiind România.

IMPERIALISMUL SOVIETIC, SECVENŢA POSTBELICĂ (2)

Am subliniat că celui de al doilea război mondial, cauzelor lui, concepţiilor politico-militare, operaţiunilor militare propriu-zise, urmărilor, li s-au dedicat sute de tomuri, dacă nu mii, reprezentând punctele de vedere ale învingătorilor, mai puţin ale învinşilor, puncte de vedere, analize şi concluzii partizane, marea lor majoritate ascunzând adevărurile extrem de incomode, incriminante pentru Aliaţi. Că oculta iudeo-financiară, care a regizat masacrul universal, câştigând averi fabuloase de pe urma lui, a mistificat adevărul istoric, lansând pe piaţa mediatică, apoi impunând în învăţământul de toate gradele din mai toate ţările occidentale mistificările respective, precum cel al holocaustului evreilor, pentru a putea manipula opinia publică mondială şi pentru a putea stoarce atât învinşilor, cât şi învingătorilor, noi profituri uriaşe în chip de daune şi compensaţii.

Mişcarea revizionismului istoric a pus capăt monopolului asupra falselor mituri iudaice postbelice, demolându-le cu argumente ştiinţifice imbatabile. Fortăreţele, până mai ieri inexpugnabile, pe care s-a sprijinit iudeocraţia în anatemizarea lumii creştine au fost holocaustul evreilor şi procesul de la Nürenberg. O bună parte din literatura ştiinţifică revizionistă subliniază că, de fapt, adevăraţii criminali de război au fost Aliaţii. De la campania aeriană de distrugere a poporului german, la holocaustul atomic din Japonia, de la înscenarea judiciară de la Nürenberg la cedarea Estului european experienţei staliniste, de la masacrarea prizonierilor germani în lagărele aliate prin foamete şi producerea

de epidemii mortale, la tratatele secrete dintre S.U.A., Marea Britanie şi U.R.S.S., prin care s-au hotărât destinele a zeci de milioane de oameni fără ştirea şi consimţământul acestora, Aliaţii s-au demonstrat a fi călăii umanităţii, cu nimic mai prejos decât nazismul german sau imperialismul japonez.

În acest joc mondial de interese geostrategice, geoeconomice şi geopolitice, România a fost neguţată din nou pe taraba slinoasă a zarafilor mondiali, după ce, în 1940, fusese neguţată de zarafii europeni, stăpâni pe continent în acel moment istoric: Germania hitleristă şi Italia fascistă.

Am notat în subcapitolul intitulat DOCUMENTUL REVELATOR esenţa târgului propus de Roosevelt lui Stalin privind împărţirea sferelor mondiale de influenţă între cele două superputeri. Documentul se constituie din scrisoarea preşedintelui S.U.A., F.D. Roosevelt adresată marelui rabin Zabrusky, omul de legătură cu Stalin. De asemenea, am analizat conţinutul acestui document descalificant pentru Roosevelt ca şef de stat, pentru utopia fabian-marxisto-troţkistă a iudeo-finanţei care conduce **Council on Foreign Relations,** supraguvernul S.U.A., subliniind obsesia maladivă a acestui organ de a modifica frontierele statelor naţionale, de a distruge coeziunea lor istorică spre a-şi instala dominaţia universală sub firma Noii Ordini Mondiale. Urmarea politică a târgului Roosevelt–Stalin, în care s-a neguţat România, s-a concretizat în două documente oficiale ale Departamentului de Stat, paşaportul dat U.R.S.S.-ului de S.U.A. şi Marea Britanie pentru ocuparea militară a României şi stoarcerea ei economică sub firma despăgubirilor de război.

• 1944, 13 ianuarie. Al doilea război mondial bântuie cu furie Europa, Asia, Africa, mările şi oceanele lumii, văzduhul continentelor angrenate în măcelul universal. Între 28 noiembrie–1 decembrie 1943, deci cu o lună şi jumătate în urmă, avusese loc Conferinţa de la Teheran, unde negociaseră Stalin, Roosevelt şi Churchill, Conferinţă pregătită la Moscova, între 19–30 octombrie 1943, de către miniştrii de externe ai U.R.S.S., S.U.A. şi Marea Britanie. Urmarea tratativelor secrete Roosevelt-Stalin prin marele rabin Zabrusky şi a înţelegerilor de la Teheran se concretizează în DOCUMENTUL datat 13 ianuarie 1944, aflat în Arhivele Naţionale ale S.U.A. sub inscripţia: **Foreign Relations**

of the United States, Diplomatic Papers 1944, vol. IV. Europe, Rumania, Washington 1966, p. 136-142, The National Archives of the United States, Washington D.C. General Records of the Departament of State (R.G. 59), European Advisory Commission 740.00119, EAC/68.

Iată documentul pe care-l transcriu în întregime, el stând la baza **Convenţiei de armistiţiu** semnată de România cu U.R.S.S. la Moscova în 12 septembrie 1944.

„CONDIŢII PREVĂZUTE DE GUVERNELE REGATULUI-UNIT, STATELOR UNITE ŞI U.R.S.S. A FI IMPUSE ROMÂNIEI ÎN MOMENTUL CAPITULĂRII EI NECONDIŢIONATE.

(Adresă prin care acestea sunt aduse la cunoştinţa ambasadorului S.U.A. în Marea Britanie, John G. Winant, de către Directorul Secţiei pentru afaceri europene a Departamentului de Stat, James Clement, Washington 1944, februarie 2.)

Prevederile schiţate mai sus, care sunt gândite în principal pentru asigurarea securităţii şi continuării pe mai departe a războiului împotriva Germaniei şi care au importante implicaţii practice, sunt recomandate aici pentru a fi impuse României în momentul capitulării ei. Ele sunt menite să fie impuse la dorinţa guvernelor Regatului-Unit, Statelor Unite şi U.R.S.S., care reprezintă interesele Naţiunilor Unite, România neavând posibilitatea de alegere liberă de a consimţi sau nu. Aşa cum se foloseşte în acest document, cuvântul ROMÂNIA desemnează, acolo unde este aplicabil, orice guvern central existent, ca şi toate organele, organismele şi oficialităţile guvernamentale provinciale, locale inferioare.

1. SEMNATARII. Instrumentul pregătit în vederea încetării ostilităţilor va fi semnat de Comandamentul Suprem Aliat şi de Comandamentul Suprem al forţelor sovietice, de şeful Înaltului Comandament al forţelor armate române sau reprezentantul acestuia şi, dacă este posibil de o oficialitate civilă, reprezentând guvernul roman.

2. CAPITULAREA NECONDIŢIONATĂ. Guvernului român şi Înaltului Comandament român li se vor cere să recunoască totala înfrângere necondiţionată a forţelor armate ale României şi să fie de acord să se supună acelor condiţii şi să ducă la îndeplinire în mod corect acele obligaţii care le-ar putea fi impuse de autorităţile de ocupaţie.

3. PREVEDERI SUPLIMENTARE CE URMEAZĂ A FI IMPUSE ROMÂNIEI. Autorităţilor de ocupaţie să li se permită să impună, pe lângă condiţiile stipulate în momentul capitulării, acele condiţii suplimentare pe care ele le pot considera din când în când necesare sau oportune!

4. ORGANELE DE OCUPAŢIE. România trebuie să fie obligată să coopereze şi să se supună reglementărilor şi ordinelor acelor organisme pe care le pot institui Comandamentul Suprem aliat şi Comandamentul Suprem al forţelor sovietice în vederea guvernării militare a României ocupate şi pentru aducerea la îndeplinire a condiţiilor capitulării.

5. EVACUAREA TERITORIILOR OCUPATE. Fără a dăuna reglementării definitive, asupra teritoriilor aflate în dispută, forţele armate române trebuie să fie retrase din toate regiunile, altele decât teritoriul deţinut de România la 21 iunie 1941, retragerea lor urmând să se efectueze potrivit unui plan stabilit de autorităţile de ocupaţie. Autorităţile române din aceste regiuni, cu excepţia celor a căror prezenţă permanentă este dorită de autorităţile de ocupaţie, trebuie, de asemenea, să fie retrase. Persoane sau unităţi din asemenea zone pot fi indicate pentru a fi reţinute ca prizonieri de război.

6. DEMOBILIZARE ŞI DEZARMARE. Forţele române terestre, maritime şi aeriene, inclusiv forţele armate cvasipoliţieneşti, dar în afară de cele ale poliţiei civile, care pot fi aprobate de Comandamentul Suprem aliat şi de Comandamentul Suprem al forţelor sovietice, trebuie să fie complet demobilizate.

Demobilizarea trebuie să fie efectuată sub conducerea autorităţilor de ocupaţie, acordându-se mare atenţie ordinii interne şi stabilităţii sociale, conformă cu securitatea militară. Toate forţele române, inclusiv forţele paramilitare dotate cu arme, trebuie să fie dezarmate imediat sub conducerea autorităţilor militare. Mişcarea şi amplasarea trupelor române din România, până la

demobilizare, trebuie să se supună ordinelor autorităţilor de ocupaţie. Trebuie să fie instituit şi menţinut un sistem de verificare şi o inspecţie permanentă şi trebuie să existe un control continuu şi nestingherit al autorităţilor de ocupaţie în toate regiunile şi asupra tuturor instalaţiilor care sunt sau pot fi folosite pentru producerea de materiale de război, pentru desfăşurarea unei activităţi a cadrelor militare sau pentru instrucţie militară.

7. PREDAREA MATERIALELOR DE RĂZBOI. Producţia pe mai departe de arme, muniţii şi accesorii militare va fi interzisă, cu excepţia cazurilor când, după cum poate fi considerat oportun de autorităţile de ocupaţie aceasta să fie continuată. Toate armele, muniţiile şi accesoriile militare trebuie să fie predate, iar toate instalaţiile, utilajele şi echipamentele necesare sau oportune pentru folosirea lor completă trebuie puse la dispoziţia autorităţilor de ocupaţie pentru acele destinaţii pentru care acestea ar putea să dorească să le utilizeze, în afară de cazul în care României i se va permite să reţină acele cantităţi limitate de arme şi muniţii care ar putea fi stabilite pentru poliţia internă de autorităţile de ocupaţie.

Liste ale acestor materiale şi depozitarea lor, precum şi a fortificaţiilor, regiunilor miniere, uzinelor producătoare de material de război, etc. vor fi predate autorităţilor de ocupaţie. Autorităţilor române li se va cere să preîntâmpine distrugerea unor astfel de materiale şi instalaţii până la primirea ordinului de predare, distrugere sau cum se va dispune altfel de ele.

8. OCUPAŢIA. Statele Unite, Regatul Unit şi U.R.S.S. reprezentând interesele Naţiunilor Unite, vor avea dreptul să ocupe cu orice fel de forţe aflate la dispoziţia lor şi în orice fel vor socoti ele necesar şi să folosească în orice fel vor considera ele potrivit oricare sau toate regiunile teritoriului românesc recunoscut altă dată ca fiind sub suveranitate românească sau disputate în ceea ce priveşte o astfel de suveranitate şi să exercite pe întreg acest teritoriu drepturile legale ale unei puteri de ocupaţie, precum şi alte drepturi care decurg din instrumentul de capitulare.

În scopuri politice, Bucureştiul şi alte oraşe importante, ce urmează a fi stabilite, vor fi ocupate, cel puţin temporar. Nu se va stabili nici o limită de timp pentru perioada de ocupaţie generală.

9. ARHIVELE. României i se va cere să păstreze și să pună la dispoziția autorităților de ocupație toate arhivele publice și particulare, materialele de arhivă, documente, dosare, documentație și informații pe care acele autorități le-ar putea cere.

10. COMUNICAȚII, TRANSPORT ȘI ENERGIE ELECTRICĂ. României i se va cere să pună la dispoziția autorităților de ocupație, pentru acele scopuri și destinații pe care ele le pot stabili, toate mijloacele de comunicație și transport și pentru generarea, transportul și distribuirea energiei electrice, inclusiv întreprinderile pentru fabricarea și repararea acestor mijloace. Ei i se va cere să protejeze și să mențină un grad cât mai înalt posibil de eficiență al tuturor acestor mijloace și să informeze autoritățile de ocupație în legătură cu ele.

10a. CONTROLUL PRESEI, RADIOULUI ȘI POȘTEI. Utilizarea presei, radioului, poștei și instrumentelor similare de difuzare a informațiilor va fi supusă acestor controale și supravegheri ce pot fi impuse de forțele de ocupație în interesul securității militare, păcii și ordinii.

10b. MARINA COMERCIALĂ. Întreaga flotă comercială, inclusiv iahturi și diferite vase, oriunde s-ar afla, proprietatea României sau care navighează sub control sau posibile de a fi controlate de România (inclusiv navele care se pot afla sub control străin, dar posibile de a fi rechemate uzând de dreptul de opțiune, caz în care dreptul de opțiune va fi exercitat prompt, iar guvernul român va facilita reîntoarcerea acestor nave) vor fi imediat predate autorităților de ocupație, reprezentând interesele Națiunilor Unite, această acțiune urmând a fi întreprinsă fără a dăuna dispozițiilor definitive privind aceste nave.

10c. CURȚI DE CONTURI ȘI VASE. Nici României, nici cetățenilor ei nu li se va permite să înregistreze sau să susțină vreo reclamație de nici un fel împotriva Națiunilor Unite sau a oricărui cetățean al acestora în ce privește confiscarea, condamnarea, însușirea, deținerea, folosirea, pierderea sau avarierea parțială sau de alt fel a unor nave românești, indiferent dacă rezultă din procedurile Curții de conturi sau nu.

Totodată, toate dezbaterile în curs ale Curții de conturi a României vor fi suspendate și închise imediat și nici României, nici cetățenilor ei nu li se va permite să înregistreze sau să susțină

vreo reclamaţie de nici un fel pentru pierderea sau avarierea provocată unor vase sau cargouri scufundate sau ca urmare a unor acţiuni navale şi ulterior salvate, în care una din Naţiunile Unite sau cetăţenii lor ar fi putut avea un interes fie de proprietari, navlositori, agenţi de asigurare sau de altă natură, în ciuda oricărei hotărâri de condamnare care ar fi putut fi pronunţată de Curtea de conturi a României sau a oricăreia din puterile Axei.

Nimic din ce conţine acest paragraf nu trebuie interpretat ca implicând admisibilitatea oricărei altfel de reclamaţie din partea României sau cetăţenilor ei.

11. CETĂŢENII NAŢIUNILOR UNITE ŞI ALŢI CETĂŢENI AFLAŢI SUB STARE DE AREST. României i se va cere să protejeze şi să se intereseze de toţi cetăţenii şi membrii forţelor armate ale Naţiunilor Unite deţinuţi ca prizonieri de război sau în alt gen de detenţie şi să-i predea sau să-i elibereze după cum dispun autorităţile de ocupaţie. Prevederi similare vor fi făcute pentru protecţia şi îngrijirea cetăţenilor şi membrilor forţelor armate ale unor state, altele decât Naţiunile Unite, deţinuţi ca prizonieri de război sau în alt fel de detenţie de România.

12. PROTEJAREA STRĂINILOR. României i se va cere să-şi asume o responsabilitate specială în ce priveşte îngrijirea cetăţenilor străini şi a proprietăţilor lor din România.

13. CRIMINALII DE RĂZBOI. România va fi obligată să menţină sub stare de arest şi să predea autorităţilor de ocupaţie toate persoanele de naţionalitate română, alte persoane din România sau care se află sub jurisdicţia României acuzate de a fi comis crime de război. Astfel de persoane vor fi predate, fiind identificate prin numele, titlul, funcţia sau ocupaţia pe care le-au avut în rândurile forţelor armate române, guvernului român sau altor organizaţii şi organisme româneşti în momentul presupusei crime.

României i se va cere să coopereze la judecarea şi pedepsirea persoanelor predate potrivit acestei obligaţii şi a oricăror persoane dintr-o categorie asemănătoare, deţinute de Naţiunile Unite ca prizonieri de război în momentul capitulării României, punând la dispoziţie documente, strângând probe, adoptând legi şi orice altă măsură necesară pentru a înlesni judecarea şi pedepsirea.

14. CONTROLUL MIŞCĂRII POPULAŢIEI. Nici unei persoane nu i se va permite să părăsească sau să intre în România

fără permisiunea autorităţilor de ocupaţie. România va fi obligată să predea, la cerere, acele persoane care sunt cetăţeni ai oricărui stat aflat în stare de război cu oricare din Naţiunile Unite sau cetăţeni ai ţărilor ocupate de astfel de state beligerante.

15. TRANZACŢIILE COMERCIALE ŞI FINANCIARE. România va fi obligată să adopte astfel de măsuri pe care le vor cere autorităţile de ocupaţie pentru a controla comerţul exterior şi intern, bursa, finanţele şi orice fel de activitate economică ce se desfăşoară în România sau dusă de cetăţeni români.

16. INFORMAŢII ŞI ACŢIUNI POSIBILE REFERITOARE LA PROPRIETATE. României, în funcţie de directivele ulterioare ale autorităţilor de ocupaţie, i se va cere să ia toate măsurile necesare pentru a proteja, păstra şi împiedica să se împrăştie toate bunurile luate din interiorul care s-a aflat sub control sau ocupaţie românească, toate bunurile din România aparţinând sau fiind capturate, confiscate sau transferate prin constrângere de la conducerile sau cetăţenii Naţiunilor Unite sau conducerile sau cetăţenii altor state ale căror teritorii au fost ocupate de România; şi orice alte bunuri pe care le pot stabili autorităţile de ocupaţie. României i se va cere să nu dispună sau să permită deţinerea de proprietăţi în afara teritoriului ei, ale statului român sau ale unor subdiviziuni politice aparţinând acestuia, ale unor instituţii sau organizaţii politice sau particulare româneşti sau ale unor persoane care locuiesc permanent în România, decât cu permisiunea autorităţilor de ocupaţie.

României i se va cere să ia orice măsură privind dreptul de a dispune de astfel de proprietăţi care îi va fi cerută de autorităţile de ocupaţie. României i se va cere să furnizeze acele informaţii privind drepturile de proprietate şi interese, tranzacţii sau acorduri referitoare la acestea, care îi vor fi cerute de autorităţile de ocupaţie.

17. DESPĂGUBIRI. România va fi obligată să plătească daune de război şi despăgubiri pentru acele pierderi pe care le pot cere Naţiunile Unite şi să fie de acord cu acele directive pe care le pot impune, din când în când, autorităţile de ocupaţie care reprezintă interesele Naţiunilor Unite.

18. ORGANIZAŢII ROMÂNEŞTI INDEZIRABILE. Toate organizaţiile româneşti care pot fi considerate drept un pericol

pentru securitatea forţelor de ocupaţie sau pentru pacea internaţională vor fi dizolvate. Acele secţiuni din aceste organizaţii care pot fi considerate ca oportune, pot fi păstrate sau transformate pentru îndeplinirea funcţiilor economice şi sociale necesare. Se va interzice formarea de noi organizaţii, menite să înlocuiască o alta care poate fi dizolvată pentru motivele arătate mai sus sau a căror existenţă poate fi considerată drept un pericol pentru securitatea forţelor de ocupaţie sau a păcii internaţionale.

19. LEGI DISCRIMINATORII. Toate legile româneşti discriminatorii la adresa unor persoane sau grupuri rasiale, de culoare, de credinţă sau opinii politice vor fi suspendate sau abrogate după cum ordonă autorităţile de ocupaţie.

20. REVIZUIREA PROCESELOR PERSOANELOR DEŢINUTE. Toate procesele persoanelor aflate sub stare de arest ori reţinute sau supuse rigorilor vreunei legi româneşti de ordin administrativ sau de alt fel vor face obiectul revizuirii în conformitate cu principiile şi procedurile stabilite de autorităţile de ocupaţie, pentru ca cei deţinuţi pe nedrept sau ilegal să poată fi eliberaţi şi dezlegaţi de orice punere sub interdicţie juridică rezultată din deţinerea lor.

21. MENŢINEREA LEGII ŞI ORDINII. Supus drepturilor şi puterii absolute ale autorităţilor de ocupaţie, guvernul român va fi obligat să menţină legea şi ordinea în România. Organismelor guvernamentale româneşti li se va cere să-şi menţină funcţiile ca atare şi să-şi îndeplinească îndatoririle cu condiţia controlului autorităţilor de ocupaţie şi a drepturilor acestor autorităţi de a desfiinţa sau reforma aceste organisme.

22. RELAŢIILE DIPLOMATICE ALE ROMÂNIEI. Până când va fi în alt mod stabilită, realizarea relaţiilor diplomatice ale României va fi supusă îndrumării şi controlului autorităţilor de ocupaţie.

23. ORGANIZAŢIILE CULTURALE. Coordonarea organizaţiilor educaţionale şi culturale va fi supusă supravegherii generale a autorităţilor de ocupaţie.

24. RECONSTRUCŢIA ECONOMICĂ. României i se va cere să sprijine şi să colaboreze cu Naţiunile Unite în luarea acelor măsuri în vederea ameliorării, refacerii şi reconstrucţiei economiei pe care Naţiunile Unite vor hotărî să le adopte.

25. COLABORARE LA ACŢIUNILE DE PACE. României i se va cere să acorde, în afara forţelor armate, asistenţa pe care o pot cere Naţiunile Unite pentru promovarea măsurilor în vederea menţinerii păcii şi securităţii internaţionale luate de Naţiunile Unite.

26. CHELTUIELILE NECESITATE DE OCUPAŢIE. România va fi obligată să suporte cheltuielile necesitate de ocupaţie.

27. DURATA ŞI INTRAREA ÎN VIGOARE A INSTRUMENTULUI DE CAPITULARE. Instrumentul de capitulare va rămâne în vigoare până la desfiinţarea sa printr-un acord al Naţiunilor Unite. Guvernele Statelor Unite, Regatului Unit şi U.R.S.S. – reprezentând interesele Naţiunilor Unite îşi vor rezerva întreaga libertate de acţiune în cazul în care obligaţiile României, potrivit condiţiilor de capitulare, nu sunt îndeplinite."

• 1944, 17 ianuarie. Departamentul de Stat al S.U.A. elaborează un PROIECT PRELIMINAR CUPRINZÂND PATRU ALTERNATIVE DE OCUPAREA ROMÂNIEI DUPĂ CAPITULAREA SA NECONDIŢIONATĂ. Documentul se află în **The National Archives of the United States, Washington D.C. General Records of the Departament of State – R.G. 59, Division of South-Eastern European Affairs No. 871.00/1010;** este complementar celui prezentat mai sus, investighează riscurile unei ocupaţii sovietice unilaterale, propunând alternative cvasiutopice în situaţia geostrategică a anului 1944, când Roosevelt respinsese soluţia unei debarcări anglo-americane în Balcani, făcută de Churchill şi Armata Roşie, lichidase la 27 ianuarie blocada Leningradului, declanşând marea ofensivă de iarnă spre vest, aflându-se în sud la vest de Kiev, Cerkassi, est Krivoirog, cu flancul stâng la Marea Neagră în dreptul Kersonului. Flanc stâng care ameninţa direct România.

LA CAPITOLUL II intitulat SOLUŢII ALTERNATIVE, punctul A, Washingtonul propune o ocupaţie sovietică, cu o comisie interaliată de control la punctul B, o participare simbolică a forţelor militare americane la ocuparea şi conducerea militară a României; la punctul C, o conducere militară şi de ocupaţie sovietică, cu o misiune militară anglo-americană ataşată pe lângă comandantul şef sovietic, pentru legătură şi observaţie; iar la punctul D, un guvern militar şi de ocupaţie pur sovietic.

Documentul poartă indicaţia: **not to be circulated by the recipient** – primitorul să nu-l difuzeze.

• 1944, 2 aprilie. Armata Roşie se află pe teritoriul nostru naţional. Spre a finaliza tratativele secrete de la Stockholm, acum de pe poziţii de forţă, guvernul sovietic propune României încheierea în fapt a armistiţiului. Citez: *„Guvernul sovietic aduce la cunoştinţă că Armata Roşie, urmărind armatele germano-române, a trecut Prutul şi a intrat pe teritoriul românesc. Comandamentul suprem al Armatei Roşii a dat ordin unităţii sovietice care înaintează să urmărească pe inamic până ce va fi înfrânt sau capitulează. În acelaşi timp, guvernul sovietic declară că el nu urmăreşte să dobândească nici o parte din teritoriul românesc şi nici să schimbe orânduirea socială din România. Înaintarea Armatei Roşii pe teritoriul românesc este cauzată numai de necesităţi militare şi de continuarea rezistenţei inamicului...“* (88).

Mareşalul Antonescu voia să oprească ofensiva sovietică pe linia fortificată: contraforturile Carpaţilor–Focşani–Nămoloasa–Galaţi, spre a negocia armistiţiul în condiţii mai favorabile.

• Generalul german Hans Kiessel în volumul DIE KATASTROFHE ÎN RUMÄNIEN 1944, Darmstadt, 1964, scrie că dacă s-ar fi trecut din timp la apărare... citez: **...chiar pe aliniamentul Dunăre-Prut sau Dunăre-Focşani – contraforturile Carpaţilor, pe cât posibil în combinaţie cu o contralovitură executată rapid şi pe o direcţie eficientă, trupele germane ar fi putut rezista cu succes, cu forţe relativ slabe până la căderea Berlinului.**

Generalul german ştia că zona fortificată de români care bara Poarta Focşanilor între Carpaţii de Curbură şi Dunărea Maritimă era formată din 4 poziţii de apărare, fiecare poziţie cu 3 linii de cazemate din beton armat, adică 10 cazemate pe kilometrul de front, precedate pe porţiunile accesibile tancurilor de şanţuri lungi de 60 km, fiind considerată cea mai puternică linie fortificată din Europa.

Stalin voia să încheie armistiţiul cu mareşalul Antonescu, excluzându-i pe „istorici“.

Pripeala criminală a regelui necopt Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen, tutelat de camarila venală a palatului, aţâţat de ura unor generali împotriva camaradului lor, care-i marginalizase pe motive bine întemeiate, el însuşi plin de ură împotriva şefului statului care-i impusese un regim sever de economii şi o morală cvasiascetică, a condus la lovitura de stat de la 23 august 1944, act cu urmări deopotrivă benefice, dar şi nefericite, conducând la tragedia Armatei Române, armistiţiul prost pregătit, prost pus în practică, permiţând Armatei Roşii să pătrundă în dispozitivul românesc aflat în plină retragere fără luptă, să opereze ca în cazul unei ţări cucerite, să facă 130 000 de prizonieri dintre trupele care se regrupau spre a lupta împotriva germanilor şi să instaureze pe teritoriul oferit de armistiţiu un regim de ocupaţie militară.

• Istoricul britanic Liddell Hart, specialist în cel de al doilea război mondial, în istoria dedicată acestuia: „... *Drumul era liber pentru a permite Armatei Roşii să exploateze vastul flanc deschis cum nu s-a văzut vreodată în cursul unui război modern.*"

• Din raportul strict-secret făcut lui Hitler de feld-mareşalul W. Keitel şi celebrul general de tancuri, Hans Guderian, şeful O.K.H.: „... *Capitularea României, pe lângă consecinţele imediate de ordin militar, a produs în acelaşi timp pierderea teritoriului nu numai al României, ci şi al Bulgariei, Jugoslaviei şi Greciei, punând în pericol toată armata germană din Balcani. Deosebit de pierderea poziţiilor în Carpaţi, pierderea grânarului şi petrolului românesc constituie o altă mare şi grea lovitură.*" (89).

AICI SE FAC CÂTEVA PRECIZĂRI DE MAXIMĂ IMPORTANŢĂ PENTRU ROMÂNIA.

• 1943, primăvara. Mareşalul Ion Antonescu consideră că Germania a pierdut războiul şi că Hitler nu vrea să anuleze diktatul de la Viena, oferind României, în chip de compensaţie, teritoriul dintre Nistru şi Bug, refuzat de Mareşal.

Serviciile speciale ale Marelui Stat Major român reuşiseră să-şi însuşească o hartă întocmită de Ministerul de Externe german în 1942 privind organizarea postbelică a Balcanilor, complementară planului Confederaţiei Dunărene. Conducerea nazistă din 1942 a lansat pe piaţa politică idei preluate şi substanţializate astăzi de planificatorii Noii Ordini Mondiale fabiano-megacapitalişti iudei. Harta Ministerului de Externe nazist prevedea:

• România împărţită în două zone economice: **Sibenbürgen** (cele şapte oraşe săseşti, denumirea săsească-austriacă a Transilvaniei), adică Transilvania cu Banatul, Crişana şi Maramureşul, legându-se la vest cu Ungaria, inclusă în **Donau-Land**, sau Confederaţia Dunăreană, şi **Ost-Land**, incluzând Oltenia, Muntenia şi Moldova până la Nistru. Dobrogea era repartizată Bulgariei.

În capitolul DREPTUL DE A ŞTI ADEVĂRUL, subcapitolul 2 MOTIVAŢIE, am numit raţiunile politice care au motivat acţiunile militare ale lui Hitler, Stalin şi Roosevelt în cel de al doilea război mondial.

Înfăptuirea unei Noi Ordini Mondiale, fiecare proiect reprezentând interesele imperiale ale planificatorului într-o schemă din care la Hitler şi Roosevelt erau excluse interesele celor asupra cărora se aplica experimentul. Cea mai realistă, mai ponderată, mai conformă dialecticii istorice era formula stalinistă a proiectului Noii Ordini Mondiale, formulă în care elementul de bază se constituia din naţiune.

Formula gândită şi exprimată public şi de preşedintele postbelic al Franţei, generalul de Gaulle, venită în contradicţie cu proiectul Noii Ordini Mondiale, pus în practică de **Council on Foreign Relations,** având drept rezultat o uriaşă campanie mediatică împotriva generalului care emancipase Franţa de sub tutela S.U.A. şi încercase să limiteze dominaţia francmasoneriei şi a finanţei iudaice.

Aici ne ocupăm de Noua Ordine Mondială, planificată de Hitler, şi de rosturile României în această Nouă Ordine Mondială, bazată pe criterii geoeconomice şi rasiste. Am urmărit înfăptuirea prin mijloace militare a primei etape din planul politic hitlerist: Confederaţia Dunăreană. A doua etapă în ceea ce priveşte România a fost înfăptuită parţial prin Diktatul de la Viena, 30 august 1940, prin care o parte din Transilvania **(Siebenbürgen)** este trecută Ungariei şi, prin Ungaria, la **Donau-Land.** Sub presiunea lui Hitler se trece o parte din Dobrogea, Bulgariei. După înfăptuirea celor două zone economice **Donau-Land** şi **Ost-Land,** iată ce rezerva Hitler, României, conform reputatului istoric francez Jaques de Launay în volumul I din lucrarea monumentală MARI DECIZII ALE CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL. Mareşalul

aerului Herman Göring îi prezintă ministrului de Externe italian, Farinacci, Noua Ordine Europeană postbelică în viziunea nazistă.

Etapa 1:

Europa federalizează în şapte grupe principale de state:

1. Statele din Peninsula Iberică.

2. Franţa şi Belgia.

3. Germania, Danemarca, Polonia, Ţările Baltice, Slovacia, Bohemia şi Elveţia.

4. Italia şi Croaţia, Albania, Serbia, Grecia.

5. Insulele Britanice.

6. Suedia şi Norvegia, Finlanda şi Islanda.

7. Ungaria, Bulgaria, Ucraina, Crimeea şi Bielorusia. România şi Rusia dispar de pe harta lui Hitler. Aberaţia mixturii atinge limitele nebuniei. Nici un criteriu logic la punctele 4 şi 7, unde se amestecă ţări şi popoare care n-au nici un fel de tangenţe istorice, religioase, spirituale, cu economii pe diverse trepte de evoluţie, minate de vechi şi ireconciliabile antagonisme, cu limbi fără rădăcini comune.

Etapa 2:

Intră în acţiune criteriul rasial. Cele şapte federaţii se reduc la trei, complementare între ele:

1. Grupul latin: Franţa, Belgia, Italia, ţările din partea vestică a Balcanilor, Grecia, Peninsula Iberică şi Insulele Britanice.

2. Grupul germanic: Germania, Ţările Scandinave, Ţările Baltice.

3. Grupul slav şi oriental.

Nici acum România nu este nominalizată, fiind considerată desfiinţată ca stat şi aparţinând **Donau-Land**-ului şi **Ost-Land**-ului, cu un subpopor care trebuie cârmuit şi a cărui ţară bogată trebuie integrată unei economii şi civilizaţii superioare.

Doar aceste aberaţii ale megalomaniei lui Hitler şi ale anturajului său, concretizate în Noua Ordine nazistă, sunt suficiente spre a motiva moral şi politic actul de la 23 august 1944, notând eu că, indiferent de regim, ca şi în Ungaria, clasa politică germană a fost, este şi va fi ostilă României, neputându-i ierta îndepărtarea dinastiei de Hohenzollern de interesele germane, contribuţia la cauza Franţei în primul război mondial, dezastrul

de la 23 august 1944 şi contribuţia la victoria Naţiunilor Unite, în afara considerentelor de ordin geoeconomic şi geostrategic.

DE CE A VRUT MAREŞALUL ANTONESCU SĂ OPREASCĂ OFENSIVA SOVIETICĂ ÎN POARTA FOCŞANILOR? Aici sunt iarăşi obligat să constat că cenzura şi dominaţia dictatorială a politicului asupra ştiinţei şi adevărului istoric, ca şi obedienţa faţă de Moscova au făcut ca istoricii perioadei postbelice să treacă sub tăcere documente şi fapte revelatoare ale relaţiilor româno-sovietice, uneori, din motive conjuncturale sau la ordin, să le mistifice sau să le redea trunchiat. Este, şi exemplar şi edificator cum a fost publicată declaraţia de armistiţiu a lui V.M. Molotov din 2 aprilie 1944 în volumul masiv MAREA CONFLAGRAŢIE A SECOLULUI XX, ediţia a II-a, Editura Politică, Bucureşti, 1974, volum alcătuit de reputaţi istorici militari români, declaraţie din care am citat mai sus atât cât le-a fost permis istoricilor să transcrie. Cum ne apropiem de secvenţa de aur a acestui volum, în care se limpezesc interacţiunile politice sovieto-române, determinante pentru perioada ocupaţiei militare sovietice şi cea a emancipării Partidului Comunist Român de sub tutela iudeo-kominternistă, este nevoie să precizăm conjuncturile, faptele, personajele, politicile vremii, spre a nu cădea în capcana abilelor dezinformări şi intoxicări elaborate de uriaşa maşină de război psihologic pusă în funcţie de iudeocraţia Noii Ordini Mondiale de tip fabian.

După preambulul viclean, ambiguu şi aparent binevoitor din Declaraţia lui Molotov din 2 aprilie, citat mai sus, urmează esenţa Declaraţiei prin care i se cerea mareşalului Ion Antonescu, ca o condiţie prealabilă, să ordone trupelor române, aflate în dispozitiv cu cele germane pe frontul din Moldova şi Basarabia, să capituleze în faţa trupelor sovietice, să depună armamentul, după care să fie reînarmate de sovietici şi puse la dispoziţia Mareşalului şi a lui Maniu.

Sovieticii pregătiseră din vreme grupul iudeo-maghiar Ana Rubinştein Pauker–Luka Laszlo, zis Vasile Luca, fost agent al Siguranţei în Partidul Comunist, fugit în U.R.S.S., ajuns maior în NKVD, care, în cazul când Mareşalul ar fi acceptat aberaţia propusă de Molotov, trebuiau să instaleze structuri comuniste alcătuite din comuniştii din România refugiaţi în U.R.S.S. Aceşti

antemergători pregătiseră un guvern iudeo-comunist la Bălți, unde se afla Cartierul General al Frontului 2 ucrainean.

Declarația de armistițiu a lui V.M. Molotov ascunde inabil planul Anei Rubinstein Pauker de instalare a unui regim comunist, condus de ea și cei din emigrație, în urma capitulării și dezarmării Armatei Române, a ocupării României de Armata Roșie; plan acceptat de Stalin în grațiile căruia Ana-Pauker se afla la acea dată.

Iată de ce voia Mareșalul să oprească ofensiva sovietică în Poarta Focșanilor și să negocieze cu Stalin un armistițiu benefic pentru România.

Aici se face o comparație grăitoare. În anii războiului civil și imediat următori, când U.R.S.S. era izolată politic pe plan european, Cicerin și Litvinov erau deschiși tratativelor cu România și dispuși să negocieze în folosul ambelor părți. Imediat ce U.R.S.S. a început să fie recunoscută de diplomația europeană, tonul față de România s-a asprit, în final încercându-se Diktatul de la Viena din 24 martie–2 aprilie 1924, care, nefiind acceptat, a fost urmat de agresiunea de la Tatar-Bunar. În perioada grea pentru U.R.S.S., tratativele duse la Stockholm de ministrul român Frederic Nanu, direct cu ambasada sovietică în numele Mareșalului, obținuseră condiții de armistițiu mult mai avantajoase decât obținuse opoziția la Cairo, în tratativele cu anglo-americanii. La 2 aprilie, cu Armata Roșie în România, Stalin s-a postat pe poziții de dictat. Documentele elaborate de Departamentul de Stat al S.U.A., acceptate de Marea Britanie, îl autorizau la a impune României un regim de ocupație militară în urma capitulării ei fără condiții.

Lovitura de stat și întoarcerea armelor de la 23 august 1944 au dat peste cap planurile cuplului Ana Rubinstein–Luka Laszlo, zis Vasile Luca, de a se instala la putere într-o Românie capitulată fără condiții.

SUB JUGUL OCUPAȚIEI MILITARE SOVIETICE

1

Avem o schiță a evoluțiilor mondiale, continentale, regionale și interne în ceea ce privește România cu începere din secolul al XVII-lea. Am creionat motivațiile geopolitice, geoeconomice și geostrategice care le-au determinat și care pot fi apreciate dintr-o multitudine de puncte de vedere. Reținem trei:

1. Punctul de vedere al marii finanțe evreiești, în care primează interesul, impus prin mijloace economice, mass-media și organizații secrete conducerii statelor naționale, vizând federalizarea planetei și conducerea acesteia de către plutocrația iudaică. Punct de vedere cristalizat într-un document programatic de excepție purtând titlul **PROTOCOALELE ÎNȚELEPȚILOR SIONULUI.** Elaborat în secolul trecut, documentul a rămas ca un îndreptar fundamental de la care s-au elaborat tactici, strategii, prognoze, programe, adaptate fiecărei națiuni-țintă în funcție de etapa istorică, condițiile specifice, evoluțiile regionale, continentale și mondiale, întregul ansamblu monitorizat pe coordonatele planificatorilor de care a beneficiat și beneficiază Organizația Mondială Evreiască, indiferent de evoluția ei organizatorică.

Spre deosebire de națiunile închise într-un cerc de interese limitat, aflat sub impactul multiplelor contradicții interne: economice, politice, sociale, cultural-spirituale; în relații majoritar adverse, zonal și continental, imperiul suprastatal financiar evreiesc se prezintă ca un monolit care determină, programează, finanțează

revoluţii şi războaie, foloseşte antagonismele dintre naţiuni în propriul beneficiu şi prin organisme suprastatale (Liga Naţiunilor, O.N.U., N.A.T.O., F.M.I., Banca Mondială şi destule altele, integrând Extremul Orient, sau statele Americii de Sud) dirijează, direcţionează şi realizează etapizat planul global de înfăptuire a Noii Ordini Mondiale, varianta iudaică.

România a intrat în atenţia Alianţei Universale Israelite încă de la înfiinţarea ei, în secolul trecut. Am analizat relaţia România-evreime în volumul ROMÂNIA CA O PRADĂ. Socotită teritoriu de colonizare a evreimii răsăritene supusă pogromurilor din Rusia, Polonia şi Ucraina, de exploatare a bogăţiilor naturale şi a mâinii de lucru ieftină, Alianţa Universală Israelită, după primul război mondial, în complicitate cu **Council on Foreign Relations** a jonglat în România pe cele două alternative: capitalistă şi comunistă. Am exemplificat prin cifre şi procente exploatarea crâncenă făptuită de evreime în România, exportul masiv de capital realizat din această exploatare, menţinerea ţării la nivel de subordonare.

Când Rusia Sovietică, încă sub conducerea iudeo-bolşevică, a devenit aliatul salvator al Angliei şi Statelor Unite, acestea au cedat România lui Stalin, după cum am văzut. Iar Stalin şi-a alcătuit o echipă de şoc iudeo-bolşevică pe care s-o instaleze în România cucerită, cu scopul iniţial de a o guberniza prin comunism. Informat despre stările reale din ţările Estului european, întărit în poziţia de dictator prin victoria obţinută în război, dornic să se emancipeze de sub tutela iudeo-bolşevicilor ruşi aflaţi în legături directe cu fabienii iudeo-capitalişti, Stalin a trecut la înfăptuirea unui naţional-comunism, care i-a schimbat fundamental concepţiile faţă de naţiunile europene pe care le subordonase militar în prima etapă şi prin partidele comuniste instalate la putere în a doua etapă.

Această schimbare fundamentală de concepţie în dictatura stalinistă a avut ecouri benefice pentru România, aflată din august 1944 sub regim de ocupaţie militară sovietică, cu o Comisie interaliată de control, conform documentului Departamentului de Stat al S.U.A., intitulat PROIECT PRELIMINAR CUPRINZÂND PATRU ALTERNATIVE DE OCUPAREA ROMÂNIEI

DUPĂ CAPITULAREA SA NECONDIŢIONATĂ, din 17 ianuarie 1944; Capitolul II. Soluţii Alternative, punct A, al cărui rezumat l-am publicat mai sus.

Concepţia stalinistă a Noii Ordini Mondiale şi realizarea ei practică prin export masiv de revoluţie în Asia, Africa, America de Sud şi Centrală, ameninţând cu izolarea şi încercuirea S.U.A., cu izgonirea mijloacelor ei economice şi comerciale din ţări şi regiuni bogate, foste colonii europene, au dus la antagonismul U.R.S.S.-S.U.A., supraguvernul iudeo-financiar american văzându-se atacat pe continentele în care deţinea surse de venit exorbitante. De aici, al treilea război mondial, denumit curent Războiul Rece, în care, fără voia sa, a fost implicată România ca membră a alianţei militare Tratatul de la Varşovia şi a organizaţiei politico-economică, C.A.E.R.

Prăbuşirea în lanţ a sistemului socialist european în urma trădării istorice a liderului sovietic Mihail Gorbaciov, a antrenat şi prăbuşirea României, care va trece sub o drastică ocupaţie capitalistă, economică, politică şi militară, bine acoperită prin intermediul firmei numită democraţie.

2. Punctul de vedere al factorilor de influenţă externi şi interni. Schematizând problematica complexă implicată în subiect, descifrez următorul desen:

a) Factorii de influenţă externi subordonaţi politic celor două supraputeri U.R.S.S. şi S.U.A. care, pe tot timpul Războiului Rece, au susţinut o agresiune psihologică complexă îndreptată împotriva poporului român pe două direcţii de ofensivă antagonice, având drept motivaţie propagandistică crezuri socio-politice diferite:

– U.R.S.S. afirmând comunismul şi etapele lui pregătitoare de la democraţia populară la socialism şi socialismul multilateral dezvoltat;

– S.U.A. afirmând binefacerile capitalismului modern care asigură individului libertatea totală într-o lume a valorilor concurenţiale.

• U.R.S.S. a beneficiat de ocupaţia militară a ţării în care timp şi-a putut impune factori de influenţă interni subordonaţi Moscovei.

• S.U.A. a purtat război psihologic în condiţii în care „ţinta", România, a fost în prima etapă sub ocupaţie militară sovietică; iar în a doua etapă într-un proces de redobândire a identităţii naţionale, a suveranităţii şi independenţei, adaptându-şi metodele, tacticile, strategiile, programele acestor etape distincte, dând bătălii succesive de a înregimenta factori de influenţă interni, pe care să-i folosească pentru destabilizarea sistemului comunist, pe întreaga lui arie de cuprindere, atât în structură, cât şi în suprastructură.

b) Factorii de influenţă interni s-au constituit din instituţiile de stat specializate, publice şi secrete, civile şi militare; din instituţiile fundamentale: învăţământul, în special cel universitar, biserica, armata şi justiţia; din personalităţi ale culturii, artelor şi ştiinţei; din mass-media, pentru câştigarea cărora, atât U.R.S.S. cât şi S.U.A., au subvenţionat programe complexe pe termen scurt, mediu şi lung.

Războiul psihologic, dublat de cel economic, purtat o jumătate de secol între cele două supraputeri, a avut conotaţii mondiale, pe noi interesându-ne mai ales Europa, teatrul principal de operaţiuni în care a fost implicată România.

A face o sinteză a războiului atipic dintre U.R.S.S. şi occident înseamnă a scrie un serial palpitant în câteva volume, în care rolurile principale le joacă serviciile secrete, sindicatele, partidele comuniste, social-democratice şi puzderia de ligi şi asociaţii culturale, de tineret sau umanitare. Serial cu nimic mai puţin spectaculos decât cele dedicate celui de al doilea război mondial. Mă refuz tentaţiei de a deschide paranteze cum ar fi aceea C.I.A.–Ramadier–Leon Blum în Franţa, prin care socialiştii au scos din joc Partidul Comunist Francez, conform afirmaţiei lui Leon Blum făcută lui Truman în 1946: *„Socialismul poate fi cel mai bun zid de apărare împotriva comunismului în Europa."* (90). Sau implicarea supraguvernului S.U.A., **Council on Foreign Relations**, prin megafirmele şi megastructurile care-i aparţineau în creditarea lumii capitaliste, în lupta împotriva comunismului. Sau moartea suspectă a lui Andrei Jdanov, în vara anului 1948, inspiratorul PLANULUI M, care prevedea declanşarea unei crize politice, economice şi sociale în zonele de ocupaţie aliate din Germania Federală. Sau succesele de neimaginat ale şefului

spionajului vest-german, generalul Reinhard Gehlen, căruia E.H. Kookridge i-a dedicat volumul REINHARD GEHLEN, SPIONUL SECOLULUI, apărut la **Fayard,** în 1975, şef de spionaj care avea agenţi în Consiliul de apărare a lui Stalin şi în **Politbiro**, ca generalul Vladimir Miniţki, sau generalul Piotr Travin, „eroi ai Uniunii Sovietice", sau generalul Vasili Scriabin, nepot al lui Molotov. Sau punerea în lucrare de către agentul Frank Lindsey a celor 4 700 000 dolari aici în Est, buget care, în 1952, a săltat la 82 milioane; sau în contrapartidă reanimarea **Orchestrei Roşii** de către sovietici, sau operaţiunile din cadrul organizaţiei **Odra,** conduse de coloneii sovietici Tulpanov şi Vajiridjani; sau cei 50 000 dolari care au reanimat, la Bruxelles, Amsterdam, Copenhaga, Oslo, Londra, sindicatele neocomuniste prin evreii refugiaţi în S.U.A. şi reveniţi în Europa ca Meyer Bernstein, instalat la Düsseldorf, sau Max Brauer, devenit german şi membru al partidului social-democrat instalat la Hamburg, sau cunoscutul Willy Frahm, zis Willy Brandt, fost cadru al Kominternului prin 1930, care a prezentat excelent mariajul dolar-social democraţie. În toată această uriaşă plasă de păianjen în care cele două superputeri au ţesut globul este nevoie de o selecţie riguroasă, de o sinteză, care să ofere cititorului, măcar schematic, un punct de vedere asupra factorilor de influenţă externi care au operat aproape o jumătate de veac asupra conştiinţei româneşti, tulburând-o, destabilizând-o, îndepărtând-o de reperele ei constitutive, haotizând-o, rezultatele făcându-se vizibile după lovitura de stat din 1989, când poporul român s-a lăsat cotropit de invazia occidentală fără nici o reacţie unitară şi responsabilă.

UNELE FORŢE ATIPICE ALE SUPRAPUTERILOR ANGAJATE ÎN LUPTĂ.

• U.R.S.S.: **Federaţia mondială a tineretului democrat,** condusă de Alexandru Selepin, prin 1946, în 1958 devenit şef al K.G.B. Uniunea Sovietică cheltuieşte, în acel timp, 250 milioane dolari pe an pentru acţiuni vizibile şi invizibile în Europa. Perioada postbelică până la moartea lui Stalin s-a constituit într-o ofensivă susţinută a Noii Ordini Mondiale comuniste, ofensivă folosind mijloacele economice, militare, culturale; diferite ligi,

consilii mondiale ale păcii, premii consistente acordate unor factori de influenţă ca scriitorii; ofensivă căreia S.U.A. i-a opus o contraofensivă constituind pandantul organizaţiilor iniţiate şi subvenţionate de U.R.S.S. Aşa s-au născut: **Consiliul contra agresiunii comuniste, Consiliul pentru libertatea culturii, Prietenii libertăţii popoarelor din Rusia, Comitetul pentru o Asie liberă.** Dulles şi Frank Wisner, şef al Biroului de coordonare politică, ţinând de CIA, obţin sprijinul generalului Einsenhower, care nu mai era şeful de stat major al armatei americane, ci preşedinte al universităţii **Columbia**, pentru a crea un **Comitet pentru Europa liberă**, întrunind pe cei mai bogaţi industriaşi şi bancheri.

• S.U.A. şi când scriu S.U.A. înţeleg supraguvernul ei permanent care mânuieşte de un veac preşedinţi, Congres, Departament de stat şi restul administraţiei şi-a stabilit priorităţile pe două din aceste organizaţii: **Comitetul pentru Europa liberă** şi **Comitetul pentru libertatea culturii.**

Comitetul pentru Europa liberă: celebrul anticomunist Allen Dulles a fost numit vicepreşedinte. Majoritatea conducerii era alcătuită din membrii supraguvernului, **Council on Foreign Relations**, ca directorul executiv Thomas W. Braden, legat de C.I.A., sau Frank Altschul, trezorier, fost director şi mare acţionar la banca **Lazard;** C.D. Jackson de la trustul de presă LUCE, de care aparţineau TIME, LIFE, FORTUNE; Henry Ford II, conducătorii firmelor **I.B.M.; General Motors, General Electric, Westinghouse; Chrysler; United Food, Esso-Standard** şi alte creaţii ale grupului Rockefeller.

Aici subliniez paradoxul cinic al politicilor suprastatului iudeo-financiar care a finanţat substanţial naţional-socialismul lui Hitler în paralel cu iudeo-bolşevismul leninisto-troţkist, asociindu-şi-l pe acesta împotriva lui Hitler, care jurase moartea plutocraţiei iudaice şi, după distrugerea celui de al treilea Reich, a intrat în luptă cu pupilul iubit şi fostul aliat, care întorsese spatele cosmopolitismului fabiano-iudaic pentru a construi un comunism al naţiunilor.

Congresul pentru libertatea culturii este replica perfidă la monomorfismul acesteia impus de Moscova în spaţiul european gestionat prin bunăvoinţa francmasonului paranoic, F.D. Roosevelt.

Replică perfidă pentru că, sub masca culturii, ascundea de fapt dictatul unui alt monomorfism, cel al decadenţei şi al distrugerii culturilor naţionale, cum se va vedea în România după lovitura de stat din 1989. C.I.A. şi organizaţiile care-o acoperă îşi îndreaptă subsidiile spre acest organ de luptă anticomunist, mizând pe cultură ca pe una din cele mai influente arme psihologice. **Congresul** ia naştere în iunie 1950, fiind pregătit minuţios încă din 1948. Întruneşte nume prestigioase ale culturii occidentale ca: Benedetto Croce, Karl Jaspers, Salvador de Madariaga, Jacques Maritain, Bertrand Russell, Denis de Rougement; mai târziu aliniindu-se André Malraux, Arthur Koestler, Ignazio Silone.

Lucrarea C.I.A. este genială. Majoritatea numelor din acest **Congres al libertăţii culturii,** aparţine stângii de care a fost legată în războiul civil din Spania, cu toate că a ştiut de crimele săvârşite de comisarii sovietici, veniţi în Brigăzile internaţionale, împotriva tovarăşilor acuzaţi de deviaţionism, troţkism, şi alte isme, despre care Walter Roman-Neulander nu suflă o vorbă în cartea sa SUB CERUL SPANIEI – **Cavalerii speranţei (Amintiri),** apărută, în 1972, la Editura Militară. Această majoritate fiind de o stângă incertă, oricum antisovietică, orienta opinia europeană spre fabianism, excluzând din start oameni de cultură, grupări, partide, reviste şi ziare de factură naţionalistă, deschizând pârtii în opinia publică, cu sau fără voie, pentru conceptele, lozincile şi programele Noii Ordini Mondiale iudeo-fabianiste. De aici bătăliile crâncene dintre presa comunistă europeană şi presa acestui **Congres** sau afiliată lui ca: PREUVES (Paris), ENCOUNTER (Londra); CUADERNOS (Madrid); FORUM (Viena); DER MONAT şi KONTAKTE (Germania Federală); SYNPESES (Bruxelles); FREEDOM FIRST (Bombay); C.C.F. NEWS (Tokyo). Menţionez harul de activist şi combatant al lui André Malraux, ministru de stat însărcinat cu afaceri culturale din 1959 al generalului de Gaulle, căruia nu i-a fost greu să atragă pe orbita organizaţiei, dirijată din umbră de **Council on Foreign Relations,** gauliştii de stânga şi revista lui Claude Mauriac, LIBERTÉ DE L'ESPRIT.

Este una din armele bine camuflate ale războiului psihologic, căruia i-au căzut victime destui intelectuali români ostili

dictatului monomorfist şi desnaţionalizant al iudeo-kominterniştilor, care, sub antisemitismul stalinist de mai târziu, au schimbat ideologia, devenind brusc din comisari ai proletcultismului şi realismului-socialist, agenţi cosmopolitizanţi ai iudeo-fabianismului capitalist, cum se va vedea la momentul potrivit.

Undele radiofonice constituie arma principală a destabilizării în războiul atipic dintre cele două superputeri, cu efect notabil la nivel social larg în România dictatului de opinie şi a informării unilaterale. Nu este lipsit de interes să ştim cum s-a materializat ideea războiului psihologic pe calea undelor în condiţiile declanşării Războiului Rece. Ne amintim că Berlinul de vest, aflat în zona de ocupaţie sovietică, dar cu un sector repartizat anglo-franco-americanilor, a fost blocat total de sovietici în 1948, rămânând fără hrană, cărbune, electricitate. Generalul Lucius D. Clay, guvernatorul bizonei americane organizează, în patru zile, celebrul pod aerian, care, vreme de 327 zile, aprovizionează Berlinul de Vest cu toate cele necesare vieţii zilnice. Radicalizat, generalul are ideea de a angaja un război al undelor împotriva sovieticilor şi est-germanilor. Îl consultă pe mai sus numitul Frank Wisner, sugerându-i crearea unui alt post de radio în afara **Vocii Americii**, care, folosind transfugii din Est, să emită în toate limbile popoarelor ocupate de ruşi. Frank Wisner îşi însuşeşte sugestia generalului Clay, o supune discuţiei în **Comitetul american pentru o Europă liberă**, care alocă pe loc 10 milioane de dolari pentru postul de radio nou creat: EUROPA LIBERĂ. În doi ani postul beneficiază de 28 emiţătoare, care transmit programe alcătuite după toate canoanele artei dezinformării, intoxicării şi destabilizării psihologice în 12 limbi ale Estului. Se instalează relee în Spania, Portugalia, Turcia, Grecia, Iran, Arabia Saudită şi Formosa (azi Taiwan), pentru a acoperi Caucazul, Siberia, republicile islamice din sudul U.R.S.S.-ului, Mongolia şi China. Se pune în funcţiune RADIO-LIBERTATEA, specializat în emisiuni în limba rusă şi în limbile popoarelor din U.R.S.S.

Strecurând în emisiunile destabilizatoare şi ştiri din interiorul lagărului socialist, parţial necontrafăcute, asaltul pe calea undelor obligă U.R.S.S. şi ţările satelizate de Roosevelt şi Churchill să ia contramăsuri. În loc să remedieze cauzele care au generat

criza sistemului Europa de Est, Rusia europeană şi cea asiatică sunt înţesate cu 3 000 de posturi de bruiaj. Tot în contrapartidă, posturi de radio ruseşti şi din ţările satelizate trec de la 533 ore/emisie pe săptămână cu destinaţie Vest, în 1950, la 3 500 ore/săptămână în 1970. În replică, posturile controlate de C.I.A. ridică la 3 400 orele de emisie, în care, pe lângă ştiri oficiale culese din presa estică, strecoară ştiri ale agenţilor secreţi, care devin pâinea zilnică a bârfelor, a colportărilor, a agenţilor de influenţă interni.

2

Războiul rece este dominat de rămăşiţele concepţiei lui Roosevelt despre coexistenţa complementară a capitalismului monopolist de tip fabian cu comunismul destalinizat, cu componenta imperialistă anulată, staţionar în spaţiul negociat în timpul războiului. Aici se face o precizare de maximă importanţă pentru România. Agenţii kominternişti de influenţă din spaţiul dominat de sovietici folosiţi în chip de comisari politici şi călăi ai naţiunilor subjugate, au fost în proporţie de 90% evrei. Alcătuind o suprastructură internaţionalistă a aşa-zisului lagăr socialist, suprastructură care deţinea puterea politică în statele lagărului, care acaparase conducerea instituţiilor, dominând în mod absolut cultura, mass-media şi învăţământul, cu scopul programat de a anula valorile naţionalului şi a le înlocui cu aberaţiile internaţionaliste. Când Stalin a început să deparaziteze uriaşul aparat de stat sovietic de evreimea kominternistă, aceasta a trecut cu arme şi bagaje de partea iudeo-fabianismului capitalist, devenind din torţionară bolşevică, din etnocidă culturală şi stegară ideologică comunistă principalul agent de influenţă al capitalismului monopolist în lagărul socialist. Această schimbare la faţă perfidă a făcut din evreimea, până atunci comunistă fanatică, elementul de subversiune al socialismului şi suportul aşa-ziselor revoluţii de catifea din ţările estului european; în România foştii kominternişti evrei repetând etnocidul anilor de glorie kominternistă iudaică 1944–1960.

Sunt obligat să pun la dispoziţia cititorului român, supus 45 de ani unei interdicţii informaţionale, dirijată în primele trei decenii postbelice de iudeo-kominterniştii stăpâni pe instituţiile de resort, câteva date care să-i explice antecedentele loviturii de stat din 1989 şi continuitatea neîntreruptă a acţiunilor care au condus la victoria parţială a iudeo-fabianismului repurtată în Războiul Rece.

• 1947, 22 februarie. Reuniunea în Statele Unite a şase organizaţii politico-economice sub influenţa ideologică a fabianului Clarence Streit, care, încă din 1930, preconizase acel **Union now,** adică o lume unică anglo-americană în care să fuzioneze Statele Unite, Marea Britanie şi Commonwealth-ul, **Union new** devenit motorul unui guvern mondial, cu scopul de a aboli statele naţionale prin intermediul interdependenţelor economice, ţesătură care să cuprindă şi imperiul sovietic. Iată cine s-a grupat în jurul ideologului Clarence Strait: Albert Einstein, Norman Cousins, din vechea gardă fabiano-roosveltiană şi wilsoniană, utopiştii New-Age-ului, bancherul J.P. Warburg (ne amintim că banca Warburg a finanţat copios lovitura iudeo-bolşevică din Rusia), Thomas K. Finletter şi din partea serviciilor speciale, Cord Meyer, unul din principalii programatori ai C.I.A. în lupta anticomunistă, pacifist şi internaţionalist cu o biografie care-l explică parţial. Bogat, pierde un ochi într-o luptă corp la corp cu japonezii în asaltul insulei Guam, fratele geamăn îi este ucis la Okinawa, fondează împreună cu Charles Bolte (vicepreşedinte al Fundaţiei Carnegie pentru pace între 1966-1971) şi el rănit de război; **Comitetul foştilor combatanţi americani,** opozant al asociaţiei oficiale a veteranilor de război, pe care-o acuză de a fi naţională şi conservatoare. Devine un apostol al **Uniunii federale mondiale** şi al grupului **Americanii uniţi pentru un guvernământ mondial.** Asta nu-l împiedică pe Cord Meyer să deschidă o campanie împotriva anticomuniştilor care, zicea el, înăbuşă principiile democratice ale politicii externe americane. Este adeptul interpenetrării celor două lumi: a Estului socialist şi a Vestului capitalist. În 1949 scrie: PLEDOARIE PENTRU UN GUVERNĂMÂNT MONDIAL, în care acuză Kremlinul „actual" (deci avea în vedere şi un alt Kremlin în viitor) că se opune ideii. Când

izbucnește războiuul din Coreea, prin Allen Dulles devine secundul lui Thomas Braden, șeful grupului de Operații secrete al C.I.A.

Cercetători obiectivi ai culiselor americane susțin că mondialiștii de structura lui Cord Meyer, subordonați supraguvernului S.U.A., **Council on Foreign Relations,** au creat o C.I.A. paralelă, care nu avea nimic comun cu interesul național american sau cu securitatea europeană, urmărind cu tenacitate doar înfăptuirea Noii Ordini Mondiale.

S-a văzut că acțiunile subterane ale C.I.A. conjugate cu războiul economic și psihologic au dus la acea schimbare de la Kremlin, preconizată de Cord Meyer, care a prilejuit mondialiștilor americani să-și impună dominația parțială asupra unei bune părți din planetă cu toate că, teoretic, voiau să păstreze Uniunea Sovietică, dând Războiului Rece o turnură ciudată, explicată limpede de specialistul C.I.A. în probleme sovietice, Joseph E. Wheelan, care a declarat, prin 1972, că emisiunile postului **Radio Libertatea**, destinate spațiului sovietic nu sunt arme ale Războiului Rece, dar că, acceptând instituțiile sovietice, încearcă doar să le ajute spre o evoluție democratică și pacifică.

Din tot acest amalgam de informații, astronomic departe de volumul copleșitor al acțiunilor și contradicțiunilor celor două superputeri angajate în Războiul Rece, acțiuni vizibile și invizibile, desprind următoarele concluzii:

a) factorul determinant al procomunismului sovietic s-a constituit din marea finanță suprastatală evreiască.

b) factorul determinant al opoziției la tipul de comunism național stalinist s-a constituit din marea finanță suprastatală evreiască, la care s-a raliat evreimea din U.R.S.S. și țările satelizate, instalată în posturile de decizie politică, economică și culturală din sistemul comunist.

c) Factorii de decizie politică din S.U.A., aflați sub controlul supraguvernului iudeo-financiar, au blocat acțiunile forte anticomuniste ale C.I.A. și ale armatei americane, șefii acestora care au dovedit prea mult zel anticomunist fiind scoși din funcții și marginalizați: cazul șefului C.I.A. – Allen Dulles, pentru războiul secret purtat în Europa; al generalului erou național, Mac Arthur, pentru felul victorios în care a dus războiul în Coreea;

tot aceşti factori politici făcând să eşueze debarcarea comandourilor anticomuniste în Golful Porcilor din Cuba.

Lozinca politică sub care **Council on Foreign Relations** a dus Războiul Rece, constituită în doctrină a fost: **Să nu pierdem, dar nici să nu câştigăm războiul împotriva comuniştilor,** lozincă şi doctrină exprimate public de specialistul C.I.A. în problemele sovietice, Joseph E. Wheelan, citat mai sus. Voi dedica un capitol acestei doctrine care a costat poporul american 34 000 de morţi în Coreea, peste 50 000 în Vietnam, sume fabuloase stoarse din veniturile populaţiei, zeci de mii de drame şi tragedii individuale sau familiale.

Acestei duplicităţi iudaice cinice i-au căzut victime destui români deştăraţi, mai ales oameni de cultură; după cum i-a căzut victimă ţara însăşi neguţată la Malta între cele două supraputeri, aşa cum a fost neguţată la Teheran, Yalta şi Moscova, moment istoric în care Gorbaciov, trădătorul patriei sale, intrigant fără resurse, politician fără vocaţie făcut de echipa iudeo-kominternistă rusească rămasă în „adormire"; internaţionalist îngust urând emanciparea naţională a României, a jurat moartea acesteia printr-o dezmembrare în care Transilvania era dăruită Ungariei; Moldova până-n Carpaţi, Rusiei; Dobrogea, bulgarilor; rămânând românilor, pentru consolare, Muntenia şi Oltenia.

Am schiţat două din cele trei puncte de vedere sub specia cărora apreciez evoluţiile mondiale, continentale şi regionale care au afectat direct sau indirect România după cel de al doilea război mondial, conducând la ocupaţia militară sovietică sub protecţia căreia s-au instalat comandourile dirigente iudeo-bolşevice, autoare ale genocidului exercitat asupra păturilor conducătoare româneşti din politică, economie, armată, biserică şi învăţământ, deci din instituţiile fundamentale ale statului şi al holocaustului culturii naţionale.

Primul punct de vedere a fost cel al marii finanţe suprastatale evreieşti.

Al doilea punct de vedere al analizei a fost cel în care s-au schiţat câţiva factori externi de influenţă intraţi în ecuaţia Războiului Rece şi a dezvoltării socialiste a României postbelice, cu mai multă sau mai puţină greutate.

Al treilea punct de vedere se constituie din factorii interni de influenţă, care au avut rol determinant în evoluţia României postbelice la nivel relaţional, de suprafaţă, fără să afecteze fibra istorică a poporului, obişnuit de secole cu ocupaţii străine, cărora le-a răspuns cu o pluralitate de reacţii organice, constituite într-o armură impenetrabilă, la adăpostul căreia şi-a dezvoltat harurile etnice caracteristice, respingând sau asimilând, după caz, influenţele străine, păstrându-se în el însuşi, în istoricitatea lui legică, mereu în concordanţă activă cu legităţile generale ale istoriei şi în interdependenţă creatoare şi originală cu acestea.

3

Există în pătura noastră intelectuală, la mulţi dintre creatorii de cultură, un fel de disperare dezarmantă în faţa evenimentului istoric crâncen, cum a fost ocupaţia militară sovietică, pe care s-a grefat ocupaţia iudeo-kominternistă, autoare a etnocidului şi a holocaustului cultural. Sau cum este în prezent ocupaţia politică, economică şi culturală iudeo-financiară, promotoare a federalizării prin intermediul rămăşiţelor iudeo-kominterniste reanimate după lovitura de stat din decembrie 1989, sprijinite de agenţi autohtoni cumpăraţi, inconştienţi sau pur şi simplu trădători din vocaţie. Disperare în compoziţia căreia intră o mulţime de factori subiectivi, de la cei genetici la cei psihofizici, de la mediul familial la sursele formaţiei intelectuale şi altă mulţime de factori obiectivi începând cu impactul societăţii cu individul şi determinările acestui impact în destinul acestuia şi neterminând cu circumstanţele favorabile sau nefavorabile realizării vocaţiei creatoare, cu drame sociale sau individuale şi ecoul lor în conştiinţa creatorului. Autorul nu are o formaţie filozofică; de altfel puţin folositoare în lupta socială strânsă cu inamicii mortali ai ţării sale şi ai poporului căruia îi aparţine organic. Se sprijină în aprecierea stărilor de fapt prin care trece ţara lui pe două atitudini interdependente şi complementare: o atitudine militară, de combatant şi una de apreciere globală a istoriei românilor. Ambele atitudini, indiferent de dramele lui personale, de încercarea mai

veche sau mai nouă a culturnicilor iudeo-kominterniști de a-l sorti morții civice, îi infuzează un optimism viguros. L-aș numi fără reticență, un optimism istoric la adresa României.

Atitudinea militară presupune edificarea unei strategii pe termen lung, pe o direcție eminamente ofensivă, în contradicție totală cu tradiția neghioabă a rezistenței pasive și a defensivei, dublată de tactici pe termene scurte și medii, în funcție de momentele social-politice favorabile sau nefavorabile, conform celei mai elementare instrucții infanteristice: salt înainte în pauzele de foc ale inamicului, însușite cu evlavie de fostul pilot de vânătoare, prin regulamente și structură, ofensiv.

Atitudinea izvorâtă din aprecierea globală a istoriei românilor este optimistă din motivul binecuvântat că românii au trecut pe părți organice ale poporului (ardeleni, bănățeni, munteni, moldoveni) prin ocupații străine pe perioade de veacuri, fără ca aceste ocupații să-i asimileze. Să-i deznaționalizeze. Cu toate că ocupanții au făcut imposibilul spre a-și atinge scopul. Dimpotrivă. Ocupațiile i-au esențializat în românitatea lor fundamentală.

Sub această perspectivă văd jugul ocupației militare sovietice, holocaustul culturii române și etnocidul practicate de comandourile iudeo-kominterniste din perioada dominației lor sub protecția și cu intenția sistemului sovietic de ocupație. Ca și actuala ocupație a Noii Ordini Mondiale iudeo-fabianiste.

4
TERMENII ECONOMICI AI OCUPAȚIEI MILITARE SOVIETICE.

De la început precizez trei puncte de vedere limpezi, care nu suportă nici echivocul, nici trimiteri aluzive, nici slalomul conjunctural sau oportunist, după cum nu suportă mai ales tăcerea lașă sau complice.

1. Istoriografia anilor 1944–1989 a trecut sub tăcere clauzele Convenției de armistițiu semnată la Moscova în 12 septembrie 1944. Convenție de armistițiu având clauze economice astfel formulate încât să satisfacă integral prevederile documentului

CONDIŢII PREVĂZUTE DE GUVERNELE REGATULUI-UNIT, STATELOR UNITE ŞI U.R.S.S. A FI IMPUSE ROMÂNIEI ÎN MOMENTUL CAPITULĂRII NECONDIŢIONATE, elaborat de Departamentul de Stat al S.U.A., la 13 ianuarie 1944, reprodus în întregime în acest volum, ceea ce demonstrează complicitatea S.U.A. şi a Marii Britanii la jaful României de către ocupant.

Istorici, publicişti şi analişti post-decembrişti ignoră, din neştiinţă sau deliberat, să pună în legătură obligatorie Convenţia de armistiţiu cu mai sus pomenitul document revelator al Departamentului de stat, elaborat cu şapte luni înainte de semnarea Convenţiei româno-sovietice la Moscova; document care lasă la latitudinea ocupantului de a cere României când vrea şi cât vrea, de la servicii la întreţinerea armatei de ocupaţie, de la bunuri de toate felurile la flotă, material rulant al căilor ferate, subzistenţe, proprietăţi, produse industriale şi de larg consum, vite, cai, fructe, cu un cuvânt tot ce putea produce economia românească în acea vreme.

Aici se semnalează cinismul complicilor occidentali la jaful practicat de aliatul lor sovietic, când plâng cu lacrimi de crocodil pe umărul României secătuite, fie în presă, fie în emisiunile de mai târziu ale postului de radio EUROPA LIBERĂ. Exemplară în acest sens este diversiunea făcută ori din neştiinţă, ori programată, semnată de corespondentul gazetei CHRISTIAN SCIENCE MONITOR în România timpului, Reuben H. Markam, care pune în pagină exploatarea cumplită a resurselor ţării şi a locuitorilor ei, începând de la jaful soldăţesc individual sau în grup şi neterminând cu cel oficial vizând rezervele valutare ale Băncii Naţionale. Fără ca autorul să se întrebe care este partea de vină a ţării sale în afacere, Reuben H. Markam va publica, la Boston, în 1949, volumul ROMÂNIA SUB JUGUL SOVIETIC, înscriindu-se ca publicist angajat în Războiul Rece.

2. Vehemenţii contestatari ai regimului socialist-totalitar care uită cu desăvârşire perioada etnocidului şi holocaustului cultural din anii 1944–1960, crime antinaţionale cu bătaie lungă, vizând dezintegrarea poporului român şi care pedalează pe ultimii 25 de ani, când regimul s-a distanţat de Moscova, valahizându-se;

omit să analizeze rolul comandourilor iudeo-kominterniste în subjugarea României, în transformarea ei în lagăr concentraţionar, în instalarea teroarei, în asumarea rolului de anchetatori torţionari, şefi de puşcării sadici şi criminali, în beneficiari iliciţi ai operaţiunilor de import-export, în comisari ideologici, asasini de cultură românească, în ocupanţi ai instituţiilor de toate gradele politice şi administrative, în stăpâni absoluţi ai mass-media. Cei care se mai încumetă să facă aluzie la aceste comandouri criminale, cu rol nefast în perioada postbelică, în loc să-i numească pe bandiţi cu numele lor, spre a fi identificaţi şi culpabilizaţi fiecare pe măsura ororilor săvârşite, îi numesc cu pseudonimele sau cu numele schimbate şi românizate, uneori, ca Ov.S. Crohmălniceanu, de pildă, sau mimând descendenţe eminente din cultura şi istoria naţională.

Acolo unde găsesc numele de origine, de care nu ştiu de ce s-au lepădat posesorii lor, le transcriu spre ştiinţa celor care lesne pot fi amăgiţi de un Teoharie Georgescu, şef de bandă criminală travestit în ministru de Interne al României, la botezul special numindu-se Burăh Tescovici. O fac nu din ostilitate faţă de evreime în general. O fac în numele adevărului tragic. În numele sutelor de mii de români martirizaţi. În numele culturii naţionale batjocorite. În numele marilor ei personalităţi hulite, în viaţă fiind sau în posteritate. În numele ofiţerimii celui de al doilea război mondial, glorioasă, zvârlită în temniţă de acest Burăh Tescovici sau de Ioska Broitman, zis Iosif Chişinevschi, sau de şefa lor, sinistra Ana Rabinovici-Pauker, nişte nimeni absoluţi în raport cu România, unelte mizere ale ocupaţiei militare sovietice.

A-i camufla mereu sub nenorocitele lor pseudonime, înseamnă a-i înfia. Înseamnă a nu le da numai cetăţenia română. Înseamnă a-i asimila poporului român. A-i conferi acestuia atribute de cinism şi bestialitate, în general străine de el. Înseamnă a-i încorpora istoriei. Ori şleahta de paşaportari, alcătuită în comandouri de ocupaţie sub pulpana armatei sovietice, a fost, este şi va fi permanent străină de interesele ţării a cărei pâine o mănâncă, schimbându-şi masca conjuncturală în funcţie de comanda primită de la Sanhedrin: atunci masca crâncenă a bolşevismului, astăzi masca perfidă a federalismului Noii Ordini iudeo-fabiene.

A poza mereu în victimele acestei bande de arnăuţi de frica etichetelor, în care s-a specializat să le lipească pe fruntea gazdelor ospitaliere până la prostie şi tembelism, înseamnă înaltă trădare. Înseamnă mentalitate de slugă. Înseamnă iresponsabilitate.

Între 1944–1960 comandourile iudeo-kominterniste neaoşizate prin pseudonime, au dispus, direct sau indirect, prin autohtoni cumpăraţi fie prin simbrii, fie prin soţii evreice, de destinele a milioane de români, încercând să le anuleze memoria naţională şi să le transforme ţara într-o **Judenland**, gubernie a U.R.S.S.-ului, în care ei, pseudonimele, să se constituie în pătura conducătoare, iar românii să fie înnobilaţi cu titlul de *poporul muncitor.*

3. Sunt obligat să repet că, la Moscova, în 12 septembrie 1944, Convenţia de armistiţiu mai mult de tip capitulare necondiţionată, cum o recunoaşte în notele sale zilnice camaradul de promoţie trădător al Mareşalului, şeful militar al camarilei de la Palat, generalul Sănătescu, prim-ministru după lovitura de stat. Citez: *„În Consiliul de miniştri am luat în discuţie articol cu articol din armistiţiu... aş zice că unele condiţii ar putea figura într-o capitulare necondiţionată...“* a fost semnată de reprezentanţii Guvernului regal român şi al Armatei regale române şi că, până în 6 martie 1945, Guvernul regal român a supralicitat cererile ocupantului sovietic, spoliind resursele ţării şi ale poporului, în speranţa absurdă că acesta nu va încerca să schimbe regimul falimentar socio-politic de tip monarhie constituţională.

LA OBIECT. Despăgubirile de război au fost fixate de sovietici la suma uriaşă de 300 000 000 dolari, plătibilă în 6 luni. Acesteia i se adaugă întreţinerea trupelor de ocupaţie, soldele cadrelor militare sovietice, şi, conform documentelor imaginate de Departamentul de Stat, preluate şi ajustate de sovietici, România trebuie să răspundă prompt oricărei solicitări a Înaltului Comandament Aliat, adică sovietic. Convenţia de armistiţiu a fost doar un eufemism. Regele, camarila şi guvernul de după 23 August 1944 au predat ţara ruşilor, care au exercitat prerogativele unei armate de ocupaţie în urma unei capitulări necondiţionate, cu toate că teritoriul naţional a fost eliberat de armata naţională şi două Armate române luptau împotriva Ungariei şi Germaniei, România ocupând ca forţă militară pe front locul al

patrulea după U.R.S.S., S.U.A. şi Marea Britanie, înaintea Franţei şi a restului coaliţiei occidentale. Efectivele angajate de România împotriva Ungariei şi Germaniei însumau:

– 455 401 militari din trupele de uscat: infanterie, vânători de munte, cavalerie, artilerie, pionieri, geniu.

– 73 667 militari din aeronautică.

– 9 468 militari din marină.

Armata română a pierdut 169 822 de militari astfel:

– 21 035 morţi.

– 90 433 răniţi.

– 58 443 dispăruţi.

În luptă armata română a făcut 117 798 prizonieri, inamicul lăsând în teren 18 731 de morţi. Au fost doborâte sau distruse la sol 101 avioane şi s-au capturat şi scufundat 498 de nave maritime şi fluviale. Efortul de război s-a concretizat în scoaterea din luptă a 15 divizii inamice.

Efortului de pe front i s-a adăugat efortul economic. Începând de la transporturi, telecomunicaţii, aprovizionări cu hrană şi muniţie a frontului, şi neterminând cu hrănirea, echiparea şi subvenţionarea armatei de ocupaţie.

• În septembrie 1944 căile ferate române dispuneau de 52 614 vagoane şi de 2 377 locomotive. Triaje, gări, poduri şi viaducte fuseseră distruse sau avariate de bombardamentele aeriene americane şi britanice, de luptele din Moldova şi de armatele germano-maghiare în retragere. Întreaga reţea de căi ferate şi parcul de vagoane au stat la dispoziţia Înaltului Comandament Aliat, adică exclusiv sovietic, care le-a folosit în proporţie de 63%.

• Între 12 septembrie 1944–23 februarie 1945 au circulat 53 819 trenuri din care 50 526 au fost destinate frontului.

Cele 3 293 trenuri care au circulat în ţară pentru aprovizionarea populaţiei, readucerea utilajelor industriale de la locurile de dispersare la uzinele şi fabricile cărora le aparţineau, transportul instituţiilor dispersate, reînchegarea fluxului vital în Moldova şi Transilvania, au fost şi insuficiente şi suprasolicitate. La cererea ocupantului s-au modificat la ecartament larg liniile Iaşi–Ploieşti şi Cernăuţi–Focşani.

• Reţeaua telefonică şi telegrafică a ţării însuma 20 000 km, fiind folosită în proporţie de 70% de către comandamentele sovietice.

• Din 939 km conducte petroliere, 845 au fost folosiţi de sovietici.

• În decembrie 1944, prin efortul muncitorimii, s-a repus în stare de funcţiune o bună parte din industria petrolieră distrusă de bombardamentele americane, producţia ridicându-se la 400 000 tone ţiţei prelucrat. Din cele 3 200 000 tone ţiţei extras între septembrie 1944–iunie 1945 s-au livrat către U.R.S.S., 71,9% adică 2 300 000 tone, din care 532 000 tone în contul articolului 10 din Convenţie şi 1 800 000 tone în contul articolului 11; românilor rămânându-le numai 28,1%, grosul mergând pentru nevoile armatei de pe front şi din interior.

• Efortul alimentar al României a fost suplimentat pentru a întreţine trupele Frontului 2 ucrainean şi, parţial, pe ale Frontului 3 ucrainean, în expresie numerică: 1 354 981 oameni.

• Articolul 11 din Convenţia de armistiţiu referitor la plata despăgubirilor de război, ajustat printr-o nouă Convenţie încheiată la 16 ianuarie 1945 cu Guvernul regal român, a prevăzut ca, în contul despăgubirilor, să se livreze U.R.S.S.-ului: produse petroliere, cereale, vite, material lemnos, cai, locomotive, instalaţii industriale, vase maritime şi fluviale, în valoare de 37 320 475 dolari. Guvernul a supralicitat obligaţia, livrând până la 1 iulie 1945 (la 6 martie a fost impus şi de sus în jos, dar şi invers, guvernul dr. Petru Groza) un plus în valoare de 8 980 057 dolari.

Aici este nevoie de o paranteză. Autorul a trăit epoca, la 10 mai 1945 punând pe mânecă tresa de sublocotenent aviator. A reflectat-o în volumul MĂRTURII–MĂRTURISIRI, terminat în 1998, care îmbătrâneşte în sertar, fiind cu totul incomod. Bună parte din sătenii Berzoviei, comuna copilăriri şi a adolescenţei, săraci fiind, făceau naveta la Reşiţa, ca muncitori. Prin ei şi mai târziu prin constructorii de nave a aflat cum erau recepţionate de specialiştii sovietici splendidele locomotive reşiţene, apoi navele din şantierele dunărene. Se aplicau prin dictat atâtea penalizări pentru mici defecte reale sau imaginare, încât valoarea produsului scădea vertiginos, fiind livrat mult sub preţul de cost. De

atunci a început războiul „cotelor obligatorii" din produse agro-alimentare dezlănțuit împotriva țărănimii, război finalizat prin cooperativizarea silită, făcută contra cronometru și acea epocă fiind proiectată literar în romanul fluviu BIOGRAFIE DE RĂZBOI; BIOGRAFII DE PACE, din care-au apărut șapte volume, volumul 8 făcând la sertar un stagiu de 11 ani până la data când aștern aceste rânduri. Se încheie paranteza.

• Între 12 septembrie 1944–31 martie 1947, pe lângă sute de repere tehnico-industriale s-au livrat rușilor 55 locomotive noi, cu ecartament larg; 342 vagoane de marfă și 323 vagoane-cisternă noi; 6 șlepuri noi, cărora li s-au adăugat: 159 locomotive cu ecartament larg din existentul parc românesc; 20 locomotive cu ecartament îngust; s-au jefuit laminoarele Reșița și nr. 14 Malaxa; s-au dat 2 nave maritime de pasageri; alte 2 fluviale de pasageri; 33 de remorchere; 29 de tancuri petroliere; 116 șlepuri; 26 de nave din flota tehnică, astfel încât flota românească a fost cvasi-desființată.

De la ciment, la geamuri, carton asfalt, azotat de amoniu, esență de oțet, sodă caustică, vaselină medicinală, medicamente, lacuri și vopsele, căruțe, prune uscate, vin, piureuri din fructe, legume, acumulatoare, telefoane, fasunguri, aparate de sudură, foi de fier, ventile, aliaje de oțel; enumerând pe sărite din catalogul plăților în produse industriale, România a fost supusă unei stoarceri sălbatice, metodă arhicunoscută a ocupațiilor rusești din cele două secole precedente.

Totul asezonat cu jaful, asasinatele, violurile făptuite de militarii sovietici în grup sau individual, de dezertori și de foștii prizonieri eliberați din lagărele din Germania, care se repatriau și care, spre pildă, la Iași, au ținut orașul sub teroare câteva zile, alarmând guvernul și lăsând impasibile autoritățile sovietice de ocupație.

Speriat de urmările loviturii de stat pe care a patronat-o, neinformat sau prost informat de diplomația trădătoare a Ministerului de Externe, căreia i se datorează în bună parte tragedia României anului 1944, precedent preluat și valorificat mai târziu de alte instituții ale statului în 1989, necoptul Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen, sfătuit incompetent de camarilă,

întocmeşte un Memoriu în care sintetizează spolierea României de către ocupantul sovietic, adresându-l nimănui altcuiva decât lui Roosevelt, autorul moral al crimei istorice. Memoriul din 24 ianuarie 1945 enumeră prestaţiile pretinse de sovietici. Însumez felul prestaţiilor şi costul lor, specificând că sumele se referă **numai** la perioada septembrie 1944–ianuarie 1945. În 5 luni România a plătit sovieticilor:

1. Plăţi directe pentru Comisia Aliată de Control (sovietică) 21 000 000 000 lei.
2. Plăţi pentru retragerea rublelor 54 624 000 000 lei.
3. Furnizări materiale întreţinere 51 000 000 000 lei.
4. Hrană şi provizii 22 000 000 000 lei.
5. Alocaţii pentru membrii Comisiei Aliate de Control, reparaţii de locuinţe (*n.n.* nu se dă numărul miliardelor).
6. Petrol, lemne de foc, cherestea 5 000 000 000 lei.
7. Cereri suplimentare 38 000 000 000 lei.

Totalul fără acele alocaţii misterioase se ridică la fabuloasa sumă de 191 624 000 000 lei în cinci luni. Este lesne de calculat la cât s-au ridicat prestaţiile până la încheierea păcii de la Paris cu România, Italia, Bulgaria, Ungaria şi Finlanda la 10 februarie 1947; pace prin care României, stoarsă economiceşte, a patra putere militară a războiului începând cu 23 august 1944, datorită căreia războiul a fost scurtat cu peste 200 de zile, cruţând Aliaţilor zeci de mii de vieţi ostăşeşti; pace strâmbă şi schiloadă demonstrând ura zăcută a Occidentului aflat la cheremul finanţelor evreieşti, pace care nu-i recunoaşte ţării calitatea de cobeligerant, cu toate urmările nefericite care au decurs din acest statut subaltern.

După prostul obicei al multor analişti, publicişti şi istorici de a trata marile probleme ale României conjunctural, politizându-le parţial, perioada 6 martie 1945, instalarea guvernului dr. Petru Groza – 30 decembrie 1947, abdicarea regelui, este anatemizată şi incriminată ca fiind perioada în care guvernul a contribuit la spolierea ţării în complicitate cu ocupantul sovietic şi că atunci s-au pus, prin fraudă şi teroare, premizele comunismului. Ne păstrăm în limita termenilor economici ai ocupaţiei sovietice, termenii militari şi cultural-spirituali făcând obiectul subcapitolelor care urmează.

În perioada respectivă, pretenţiile ocupantului şi ale guvernului sovietic au fost aceleaşi, cu toate că, la 9 mai 1945, Germania capitulase şi că, de la 29 iulie 1946, începuseră la Paris lucrările Conferinţei de pace.

• 1945, 4–13 septembrie, Moscova. Delegaţia guvernamentală condusă de dr. Petru Groza. Gh. Tătărăscu are o întrevedere cu temutul procuror A. I. Vâşinski, în care subliniază efectele dezastruoase ale secetei şi greutăţile prin care trece ţara. La întâlnirea cu Stalin, Petru Groza nu se sfieşte să ceară sistarea aprovizionării armatei sovietice din România. Întrucât caii cazacilor ronţăie mai mult decât poate furniza ţara, Stalin promite să-şi repatrieze cazacii. Până atunci consimte să se reducă cu 25% cantităţile de furaje pentru cavaleria căzăcească, iar aprovizionarea acestor unităţi cu făină să treacă în seama Uniunii Sovietice. De fapt Stalin a redus cota de aprovizionări dată de România până aproape de 75%.

Asta neînsemnând că spolierea României tratată ca ţară ocupată a încetat. Dacă asociem guvernul dr. Petru Groza procesului de spoliere prin dictatul ocupantului, atunci suntem obligaţi să-l asociem guvernului şi pe şeful de atunci al statului, regele Mihai I.

• Regele a semnat decretele prin care se transferau către U.R.S.S. pachetele de acţiuni petroliere şi bancare deţinute de germani.

• Regele a iscălit, la 31 iulie 1945, Decretul-Lege privind înfiinţarea societăţii mixte Sovieto-Română de navigaţie **Sovromtransport.** După aceleaşi criterii au funcţionat **Sovrompetrol**, la 7 iulie, **Sovromlemn**, la 14 august, **Sovromgaz, Sovromasigurare, Sovromchim, Sovromcuarţ.** Toate aceste societăţi mixte al căror capital era aproape în exclusivitate românesc, dar a căror conducere era sovietică, s-au constituit în organisme economice, prin care guvernul U.R.S.S. a controlat şi exploatat direct resursele economice ale României, bucurându-se de extrateritorialitate, fiind exceptate de la naţionalizare în 1948. Se adaugă societăţilor zise mixte de mai sus; **Sovrombank** şi **Sovrommetal,** completându-se astfel sistemul ventuzelor economice exceptate de la taxe, care-şi trimiteau produsele direct în U.R.S.S.

5
TERMENII MILITARI AI OCUPAŢIEI SOVIETICE

• 10 aprilie, 1942. Radio Londra: „... *Anglia şi America recunosc că poziţia actuală a României e rezultatul unor factori militari şi politici independenţi de voinţa ei... Ţările anglo-saxone nu concep ca România să nu-şi aducă contribuţia ei la lupta contra lui Hitler.*" (91)

• 21 martie, 1944: amiralul William D. Leahy, şeful de stat major pe lângă Comandantul suprem al armatei şi marinei S.U.A., către Cordell Hull, secretar de stat: „... *Comitetul mixt al şefilor de stat major este de părere că, din punct de vedere militar, retragerea României din Axă şi asumarea unui statut de cobeligeranţă alături de Aliaţi ar fi un eveniment care se va dovedi a fi de o importanţă cardinală în continuarea pe mai departe a războiului.*" (92).

• General de armată S.M. Stemenko, şef al Direcţiei operaţii în Marele Stat Major al armatei sovietice, în volumul LA MARELE STAT MAJOR, Editura Militară, Bucureşti, 1973: „... *La 23 August 1944 poporul român, condus de partidul Comunist Român, a răsturnat dictatura fascistă a lui Antonescu. Noul guvern al României a rupt relaţiile cu Germania hitleristă şi i-a declarat război*". Din citatul confecţionat conform dictatului ideologic, reţin doar recunoaşterea stării de război cu Germania.

• *Cobeligerant* conform DICŢIONARULUI EXPLICATIV AL LIMBII ROMÂNE, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1975: *(Ţară, stat, armată, etc) care se află în război alături de un aliat contra unui inamic comun.*

DICŢIONAR DE DREPT INTERNAŢIONAL PUBLIC, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1982: ... *Cobeligeranţa este situaţia în care se află un stat care participă la un conflict armat alături de alte state, împotriva unui inamic comun, fără a face parte din alianţă cu statele alături de care participă la război. În această situaţie se află, de regulă, statul care, la începutul ostilităţilor, luptă alături de un grup de state, iar apoi*

întoarce armele împotriva acestora. Cobeligeranţa creează efecte pe planul răspunderii internaţionale, statul cobeligerant având dreptul să ia parte, alături de celelalte state beligerante, la încheierea păcii, să devină parte contractantă la tratatul de pace şi să beneficieze de reparaţii de război.

România, care îndeplinea **de jure** şi **de facto** cu prisosinţă toate atributele cobeligeranţei dorită de toţi factorii militari ai Alianţei, a fost, după cum s-a văzut, considerată ţară care a capitulat fără condiţii, fiind tratată de sovietici cu o ocupaţie militară drastică. Motivaţia complicităţii cinice anglo-americano-sovietice stă în acordurile încheiate la Yalta, Teheran şi Moscova pe seama României.

Ipohimenii conjuncturilor profitabile aruncă în cârca delegaţiei române, care a semnat armistiţiul la Moscova, toate neîmplinirile acestuia. Cel vizat este şeful comunist al delegaţiei, Lucreţiu Pătrăşcanu. Ei nu se referă la faptul că Molotov a ascultat pe sărite argumentaţia lui Pătrăşcanu, că din partea S.U.A. a participat la dezbateri cunoscutul de noi Averell Harriman, ambasadorul la Moscova, iar din partea Marii Britanii, ambasadorul acesteia, sir Archibald Clark, care n-au scos un cuvânt atunci când Molotov şi-a dictat condiţiile şi nici nu subliniază faptul că textul Convenţiei de armistiţiu a fost pus la dispoziţia delegaţiei româneşti cu două zile înainte de semnare, discuţiile pe text durând doar şapte ore, aproape ca în cazul unei capitulări necondiţionate, Molotov şantajând delegaţia cu participarea României la războiul antisovietic. Istoricii postbelici au tratat cu discreţie sfioasă perioada tragică pentru armata română situată între 24 august 1944, orele 04,00 şi 12 septembrie 1944, data semnării armistiţiului; perioadă în care, datorită pripei, proastei organizări şi lipsei de coordonare a loviturii de stat din capitală cu cele două Armate de pe front, dispozitivul românesc s-a deschis fără a preveni comandamentele sovietice, care au întreprins acţiuni în adâncimea dispozitivelor româno-germane prin breşele create de unităţile noastre, dezarmându-le şi făcându-le prizoniere. Regele, comandantul suprem şi camarila lui au pe conştiinţă cei 130 000 de militari români aflaţi în mişcare spre interiorul ţării, unde armata lupta împotriva trupelor germane şi unde se reorganizau marile unităţi în vederea eliberării

Transilvaniei. Cu toate că Muntenia, Oltenia, Banatul, sudul Transilvaniei fuseseră curăţate de trupele germane şi sovieticii înaintau nestânjeniţi în acest areal, comunicatele lor militare frizau ridicolul, dacă n-ar fi ascuns o perfidie politică cu bătaie lungă, atunci când anunţau „eliberarea" oraşelor noastre care nu fuseseră ocupate decât în primul război mondial, culmea ridicolului şi a minciunii atingând-o comunicatul care anunţa „eliberarea" Bucureştiului.

Aici se face o paranteză. În 1974 sau 1984 nu mai ţin minte, cred că mai curând în '84, când s-au aniversat 40 de ani de la momentul 23 august 1944, delegaţia militară şi de veterani sovietică, conform obiceiului de a înscăuna minciuna în politica de stat, a adus în dar un drapel-simbol al eliberării Capitalei României de către Armata Roşie. Cum Ceauşescu nu glumea cu istoria românilor, delegaţia a fost primită protocolar, dar fără drapel...

Nu stărui asupra propunerilor şi amendamentelor făcute de Lucreţiu Pătrăşcanu la textul oneros al Convenţiei de armistiţiu, aranjat de sovietici pe structura celui redactat de Departamentul de stat. Nici asupra rolului de marionete mânuite de Molotov, jucat de ambasadorii S.U.A. şi Marii Baritanii, care n-au mişcat în front pe tot timpul discuţiilor.

Când s-a discutat statutul Armatei Române în starea de cobeligeranţă şi aliată a Armatei Roşii, Vâşinski a declarat că nu va fi pusă într-o stare de inferioritate faţă de armata sovietică, că trupele dezarmate după 24 august, orele 04,00, vor fi reînarmate, că se vor aplica condiţiuni de egalitate.

România va pune la dispoziţia frontului, minimum 12 divizii de infanterie.

Operaţiile militare ale forţelor de uscat, aer şi marină vor fi puse sub comanda generală a Înaltului Comandament Aliat (sovietic).

Delegaţia română a cerut ca, în cooperarea de luptă, forţele române să fie comandate până la eşalonul Armată de comandamentele naţionale şi să acţioneze în sectoare proprii.

De asemenea s-a cerut restituirea navelor de luptă din Flotila de Dunăre şi din Flota Mării Negre şi restituirea tuturor prizonierilor luaţi înainte de 23 august.

Partea sovietică nu a acceptat să treacă în Convenţie problematica militară, care va face obiectul unui Protocol militar. Notez că neincluderea în Convenţie a problematicii militare a fost premeditată spre a nu-i da acesteia greutatea unui armistiţiu, lăsând-o într-un vag de capitulare. Spre a accentua această trimitere la capitulare, Convenţia nu a fost semnată de reprezentanţii civili ai guvernului sovietic, ci de generalul Rodion Malinovski, comandantul Frontului 2 ucrainean, care operase pe frontul din Moldova.

O nouă manevră sovietică neloială are loc la Bucureşti, când, spre sfârşitul lui septembrie, se întruneşte comisia militară româno-sovietică pentru a redacta **Protocolul militar** în lumina discuţiilor de la Moscova. Cum condiţiile impuse de sovietici sunt umilitoare pentru Armata Română, proaspătul şef al Marelui Stat Major, generalul adjutant Gheorghe Mihail, duşman al Mareşalului şi complotist din camarilă, a avut demnitatea de a demisiona în semn de protest, fiind înlocuit cu generalul Nicolae Rădescu. **Protocolul militar** s-a semnat abia la 26 octombrie, a doua zi după ce armata eliberase Careiul, trecând în ofensivă pe teritoriul Ungariei, împreună cu sovieticii. În fapt **Protocolul militar** este un caz prin care Marele Stat Major se despoaie de atributele lui operative esenţiale, rămânând un organ administrativ pus să reorganizeze marile unităţi de pe front şi să lichideze armata din interior, socotită un pericol potenţial. **Protocolul** soma Marele Stat Major ca, până la 1 decembrie 1944, să desfiinţeze Armata a 3-a, 3 Corpuri de armată şi 14 Divizii; să demobilizeze 2 Corpuri de armată şi 2 Divizii.

Faţă de armata de ocupaţie rusească, mereu cu efective în jur de un milion de oameni, armata noastră din interior a rămas cu două comandamente de Corp de armată şi 3 Divizii cu efective de pace.

România este, începând cu 1 decembrie 1944, la discreţia absolută a ocupantului.

Începe marea dramă a corpului ofiţeresc român. După trecerea în rezervă a elitei armatei, de la general la sublocotenent, se declanşează valurile de arestări având ca motivaţie prezenţa pe frontul din Răsărit. Eroii eliberatori ai Basarabiei şi Bucovinei sunt vânaţi de organele represive, acuzaţi de crime imaginare, de

apartenenţă la SUMANELE NEGRE, ori alte organizaţii naţionaliste, sau de simplu fapt că au fost decoraţi pe front, sunt umiliţi de gardieni analfabeţi şi bestiali, ţinuţi prin închisori fără a fi judecaţi, dar sunt torturaţi, trimişi la minele de plumb, mai târziu la canal, şi în cel mai bun caz la „recalificare la munca de jos". Familia mea de colonei şi generali, veterani de la Predeal, Mărăşeşti şi Budapesta, comandanţii şi coechipierii mei din eroica Flotilă 1 de vânătoare, unii cavaleri ai Ordinului Mihai Viteazul, cu zeci de victorii aeriene pe toate fronturile, de la Stalingrad la Praga, cu redutabile avioane americane de bombardament şi vânătoare doborâte, au înfundat fie puşcăriile, fie au ajuns zilieri la salubritate; lecţia făcând parte din arsenalul psihologic al descurajării. Lecţia mi-a fost administrată cu vigoare şi mie, în calitatea de cel mai tânăr comandant de escadrilă al unităţii de aviaţie de vânătoare. Dar asta este cu totul altă poveste.

Patronând lovitura de stat din 23 august 1944, regele şi camarila lui militară n-au luat nici o măsură spre a reglementa juridic cooperarea militară cu sovieticii, drepturi şi îndatoriri reciproce, modalităţi de cooperare pe front. Am văzut că sovieticii au manevrat abil problematica militară când şi-au dictat punctul de vedere la Moscova şi au deturnat-o brutal la Bucureşti, spre a desfiinţa în bună măsură armata din interior şi a-şi subordona trupele de pe front. Spre a-şi salva tronul, capul oştirii a lăsat-o la discreţia umilitoare şi arogantă a ocupantului ilegal şi abuziv. Atât de abuziv şi arogant încât generalul-colonel Susaikov, locţiitor al Preşedintelui Comisiei Aliate de control (sovietică) îşi permitea să ţină la uşă cu orele pe generalii români care ocupau funcţia de ministru al Apărării sau alte diverse funcţii de miniştri în guvernul Sănătescu.

• 1944, 7 septembrie. Fără a informa, măcar din politeţe, guvernul României şi Marele Stat Major, comandantul Frontului 2 ucrainean, generalul Rodion Malinovski emite ordinul de subordonare a marilor unităţi ale armatei noastre armatei sovietice, fără să facă nici o precizare a modalităţilor de cooperare. Mai mult. În loc ca cele două Armate române operative să fie subordonate eşalonului superior, Frontul 2 ucrainean, ele au fost subordonate unor comandamente de acelaşi nivel, operativ. Armata 1

română, Armatei 53 sovietice şi Armata 4 română, Armatei 27 sovietice.

Acest abuz, prin care cele două Armate au fost asimilate teoretic Armatelor sovietice, a făcut ca ele să fie deliberat omise din rapoartele operative în care se menţionează doar acţiunile de luptă ale marilor unităţi sovietice. Omisiunile sunt preluate de istoricii militari sovietici cu documentare unilaterală.

Pe linia dictatului şi a abuzului se înscrie şi faptul umilitor prin care cele două Armate operative sunt private de a păstra atât trofeele capturate prin luptă, cât şi prizonierii.

Este penibil să reamintesc, dar este instructiv de rememorat episodul dezarmării Flotilei de Dunăre, cu arestarea statelor majore şi echipajelor după ce tratativele dintre contraamiralul Alexandru Stoianovici şi omologul său sovietic S.G. Gorşkov se finalizaseră prin hotărârea ca ambele flotile să coopereze în luptă. Sau şi mai abuzivul fapt al ocupării, prin surprindere, la 15 septembrie 1944, a navelor de luptă româneşti în chiar portul Constanţa şi debarcarea echipajelor noastre, armata română fiind angajată împotriva armatelor germano-ungare în Transilvania.

Neloiale, abuzive şi pline de dispreţ faţă de vieţile militarilor români au fost operaţiile de la Oarba de Mureş, ca şi folosirea pe cele mai grele direcţii a Regimentului 2 tancuri pus la dispoziţia Armatei 7 de gardă sovietice. La Oarba de Mureş interzicându-se manevrarea poziţiilor fortificate ale Diviziei 8 cavalerie Waffen S.S., am pierdut aproape 11 000 de militari; iar Regimentul 2 tancuri a sfârşit războiul cu toate tancurile distruse.

Nu se poate încheia acest capitol al dictatului la vârf ca mentalitate şi program politic din care s-au omis actele de camaraderie la nivelul luptătorilor, fără a trece în revistă câteva din abuzurile greu de justificat ale autorităţilor militare sovietice din ţară şi de pe front, făcute faţă de militari români, de la general la soldat. Am repetat de mai multe ori în această carte că, nefiind istoric profesionist, mânuiesc documentul după legităţile interne ale literaturii-document, care-mi îngăduie să-l situez în ansambluri de fapte interdependente, să-l interpretez, să-l comentez, să-i descifrez intenţionalităţile şi să-l ajut cu fapte de viaţă trăite, atunci când acestea au semnificaţii majore.

Abordând tematica nesfârşitului lanţ de abuzuri când stupide, când calculate, când tâlhăreşti ale organelor militare de ocupaţie din interior faţă de armata română, fără să numesc abuzurile individuale protejate de o legislaţie de război aberantă, prin care militarul sovietic, care era autor de tâlhărie, viol, jaf cu mâna înarmată sau crimă se bucura de extrateritorialitate, încerc să-mi reprim revolta stârnită de propria mea experienţă în domeniu, când elev sergent fiind în Şcoala Ofiţeri Aviaţie, dispersată la Vinţul de Jos, am luat contact după 23 august cu dezertorii sovietici transformaţi în bandiţi (locuitorii din Vinţ ne-au numit îngerii lor păzitori); cu formaţiuni răzleţe, dar şi cu marile unităţi care se scurgeau spre front pe comunicaţia Sibiu–Sebeş–Alba Iulia–Turda; deci să-mi reprim revolta, menţinându-mă strict în limitele documentului.

Abuzurilor armatei de ocupaţie din interior li s-au adăugat abuzurile Frontului 2 ucrainean, comandat de mareşalul Malinovski, cu nimic mai prejos decât abuzurile săvârşite de fostul aliat german, ba, dimpotrivă, concurându-l în întrebuinţarea abuzivă cu rol de sacrificiu a trupelor române şi depăşindu-l atunci când a operat arestări sau chiar numiri de mari comandanţi, peste capul organelor competente româneşti, călcând în cizme suveranitatea ţării cobeligerante doar pe front. În interior tratată ca ţară inamică, ocupată militar.

• 1944, septembrie. Sublocotenentul Petre Munteanu, din Regimentul 6 grăniceri Alba Iulia, este arestat de organele militare sovietice (eram în zonă) acuzat de acţiune duşmănoasă, cu acte de violenţă împotriva unor ostaşi sovietici (care jefuiau). A dispărut, fiind condamnat la moarte de un tribunal militar al Armatei 27 sovietice, cu toate că Corpul 6 român făcuse intervenţii repetate să fie predat Curţii marţiale.

• 1944, 8 septembrie. Locotenentul-colonel Vintilă Vintilescu, comandantul Batalionului 1 instrucţie şi reparaţii auto–Sibiu, arestat pe aceleaşi motive de sovietici, este predat autorităţilor militare române de către procurorul Armatei 27 sovietice ras în cap, cu uniforma în zdrenţe, plină de sânge, maltratat în mod barbar, tratament necunoscut în armata noastră nu numai faţă de corpul ofiţeresc, dar nici faţă de trupă, cele 25 de centuri trase la

spate aplicându-se în urma unei sentinţe dată de justiţia militară, pentru fapte deosebit de grave, evitându-se pedeapsa capitală, pedeapsa fiind aplicată în faţa frontului şi în prezenţa medicului care, de cele mai multe ori, întrerupea executarea ei.

• 1944, noiembrie. Fruntaşul Udrea Gheorghe din Regimentul pionieri aero şi soldatul Marin Ştefan din Batalionul 409 jandarmi, acuzaţi de crimă împotriva unor militari sovietici (adică preîntâmpinând atrocităţile acestora) au fost condamnaţi la moarte şi executaţi de către sovietici.

• 1945, 2 martie. Comandantul Armatei 4 române, celebrul general de corp de armată Gheorghe Avramescu este arestat de sovietici împreună cu subşeful de stat major al Armatei, generalul Nicolae Dragomir. Dus în U.R.S.S., generalul Avramescu a fost executat de ruşi, fără ca aceştia să informeze guvernul român asupra faptelor care au determinat abuzul incalificabil, făcut împotriva tuturor legilor militare şi uzanţelor alianţei, abuz în tradiţia stalinistă a relaţiei politicului cu armata, tradiţie hrănită de Stalin cu peste 32 000 de ofiţeri sovietici executaţi. Abuzul şi dictatul rusesc atinge nebunia când este arestată în România familia generalului, deportată în U.R.S.S. şi condamnată la puşcărie; apoi arestat translatorul de limbă rusă, căpitanul Sergiu Glavce şi sublocotenentul de rezervă dr. Alexandru Teţulescu, medicul personal al generalului, duşi şi închişi în Rusia.

Hitler, Gestapo-ul, Abwehr-ul ştiau de toate diligenţele lui Mihai Antonescu făcute cu aprobarea Mareşalului pe lângă Naţiunile Unite pentru a scoate România din război, de aceleaşi diligenţe făcute de Maniu, de forfota diplomaţilor-emisari, de postul clandestin de radio folosit de Maniu, de misiunea ratată a locotenentului-colonel Gardyne Alfred de Chastelain, agent britanic paraşutat în România, ştiau, făceau presiuni să fie arestaţi, au cerut imperativ predarea agentului britanic. Mareşalul a refuzat orice imixtiune în treburile interne. Germania care, pe atunci stăpânea Europa, neputând nici măcar să pună mâna pe evreii cetăţeni români sau pe cei fugiţi din Cehoslovacia, Ungaria şi Polonia. Necum să exercite dreptul de justiţie în România şi armata ei.

Amestecul brutal, dictatorial în treburile armatei române

exercitat de sovietici s-a manifestat într-o multitudine de forme, cele mai perfid-jignitoare fiind cele exercitate pe front. Citez câteva, unele cu tradiţie încă din 1877–1878.

• Când unităţile române erau pe punctul să elibereze oraşe importante, li se interzicea să intre în ele, fiind înlocuite cu unităţi sovietice. Acţiunea mârşavă voia să anuleze efortul nostru de război, să fixeze în memoria locuitorilor şi în presa locală intrarea victorioasă a sovieticilor, să treacă în palmaresul Armatei Roşii eliberarea respectivelor oraşe, date pe tavă de Armata Română. Exemple: Banska Stiavnika, Zvolen, Banska Bystrica. *(Aici a înscris un moment memorabil confratele şi prietenul meu Aurel Mihale, atunci sublocotenent de rezervă la pionierii de asalt, care cu plutonul lui a intrat în Banska Bystrica cu 24 de ore înaintea unităţilor româneşti, a fost încercuit, luptând şi păstrându-şi poziţiile până la sosirea grosului trupelor noastre, episod de război înscris în cărţile lui dedicate participării României în cel de al doilea război mondial.)*

Cel mai ilustrativ moment de deturnare a Armatei Române în acest sens a fost episodul Budapesta–Corpul 7 armată român, comandant generalul de corp de armată Nicolae Şova.

• 1944, 29 octombrie. Comandamentul suprem sovietic declanşează operaţia **Budapesta.** După obiceiul răzbunător al ruşilor, forţele române au fost angajate pe direcţia loviturii principale a Frontului 2 ucrainean.

• 1944, 30 octombrie. Corpul 7 armată trece la ofensivă pe direcţia Budapesta.

• 1944, 6 noiembrie. Corpul 7 a pătruns 50 de km în dispozitivul inamic. Primeşte felicitările comandantului Armatei 7 de gardă sovietice.

• 1944, 17 noiembrie. Corpul 7 general Şova ajunge în faţa centurii de apărare a Budapestei. Străpunsese toate fâşiile de apărare organizate de armatele germano-maghiare pe o adâncime de 100 km. Inamicul organizase trei fâşii de apărare semicirculară pe o adâncime de 30 km, ţesute din cazemate din beton, tranşee, şanţuri de comunicaţie, reţele de sârmă ghimpată, câmpuri de mine, folosind pădurile, canalele, cursurile de apă ca elemente tactice ale apărării. Înşiruirea de mai sus trebuie înţeleasă ca o uriaşă

pavăză de sub care tunuri de toate calibrele, mitraliere grele, aruncătoare, armament automat revărsau o pânză de foc asupra atacatorului.

De aici începe legendarul. Faptele de arme ale Corpului 7 intră în zona incredibilului. Corpul are în faţă Diviziile 10 şi 12 infanterie ungară şi Divizia 8 cavalerie S.S. germană, care a prăpădit atâta amar de vieţi ostăşeşti la Oarba de Mureş. Mă abţin de a transforma această relatare-document, într-o relatare vie, colorată, dramatică, eroică.

• 5 decembrie–12 decembrie. Corpul 7 rupe prima fâşie de apărare a Budapestei.

• 1944, 17 decembrie–1945, 1 ianuarie. Corpul 7 rupe a doua fâşie de apărare a Budapestei, cucerind localităţile Kistarkasa, Nagytárksa, Rákocsaba, Rákocskeresztier şi Ciukota, ajungând la periferiile de est ale metropolei. Atunci începe manevra politico-militară a aliatului dictator, spre a scoate din istoria cuceririi Budapestei Armata Română. Comandantul Frontului 2 ucrainean, abuzivul semnatar al Convenţiei de armistiţiu, cel care a supus cele două Armate (1 şi 4) comandamentelor similare sovietice, îi trimite generalului român, comandantul eroicului Corp 7, ordinul de a-şi modifica dispozitivul spre a nu intra în oraş. Ordinul este primit în prima zi a anului 1945, ca un mesager de prost augur pentru Armata Română. Generalul de corp de armată Nicolae Şova, ofiţer crescut în spiritul cavaleresc şi de onoare al corpului ofiţerilor români, instruit şi dârz, pricepe sensul ordinului şi răspunde de la înălţimea istoriei tragicelor şi samavolnicelor relaţii cu ocupantul ungur barbar de până mai ieri. Citez: *„La această oră am primit ordinul d-stră nr. 00232 din 31.12.1944, din care rezultă modificarea limitei de sud a sectorului. Socotim că definirea acestei limite este o greşeală de transmitere şi de aceea, Corpul 7 armată român va acţiona şi mai departe în vechile limite."* (93).

Pentru moment sovieticii înghit afrontul pe care-l vor repeta cu circumstanţe agravante, punându-l pe generalul de corp de armată român sub comanda unui general rus mai mic în grad. Generalul Şova va trata cu comandantul său improvizat numai prin şeful de stat major, evitând orice situaţie de subordonare, plătind scump această atitudine demnă şi intransigentă care a

adus drapelului român a doua intrare glorioasă în capitala inamicului nostru ireductibil, fiind arestat şi gulagicizat în U.R.S.S.

Corpul 7 armată a intrat în oraş, cucerind casă cu casă, stradă cu stradă, dând luptele cumplite de la Poşta Centrală, cazarma Franz Joseph, fabrica de cauciuc, hipodromul, cimitirul Kerepes, Gara de Est. Din cei 36 000 de militari români care au asaltat Budapesta au căzut morţi, răniţi şi dispăruţi, 11 000.

Unităţile Corpului 7 au cucerit peste 1 000 de blocuri, înaintând 10 km în oraş, cucerind aproape în întregime partea lui estică, ajungând aproape de Dunăre spre podul Elisabeta şi Parlament.

Notez că celebrul Pod pe lanţuri, folosit de germano-maghiari pentru a-şi aproviziona trupele de peste Dunăre, bombardat fără rezultat de aviaţia americană şi cea sovietică, a fost distrus ca obiectiv militar esenţial de o formaţie românească de bombardament în picaj, comandată de locotenentul aviator Mircea Bădulescu.

Subliniez înalta conştiinţă umanitară a generalului Şova care, începând asaltul Budapestei, dă un Ordin de zi pe Armată din care citez:

„... Populaţia civilă care nu ia parte la rezistenţă va fi cruţată şi luată sub protecţie, asigurându-i-se viaţa şi avutul...

... Monumentele şi obiectivele de artă, instituţiile culturale şi aşezămintele de interes public vor fi cruţate cu grijă...

În concluzie, cer trupelor Corpului 7 armată să se bată cu îndârjire pentru a învinge, dar pretind, în acelaşi timp, să se poarte leal, cu demnitate şi omenie, pentru a nu micşora cu nimic măreţia victoriei obţinute."

De la această concepţie unică în analele celui de al doilea război mondial, caracterizat prin bestialitate, prin distrugerea totală a unor oraşe-monumente istorice, prin masacrarea populaţiei civile, concepţie umanitară şi de responsabilitate istorică, de onoare militară şi lealitate, la gulagul sovietic este distanţa care a separat două mentalităţi şi două universuri spirituale. Generalul Nicolae Şova a exprimat tragic, prin destinul său, destinul imediat postbelic al Armatei. Ajuns aproape de Dunăre, spre a fi scos din joc, Corpul 7 armată a fost retras din Budapesta şi

deplasat în Cehoslovacia, pentru alte jertfe, iar generalul Nicolae Şova, înlocuit de la comandă la intervenţia comandantului Frontului 2 ucrainean, care n-a uitat înfruntarea. Mai ales n-a suportat să împartă gloria cuceririi Budapestei cu românii.

Comisia Aliată de Control, de fapt sovietică, fără să întâmpine rezistenţa membrilor ei americani şi britanici, a desfiinţat pur şi simplu armata noastră din interior. Din februarie 1945 au mai rămas în ţară Diviziile 1 şi 4 munte şi Divizia 1 gardă. Au fost desfiinţate 12 divizii, 7 brigăzi munte şi infanterie, 35 batalioane şi divizii independente, 32 de şcoli militare, fără ca regele, capul oştirii, şi camarila lui de generali să protesteze.

Marele Stat Major a ajuns un fel de organ administrativ, supus ingerinţelor ocupantului. A predat documente militare şi de stat, arhiva Mareşalului. Jurnalele de operaţii ale Marilor Unităţi aflate la Serviciul istoric. Ordinul dezonorant de predare este semnat de un general român şi ministru de război: C. Vasiliu-Răşcanu. Poartă data de 17 mai 1945 şi numărul 20.251.

Comandanţii sovietici de garnizoane se papalizează în chip de satrapi: arestează, emit Ordonanţe, ignoră dispoziţiile guvernului. La Craiova, generalul Korniev arestează primarul, întreaga administraţie, medici, profesori şi, ridicol, toţi gardienii publici.

Comisia Aliată de Control decide ridicarea şi deportarea în U.R.S.S. a cetăţenilor români etnici germani. Până în septembrie 1947 au fost deportaţi 9 039 saşi şi şvabi. Călcând în picioare legile internaţionale şi suveranitatea statului, ocupantul ridică 40 000 de români, refugiaţi din Basarabia şi Bucovina, pe care-i transportă în U.R.S.S., hărăzindu-le o soartă cumplită.

Ocupantul şi armata sovietică de pe front dau naştere, dincolo de jafurile obişnuite, unor fapte mârşave. În octombrie 1944, ruşii ridică, la Râmnicul Sărat, drapelul de luptă al Regimentului 9 dorobanţi, considerându-l trofeu de război. Aberaţia atinge limitele iresponsabilităţii demente. Conform tuturor legilor militare, cei din Regimentul 9 dorobanţi, rămaşi în cazarmă, trebuiau să-şi apere drapelul până la ultimul om, servindu-le ruşilor lecţia pe care-o meritau. Diviziile 1 şi 9 cavalerie pierd la Tisa şi 460 militari căzuţi prizonieri la nemţi. Cei 460 reuşesc să evadeze şi, bine organizaţi, bine conduşi, ajung în liniile sovietice. În loc să-i

decoreze, ruşii îi iau prizonieri, îi încarcă în trenuri şi-i trimit în... U.R.S.S.

Am schiţat în linii mari termenii militari ai ocupaţiei sovietice şi ai campaniei din Vest. Nu am subliniat date, momente, fapte care, la nivelul combatanţilor din primele linii au sfinţit cu sânge, omenie şi bravură cooperarea în luptă a militarilor români şi sovietici, acest capitol nefăcând parte din structura acestui volum preponderent politic.

6
TERMENII CULTURALI SPIRITUALI AI OCUPAŢIEI

Problematica acestui capitol deosebit de complexă, nuanţată, acoperind gesturi, structuri, tendinţe, programe menite să desfiinţeze cultura şi spiritualitatea naţională constituie în procesul multimilenar al dezvoltării omului şi culturii create de el pe aceste meleaguri, începând din protoistorie cu mărturia senzaţională a celor trei tăbliţe descoperite la Tărtăria în Ardeal, descoperire care a revoluţionat cercetarea istorică mondială, răsturnând mitul originii scrisului fixat în Mesopotamia, translându-l aici, în viitorul spaţiu daco-getic şi fixându-l cu 1 000 de ani înaintea celui sumerian, constituie un punct nodal al etnicităţii.

Descoperirea cu adevărat epocală a cercetătorului clujean N. Vlassa a pus în mişcare savanţii de pe mapamond începând cu academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev, savantul rus Boris Perlov, sumerologul Adam Falkenstein, alt sumerolog, M.C. Hood şi lista se poate prelungi cu alte nume care ilustrează domeniul. Insist asupra acestui început de cultură, scrisă, cu prioritate mondială absolută (îl citez pe savantul sovietic Boris Perlov care în volumul TAINELE VEACURILOR, publicat la Moscova, în 1975 a scris: „*... Tăbliţele găsite s-au dovedit a fi cu 1000 de ani mai vechi decât cele sumeriene. Rămânea doar să se vadă în ce mod, cu aproape 7 000 de ani în urmă, departe de hotarele mult slăvitelor civilizaţii antice orientale, unde nimeni nu se aştepta, s-a ivit cea mai veche (până în ziua de azi) scriere din istoria omenirii*". Deci insist nu atât spre a trage prin ricoşet

în fauna subintelectuală ungurească, sclava utopiilor Ungariei Mari şi a teoriilor röesleriene născute moarte, care susţin şi astăzi stupiditatea unui Ardeal pustiu la venirea lor din Asia; cât mai ales de a demonstra comandourilor iudaice venite în coada tancurilor ruseşti, cât de aberantă, vană, ridicolă şi abjectă a fost ticăloasa lor încercare de a nimici o cultură veche de 9 000 de ani.

Ce ne mai comunică Boris Perlov, sumerolog, expert al laboratorului Institutului de Arheologie al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.?

1. Tăbliţele de la Tărtăria sunt un fragment dintr-un sistem de scriere larg răspândit, de origine locală.

2. Textul unei tăbliţe enumeră şase totemuri antice, care coincid cu „manuscrisul" din oraşul sumerian Djemdet-Nasra şi, de asemenea, cu „manuscrisele" din săpăturile ce aparţin culturii Kereş.

3. Semnele de pe această tăbliţă trebuiesc citite în cerc, în sensul contrar mişcării acelor de ceasornic.

4. Conţinutul inscripţiei (dacă e citită în sumeriană) este întărit de descoperirea în aceeaşi Tărtărie a unui schelet dezmembrat al unui bărbat, ceea ce indică existenţa, la anticii tărtăreni, a unui ritual antropofagic.

5. Numele zeului local Saue este identic cu zeul sumerian Usmu. Această tăbliţă a fost tradusă astfel: *„În* (cea de a) *patruzecea domnie pentru buzele* (gura) *zeului Saue cel mai vârstnic după ritual* (a fost ars). *Acesta-i al zecelea."* (94).

Dacă la cele de mai sus adăugăm descoperirile nu mai puţin epocale din peşterile aflate în Munţii Buzăului: **Fundul Peşterii,** grota **Dionisie Torcătorul,** peştera **Iosif,** cu inscripţii, semne grafice alfabetiforme şi ideograme, atunci ne convingem că alfabetul din Munţii Buzăului este autohton, folosind grafeme şi semne grafice care nu există în nici unul din alfabetele antice, că este anterior celui chirilic în care se găsesc grafeme din alfabetul strămoşilor noştri şi că ipoteza că la baza tuturor alfabetelor balcanice, italice, elene şi Asiei Mici să fi stat scrierea daco-geţilor nu este una fantezistă.

A. Conform Convenţiei de armistiţiu inspirată de documentele elaborate de Departamentul de Stat al S.U.A., analizate într-un

capitol anterior, armata de ocupaţie şi Comisia Aliată de Control puteau dispune discreţionar de mijloacele de presă, radio, biblioteci, arhive, publice sau private, documente de stat, istorice, teatre şi cinematografe, de întregul sistem instituţional al culturii şi spiritualităţii româneşti începând cu şcoala elementară şi terminând cu Academia, trecând prin licee, universităţi, cercetare, ligi şi fundaţii culturale, biserică, coruri săteşti, repertorii şi tot ce mai poate fi însumat la această enumerare.

B. Pentru a se putea pune în practică articolul 16 din Convenţia de armistiţiu, care prevedea cenzurarea culturii naţionale, înstrăinarea ei de conştiinţa istorică a poporului român şi deturnarea sovietizantă, era nevoie de un corp de cenzori, ideologi şi culturnici care să-şi asume responsabilitatea actului asasin de dimensiunile holocaustului cultural, necunoscut până atunci în istoria românilor. Acest corp de asasini culturali a fost parte adus de armata de ocupaţie, fiind recrutat în proporţie de 95% dintre evreii emigranţi din România în U.R.S.S. înainte de război şi în timpul acestuia, mai ales evrei basarabeni şi bucovineni, cealaltă parte recrutându-se dintre evreii băştinaşi, salvaţi de mareşalul Antonescu de la deportarea în lagărele naziste. Cum 99% dintre aceşti asasini ai culturii naţionale şi-au schimbat numele, românizându-le cu o perfidie din care nu lipseşte batjocura, cum este o crimă să-i considerăm români după numele de împrumut, evreii fiind încă de la mijlocul secolului al XIX-lea agenţii exploatării sângeroase şi dezagregării naţiunii, sunt obligat a-i numi pe numele lor adevărate fără nici un menajament, însăşi schimbarea numelor acoperind o intenţie subversivă şi mârşavă.

C. Holocaustul culturii naţionale, planificat de Moscova şi executat criminal de comandourile evreieşti, care au ocupat toate instituţiile de cultură, ştiinţifice, învăţământ, propagandă, edituriile şi redacţiile ziarelor, revistelor, radioului şi mai târziu televiziunii, se defineşte prin două etape distincte:

– etapa I, din 1944 în 1950, în care stăpâneşte teoria lui Stalin despre naţiuni elaborată în 1912–1913, publicată sub titlul PROBLEMA NAŢIONALĂ ŞI SOCIAL-DEMOCRAŢIA, apărută în nr. 3-5 al revistei bolşevice PROSVESCENIE, din 1913; concepţie îngustă, bolşevizată, de un stângism, proletcultist sărăcitor şi,

– etapa a II-a, din 1950 în 1960, când Stalin stăpân pe Europa Centrală şi Estică, cu naţiuni în diferite stadii de dezvoltare modernă este nevoit să-şi revadă concepţia teoretică şi programele politice referitoare la naţiuni, spre a le armoniza cu conceptul, programele şi practicile menite să constituie Noua Ordine Mondială de tip comunist, opusă Noii Ordini Mondiale de tip fabiano-capitalist, cu care intrase în lupta cunoscută sub numele de Războiul Rece.

• Prima etapă materializată în imperiul sovietic între 1917–1950 se caracteriza prin anihilarea caracteristicilor etnice fundamentale ale naţiunilor încorporate şi rusificarea lor prin intermediul culturii.

• A doua etapă porneşte de la revizuirea tezelor teoretice elaborate de Stalin în 1913, de la noua viziune stalinistă despre rolul şi rostul naţiunilor în istorie, constituită într-un document programatic, publicat, în 1950 sub titlul MARXISMUL ŞI PROBLEMELE LINGVISTICII, preambul teoretic care înlocuieşte înregimentarea naţiunilor în Noua Ordine Mondială comunistă prin deznaţionalizare şi rusificare, prin ocupaţie şi forţă, cu stimularea dezvoltării economice, sociale şi cultural-spirituale a fiecărei naţiuni în matricele ei etnice, până la limita când naţiunile unei regiuni planetare vor atinge parametrii comuni de dezvoltare economică, fuzionând într-o comunitate care va adopta o limbă comună, păstrându-se şi limbile naţionale, etapa următoare însumând comunităţile regionale în plan continental cu o limbă dominantă, ca ultima fază să ajungă la Noua Ordine Mondială comunistă, cu o limbă de circulaţie universală. Stalin prevedea că rolul şi funcţiile istorice ale naţiunilor se vor desfăşura pe o lungă perioadă de timp, până când standardele lor vor putea intercomunica fără nici un fel de diferenţe majore.

Termenii culturali-spirituali ai ocupaţiei militare sovietice au fost construiţi pe teoria deznaţionalizantă a lui Stalin, elaborată în 1913, în a cărei practică rolul principal îl joacă teroarea poliţienească, cenzura şi negarea vehementă a culturii tradiţionale, socotită burgheză, naţionalistă şi reacţionară.

D. Termenii agravanţi ai luptei împotriva culturii naţionale româneşti îi constituiau disputa istorică pentru Bucovina şi Basarabia, reflectată în ştiinţele istorice, programele şcolare, lite-

ratură şi arte; campania din Răsărit cu reflectarea ei în publicistică, literatură, conştiinţa publică şi cea militară; marginalizarea şi demascarea publicisticii evreieşti dezagregante dintre cele două războaie mondiale; faptul că Armata Română a lichidat terorismul iudeo-bolşevic unguresc în 1918–1919, barând accesul acestuia spre Europa vestică, atât în Polonia de sud, cât şi în Ungaria, fapt reflectat în tratatele de istorie, în manuale, în cursuri universitare, în literatură şi arte.

E. Am analizat în acest volum atât procesul de acaparare al economiei naţionale de către evreime, cât şi pe cel de denigrare, destabilizare, dezagregare şi anulare al culturii naţionale, proces împotriva căruia s-au ridicat cu forţă cele mai înalte valori ale culturii, literaturii şi artelor din România.

Comandoul iudeo-maghiar: Ana Rubinstein (Robinsohn) Pauker, Luka László, zis Vasile Luca, Burăh Tascovici, zis Teoharie Georgescu şi Ioşca Broitman, zis Iosif Chişinevschi, vorbind mizerabil româneşte (acel Broitman, într-un idiom imposibil idiş-ruso-ucrainean), au avut la dispoziţie pentru a declanşa holocaustul culturii române argumentele ideologice staliniste, instituţiile statului, evreimea, din ţară şi din import, ura viscerală împotriva României, ţara care a hrănit-o şi îmbogăţit-o, protecţia, îndrumarea şi susţinerea ocupantului.

În cele ce urmează ne interesează trei personaje cheie malefice şi păienjenişul iudaic pe care l-au înscăunat în instituţiile statului prin mijlocirea căruia au realizat holocaustul culturii române care însumează următorii vectori:

– distrugerea sau interzicerea fondului de carte literară, politică, istorică, economică, filozofică aparţinând culturii naţionale, sub pretextul reacţionarismului funciar al culturii burgheze româneşti.

– interzicerea apariţiei revistelor cultural-literar-artistice, filozofice, istorice, economice sub acelaşi pretext.

– marginalizarea, arestarea, încarcerarea şi lichidarea în închisori a oamenilor de cultură care şi-au desăvârşit opera în perioada interbelică pe coordonatele patriotismului, sub etichetele de naţionalism, fascism, antisovietism, antisemitism, decadenţă.

– mistificarea programelor de învăţământ, de la cel primar la cel universitar, prin mistificarea istoriei, a lingvisticii, geografiei, prin importul de manuale sovietice, prin orientarea slavofilă în literatură şi artă, prin impunerea, sub spectrul penalului, a monomorfismului cultural ilustrat de Moscova şi negarea violentă a creaţiei universale, excepţie făcând creatorii comunişti de pe mapamond, în marea lor majoritate stipendiaţi ai Moscovei sub diferite acoperiri, de la premii la traduceri în limba rusă bine remunerate.

– importul de marxism-leninism-stalinism şi impunerea lui ca ideologie unică, profund şi unilateral sovietizată, acoperind toate domeniile politicului, socialului, economicului, filozoficului cu prerogative totalitare a căror punere în discuţie era calificată drept antirevoluţionarism, reacţiune, antisovietism, devenind culpă politică sancţionată drastic, cel mai ades cu puşcăria.

– instituţionalizarea realismului socialist, în varianta lui proletcultistă, ca unică metodă de creaţie literară şi artistică, având canoane, dogme şi programe sanctificate, a căror călcare conducea la demascări violente, excluderea spectaculoasă din uniunile de creaţie, ridicarea dreptului la semnătură, şi, în ultimă instanţă, la puşcărie sau lichidare fizică, în cazul când opera delicventului iradia domeniul politicului.Toţi aceşti vectori erau concertaţi, focalizaţi, revigoraţi, potenţaţi spre a anula etnicitatea specifică, spre a vida memoria colectivă de datele naţionale fundamentale, în locul gol rămas urmând ca şcoala, armata, cultura să implanteze prin transfer sistemul formativ şi modelul cultural sovietic, în vederea translării de la insul român, la insul internaţionalist, desprins de matricea naţională, uşor manevrabil în dimensiunile internaţionalităţilor sovietice şi sovietizante.

F. Cele trei personaje malefice ale holocaustului culturii din cvadriga politică dominantă de care mă voi ocupa la timpul potrivit sunt secuiul şovin şi revanşard Luka László, zis Vasile Luca, membru în Biroul Politic al C.C. al P.C.R. (în care singurul român era Gheorghe Gheorghiu-Dej), Ioşka Broitman, zis Iosif Chişinevschi, evreu basarabean, secretar cu propaganda al Comitetului Central, şi Burăh Tescovici, zis Teoharie Georgescu, ministru de Interne, călăul propriu-zis, cel care primea „marfa"

umană de la ceilalţi doi, încarcerând-o în cele mai multe cazuri fără proces şi condamnare, măcar pentru salvarea aparenţelor.

• Luka László, agent al siguranţei române cazat în Partidul Comunist, fugit în U.R.S.S., secui din comuna Lunca, activist al Internaţionalei a III-a comuniste, maior în N.K.V.D., militând alături de evreul ungur Mathiasz Rakoczi, fugit din Ungaria, pentru teza: România stat format printr-un război imperialist de acaparare a unor teritorii străine, multinaţional, asupritor al naţionalităţilor încorporate cu forţa. Se notează că, după ce Stalin l-a lichidat pe Aron Kohn, zis Bela Kuhn, instructor al Internaţionalei a III-a pentru România, locul rămas vacant a fost distribuit lui Mathiasz Rakoczi, căruia i s-a hărăzit aceeaşi sarcină: instructor pentru România. Titlu cu însărcinări concrete atribuit şi bulgarului Gheorghi Dimitrov. Aici se subliniază perfidia bolşevico-moscovită care, spre a-şi susţine tezele revizioniste faţă de România Mare, prin intermediul partidelor comuniste dirijate şi subordonate, a numit instructori ai Internaţionalei a III-a pentru România, un evreu ungur şi un bulgar, ambii revizionişti feroci. Luka László devine prietenul de idei a lui Rakoczi. Când armata sovietică îi va instala la putere în ţările din care fugiseră, Rakoczi devenind al doilea dictator evreu ucigaş după Aron Kohn, zis Bela Kuhn; ucenicul lui, secuiul Luka László va milita în ascuns pentru alipirea Ardealului la Ungaria, primul pas fiind înfiinţarea Regiunii Autonome Maghiare din inima Transilvaniei. Este implicat în holocaustul culturii naţionale prin rolul jucat în denunţarea, în 1948, a Concordatului cu Vaticanul, prin care cultul greco-catolic a fost scos în afara legii, lăsând Ardealul numai catolicilor unguri în vederea aceluiaşi scop: refacerea Ungariei Sf. Ştefan sub firmă comunistă.

Scoaterea în afara legii a greco-catolicilor a însemnat încarcerarea şi torturarea a sute de preoţi şi intelectuali militanţi, formaţi în spiritul Şcolii Ardelene, confiscarea şi distrugerea bibliotecilor acestora, desfiinţarea publicaţiilor respective, persecutarea enoriaşilor, negarea contribuţiei aduse de corifeii Şcolii Ardelene culturii naţionale. (95).

Deci un secui fugit la sovietici, maior N.K.V.D., propagandist comunist în lagărele de prizonieri români din U.R.S.S., adus de Frontul 2 ucrainean general Malinovschi, împreună cu Ana

Robinsohn Pauker la Bălți, cu ordinul lui Stalin de a-i instala la putere în România cotropită, al doilea ca greutate în Biroul Politic al P.C.R., coordonând Ministerul Cultelor, a putut să șteargă din istorie, temporar, o instituție religioasă a românilor, încercând să-i anuleze valorile de cultură și naționale, pricinuind o dramă umană cutremurătoare prin intermediul altui nimeni iudeu, Burăh Tescovici, ministru de Interne, instalat pe aceeași filieră a ocupației sovietice, via Moscova, N.K.V.D.

• Ioșka Broitman, evreu basarabean, zis Iosif Chișinevschi sau mai corect scris Kișinevski, secretar al C.C. cu propaganda și-a completat organigrama secțiilor după cum urmează: la cultură, Teodor Rudenko, evreu basarabean; la secția de istorie, Mihail Roller, evreu din România, agent N.K.V.D., trimis înainte de război cu misiuni în S.U.A., venit de la Moscova în septembrie 1944, fără studii superioare, având misiunea precisă de a falsifica și slaviza istoria românilor, de a anula școala de istorie românească antebelică, înlocuind-o cu „istorici" fabricați în atelierele iudeo-comuniste. La rândul lui, Mihail Roller și-a încadrat secția cu un Filipovici, trimis din U.R.S.S., un Marcu Onescu – pseudonim, absolvent al Facultății de Drept din București, un absolvent de liceu, Marcusohn, o profesoară de limba și literatura franceză revenită din Franța, evreica Krakauer Charllota, un Langfelder Paul, revenit de pe unde-o fi migrat prin Europa, necunoscător al limbii române, un Aronovici, se pare arhitect, un Milka și un Herscovici. Bătaia de joc jidovească, protejată de rușii cărora C.E.K.A. evreiască și comisarii iudei le luaseră hectolitri de sânge în timpul și după războiul civil, ba și în al doilea război, travestiți în N.K.V.D.-iști și politruci, a atins limitele demenței nerușinate în România ocupată, de factură încă burghezo-democratică și monarhică, regele jucând rolul decorului în spatele căruia se iudeo-bolșeviza România. (96).

Notez că Ioșka Broitman coordona și Ministerul de Interne, el trimițându-i lui Burăh Teșcovici numele oamenilor de știință, artă și cultură care trebuiau încarcerați și lichidați.

Pe scară ierarhică inferioară s-au situat executanții holocaustului planificat la nivelul lui Ioșka Broitman, în zdrobitoarea lor majoritate evrei. Pentru a lămuri cititorul, cu spiritul revanșard, ura și poltroneria acestor minoritari parazitari, iată câteva

însemnări din JURNALUL scriitorului evreu Iosif Hechter, pseudonim Mihail Sebastian, unul din cei mai dinamici, onești, lucizi și rezervați scriitori evrei din epoca ocupației sovietice. Transcriu din însemnarea făcută **vineri, 1 septembrie 1944:** *„... Am făcut azi-dimineață greșeala idioată de a mă fi dus la d-nul Dorian, unde eram convocat la o „consfătuire scriitoricească". Am asistat dezarmat la constituirea „Sindicatului scriitorilor evrei", cu Benador, Călugăru și Dorian în frunte. Figuri necunoscute, nume inexistente – un amestec de rataj disperat, de mediocritate care răbufnește, vechi ambiții, vechi mizerii, toate reînviate cu obrăznicie, cu ostentație.*

Nu-mi iert lașitatea de a nu le fi strigat în față tot ce meritau".

Lucrețiu Pătrășcanu îl convinge să lucreze în redacția ziarului ROMÂNIA LIBERĂ. Acceptă. Ocuparea gazetei de echipa evreiască a lui Graur îl scandalizează. Se retrage. Notează în JURNAL: *„... În trei zile, după năvala lui Graur și a bandei lui, am înțeles că intru într-o redacție terorizată de conformisme. Nu, nu. Mai bine scriu piese de treatru."*

Neprecizând care din Graurii stolului jidovesc a năvălit cu banda lui în redacția ziarului ROMÂNIA LIBERĂ, precizez că în domeniu au existat trei Grauri: Avrum Brauer Rosenfeld, zis Const. Graur; Ghidale Gherș Brauer, zis Gr. Graur și Aișig Brauer, zis Alex. Graur.

Citatele din JURNAL sunt edificatoare. O haită de refulați, de nulități, de neterminați evrei, pe motiv că nu s-au putut realiza în regimul antonescian, care i-a salvat de la exterminare, a năvălit în cultura românească, ocupându-i instituțiile, spre a o deznaționaliza. Nu este lipsit de interes să știm că Iosif Hechter, alias Mihail Sebastian, a fost protejatul filosofului Nae Ionescu, figură universitară dominantă în perioada interbelică, salutară, răspunzând aspirațiilor tineretului universitar al timpului, îndreptându-l spre sinele nepervertit; care, cu toate acuzele de antisemitism, de doctrinar și eminență cenușie a mișcării legionare, l-a angajat la jurnalul naționalist CUVÂNTUL, făcându-și-l colaborator apropiat. Nae Ionescu îi scrie prefața romanului-eseu polemic DE DOUĂ MII DE ANI, fapt care-i atrage lui Sebastian-Hechter antipatia evreimii din România. Notez că Nae Ionescu, ca și I.I.C. Brătianu, a murit în mod suspect, se pare

otrăviţi. Nae Ionescu fiind victima lui Carol al II-lea, guvernat de amanta sa, Grünberg-Wolf-Tâmpeanu-Lupescu. Dacă Hechter-Sebastian a fost un lucid de bun-simţ, un dilematic şi, într-un fel, oaia neagră a evreilor din România, restul s-a erijat în ideologii realismului socialist proletcultist, în cenzorii, comisarii politici şi călăii culturii naţionale, furnizându-i lui Ioşka Broitman materia primă a holocaustului.

Aici se subliniază spiritul organizatoric al acestei categorii umane inadaptabile, minată de paranoia stăpânirii universului în calitatea iluzorie de popor ales. Protejată şi stimulată de ocupant – să nu uităm că evreimea încă domina în Uniunea Sovietică – evreimea din România invadează toate instituţiile culturale, ministerele, universităţile şi conducerea politică a armatei, în cultură organizându-se pe un sistem ideologic şi de cenzură, critic, de creaţie şi represiv cu o intercomunicare flexibilă, o conducere unică, având o reacţie rapidă şi hotărâtă la orice zvâcnire a naţionalului.

Schema după care a funcţionat acest sistem este următoarea:

– un comando de cenzori instalat, încă din septembrie 1944, la Comitetul Central, dirijat de un medic militar evreu, poet suprarealist în timpul liber, fără operă notabilă, cu pseudonimul Saşa Pană, întâmplător cunoscut foarte bine de autor.

– un comando de „demascatori", grafomani evrei mediocri sau submediocri ca I. Ludo, Saul Bruckner, zis Silviu Brucan, Froite Adelstein, zis Felix Aderca, în care intră şi într-un fel ţiganii Miron Radu Paraschivescu şi Gh. Rădulescu-Gogu căsătorit cu evreica rusoaică Radish Dorina, cu veleităţi de poetă, dezertor la inamic de pe frontul din Basarabia. Şi alţii, oportunişti de profesie.

– un comando ideologic alcătuit din 99% evrei de varii profesii, reciclaţi rapid întru marxism leninism, plagiatori ai articolelor pe temă din PRAVDA şi LITERATURNAIA GAZETA, avându-i corifei pe I. Vitner, dentist, pseudonimul imposibil Ov. S. Crohmălniceanu, Iacob Popper, Necălai Moraru, alt pseudonim; cărora li s-a adăugat un detaşament de studenţi evrei promovaţi rapid în edituri şi redacţii ca Vicu Mândra, zisa Ileana Vrancea, Sorin Toma, Paul Georgescu, N. Tertulian; apare alt pseudonim cu pretenţii de ideolog înnăscut la Facultatea de litere, Paul Cornea,

cu rol malefic pe jumătate de secol; un Z. Ornea, Nestor Ignat, Leon Oighenstein-Werner, zis Leonte Răutu, întregul comando papalizându-l ca mentor absolut al literaturii române pe evreul rus C. Dobrogeanu-Gherea, prietenul lui Troţki şi al duşmanului de moarte al României Mari, bulgaro-românul-ucraineano-evreul, dr. Rakovski.

– un comando de literaţi propriu-zişi, scos rapid din suburbiile literaturii interbelice, propulsat în fotoliile de orchestră prin toate mijloacele propagandei, manufacturieri de tematici versificate sau în proză, în majoritate evrei, menit să înlocuiască scriitorii români „epuraţi", interzişi sau încarceraţi, în care se aliniază I. Ludo, Felix Aderca, recte Froite Adelstein, Ariel Leibovich, zis Aurel Baranga, Marcel Breslaşu (pseudonim), Alexandru Jar (pseudonim), Nina Cassian, Maria Banuş, Ion Călugăru, A. Toma, evrei, cărora li se adaugă scriitori români de stânga ca Mihai Beniuc, Zaharia Stancu, versificatorii Eugen Jebeleanu şi Dan Deşliu, etc.

Procedura sistemului a fost cu totul simplistă, parcurgând obligatoriu câteva faze şi anume:

1. **Faza demascării**, deschisă de ideologi şi critici. Oamenii de cultură, arte şi literatură, marile personalităţi interbelice, care au ilustrat domeniile respective, implicit patrioţi, au fost acuzaţi prin intermediul presei conduse de evrei, de reacţionarism, naţionalism, antisovietism, fascism, hitlerism, obscurantism, misticism, evazionism, idealism, legionarism şi alte isme de acest gen, conform unui dublu flux: unul de comandă, venit de la secţia C.C., stăpânită de Ioşka Broitman, zis Iosif Kişinevski, altul de informare-denunţare spre Broitman, venit de la cenzori, ideologi şi critici. Aşa au fost „demascaţi", făcându-li-se procese de către nişte nimeni absoluţi ca I. Ludo, Froite Adelstein, Miron Radu Paraschivescu, Saul Brukner, Leon Oighenstein, Ov. S. Crohmălniceanu, Paul Cornea, Sorin Toma: Nicolae Iorga, Brătescu-Voineşti, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Liviu Rebreanu, istoricii Gh. Brătianu, C.C. Giurescu, Victor Papacostea, Silviu Dragomir, I. Lupaş, Lucian Blaga, Tudor Arghezi, Eminescu, C. Rădulescu-Motru, Titu Maiorescu, Mircea Vulcănescu, Aron Cotruş, Constantin Noica, Romulus Dianu şi încă zeci de nume, care au

reprezentat şi reprezintă esenţa etnic-spirituală, forţa de creaţie specifică a poporului român.

2. **Faza epurării.** Saşa Pană şi comandoul lui alcătuiau listele cu autori indezirabili şi opere scoase din biblioteci şi arse sau numai interzise, conform campaniilor demolatoare duse de ideologi şi critici parafate de Ioşca Broitman.

3. **Faza represaliilor** s-a aplicat deopotrivă morţilor iluştri şi viitorilor iluştri. Cei morţi au fost huliţi, batjocoriţi, minimalizaţi, scoşi din manuale şi cursuri universitare, operele au fost ciuntite, arse sau interzise. Celor vii li s-au aplicat trei tratamente deosebite: încarcerarea, interzicerea sau moartea civică şi marginalizarea. Încarcerarea a avut şi ea tratamente deosebite: în regim de exterminare fizică, de convertire sau de supravieţuire.

La faza încarcerare intra în joc Burăh Tescovici, ministrul de Interne căruia Ioşka Broitman, cel care-l coordona de la Comitetul Central îi recomanda şi gradul de naţionalism, antisemitism etc. al arestatului. Ca Tescovici să ştie la ce regim şi la ce închisoare îl hărăzeşte. La rândul lui, Broitman-Kişinevski avea recomandările N.K.V.D.-ului care le trimitea şi direct subalternilor direcţi din sistemul represiv pe care-i voi numi la timpul potrivit.

4. **Faza umplerii golurilor** a fost treaba criticii şi a secţiei de cadre la ordinul lui Broitman. Ocupă întreaga perioadă septembrie 1944–1960. Perioadă în care uniunile de creaţie, redacţiile de toate felurile, universităţile, Academia, institutele de cercetare sunt ocupate de evreime val după val, păstrând în fruntea instituţiilor, pentru aparenţă şi posibilităţi de manevră, câte un autohton cu nume de rezonanţă şi credibilitate.

Holocaustul culturii române atinge apogeul între anii 1948–1960 şi se leagă nemijlocit de lupta mortală din Comitetul Central dintre comuniştii români patrioţi şi echipa iudeo-maghiară, adusă de Frontul 2 ucrainean, impusă şi consolidată prin ocupaţia militaro-politică, dictatul Moscovei prin intermediul consilierilor sovietici.

7
TERMENII POLITICI AI OCUPAŢIEI MILITARE SOVIETICE

Dacă termenii economici, militari şi culturali-spirituali ai ocupaţiei militare sovietice au putut fi identificaţi de majoritatea populaţiei, care i-a trăit dramatic, nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu termenii politici ai ocupaţiei, consumaţi în afara decorului public, în culisele adesea obscene, de multe ori terifiante ale cabinetelor şi cancelariilor, sau în sălile palatului regal.

În acest capitol încerc, pe cât îmi este posibil, să nu implic partea română, rezervându-i capitole speciale în continuarea celor care au analizat falimentul total al regimului burghezo-democratic, parlamentar, constituţional, de tip monarhic, finalizat prin vinderea avuţiei naţionale către străini, stăpânirea economiei în proporţie de peste 72% de către evreime, sărăcirea maselor, polarizarea bogăţiei, pierderile teritoriale, lipsa de responsabilitate istorică a clasei politice; faliment care l-a obligat pe monarh să abolească regimul constituţional şi să instaureze un regim autoritar.

Avem prostul obicei să înlocuim termenii legici, fundamentali ai mecanismelor istoriei, cu tot felul de explicaţii ieftine, anecdotice, de alcov şi bârfe, de indiscreţii de buduar, cărora, mai ales publicistica de scandal le conferă valori determinante în desfăşurarea evenimentelor majore. Nu neg că şi aceşti factori contribuie într-o anumită măsură la desfăşurarea unor evenimente socio-politice, accentuând o tendinţă sau alta, dar nu au rol determinant. S-a acreditat teza unui Carol al II-lea măcinat de morbul dictaturii. Destui istorici au şi numit perioada 11 februarie 1938–6 septembrie 1940, perioada dictaturii regale. Un fals. Carol al II-lea, prea inteligent să se distanţeze prin dictatură de aliaţii democraţiilor occidentale, a instaurat un regim parlamentar de autoritate, monopartid, interzicând activitatea centrifugă la interesul naţional a politicianismului de bandă şi interes personal, cu scopul clar de a face ordine în haosul şi anarhia internă şi a putea manevra unitar într-o Europă dominată

de Hitler prin politica lașă, a cedărilor succesive de autoritate, la care s-au pretat Franța și Marea Britanie.

A. Regimul de ocupație sovietic a găsit o Românie divizată politic, cu cele două partide principale: Național Țărănist și Național Liberal, slăbite de disensiuni interioare, compromise de cedările teritoriale, cu o social-democrație și ea scindată, și cu o monarhie compromisă și ca instituție, ultimii doi regi anulând toate valorile istorice realizate de Carol I și Ferdinand I, și ca persoane fizice care s-o reprezinte.

Adversarul sistemului burghezo-democratic de tip monarhic era Partidul Comunist Român, care, la 23 august, nu număra mai mult de 1 000 de membri, divizat net la vârf în două fracțiuni adverse, ireconciliabile: comuniștii români din interior, care suferiseră detenția în perioade lungi, avându-l reprezentant pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, și comandourile iudeo-maghiaro-kominterniste din emigrație, care, în Internaționala a III-a, militaseră pentru dezagregarea statului național unitar România Mare în favoarea Rusiei Sovietice, Bulgariei și Ungariei.

Comisia Aliată de Control sovietic, dispunând de armata de ocupație, îndeplinind programul politic al Moscovei, s-a implicat cu toată forța și autoritatea pe care i-o dădeau lașitățile și interesele Aliaților anglo-americani, în politica internă a României pentru:

- a schimba raportul de forțe dintre partidele burgheze și partidul comunist.
- a aduce la guvernare partidul comunist.
- a aboli orânduirea de stat burghezo-democratică, de tip monarhic, și a instaura așa-zisa dictatură a proletariatului, de tip comunist stalinizant.
- a transforma România într-un stat satelit, furnizor de bunuri materiale, căruia, prin programele de deznaționalizare și de internaționalizare, să i se asigure o posibilă gubernizare, trăsura de unire fiind așa-zisa Republică Socialistă Moldovenească.

Notez că, între 24 august 1944–9 mai 1945, perioada maximei presiuni a ocupantului în vederea realizării programului său

politic, cele două Armate române (1 şi 4) au luptat pe front alături de sovietici, aducându-şi contribuţia substanţială la victoria comună.

B. Etapizez perioada 24 august 1944–6 martie 1945 astfel:

a) Perioada cuceririi prin forţă a administraţiei locale de către comunişti, prin manifestaţii de masă şi acţiuni de mână forte, paralel cu ocuparea unor posturi ministeriale în guvern şi manevrarea forţelor politice adverse, captarea dizidenţelor acestora şi unificarea forţelor de stânga.

b) Perioada instalării guvernului pro-comunist dr. Petru Groza.

a) În această perioadă, spre a nu da posibilitatea guvernului regal să folosească armata spre a restabili ordinea tulburată de asaltul primăriilor, prefecturilor, de zecile de mitinguri şi demonstraţii de stradă antiguvernamentale, ocupantul a redus aproape de zero armata română din interior, obligând unităţile din Capitală să predea muniţia şi, în unele cazuri, armamentul.

• 1944, începutul lui decembrie. Spre a intimida palatul, guvernul, partidele adverse şi populaţia, ocupantul transferă din Polonia, în preajma Ploieştiului, o divizie de infanterie cu efective sporite, unde se mai găsea o divizie de artilerie a.a.; pe lângă cea de lângă Bucureşti şi divizia din Ardeal cu regimentele dispersate la Petroşani, Deva şi Arad.

b) 1945, 24 februarie. Soseşte la Bucureşti, neanunţat, omul forte al lui Molotov, Ianuarevici Vâşinski, care-i cere regelui, în termeni de dictat, să-l înlocuiască pe generalul Rădescu de la preşedinţia Consiliului de miniştri. Aici este locul să se repare dezinformarea de tip rollerian în legătură cu generalul Nicolae Rădescu, ofiţer de elită al armatei, internat în lagăr de mareşalul Antonescu pentru ofensa adusă ambasadorului Germaniei, von Killinger. Ca prim-ministru a încercat să restabilească ordinea într-o dezordine planificată, ca mijloc de luptă împotriva guvernului.

• 1945, 24 februarie–28 februarie. Vâşinski intră la regele ezitant când vrea, ridică tonul, bate cu pumnul în masă, trânteşte uşa mitocăneşte şi nici unul din aghiotanţi, şambelani, mareşali ai palatului nu-l iau de guler să-l închidă în odăiţa în care l-au închis pe Mareşal, până-i trec nevricalele jucate cu aplomb.

• 1945, 28 februarie. Tancuri sovietice înconjoară palatul regal. Cerul Capitalei se umple de uruitul formaţiilor avioanelor de luptă sovietice cantonate pe aerodroamele Băneasa şi Pipera. Manevra de intimidare precede ca un avertisment încă o vizită a lui Vâşinski la rege (nu poate fi numită audienţă din moment ce el îşi dicta programul).

• 1945, 29 februarie. Presa şi radioul sunt luate sub controlul direct al ocupantului. Vâşinski la rege. Îi cere acestuia să anunţe în aceeaşi seară demiterea generalului Rădescu.

• 1945, 1 martie. Batalionul de gardă al Marelui Stat Major este dezarmat sub supravegherea celor trimişi de Comisia Aliată de Control, ca şi toate unităţile din Bucureşti. (Curios, n-a fost dezarmată şcoala de Ofiţeri de Aviaţie din Cotroceni; eram elev sergent aviator şi ne pregăteam pentru o intervenţie rămasă în suspensie). Se interzice Marelui Stat Major legătura radio cu Armatele 1 şi 4 de pe front. Se anunţă demisia prim-ministrului, generalul Nicolae Rădescu. Ne apropiem de sfârşitul primei perioade, a cuceririi puterii prin forţă de către comunişti sub dictatul ocupantului.

• 1945, 3 martie. Un număr de generali oportunişti se desolidarizează public de camaradul lor, spre a atenua tensiunile din armată în vederea evenimentelor în pregătire.

Vâşinski vine la palat şi-i comunică regelui că, dacă nu va accepta cererea lui (să-l numească pe dr. Petru Groza prim-ministru) România va dispare ca stat independent.

• 1945, 3 martie. Regele îl primeşte pe Petru Groza, care-i prezintă câteva variante de guvern.

• 1945, 5 martie. Tancurile sovietice înconjoară din nou palatul regal. Aviaţia de luptă sovietică execută zboruri la joasă înălţime în formaţii masive. Bucureştenii intră în panică.

• 1945, 6 martie. Presiunile ocupantului şi-au atins scopul. Regele cedează. La ora 20,00 primul guvern procomunist din istoria politică a României moderne depune jurământul.

• 1945, 6 martie, ora 21. Se prezintă la palat mareşalul Malinovski, venit intempestiv de pe front, însoţit de Vâşinski, spre a-l felicita pe rege pentru numirea lui Groza ca prim-ministru.

Primul act politic pregătit, susţinut şi regizat de ocupant a fost realizat fără ca S.U.A. şi Marea Britanie să-şi manifeste un dezacord făţiş şi elocvent. Soarta regimului burghezo-democratic, de factură monarhică, a fost pecetluită. Moscova şi-a impus voinţa împotriva Chartei, deschizând României o altă cale de dezvoltare decât cea tradiţională.

CARTEA A TREIA
PASĂREA PHOENIX

ÎMPLINIRI ŞI NEÎMPLINIRI

1

SCHIMBAREA LA FAŢĂ. Jugul ocupaţiei militare sovietice a corespuns întocmai viziunii aliaţilor occidentali S.U.A. şi Marea Britanie, concretizată în documentele elaborate de Departamentul de Stat în 13 şi respectiv 17 ianuarie 1944, la care m-am referit pe larg în CARTEA A DOUA a acestui volum, însuşite de Marea Britanie şi transformate de U.R.S.S. în Convenţia de armistiţiu, semnată de guvernul regal român, la Moscova, în 12 septembrie 1944, cu toate clauzele agravante şi coercitive adiacente.

Presiunile precipitate ale ocupantului sovietic făcute asupra guvernelor româneşti şi asupra regelui în perioada decembrie–martie 1945, vizitele fulger ale dictatorului Vâşinski, pentru a instala guvernul pro-comunist dr. Petru Groza, măsurile militare de intimidare ca înconjurarea palatului regal cu tancuri şi zborul razant al formaţiunilor aviaţiei de luptă sovietice peste Capitală, dezarmarea trupelor din garnizoana Bucureşti, interzicerea comunicaţiilor radio ale Marelui Stat Major cu Armatele 1 şi 4 de pe front, spre a se asigura că acestea nu vor face o defecţiune la ordinul regelui (se citeşte camarila) sunt văzute de autor în interdependenţă şi ca urmare a celui mai important eveniment

politic internaţional din primul trimestru al anului 1945: Conferinţa de la Yalta, în Crimeea, din 4–11 februarie a garniturii nr. 2 de criminali de război: I.V. Stalin, F.D. Roosevelt şi vânzătorul României, W. Churchill. Cei doi occidentali, dându-şi seama că, în conferinţele anterioare, aflaţi sub presiunea militară exercitată de Hitler, i-au făcut lui Stalin concesii cu urmări grave pentru Europa, au încercat să dreagă lucrurile, fapt reflectat în Comunicatul Conferinţei, peticind cedarea intereselor din România până la 90% în favoarea U.R.S.S.-ului prin câteva hotărâri vagi şi anume:

1. Coordonarea celor trei puteri şi acţiuni comune pentru rezolvarea problemelor politice ale Europei eliberate.

2. Problemele politice şi economice ale oricărei zone eliberate de cucerirea nazistă sau ale oricărui teritoriu fost satelit al Axei, reprezintă o responsabilitate comună a celor trei guverne. Hotărârile finale în aceste zone urmează să fie luate de comun acord.

3. Cele trei guverne vor asista, împreună, popoarele oricărui stat eliberat al Europei sau ale oricărui stat european fost satelit al Axei, de fiecare dată când ele vor crede că situaţia o impune... să creeze organe provizorii de guvernare care să reprezinte în mod larg toate elementele democratice ale populaţiei.

Urmează detonatorul care a declanşat alarma la Moscova, transformându-l pe Vâşinski în comis-voiajor dictatorial, bătând cu pumnul în masa regelui, ca unul gonit de graba timpului.

4. Dreptul popoarelor de a-şi alege forma de guvernământ în care vor să trăiască.

I.V. Stalin şi diplomaţia lui ştiau că rutina, birocraţia, adversităţile interne din cele două democraţii occidentale prezente la Yalta vor tergiversa destulă vreme elaborarea unei metodologii politice prin care să se traducă în practică ideile din Comunicat. Aveau nevoie ca, în România, aliaţii occidentali să fie puşi în faţa faptului împlinit: guvern pro-comunist instalat ca urmare a voinţei maselor.

Trebuie să se recunoască abilitatea diplomaţiei sovietice, dincolo şi în spatele dictatului. Intrarea ţăranilor cu plugurile în moşiile boiereşti, asaltul la propriu dat primăriilor şi prefecturilor,

sutele de demonstraţii antiguvernamentale, de marşuri, de mitinguri, de proteste, totul iscusit mediatizat, a condus şi au condus la o imagine internă şi internaţională care sublinia incapacitatea guvernelor burghezo-democratice de a face faţă revendicărilor maselor, justificând instalarea unui guvern de largă concentrare democratică.

Înăsprind exploatarea economică până la limitele insuportabilităţii, jonglând cu termenele de predare a produselor alimentare şi industriale, care lipseau piaţa internă de cele mai elementare bunuri necesare traiului, producând inflaţia galopantă şi prin invadarea pieţei monetare cu ruble, pengö şi alte monede străine, ocupantul a compromis guvernele Sănătescu şi Rădescu, optimizând climatul revendicativ.

Când la numai treisprezece zile după încheierea Conferinţei de la Yalta, în 24 februarie 1945 au ieşit în stradă la Bucureşti, 600 000 de oameni, concomitent cu demonstraţii de amploare în mai toate oraşele mari ale ţării, instalarea guvernului pro-comunist la 6 martie s-a justificat pe deplin ca un imperativ impus de popor.

Diplomaţia sovietică, ajutată de masele populare ajunse la limita supravieţuirii, şi-a pus foştii aliaţi, deveniţi adversari, în faţa faptului împlinit. Poporul român şi-a ales singur forma de guvernământ în care voia să trăiască. Sabie cu două tăişuri.

2

Instalându-şi guvernul pro-comunist şi pro-sovietic la Bucureşti, diplomaţia Kremlinului şi-a nuanţat substanţial politica faţă de România spre a o atrage în sfera lui de influenţă ideologică.

Moscova a întreprins o sumă de acţiuni economice, sociale şi politice fie direct, fie prin intermediul forului politic dominant, C.C. al P.C.R. şi prin cel administrativ, guvernul dr. Petru Groza, atât în politica internă a ţării, cât şi în politica ei externă, pentru a o redresa economic şi a o reintegra în fluxul european şi mondial al relaţiilor uzuale, rupte din pricina războiului purtat alături de Axă.

Pe plan intern: a slăbit presiunea economică. Prin oamenii N.K.V.D.-ului, puşi în fruntea organelor de represiune, a declanşat represiunea împotriva corpului ofiţeresc şi a intelectualităţii, toate aceste categorii sociale fiind puse sub eticheta „duşman de clasă" şi „reacţionar". A slăbit presiunea indirectă a armatei de ocupaţie.

• 1945, 8 martie, după două zile de la instalarea guvernului dr. Petru Groza, acesta, printr-o scrisoare adresată lui Stalin, solicită instalarea administraţiei româneşti în Transilvania de nord care, după eliberarea ei de către armatele româno-sovietice la 25 octombrie 1944, stătea sub administraţie militară sovietică.

• 1945, 9 martie, Stalin comunică aprobarea guvernului sovietic pentru instaurarea administraţiei româneşti în Transilvania de nord.

Nimeni nu este atât de naiv să creadă că iniţiativa lui Petru Groza, la două zile după instalare, şi răspunsul lui Stalin, după 24 de ore, au fost acte spontane, nepregătite din vreme, având drept scop câştigarea opiniei publice româneşti de către noul guvern şi întărirea poziţiei lui în raport cu restul forţelor politice din ţară. Oricare au fost intenţiile sovieticilor, România şi-a întregit autoritatea statală în Ardealul martirizat de unguri prin Diktatul de la Viena. Evenimentul a fost sărbătorit în toată ţara, deschizând bunăvoinţe către ocupantul care glisează spre noţiunile de aliat şi prieten, validând lupta comună a armatelor româno-sovietice pe front.

Pe plan extern, susţinerea guvernului Petru Groza de către Kremlin ia aspecte spectaculoase, toate convergând în favoarea României.

• 1945, 6 august. Uniunea Sovietică reia raporturile diplomatice cu România care luptase pe teritoriul sovietic alături de germani, dând în acest sens un semnal internaţional favorabil.

• 1945, 23 august. Uniunea Sovietică propune ca reprezentanţele de la Moscova şi Bucureşti să fie ridicate la rang de ambasade.

După trădarea regimului din România, în frunte cu monarhul şi abandonarea ţării sferei de influenţă sovietică, S.U.A. şi Marea Britanie n-au recunoscut guvernul Petru Groza.

• 1945, 27 mai. Stalin adresează un mesaj Aliaţilor prin care evidenţiază contribuţia României (şi a Bulgariei) la războiul împotriva Germaniei, solicitându-i să recunoască guvernul de la Bucureşti şi să reia relaţiile diplomatice cu România. Conform înţelegerilor de la Yalta, relaţiile diplomatice cu fostele ţări satelit ale Axei ar fi trebuit restabilite înainte de Conferinţa de pace.

• 1945, 9 iunie. Stalin intervine din nou pe lângă S.U.A. şi Marea Britanie pentru ca acestea să reia relaţiile diplomatice cu România şi Bulgaria.

• 1945, 5 februarie. S.U.A. şi Marea Britanie recunosc guvernul dr. Petru Groza. Stalin are meritul de a fi insistat, indiferent că în strategia lui pe termen lung, Noua Ordine Mondială comunistă, România îşi avea rolul planificat cu rigurozitate.

• 1945, 4–14 septembrie, vizită guvernamentală română la Moscova. delegaţia condusă de dr. Petru Groza este primită de Stalin, Molotov şi Mikoian. Dr. Petru Groza este departe de portretul caricatural şi slugarnic schiţat de oportuniştii postdecembrişti. Printre altele îi cere lui Stalin:

– restituirea a 18 nave de război şi 23 nave comerciale luate cu japca în zilele confuze de după 23 august.
– înapoierea tuturor prizonierilor de război.
– acordarea unui împrumut în cereale (1945, anul secetei dezastruoase).
– înlesniri pentru plata datoriilor de război.
– instalarea grănicerilor români pe frontiera româno-sovietică.

Stalin a răspuns afirmativ, parţial sau total, solicitărilor premierului român, marcând încă un pas în spaţiul dificil, uneori contradictoriu, tutelat, monitorizat de Kremlin, al relaţiilor postbelice româno-sovietice.

UN ÎNCEPUT ÎN ALB ŞI NEGRU STROPIT CU SÂNGE

1

Politicianismul clientelar, abuziv şi corupt, lipsa de verticalitate, un miticism vulgar, mediocritatea afabilă şi pupăcioasă, oportunismul jovial, un talent notabil pentru teatralitate şi actorie, o uimitoare capacitate de adaptabilitate la situaţii contradictorii cu treceri senine de la o extremă la alta, lacrimogenia fotogenică, labilitatea sentimentală, dispreţul pentru consecvenţă şi demnitate, uşurătatea de a adopta modele sau de a le respinge nedigerate, ploconeala ca reflex al stăpânirii autocrate, fie străină, fie autohtonă, duplicitatea ca reţetar moral al supravieţuirii sau al câştigării de foloase au făcut din clasa politică antebelică duşmanul de moarte al poporului român, de care s-a desprins printr-un proces istoric deloc simplist. Intercondiţionat de o mulţime de factori economici, sociali, maritali, politici, genealogici, de presiune internă şi externă, devenind, spre deceniul al treilea al secolului XX, un subiect social în sine şi pentru sine, măcinat de rivalităţi mortale între şefii de bande politice, clientelele şi mafiile lor, considerând statul ca pe un simplu aducător de profituri şi poporul ca pe o masă de votanţi. În capitolele anterioare am schiţat în linii mari portretul unei clase politice autohtone, dar nu naţionale, întrucât între ea şi naţiune se interpusese pătura exploatatorilor alogeni, compusă din evrei 80%, restul fiind alcătuit din posedanţii funciari unguri, saşi şi şvabi în Ardeal şi Banat, din ciocoimea levantină şi din urmaşii fanarioţilor, în Vechiul Regat.

Profilul României antebelice a fost doar parţial caricaturizat de clasa ei politică. Intelectualitatea de structură naţională, atât cea civilă, cât şi cea militară, corpurile sociale productive, masele ţărăneşti au rămas majoritar în limitele şi dimensiunile unei dezvoltări legice, însumând la valori diferenţiate şi nuanţate calităţile şi defectele etniei.

Spre a lămuri cititorul, aducându-i argumente şi teze generale, mă voi opri la două acte de guvernământ definitorii pentru epocă şi clasa ei politică, precum şi pentru crima antinaţională numită cosmetizarea istoriei.

1. Împroprietărirea ţăranilor din Banat din 1920–1921.

2. Guvernarea Averescu din 1920–1921.

1. Recensământul agrar din 1895 făcut de autorităţile austro–ungare, indicau că, în Banat, existau 415 090 gospodării de până la 5 jugăre, totalizând o suprafaţă de 750 622 jugăre, iar moşiile de peste 100 jugăre erau în posesia a 6 126 moşieri şi latifundiari, care stăpâneau 4 589 638 jugăre. Latifundiarii Borody şi Iusth stăpâneau moşii de peste 500 jugăre. Datorită influenţei moşierilor în guvernul Averescu, autorul exproprierilor şi al împroprietăririi, moşierii expropiaţi au fost despăgubiţi substanţial. În Transilvania şi Banat despăgubirea echivala cu de douăzeci de ori preţul regional de arendă fără a depăşi preţul pământului din anul 1913. Datoriile care apăsau asupra pământului expropriat erau plătite de stat în contul răscumpărării asigurate de moşier. Mulţi moşieri au recurs la tot felul de tertipuri spre a-şi salva cât mai mult pământ, generând conflicte între ei şi ţărani. În 1936, deci la 15 ani după împroprietărire, numai la judecătoria Orşova se aflau 11 contestaţii, unele nefiind rezolvate nici în 1945. La Berzovia, comuna adolescenţei mele, lucrările s-au făcut după hărţi nu prin măsurători cadastrale în teren. Abuzurile, falsurile, împroprietărirea nedreptăţiţilor în dauna îndreptăţiţilor au curs gârlă. Mita, interesele personale, au funcţionat din plin în dauna ţăranilor. Pădurile, păşunile, izlazurile au fost de asemenea motive de dispută şi nemulţumiri. Se notează disputa dintre societatea Uzinele şi Domeniile Reşiţa, acţionar principal evreul Max Auschnitt, până la un timp favoritul regelui Carol al II-lea, statul român şi cele 32 de comune montane de pe aceste domenii pentru păşuni, dispută nerezolvată nici

până în 1939. Sătenii din Târnova vor cere teren de păşunat până în 1945, la noua şi radicala reformă agrară. În judeţele Alba, Timiş, Arad, Hunedoara, Năsăud, Satu Mare, ca şi în alte judeţe din ţară, aplicarea legii agrare din 1921 era încă restantă la 1945. (97).

2. Reforma agrară din 1921, opera guvernului Averescu, cu destule şi mari concesii făcute latifundiarilor are drept pandant în economia industrială decretul-lege nr. 2 503 din 10 iunie 1920, privind înfiinţarea societăţii anonime pe acţiuni **Refacerea industrială** şi numai după două zile, la 12 iunie, înfiinţarea subsecretariatului de stat al **Refacerii şi aprovizionării** de pe lângă Preşedinţia Consiliului de Miniştri, transformate de unii membri ai guvernului în cele mai scandaloase şi mârşave afaceri imediat postbelice. Se pare că atunci şi-a agonisit şi dr. Petru Groza marea lui avere ca membru marcant al acelui guvern.

Societatea anonimă **Refacerea industrială** avea drept scop să aprovizioneze industria cu maşini, instalaţii, materiale tehnice, mijloace de transport, fiind complementară altei societăţi anonime pe acţiuni **Reconstrucţia,** înfiinţată cu o săptămână înainte, cu un capital iniţial de 300 milioane lei (40% statul, 60% capital privat). **Reconstrucţia** era scutită de taxe vamale şi de transport, avea păduri, cariere, fabrici şi, mană cerească, intrase în posesia tuturor materialelor de toate felurile aflate în depozitele statului în timpul războiului şi neinventariate. Jaful a fost total. Îmbogăţirile fabuloase. Fulminante. Asemănarea cu jaful postdecembrist merge până la identitate. S-au făcut fraude de miliarde. Când scandalul a declanşat o anchetă judiciară, depozitele uriaşe ale statului au luat foc, împiedicând orice cercetare. Escrocheriile au continuat cu pseudo naţionalizarea industriei şi a capitalului străin, cu unificarea monetară, cu emiterea bonurilor de tezaur.

Afacerea Argetoianu–Schuller a păgubit statul cu peste 18 milioane (sumă enormă pentru acel timp). Afacerea Tăslăoanu cu hârtie din import nevămuită sub firma Ministerului Cultelor s-a ridicat la 10 milioane lei. Au intrat în joc, spre dezonoarea lor, şi câţiva generali: generalul Văleanu şi generalul Brattinel, cu material de cale ferată, în vagoane şi locomotive, generalul

român fiind la Ministerul Comunicaţiilor. Afacerile protejatului reginei Maria, colonelul britanic Boyle, reprezentând trusturile petroliere engleze care, cu tupeu, se amesteca până şi în politica internă şi externă a statului. La Ministerul de război, generalul Răşcanu a pus pe fugă orice organ financiar de control, fondurile ministerului fiind mânuite în folosul câtorva „averescani".

Bravul general Averescu, făuritorul victoriei strălucite de la Mărăşti, preşedintele Partidului Poporului, de la care un popor întreg aştepta refacerea ţării după războiul pustiitor, s-a arătat a fi un politician slab, dominat de rapacea lui clientelă politică.

Datele socio-economice şi politice ale anilor imediat următori primului război mondial sunt, în linii mari, asemănătoare anilor imediat următori celui de al doilea război mondial.

– Tratatul de pace de la Versailles a fost, dincolo de aspectul festiv cu care l-a împodobit istoriografia didactică postbelică, o târguială josnică şi neruşinată pe seama României, fapt care l-a determinat pe I.I.C. Brătianu să demisioneze din funcţia de prim-ministru. Am creionat, în capitolul dedicat trădărilor Occidentului, trădarea României la acest târg internaţional de interese şi sfere de influenţă. Atunci dictatul în treburile interne ale României şi ştirbirea suveranităţii sale s-au făcut prin intermediul factorului economic şi al şantajului politic.

– Tratatul de Pace de la Paris care a reglat conturile celui de al doilea război mondial a fost tot o târguială josnică şi neruşinată în ceea ce priveşte Aliaţii profeţi ai drepturilor popoarelor şi ale omului consfiinţind pactul Ribbentrop–Molotov prin care Basarabia şi o parte din Bucovina au trecut sub stăpânirea sovietică, ştirbirea suveranităţii României făcându-se sub dictatul făţiş al ocupaţiei militare ruseşti.

Ceea ce deosebeşte radical perioadele imediat post-belice următoare tratatelor de pace este esenţa programelor politice şi a guvernărilor.

• În perioada 1920–1945 guvernările au fost mijloace de îmbogăţire a clientelei politice pe seama statului vlăguit, startul dându-l guvernarea Averescu.

• În perioada 1945–1989 guvernările au fost mijloace care au tradus în practică programe ferme, motivate ştiinţific, prin care Partidul Comunist a scos România din înapoierea economică şi

culturală, propulsând-o în zona de concurenţă şi competitivitate mondială, prin mijloace nu totdeauna ortodoxe în timpul ocupaţiei militare sovietice, când s-a introdus dictatura proletariatului, de fapt dictatura comandourilor evreieşti revanşarde, creatoarele **teroarei** după modelul revoluţiilor franceză şi rusă.

2

Autorul s-ar dezonora dacă ar semna o carte a unor scheme prefabricate, tributare monomorfismului partizan, limitat şi limitativ. Epoca dintre cele două războaie mondiale nu este exclusiv epoca dezmăţului politic, a corupţiei generalizate, a perversiunilor morale exemplificate de regele Carol al II-lea, care a compromis instituţia monarhică, a cuceririi puterii economice de către evreime cu pandantul ei în politică.

Transilvania, Banatul, Bucovina şi Basarabia se eliberează de sub statutul subaltern care le desemna drept furnizoare de materii prime pentru imperiile care le subjugaseră şi de pieţe de desfacere pentru produsele industriale ale acestora, integrându-se în procesul general de dezvoltare al statului român.

Reforma agrară a influenţat producţia agricolă, a potenţat economic şi social ţărănimea, a contribuit masiv la reducerea latifundiilor şi a unei boierimi în general parazitară, la adăpostul căreia prospera o ciocoime iudeo-levantină în Vechiul Regat şi o pătură intens şovină, revizionistă şi revanşardă în Transilvania.

În 1929 producţia agricolă a fost cu 120% mai mare decât în 1922.

Nu se poate trece peste mania bolnăvicioasă a guvernelor interbelice de a recurge la împrumuturi externe contractate în condiţii înrobitoare, cu concesionarea unor bunuri naţionale, operaţiuni aducătoare de comisioane şi foloase ilegale.

Se semnalizează un fapt agravant, eliminat în perioada comunistă începând cu sfârşitul deceniului al cincilea, readoptat de guvernele postdecembriste: solicitarea unor experţi străini, sau acceptarea lor când au fost impuşi de monopolurile interesate în exploatarea ţării; în fapt controlori ai finanţelor statului, pe care l-au subordonat fie ţărilor capitaliste, atunci şi acum, fie Uniunii Sovietice, în perioada scurtă a consilierilor şi a Sovrom-urilor.

S-au schimbat structurile sociale şi politice prin regresul latifundiarilor şi transformarea României într-o ţară de mici proprietari funciari. Se trece de la sistemul de vot censitar, la votul universal.

Se dezvoltă clasa de mijloc.

Se dezvoltă ştiinţa şi cultura.

Procesul complex al contradicţiilor acestui nou stat român ca dezvoltarea relaţiilor capitaliste din agricultură, finalizat prin prăbuşirea micilor proprietari, creşterea clasei muncitoare datorată creşterii industriei, generând crâncene contradicţii între muncă şi capital, programe sociale revendicative şi revoluţionare, ideologii şi teorii socialiste; greve şi manifestaţii de masă; deci procesul complex al contradicţiilor noului stat român n-a putut fi stăpânit de clasa lui politică, datorită gradului ei de corupţie şi labilitate programatică; cauza principală a lipsei de eficienţă constând însă în aservirea ei de către monopolurile străine şi stăpânirea avuţiei naţionale de către evrei şi alţi alogeni, aşa cum am mai spus-o.

Am văzut reacţiile evreimii locale şi a celei internaţionale la măsurile de salubrizare economică, morală şi de valachizare a organismului statal întreprinse de guvernul Goga–Cuza.

Concluzia generală este că, între 1920–6 martie 1945, România nu a putut fi condusă eficient datorită instabilităţii politice, generată atât de sistemul ei parlamentar, cât şi faptului că economia ţării era stăpânită în proporţie de 80% de străinii care beneficiau de cea mai mare parte a venitului naţional.

De aici polarizarea bogăţiei şi a sărăciei. De aici contradicţiile de clasă ireconciliabile. De aici instabilitatea socială şi urmările ei în dezvoltarea generală a ţării.

3

O publicistică post decembristă ticăloasă şi ticăloşită terfeleşte adevărul istoric, încercând să acrediteze teza conform căreia regimul comunist din România a fost, în exclusivitate, impus de Moscova, fără nici o rădăcină într-o ţară **eminamente agricolă,** ostilă oricărui program de stânga. Este inutil să alfabetizezi nişte

simbriaşi programaţi pe o direcţie remuneratorie care sfidează cel mai elementar cod al informării, bazat teoretic pe adevăr.

În capitolul de început al acestei cărţi intitulat MOTIVAŢIE am transcris câteva definiţii ale termenului REVOLUŢIE, luate din dicţionare sau elaborate de istorici cu competenţa validată prin operă. Personal, rămân la propria mea definire a termenului de la care pleacă argumentaţia a ceea ce urmează. Privesc revoluţia ca pe un complex interdependent de stări sociale, economice, politice, culturale şi spirituale ale unei naţiuni care, într-o anumită etapă a dezvoltării, intrând în contradicţie cu organizarea instituţională a statului şi cu politicile acestuia se radicalizează şi, prin mijloace violente, conform unor programe însuşite de mase, schimbă fundamental raporturile de putere din stat în folosul claselor marginalizate şi al progresului general. Revoluţia vizează deopotrivă structurile statale, cele instituţionale, juridice, economice, politice, culturale, consolidând un nou cadru naţional printr-un salt calitativ complex. Am convingerea că revoluţia se motivează prin participarea maselor şi prin documentele programatice anterioare momentului violent, documente care au format conştiinţa şi convingerile revoluţionare.

O revoluţie este de fapt o conştientizare de masă a faptului că organizarea statală şi raporturile de putere din stat sunt învechite, frânează progresul general, au devenit opresive, polarizând puterea, bogăţia şi sărăcia, înfeudând naţiunea unor interese restrânse de clasă, sau, şi mai grav, intereselor unor centre de putere externe.

Întreaga argumentaţie a acestei cărţi privind România conduce la concluzia că, după Revoluţia de la 1848, evoluţia stărilor de fapt au configurat necesitatea desăvârşirii revoluţiei printr-o nouă revoluţie, precedată şi semnalată de răscoalele ţărăneşti din deceniile al optulea şi al nouălea ale secolului al XIX-lea, culminând cu marea răscoală de la 1907, cu mişcările greviste de masă, cu revendicările claselor sărăcite şi exploatate nemilos; care impuneau o revoluţie de eliberare naţională de sub tutela capitalului străin şi una socială, de sub exploatarea celor polarizaţi întru bogăţie.

Guvernele antebelice au intuit acest adevăr, elaborând programe hibride de centru-stânga, uneori cu măsuri de stânga pe care însă nu le-au pus în practică, fie din frica de a nu se emancipa masele, fie la porunca centrelor de presiune externe. Argumentaţia a fost făcută la locul potrivit în acest volum.

• 1945, 6 martie, instalarea guvernului procomunist dr. Petru Groza s-a făcut într-un moment de maximă tensiune socială următor războiului, după o acţiune programatică şi politică avându-şi începuturile în închegarea mişcării socialiste încă din secolul al XIX-lea. Pentru că istoria se coafează şi machiază după gustul şi interesul de moment al puterii, ea însăşi mereu în migraţie de la un pol de interese la altul, operaţie prin care se încearcă vidarea memoriei naţionale de momentele inconvenabile zilei, nu cred că este lipsit de interes să reamintesc uitucilor, sau celor manipulaţi, câteva din momentele esenţiale care, în cursul unei jumătăţi de veac, au motivat 6 martie 1945 şi regimul revoluţionar dezvoltat ulterior.

ÎNCEPUTURI.

• 1835. Theodor Diamant înfiinţează la Scăieni-Prahova un falanster, propunând constituirea de unităţi agro-industriale pentru a feri ţara să exporte produse agricole brute şi să le importe „manufacturate".

• 1872, 12 noiembrie. Se înfiinţează Asociaţia generală a lucrătorilor din România. Cu un program patriotic exprimat limpede. Citez: *„În momentele de faţă, nimic nu este mai necesar decât unirea întregului element român în contra relelor tendinţe străine, tendinţe care tind la cotropirea patriei noastre, a căminului nostru, pentru care strămoşii noştri au jertfit tot, chiar sângele şi viaţa lor, prin luptă şi alte acte mari şi oneste, ca să ne poată conserva o frumoasă şi curată patrie".* (98).

• 1877, 26 mai. SOCIALISMUL, gazetă a mişcării muncitoreşti: *„Azi însă e timpul când românii, în avântul şi entuziasmul suvenirurilor trecute, iau arma pentru a-şi apăra independenţa".*

• 1833, 1 februarie, la Paris, apoi la Bruxelles, apare revista DACIA VIITOARE, tipărită de un grup de studenţi socialişti. Citez din nr. 2 al revistei: *„... Peste Carpaţi, trei milioane de români, care zic ca noi: Sunt români, care vorbesc aceeaşi limbă şi au*

aceleaşi sentimente ca noi... vom spune dar verde şi lămurit cugetarea noastră: Voim Dacia aşa cum ea fu... Străbunii noştri ne-au conservat limba şi pământul strămoşesc; părinţii noştri, generaţiunea care se duce, au făcut unirea, independenţa şi mult lucrat-au pentru libertate. Acum e rândul nostru; nouă ne este dat a completa unitatea naţională, a întări libertatea şi a face ca egalitatea să nu fie un rău nume..."

• 1891, CONTEMPORANUL, an VII, nr. 11, ianuarie: „*... asupra unirii toţi românii sunt de o părere...*"

• 1891, MUNCA, 6 ianuarie, organ de presă al Clubului muncitorilor din Bucureşti, articol semnat de Constantin Mille: „*... De câteva luni, tinerimea se mişcă. Care-i ţinta? Dezrobirea fraţilor români... Voiţi să dezrobiţi poporul românesc din Dacia veche, veniţi sub steagul roşu al socialismului şi sub cutele lui veţi merge desigur la izbândă. Partidul clasei muncitoare, angajându-se programatic să acţioneze contra oricărei subjugări naţionale.*"

• 1910, ROMÂNIA MUNCITOARE, an VI, seria a II-a, nr. 65, 21 octombrie: „*... întregirea ţării e dorinţa comună a tuturor cetăţenilor*".

CONCLUZIE (1). Partidul Social Democrat al Muncitorilor din România a fost întemeiat în 1893. De la Congresul care i-a dat naştere până în preziua intrării României în războiul de Reîntregire, a militat pentru Marea Unire, a avut reprezentanţi în Parlament, activitatea lui publică subordonându-se idealului naţional.

• 1902, ia fiinţă Comitetul Central al mişcării social-democrate române din Basarabia aflată sub stăpânire ţaristă.

• 1903, ia fiinţă Partidul social-democrat român din Transilvania.

• 1905, ia fiinţă Partidul Social-Democrat Român din Bucovina, ambele provincii stând sub dominaţia imperialismului habsburgic.

Întreaga mişcare socialistă şi social-democratică din vechiul Regat şi provinciile aflate sub stăpâniri străine a militat pentru desăvârşirea statului unitar, pentru eliberarea socială şi naţională a tuturor românilor, pregătind conştiinţa maselor în vederea Marii Uniri şi a jertfelor cerute de acest act capital al istoriei noastre.

Socialiştii, prin presa lor, sunt alături de memorandişti în procesul monstruos înscenat la Cluj în 1894. Fac schimb de delegaţii, presă şi publicaţii pe întreg teritoriul românesc, fiind un factor activ al propagandei unioniste şi un ferment principal al conştiinţei de neam. Socialiştii transilvăneni au conlucrat fructuos cu Partidul Naţional Român.

• 1906, ADEVĂRUL din 9 decembrie (gazetă a socialiştilor ardeleni, care a apărut la Budapesta şi Lugoj, între 1903–1914), adresându-li-se liderilor Partidului Naţional: *„... Recunoaştem că astăzi sunteţi singurii din dietă care duc la o luptă adevărat democratică... Uniţi puterile voastre cu ale noastre şi să începem lupta care va mântui întregul popor din sclavia şi mizeria în care se găseşte".*

Primul război mondial. Mişcarea muncitorească îşi validează patriotismul prin jertfa de sânge a fiilor ei pe front, iar după ocuparea Olteniei şi Munteniei de către inamic, prin organizarea subminării ocupaţiei prin greve, mitinguri de protest, demonstraţii de stradă, sustragerea de la munca forţată, propagandă.

Revoluţia bolşevică din Rusia şi acţiunile antiromâneşti ale fostului socialist iudeo-bulgaro-român dr. Racovski, tulbură socialiştii basarabeni care nu obţin în Sfatul Ţării decât două locuri (Partidul Socialist Revoluţionar un loc; Partidul Social-Democrat 1 loc).

Remarcabilă este activitatea Partidului Social Democrat Român din Transilvania, ai cărui conducători sunt cooptaţi în Consiliul Naţional Român Central. Cei 150 de delegaţi ai social-democraţiei transilvănene la Marea Adunare Naţională de la Alba Iulia reprezentau peste 70 000 de muncitori organizaţi. Nume de rezonanţă în epocă, unele devenite ţinte ale bolşevicilor kominternişti după Marea Unire sunt: Ion Fluieraş, Ion Mihuţ, Tiron Albani, Iosif Jumanca, Emil Isac. În paranteză notez că printre fruntaşii mişcării naţionale prezenţi la Alba Iulia se numără şi dr. Petru Groza, mult hulitul prim-ministru de la 6 martie 1945.

• Perioada interbelică, 1918, noiembrie. Partidul Social-Democrat ia numele de Partidul Socialist. În declaraţia de principii se spune că: *„este un partid de clasă, care, inspirându-se de la ideile socialismului ştiinţific, urmăreşte desfiinţarea exploatării muncii*

sub orice formă prin trecerea mijloacelor de producţie şi de schimb în stăpânirea societăţii". Ba mai afirmă, desigur sub mirajul revoluţiei bolşevice văzută de departe, că luptă pentru cucerirea puterii politice, instaurarea dictaturii şi realizarea idealului comunist.

Nu fac istoricul mişcării socialiste şi comuniste din România. Este complicat, cu tensiuni interioare, cu inflaţie masivă de evrei şi alţi alogeni manevraţi de Internaţionala a III-a kominternistă, cu eliminarea socialiştilor participanţi la Marea Unire; subliniez doar că 6 martie 1945 este şi opera ocupantului, dar exprimă plenar şi 52 de ani de tradiţie a socialiştilor organizaţi în partide ale clasei muncitoare, angrenaţi în dinamica economică, socială, politică şi naţională. Şi că, Programul guvernului dr. Petru Groza n-a fost adus pe turelele tancurilor sovietice, el având antecedente în mişcarea socialistă din România încă din 1918 şi 1919.

• 1919, 23–26 mai, Bucureşti. Conferinţa mişcării socialiste din toate provinciile României Mari adoptă un larg Program electoral care, în problema agrară, prevedea exproprierea totală a pământului, lăsând micului proprietar numai atât cât poate munci cu familia lui, înfiinţarea obştiilor din cei fără pământ, sau cu pământ până la două ha, sprijinul statului prin mijloace tehnice, fixarea preţurilor produselor agricole de către o comisie compusă din reprezentanţi ai obştii, ai statului şi ai consumatorilor de la oraşe. Programul prevedea socializarea industriei, a mijloacelor de transport, a instituţiilor de credit şi a societăţilor de asigurare, confiscarea averilor îmbogăţiţilor de război prin fraudă, confiscarea averilor mânăstireşti, învăţământ obligatoriu şi gratuit până la 18 ani, dar şi aberaţia kominternistă a desfiinţării armatei permanente.

• 1919 este şi anul marilor greve muncitoreşti, pricinuite de prăbuşirea nivelului de trai şi a speculei. Partidul Socialist se organizează în toată ţara.

• 1919, Take Ionescu, într-un interviu: *„Partidul Socialist joacă astăzi un rol mult mai însemnat decât îl juca în trecut. Pretutindeni influenţa lui este simţită şi, câtă vreme Partidul Socialist va fi bine condus, influenţa lui nu se va putea nici împiedica, nici tăgădui".* (90).

• 1919, octombrie. Partidul Socialist obţine şapte mandate în Parlament.

• 1921, anul kominternizării Partidului Socialist, al moscovizării lui, când sunt îndepărtaţi socialiştii patrioţi ca Ion Fluieraş şi Iosif Jumanca, transilvăneni unionişti şi unionistul bucovinean George Grigorovici, fiind înlocuiţi mai ales cu evrei şi alţi alogeni câştigaţi de tezele antinaţionale ale Internaţionalei a III-a.

De aici începe istoria tenebroasă din primii ani ai existenţei Partidului Comunist din România (deci o filială a Moscovei) care selectează partida naţională şi cea antinaţională din sânul acestuia, comuniştii români care au înfundat puşcăriile şi cei alogeni internaţionalişti, care au emigrat în U.R.S.S. sau în Occident. Dar asta este o altă poveste.

CONCLUZIE (2). Schiţa de mai sus motivează idei şi programe socialiste necesare în România dintre cele două războaie mondiale, ca şi marile mişcări sociale cu începere din anul 1919, continuarea în clasa muncitoare a seismelor ţărăneşti din tot cursul istoriei românilor, culminând în epoca modernă cu răscoala din 1907. Făurirea României Mari, teza fundamentală a poporului român la care mişcarea socialistă şi-a adus o contribuţie importantă, s-a reflectat radical deosebit în straturile şi clasele sociale.

Marele nostru economist Virgil Madgearu, în lucrarea MĂSURI FINANCIARE EXTRAORDINARE, Bucureşti, 1921: *„... Două lumi stau astăzi faţă în faţă: sacrificaţii de război şi îmbogăţiţii de război. Cea dintâi este alcătuită de elementele clasei muncitoare şi ale clasei de mijloc proletariate, care poartă stigmatul suferinţelor războiului, în toate manifestările sale; cea de-a doua este formată din capitaliştii mari şi mici, care au bătut monedă din contractele de furnituri cu statul, din exploatarea lipsurilor şi a mizeriei, din munca forţată şi cu salarii derizorii".* Madgearu nu era socialist. Realitatea şi onestitatea l-au situat deasupra partizanatului politic îngust. Iată realitatea anilor 1919–1921, perioada invaziei brutale a capitalurilor din Franţa, Anglia, S.U.A, Belgia, Italia, în majoritatea lor, iudaice, care, prin intermediul băncilor cu capital străin, au acaparat o parte bună din întreprinderile româneşti, ca şi acţiunile aflate în posesia capitaliştilor germani şi austro-ungari.

Inflaţia galopantă a dus la mărirea decalajului dintre nivelul salariilor şi minimul necesar existenţei.

• 1921, creşterea preţurilor faţă de 1914: carne de vacă cu 922,2%; carne de porc, cu 1 129%; ouă, 79%; lapte, 951,2%; unt, 1 184,9%; untură, 1 378,1%; pâine, 1 358,8%; mălai, 1 749,3%; fasole, 2 000,6% zahăr, 1 938,8%.

Incapabile să rezolve prin măsuri economice, sociale şi politice problemele grave cu care s-a confruntat România Mare în perioada interbelică, partidele şi guvernele lor au întreprins acţiuni paleative fără să meargă la eradicarea cauzelor generatoare de sărăcie generalizată la nivelul maselor, de boli endemice, de analfabetism, de înapoiere civilizatorie. Atunci când masele s-au radicalizat iniţiind greve şi manifestaţii de stradă, guvernele au recurs la măsuri drastice, instaurând starea de asediu, cenzura, reprimări brutale, angrenând atât forţele Ministerului de Interne, cât şi armata, în unele cazuri trăgându-se în mulţime ca la Lupeni, în 5–9 august 1929, unde au căzut morţi 30 de mineri, peste 100 fiind răniţi şi la atelierele C.F.R.-Griviţa la 16 februarie 1933, când au căzut numeroşi grevişti.

• 1933, în lunile ianuarie–februarie se demonstrează că antagonismele dintre clasa muncitoare şi posedanţi sunt ireconciliabile, că, în afara forţei, guvernele burghezo-democratice n-au soluţii pentru detensionarea lor şi că Partidul Comunist, condus de fracţiunea autohtonă, a dobândit un ascendent moral, organizatoric şi politic în rândul maselor, pe care îl va valorifica la momentul oportun în folosul acestora şi al ţării.

4

Ne aflăm în perioada 6 martie 1945 – instalarea guvernului dr. Petru Groza – 30 decembrie 1947, abdicarea regelui Mihai I de Hohenzollern-Sigmaringen.

Am văzut care era situaţia politică generală, după prăbuşirea Noii Ordini Mondiale, imaginată de Hitler. Noua Ordine Mondială comunistă, de tip stalinist, se fabrica în Europa de Est cedată de Roosevelt experimentului stalinist, prin dictatul ocupantului care instruise o serie de agenţi în cadrul kominternului, majoritatea evrei din ţările desemnate revoluţiilor proletare, instalaţi la putere în acele ţări prin forţă. Noii Ordini Mondiale

staliniste i se opunea Noua Ordine Mondială, de tip iudeo-capitalist fabian. Cele două sisteme (cel iudeo-american contribuise masiv la supraviețuirea și întărirea celui comunist de tip stalinist după cum am demonstrat) se aflau într-o fază de început a conflictului, când încă se menajau reciproc, în spatele aparențelor întărindu-și sistemele de luptă subterană, infiltrându-și agenții în serviciile secrete adverse, în administrație, căutându-și aliați, înființând organizații, ligi și asociații cu caracter cultural-artistic sau științific drept acoperire pentru propagandă sau pentru operații speciale.

În acest context România trebuia să devină o aliată la ordinul Kremlinului, căreia i se repartizau sarcini economice și politice, în aparență acționând ca un stat independent și suveran, în esență mișcându-se în limitele impuse de ocupant. Aceasta este teza generală în spațiul căreia au acționat forțele interne și de import, fiecare din aceste forțe motivându-se cu doctrine, programe, acțiuni, atitudini pornite de la două ideologii fundamentale antagoniste în esența lor. Naționalismul și internaționalismul.

Naționalismul era revendicat de partidele politice antebelice, care-l avortaseră în practica guvernărilor, dovedindu-se antinaționale prin deschiderea țării invaziei capitalului străin, și complicităților cu acesta la spolierea avuției naționale și a maselor, prin cedarea economiei naționale evreimii și a complicităților cu aceasta întru înavuțire scandaloasă. Rezultatul sumei antinaționale a guvernărilor antebelice s-a concretizat în izolarea politică a României spre sfârșitul deceniului trei, care a condus la catastrofa cedărilor teritoriale din anul fatidic 1940, fără ca armata să tragă un singur glonț.

• Patriotismul, formulă consacrată de comunism spre a nuanța oportunist noțiunea de naționalism căreia îi atribuia tendințe extremiste, vehiculând definiția care-l caracteriza ca pe unul din cele mai profunde sentimente statornice prin existența de veacuri și milenii a patriilor, era revendicat de fracțiunea autohtonă a comuniștilor, cei care conduseseră marile mișcări revendicative muncitorești din deceniul trei, fuseseră judecați, condamnați, făcând ani mulți și grei de închisoare și lagăr.

• Internaţionalismul ca doctrină, program şi practică desnaţionalizantă era susţinut de evreime şi ceilalţi comunişti alogeni, în majoritate fugiţi din ţară spre a scăpa de represiune, oploşiţi prin Occident, mai ales în Franţa condusă de evreime, cei mai mulţi la Moscova, îndoctrinaţi cu tezele Internaţionalei a III-a, conform cărora România era un stat imperialist multinaţional, o închisoare a popoarelor cărora trebuia să li se asigure dreptul la autoguvernare până la desprinderea teritorială de ţara opresoare. Am văzut cam cum s-a pus în practică această teză la acţiunea stupidă de la Tatar-Bunar şi cine a condus gheşeftul financiar.

Pentru că se sanctifică sau se satanizează biografii după un nenorocit şi subaltern algoritm oportunist, pentru că scribi acefali sau intelectuali năimiţi sau doar pe jumătate intelectuali; fie dovedind reavoinţă şi partizanat orb; fie incultură sau handicapuri mentale, mânjesc propria noastră istorie, atribuindu-i neîmplinirile care-i macină, boleşniţele de caracter care-i surpă, mazochismul de a se autovictimiza, pentru toate acestea la un loc, ca şi pentru uriaşa maşinărie a dezinformării orchestrată de ucenici acefali ai **New-Age-ului** este nevoie de rostirea limpede a adevărului.

Nu cred că greşesc dacă recurg în politică la o metodă literară de a ierarhiza personajele după gradul lor de tipicitate.

În perioada la care mă refer, pentru a ne apropia cât de cât obiectiv de esenţa conflictului care a montat şi individualizat epoca aceea crâncenă, dar şi înălţătoare, cauzatoare de tragedii, dar şi de împliniri spectaculoase, voi pune în pagină reprezentanţii celor două ideologii fundamentale care s-au confruntat sângeros, cu ecouri sociale şi politice grave în destinul naţiunii şi statului: naţionalismul şi internaţionalismul.

5

Iată personajele tipice pentru momentul respectiv:

– Iuliu Maniu, pentru naţionalismul de tip tradiţional în societatea burghezo-democratică.
– Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru patriotismul de tip muncitoresc.
– Ana Robinson-Pauker (Rubinstein), pentru internaţionalismul de tip iudeo-kominternist.

IULIU MANIU: militant politic unionist din Ardeal. Aici se face o precizare necesară, majoritatea zdrobitoare a celor născuţi cu începere din deceniul al patrulea al secolului trecut neştiind mai nimic despre Iuliu Maniu şi Partidul Naţional Român înainte de Marea Unire; având eu temeri serioase că informaţiile de după 1947 privitoare la Iuliu Maniu au fost tendenţioase. Pline de omisiuni. În general, denigratoare.

• 1869, 26 ianuarie–7 februarie. Conferinţa de la Timişoara pune bazele Partidului Naţional Român, numit atunci Partidul Naţional al Românilor din Banat şi Ungaria. Preşedinte, Alexandru Mocioni.

• 1869, 23–24 februarie. Conferinţa de la Miercurea creează Partidul Naţional Român din Transilvania. Preşedinte, Ilie Măcelariu.

• 1881, 30 aprilie–12 mai. Conferinţa de la Sibiu a cercurilor electorale ale românilor din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş hotărăşte unificarea Partidului Naţional al Românilor din Banat şi Ungaria cu Partidul Naţional Român din Transilvania sub numele de Partidul Naţional Român. Organ central de presă: PATRIA. Preşedinte: Iuliu Maniu. În conducere: Alexandru Vaida-Voievod, Ştefan Cicio Pop, Mihai Popovici, Vasile Goldiş, Ioan Lupaş, Octavian Goga.

• 1918, sublocotenent de artilerie rezervist în armata austro-ungară, Iuliu Maniu contribuie la organizarea regimentelor româneşti care au acţionat decisiv la Praga, alături de patrioţii şi unităţile cehe, spre a institui organe ale puterii naţionale, şi la Viena, secondându-l pe generalul Boieriu, pentru a asigura ordinea şi a-l sili pe împăratul Carol de Habsburg să abdice, el reprezentând organul politic al românilor din Austro-Ungaria.

• 1918. Se implică în fruntea Partidului Naţional Român în lupta pentru autodeterminarea Transilvaniei împreună cu întreaga conducere, având alături Partidul Social-Democrat. Conduce seria de acţiuni revendicative finalizate cu Marea adunare de la Alba Iulia, care a hotărât unirea Transilvaniei cu România.

• 1918, 2 decembrie. Se constituie Consiliul Dirigent pentru a conduce Transilvania până la convocarea Constituantei Întregite. Consiliu Dirigent format din 15 membri. Preşedinte: Iuliu Maniu. Aprobat prin Decretul regal nr. 36/72 din 13 decembrie

1918. Din Consiliul Dirigent au făcut parte şi socialiştii: Ioan Fluieraş şi Iosif Jumanca, patrioţii deveniţi ţinte ale Internaţionalei a III-a şi ale ordonanţelor alogene dintre socialiştii din România. Consiliul Dirigent funcţionează de la 2 decembrie 1918 la 10 aprilie 1920. Adică 496 de zile în care a întocmit legile de reformă electorală şi agrară, uşurând integrarea Transilvaniei în statul naţional unitar.

A avut o orientare netă spre occident. Maestru în arta politică a pertractărilor. În sânul partidului, după fuziunile cu takiştii şi Partidul Ţărănesc, a avut o atitudine de centru. Ideile lui doctrinare erau: 1. – ideea naţională şi 2. – ideea dreptăţii sociale.

După moartea regelui Ferdinand, regenţa i-a încredinţat sarcina de a forma guvernul (9 noiembrie 1928). La acea dată Partidul Naţional Ţărănesc se bucura de o popularitate cvasiabsolută. Ca prim-ministru, Maniu a avut o poziţie ambiguă, de amânări şi şovăieli în legătură cu întoarcerea în ţară a prinţului Carol, exilat, dezertor de la datorie în război; condiţionându-i venirea şi încoronarea prin renunţarea la amanta care l-a pierdut şi a jidovit palatul: Elena-Grünberg-Wolff-Lupescu. Carol a fost mai viclean şi mai hotărât decât Maniu. A venit în ţară aproape prin surprindere cu sprijinul câtorva generali, a influenţat destui fruntaşi din Partidul Naţional Ţărănesc, doar liberalii au fost ostili încoronării cetăţeanului Carol Caraiman.

• 1930, 7 iunie, dimineaţa, când Maniu şi ţărăniştii acceptaseră soluţia Carol, Vintilă Brătianu, preşedintele Partidului Naţional Liberal dă următorul cuvânt de ordine: *„Nu stăm de vorbă cu ex-prinţul Carol şi nu ne învoim la nici un fel de restaurare“*. (100).

Ambiguitatea, nehotărârea, târguiala l-au caracterizat pe Iuliu Maniu ca om politic.

În prima guvernare naţional ţărănistă s-a făcut o stabilizare monetară pe baza unui împrumut de stabilizare, guvernul lui Iuliu Maniu acceptând cererea capitaliştilor apuseni de a numi un consilier tehnic pe lângă Banca Naţională. Consilier devenit dictator al politicii financiare româneşti. Iuliu Maniu este cel dintâi politician care penetrează cetatea capitalului autohton, cu un reprezentant al capitalului străin, nărav agravat de guvernările

țărăniste antebelice și cea postdecembristă. Consilierul trăia aici imperial, pe banii statului român. Se numea Ch. Rist, avea un salariu exorbitant: 150 000 franci elvețieni pe an, 1 milion pentru apartamentul de la hotel Athénée Palace și 400 000 pentru vila de pe Kiseleff. A doua măsură financiar-economică luată de țărăniști, convertibilitatea leului, a lovit România ca un bumerang. Numai între noiembrie 1929–mai 1930 au fost scoase din țară 8,1 miliarde lei, micșorându-se drastic resursele financiare ale României.

Insist, pentru că se repetă obtuz, și în disprețul interesului național, toate greșelile grave făcute de guvernările țărăniste antebelice conduse de Iuliu Maniu.

• 1930, iunie. Guvernul Iuliu Maniu obține un împrumut de 8 milioane de dolari de la trustul american Morgan, cu dobândă de 8%. Termen de rambursare, data când statul contracta alt împrumut extern. Suma plus dobânzile au fost restituite în câteva luni. Cu toate acestea, trustul a obținut concesionarea telefoanelor către societatea **International Telephone and Telegraph** din New York pe timp de douăzeci de ani. Statului i s-a interzis să construiască și instaleze centrale și posturi telefonice, primind din beneficii suma ridicolă de 10%. În 1941, sub regimul autoritar al generalului Ion Antonescu (fapt trecut sub tăcere de majoritatea istoricilor oficiali postbelici), Banca Națională a României răscumpără telefoanele la valoarea dublă față de cea plătită de trustul Morgan în 1931.

• 1931, guvernul Iuliu Maniu deschide drum invaziei capitalului străin, contractând un împrumut în valoare de 53 milioane dolari, concesionând bunuri esențiale ale statului. Modul simplist în care se judecă, atât Iuliu Maniu, Partidul Național Țărănesc, guvernările antebelice; fie stângist, îngust, proletcultist; fie apologetic, mă obligă la precizări. Precizări și nuanțări capabile să explice perioada postbelică, instaurarea regimului comunist, procesele politice. Asta în prima instanță. În fapt, să explice complicitatea politicienilor la vânzarea României către capitalul străin, majoritar evreiesc, și subordonarea țării acestui capital cu toate consecințele pentru dezvoltarea ei.

Poarta pe care o deschide Iuliu Maniu capitalului străin a fost Legea pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor şi avuţiilor publice din 16 martie 1926; (P.N.Ţ.C.D.-iştii de astăzi n-au dovedit nici o originalitate cu toate că au trecut şaptezeci de ani în care economia, concepţiile, ideologiile au evoluat); lege care prevedea arendarea, închirierea, concesiunea sau regia mixtă, publică sau cooperatistă, ca forme de administrare, făcând loc abuzului clientelar, corupţiei interne; iar prin desfiinţarea îngrădirilor puse capitaliştilor străini s-a favorizat penetrarea lor masivă în economia românească.

Tot în 1929 guvernul Iuliu Maniu lansează legea minelor, care, prin articolul 30, stabilea că bogăţiile subsolului puteau fi concesionate societăţilor române sau străine.

Ajuns prim-ministru, Iuliu Maniu n-a dirijat fondurile destinate înzestrării armatei rămasă la dotări antebelice depăşite, spre crearea unei industrii naţionale de apărare. A acceptat comenzi în valoare de 15 miliarde, sumă enormă, cu comisioane grase făcute uzinelor SKODA şi ZBOJOWSKA, din Cehoslovacia, şi aici i se poate reproşa că nu şi-a uitat protejaţii şi aliaţii din 1917–1918, nu numai sentimental. Specialiştii militari au protestat zadarnic împotriva contractelor oneroase şi a lipsei de performanţă dovedită de tunurile şi puştile mitralieră comandate de guvern. Chestiunea s-a transformat în afacerea scandaloasă SKODA, în care guvernanţii ţărănişti au fost implicaţi adânc, ca şi astăzi în acelaşi gen de afaceri, care, în complicitate cu militari aflaţi în funcţii înalte, au spoliat statul cu miliarde de lei. Implicit sabotând industria naţională de apărare.

Guvernarea ţărănistă a avut în compensaţie şi acţiuni pozitive ca: instituirea regiilor autonome, modernizarea căilor rutiere, dar tot prin concesionarea către străini (firma **Stewart** pentru şoseaua Bucureşti–Braşov; contract reziliat; firma suedeză **Svenska Vagaktiebologet** şi cea franceză **Routes Modernes**) acţiune cu rezultate mediocre şi nu prea mulţi kilometri de drum modernizaţi; tot guvernul ţărănist începe modernizarea Capitalei. Nu se poate trece peste Legea pentru reglementarea circulaţiei pământurilor din 20 august 1929, cu implicaţii sociale şi naţionale. Prin această lege pământurile arabile puteau fi înstrăinate

numai către cetăţenii români, ţărani sau absolvenţi de şcoli agricole, cărora le erau asimilaţi învăţătorii şi preoţii sătesti. Suprafaţa maximă a proprietarilor nu putea depăşi 25 ha.

Ţărăniştii lui Maniu au avut un stil de guvernare caracterizat prin: mărirea impozitelor, interzicerea întrunirilor, mai ales muncitoreşti, salariaţilor statului li s-a interzis să se organizeze în sindicate şi s-a stigmatizat prin reprimarea sângeroasă a grevei minerilor din Valea Jiului – august 1929. Ironia tragică a stat în faptul că, în mai 1928, minerii din Valea Jiului s-au dus la Alba-Iulia manifestând pentru aducerea la putere a Partidului Naţional Ţărănesc.

Lui Iuliu Maniu i se poate pune în sarcină aducerea în ţară a cetăţeanului Carol Caraiman, prinţul moştenitor autoexilat pentru a-şi trăi aventura cu amanta sa Grünberg-Wolff-Lupescu; devenit regele Carol al II-lea de funestă amintire. Opoziţia lui faţă de politica regelui influenţată de amanta sa, de camarilă şi de cercul marilor capitalişti, care-l sprijineau financiar, a fost slabă şi conjuncturală.

În timpul guvernărilor, Partidul Naţional Ţărănesc a sprijinit burghezia mică şi mijlocie. Burghezia rurală a fost favorizată prin Legea Mihalache, din 1929, prin legislaţia privind cooperaţia, creditul şi sistemul bancar. Prin conversiunea datoriilor agricole, regimul impozitelor, aplicarea reformei agrare, ţărăniştii lui Maniu au uşurat viaţa ţărănimii, în acelaşi timp opunându-se vehement marii burghezii. Aici sunt obligat să amintesc soluţia nenorocită, umilitoare şi degradantă adoptată de guvernarea ţărănistă din 1932, prezidată de Alexandru Vaida-Voievod, nu de Iuliu Maniu, numită Planul de asanare de la Geneva. Pentru a redresa finanţele ţării spre a-şi putea plăti datoria externă, experţii străini de care a mai fost vorba în acest capitol, au silit guvernul Vaida-Voievod să adopte măsuri de austeritate pe seama salariilor. Măsura n-a dus la rezultatul dorit. Atunci, spre ruşinea ţării, s-a ajuns la soluţia instituirii unui control al monopolurilor străine asupra economiei naţionale, fapt reeditat în guvernarea ţărănistă postdecembristă. Conform Planului de asanare de la Geneva s-a dat un vot de blam ţării neînstare să se guverneze, miniştrii ei devenind simpli executanţi ai specialiştilor străini; expertul

pentru trezorerie şi buget aviza propunerile ministrului de finanţe şi-i dădea directive la pregătirea prevederilor bugetare ale încasărilor şi cheltuielilor, coborând de la controlul tezaurului până la executarea bugetelor lunare. Mai erau un expert pentru contabilitate, altul pentru chestiuni financiare. Guvernul Naţional Liberal, conform programului „prin noi înşine" a renunţat la Planul de la Geneva.

• 1933, aprilie, în gazeta LUMEA NOUĂ, M. Manoilescu publică articolul NOII FANARIOŢI: EXPERŢII, din care citez: *„Inconştienţa cu care guvernul acceptă astăzi când se pune aşa de acut problema revizuirii tratatelor, imensa scădere de prestigiu internaţional a unui „control" cerut de noi pe urma unei mărturisiri proprii de incompetenţă, demonstrează că sistemul politic care a putut duce la asemenea rezultat este condamnat pentru vecinicie..."*

În perioada celui de al doilea război mondial, Iuliu Maniu, cu aceeaşi duplicitate însoţită de şovăieli şi pertractări s-a acoperit cu proteste formale faţă de unele măsuri ale guvernării Antonescu, a rămas fidel orientării pro-occidentale, a ţinut legătura cu anglo-americanii sub protecţia şi cu ştiinţa Mareşalului, iar când acesta i-a oferit guvernarea, spre a scoate Ţara din războiul împotriva U.R.S.S., a refuzat.

În perioada ocupaţiei sovietice a fost marginalizat politic, comandoul kominternist iudeo-maghiar nu i-a uitat meritele în făurirea României Mari, i s-au pus în sarcină represiunile mişcărilor muncitoreşti, a fost arestat, murind mizer în închisoare. Crimă de care regimul comunist şi guvernarea dr. Petru Groza nu pot fi absolvite. Cu lipsurile inerente oricărui om politic care-şi confruntă programele cu dialectica imprevizibilă a realităţii, Iuliu Maniu a fost o personalitate de prim ordin a perioadei 1880–1918, contribuind esenţial la făurirea statului naţional unitar, destinul hărăzit lui de banda Ana Robinshon Pauker–László Luca–Burăh Tescovici şi Ioşka Broitman anticipând destinul pe care aceştia l-ar fi hărăzit României Mari, conform directivelor Internaţionalei a III-a. Asta nu înseamnă că Partidul Comunist poate fi absolvit de crima politică transformată în crimă de masă săvârşită deliberat împotriva vârfurilor politice antebelice,

intelectualității, studenţimei, corpului ofiţeresc şi ţărănimii, imitând slugarnic revoluţia iudeo-bolşevică din Rusia.

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ. În decembrie 1931, al V-lea Congres al Partidului Comunist **din** Româna, se ţine la... Moscova. Partidul era sfâşiat de lupte „fracţioniste", cum se scrie în istoriografia acestuia. Condus de evrei, unguri şi alţi alogeni, Congresul de la Moscova, la sugestia Kominternului, păstrează teza antinaţională care sprijină minorităţile în lupta pentru autodeterminare până la despărţirea de statul naţional unitar. Din motive propagandistice şi de imagine istoriografia comunistă trece foarte uşor peste deceniul al doilea al secolului XX, când Partidul Comunist **din** România a fost o agentură kominternistă, o Coloana a V-a sovietică, folosind nemulţumirile maselor pentru a uzurpa puterea, orânduirea social-politică, unitatea statală în folosul aşa-zisei revoluţii proletare mondiale. Un importator de internaţionalism distructiv.

• 1924, sfârşitul lui aprilie. Se creează o conducere ilegală a P.C.R., numită Directoriu. Exclusiv alogenă. Alcătuită din Elek Köblös, Marcel Pauker, David Fabian. Se conturează trei concepţii de existenţă şi acţiune a P.C.R. Direcţia ilegalităţii, susţinută mai ales de alogeni, care favoriza tezele Internaţionalei a III-a privitoare la autodeterminarea minorităţilor şi ajutorul subteran al sovieticilor; direcţia preconizată de un grup de comunişti români, conduşi de Gh. Cristescu, dorind un partid legal, dar cu un aparat ilegal, direcţie care nu acceptă tezele Internaţionalei a III-a privind autodeterminarea minorităţilor şi nici pe cele privind „situaţia revoluţionară a Balcanilor" şi o a treia direcţie, care milita pentru un partid comunist exclusiv legal.

Siguranţa naţională a intrat în posesia datelor care dovedeau că acel P.C.R. din deceniul al doilea era o agentură moscovită periculoasă, antinaţională, folosind mârşav dificultăţile postbelice ale statului nou creat spre a împinge minorităţile la acte antistatale pe fondul recesiunii economice şi a-l nemulţumirilor maselor. Ca urmare, acel P.C.R.-agentură a fost interzis şi scos în afara legii. Toată vorbăria scribilor de serviciu la Comitetul Central al Partidului Comunist Român postbelic, prin care s-a incriminat regimul antebelic pentru interzicerea acelui partid-agentură,

rămâne doar o încercare jalnică de a cosmetiza o etapă antinațională a unui partid care, prin structură, fiind legat de mase, trebuia să fie național.

• 1924, decembrie, Partidul Comunist din România este scos în afara legii.

• 1931, decembrie. Moscova. Congresul V al P.C.R. Stăpânii moscoviți, nemulțumiți de prestația subalternilor din România, aleg în fruntea partidului un militant al... Partidul Comunist Polonez: Alexandru Stefanski, zis Gorn. Cum de se pricepea acest Gorn la treburile României, cât de bine cunoștea el istoria politică a țării, economia ei, cultura și specificul național, rămâne un mister, dar dezvăluie cu limpezime concepția gubernială a Moscovei, care tratează România ca pe un județ al Balcanilor aflat sub cnutul ei, așa cum a îndrăznit s-o afirme și vajnicul iudeo-kominternist Marcel Pauker, soțul Anei Robinshon Pauker.

• 1932, martie. Se face simțită prezența conștientă și responsabilă a clasei muncitoare în numele căreia făceau kominternism Köblös, Pauker, Fabian, Gorn, Sternberg, Moscovici, Kahane, Fonagy, Stefanov și restul nomenclaturii alogene. Conferința pe țară a ceferiștilor ținută la București alege un Comitet Central de acțiune. Secretar este ales Gheorghe Gheorghiu-Dej, electrician și autodidact. Direcția națională din Partidul Comunist își găsește astfel un port-drapel activ. Este o rușine a istoriografiei oficiale comuniste că, la dictatul lui Nicolae Ceaușescu, a șters cu buretele perioada 1933–1947, în care, în detenție, s-a consolidat nucleul de conducere autohton al viitorului Partid Comunist, perioadă petrecută de conducătorii evrei și alți alogeni din deceniul al doilea prin occident sau la Moscova, subvenționați de komintern.

• 1933. Comitetul Central de acțiune radicalizează muncitorimea atunci când guvernul reduce salariile și concediază un mare număr de salariați.

• 1933, ianuarie. Mari greve în industria petrolieră. La ORION, ROMÂNO-AMERICANĂ, UNIREA, ASTRA ROMÂNĂ. Este bine să știm în ce fel a evoluat stăpânirea și exploatarea „aurului negru" românesc, care, alături de „aurul verde", pădurile și aurul holdelor, au fost temeiul avuției naționale. Iată ce capital autohton a existat în industria petrolieră, conform

expunerii de motive făcută de Virgil Madgearu la Legea minelor în 1929: 1913–1%; 1924–28%; 1925–30%; 1926–53%; 1927–57%; 1928–60%. Sunt obligat să atrag atenţia cititorului că din acest laborator efervescent ale economiei, din raporturile de proprietate, din relaţiile dintre capital şi muncă, din raportul dintre capitalul străin şi avuţia naţională, din jocul de interese al marilor puteri s-au configurat problemele vitale ale ţării, cărora Iuliu Maniu, ca reprezentant al Unirii, dar şi al burgheziei mijlocii, şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, în 1933, militant comunist, au căutat să le găsească soluţii, fără ca aceste soluţii să rezolve atât situaţia economică, cât şi antagonismele de clasă.

Crima antinaţională de a concesiona străinilor părţi din avuţia naţională s-a materializat în 1924 prin exploatarea barbară a perimetrelor petroliere de stat, concesionate societăţilor străine. În 1927, 52,5% din producţia de ţiţei a României – adică peste 1,9 milioane tone – a fost scoasă din terenurile statului. Căderea preţurilor la petrol în timpul crizei economice a silit capitaliştii străini să compenseze veniturile prin intensificarea extracţiei, concedierea muncitorilor şi micşorarea salariilor. Această exploatare cruntă a zăcămintelor proprietate publică, a dus la sleirea lor, afectând tezaurul naţional supus din nou jafului de către ocupaţia sovietică.

Criza a afectat şi transporturile pe calea ferată la care lucrau 110 000 salariaţi.

• 1929–1932. Traficul de mărfuri pe C.F.R. scade de la 23 milioane tone, la 20,9 milioane; iar cel de călători, de la 38,7 milioane la 25,2 milioane. Unităţile industriale ale căilor ferate îşi micşorează producţia. Căile ferate disponibilizează muncitori. Micşorează salariile.

• 1933, grevelor din industria petroliferă le urmează grevele ceferiştilor de la Cluj, Iaşi, Galaţi, Paşcani, Constanţa.

• 1933, 2 februarie. Atelierele Griviţa. 7 000 de muncitori în grevă. Guvernul ţărănist, prezidat de Alexandru Vaida-Voievod, avându-l subsecretar de stat la Interne pe Armand Călinescu, instituie starea de asediu. Din guvern nu fac parte Maniu şi Mihalache. Comitetul central de acţiune cu Gheorghiu-Dej ca secretar, ridică muncitorii de la Ateliere.

• 1933, 15 februarie. Incinta „atelierelor Griviţa" este ocupată de mii de muncitori, sprijiniţi din afară de 72 000 de manifestanţi.

• 1933, 16 februarie. Forţele represive trag în mulţime. Se fac 2 000 de arestări. Desigur este arestat Comitetul Central de acţiune: Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Constantin Doncea, Dumitru Petrescu, Gheorghe Vasilichi. Comitetul Central de acţiune este deferit Consiliului de război.

• 1934. Procesul este mutat la Craiova. Inculpaţilor li se dau pedepse grele cu ani grei de temniţă. Trecuseră 10 ani de la încercarea P.C.R.-ului alogen de a provoca răscoale în România la ordinul Kominternului, ca, la adăpostul lor, să se opereze dezlipirea Basarabiei de patria mamă. Episodul ratat Tatar-Bunar. Se pun în lumină limpede cele două concepte şi atitudini politice antagoniste din Partidul Comunist:

– concepţia conducerii alogene iudeo-maghiare-bulgaro-ucraineană impusă de Moscova şi subordonată kominternului care voia să folosească clasa muncitoare ca pe un element de şoc intern în vederea dezmembrării ţării, conducere paşaportară, care nu şi-a asumat nici o răspundere socială, penală, emigrând după ce şi-a îndeplinit misiunile încredinţate de Moscova, alcătuită din aşa zişii revoluţionari de profesie, adică agenţi plătiţi, fără nici o legătură organică cu clasa muncitoare, ostilă statului naţional şi poporului român şi

– concepţia comuniştilor români, patrioţi, legaţi organic de clasa muncitoare, apărându-i interesele, solidari cu ea, asumându-şi răspunderile sociale, morale şi penale decurgând din acţiunile de protest pe care le iniţiau şi conduceau, respingând tezele Internaţionalei a III-a privitoare la **România,** acceptând condamnările la temniţă ca pe o confirmare prin jertfă a crezului politic.

Acest tip de comunist este ilustrat în epocă de Gheorghe Gheorghiu-Dej. Absent formal din viaţa politică dintre 1934–1944, fiind întemniţat, evadând din lagărul de la Tg. Jiu înainte de 23 august 1944 cu sprijinul unei reţele bine pusă la punct, fapt care confirmă atât forţa organizatorică a partidului, aflat în ilegalitate, cât şi un fel de complicitate tacită a autorităţilor, va strica de la început planul kominternului de a-şi impune cu exclusivitate în

conducerea P.C.R.-ului agenţii aduşi la Bălţi de Frontul 2 ucrainean. Gheorghe Gheorghiu-Dej şi echipa sa autohtonă din detenţie va radicaliza vechile antagonisme dintre alogenii kominternişti şi comuniştii români patrioţi, într-o luptă surdă pe viaţă şi pe moarte, kominterniştii având câştig de cauză în prima etapă prin Ana Robinshon Pauker, aflată în graţiile lui Stalin, ca în a doua etapă a luptei, Dej să câştige bătălia la vârf, valachizând în bună măsură conducerea partidului, fapt care a contribuit substanţial la emanciparea acestuia de sub dictatul sovietic. Curajului, patriotismului, abnegaţiei acestui comunist patriot i se datoresc eliberarea deţinuţilor politici întemniţaţi de comandoul iudeo-kominternist, eliberarea ţării de sub controlul consilierilor sovietici, eliberarea ţării de sub cizma armatei de ocupaţie sovietică, desfiinţarea Sovrom-urilor, reluarea relaţiilor diplomatice şi comerciale cu ţări de pe întregul mapamond, indiferent de orânduirea socială, avântul economiei, ridicarea nivelului de trai al populaţiei, opoziţia fermă faţă de tendinţele U.R.S.S.-ului de a transforma România într-un fel de grădină de zarzavat a lagărului socialist (planul Valev), colaborarea în cadrul C.A.E.R.-ului pe baza independenţei de decizie şi a interesului reciproc.

Împrejurările morţii sale premature sunt puse pe seama unui cancer datorat iradierii la o întrunire C.A.E.R. sau a Tratatului de la Varşovia, prin care i s-a plătit politica de independenţă şi suveranitate naţională.

Aici se deschide o paranteză care trimite la anul 1933 al marilor confruntări sociale şi, deopotrivă, la actualitate. Paranteza începe cu transcrierea PROTOCOALELOR 7, 10 şi 14 din planul strategic pe termen lung, iniţiat în secolul al XIX-lea de iudaism în vederea instituirii dominaţiei universale, plan cunoscut sub titlul de PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI.

PROTOCOL 7: „... *Pentru a demonstra că guvernele creştine ale Europei au devenit sclavele noastre, noi vom arăta tuturor puterea noastră prin crime şi violenţe, adică prin domnia teroarei... La orice act de opunere noi trebuie să fim gata de a răspunde băgând în război cu vecinii ţările care îndrăznesc să ni se opună nouă şi, dacă ţările învecinate vor face planul de a ni se opune,*

înţelegându-se între ele în mod colectiv, noi trebuie să dezlănţuim un război mondial... Noi trebuie să forţăm guvernele creştine să adopte măsuri care vor ajuta vastul nostru plan care se apropie deja de ţinta sa triumfătoare, exercitând o presiune asupra opiniei publice... şi care, în realitate, este formată de noi prin ajutorul aşa-numitei puteri a presei. Cu puţine excepţii ea este deja în mâna noastră."

PROTOCOL 10: *„... Este nevoie de a uza toată lumea prin disensiuni, animozităţi, certuri, foamete, boli, până ce creştinii nu vor mai găsi alt drum de scăpare decât un apel la banii şi puterea noastră. Noi vom uza şi slei pe creştini prin toate acestea într-atât, încât ei vor fi constrânşi să ne ofere nouă o autoritate internaţională şi, graţie acestei situaţii, ne va fi posibil să absorbim toate forţele guvernamentale ale lumii şi astfel să formăm un supraguvern... Inspirând pe fiecare cu idei... noi vom sfărâma influenţa familiei creştinilor şi importanţa ei educativă..."*

PROTOCOL 14: *„... Masele vor deveni atât de sătule de schimbările fără sfârşit ale administraţiei pe care noi le vom instiga printre creştini, când vom submina instituţiile lor guvernamentale, încât vor tolera orice din partea noastră... Când vom deveni stăpâni, vom privi ca indezirabilă existenţa oricărei religii afară de a noastră proprie, proclamând un singur Dumnezeu de care este legată soarta noastră de popor ales... Pentru aceste motive noi trebuie să distrugem toate celelalte religii... În ţările numite înaintate, noi am creat o literatură absurdă, murdară şi dezgustătoare. Puţin timp după ce vom pune mâna pe putere, vom încuraja existenţa ei în aşa fel, încât să iasă bine în relief contrastul dintre ea şi dintre producţiunile scrise şi vorbite care vor emana de la noi".*

Fiind de mare şi dramatică realitate, transcriu şi o parte din:

PROTOCOL 9: *„... Noi am rătăcit, năucit şi demoralizat tinerimea creştinilor prin mijloacele de educaţie cu principii şi teorii cu totul false pentru noi, dar pe care le-am inspirat lor."* (101).

• 1920–1940: Perioada interbelică. Exemplificarea totală a strategiei de cucerire economică şi politică a României de către iudaism conform PROTOCOALELOR. De transformare a ţării într-o colonie de tip **Judenland**, compatibilă cu alte ţări iudaizate ca Franţa, Anglia, S.U.A., însă cu rol subaltern de bază de imigraţie şi relansare economică pentru evreimea din Estul european. Schema aplicată poate avea următorul desen:

1. Datoria externă mânuită ca factor de presiune economică şi politică spre a instala controlul financiar al monopolurilor iudaice suprastatale.

2. Război psihologic, declanşat din interior, împotriva guvernelor prin presa aservită pentru a le destabiliza, a crea confuzie, neîncredere, instabilitate socială.

3. Impunerea de restricţii salariale, concedieri, mărirea ratei şomajului, spre a radicaliza masele salariale şi a le scoate în stradă.

4. Destabilizarea educaţională a tineretului prin subliteratură, promovarea violenţei, pornografiei, obsesiilor sexuale, ruperea de familie, ateism.

5. Însuşirea avuţiei naţionale având corolar pauperizarea maselor şi exportul de plusvaloare cu ţinerea sub control a investiţiilor.

6. Aţâţarea stărilor conflictuale interetnice, interconfesionale, interstatale.

În România, ca şi în Franţa şi Italia, unde spiritul public este mai mult supus emoţionalului decât raţionalului, instabilitatea guvernamentală a atins limita ridicolului tragic. Guvernele s-au perindat şi la intervale de câteva luni, anulând din start orice idee de continuitate în construcţia statală, în stăpânirea pârghiilor economice spre realizare de performanţe în folos public. Performanţele economice ale Franţei şi Italiei se datoresc stabilităţii, continuităţii şi dictatului monopolurilor financiar-industriale iudaice şi nu succesiunilor ameţitoare de guvern.

România deceniilor al doilea, al treilea şi, parţial al patrulea, a stat sub dictatul finanţelor suprastatale evreieşti, care au cointeresat majoritatea clasei politice în frunte cu monarhul, manevrat de agenta acestuia, Elena-Grünberg-Wolff-Lupescu.

Acest fenomen complex a fost analizat şi cunoscut de comuniştii români, aflaţi în fruntea mişcărilor protestatare muncitoreşti, fiind denunţat public sub titlul „exploatarea omului de către om", „exploatarea-capitalistă" şi, desigur, sub influenţa doctrinei marxiste, materialist-didactice şi istorice, cu toate inconvenientele emanate de la stângism, sectarism, proletcultism şi restul îngustimilor limitative, care au caracterizat doctrina şi programele de luptă socială ale timpului.

Grupul comunist muncitoresc activ în lupta socială anticapitalistă a fost echilibrat prin prezenţa unor intelectuali remarcabili cu vedere de stânga, comunişti ca Lucreţiu Pătrăşcanu, social-democraţi precum Constantin Titel-Petrescu.

Posteritatea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej şi a militanţilor comunişti autohtoni din 1933 a fost manipulată denigrator, apoi întemniţată într-o uitare bine regizată de către Nicolae Ceauşescu şi istoricii oficiali, care nu s-au sfiit să ignore rolul Comitetului Central de acţiune condus de Gheorghiu-Dej, perioada de detenţie, realizările postbelice ale acestuia, glorificând până la saturaţie rolul de „conducător revoluţionar" al unui copilandru care a fost condamnat la Braşov, în 1936, pentru agitaţie la... doi ani temniţă şi 2 000 lei amendă. Glorificare-bumerang, aruncând asupra mişcării muncitoreşti şi a comuniştilor o pată de umbră, învăluindu-le în ridicol, din moment ce s-au lăsat animate, dirijate şi îndoctrinate de un ucenic de cizmar în vârstă de şaisprezece ani, cu patru clase primare, oricât de inteligent şi activ ar fi fost.

Procesul celor de la Griviţa a început la 17 iulie 1933, în faţa Consiliului de Război. Declaraţiile acuzaţilor dovedesc nu numai curaj civic, asumarea răspunderii şi conştiinţa de clasă; dar, deopotrivă, nivelul de cultură politică al acestora.

Din declaraţia lui Gh. Gheorghiu-Dej: *„... Legal sau nu, muncitorii s-au adunat, au manifestat şi au luptat pentru apărarea drepturilor lor şi ale clasei din care fac parte. Iar dacă se interzicea dreptul de întrunire şi manifestare, ei erau datori s-o facă, căci, înaintea oricărei legi, stă dreptul muncitorilor la viaţă."*

Dumitru Petrescu şi Constantin Doncea au fost condamnaţi la muncă silnică pe viaţă. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Vasilichi şi Chivu Stoica la 20 şi 15 ani muncă silnică.

Subliniez că atât mişcările muncitoreşti din anul 1933, cât şi procesele politice care le-au urmat, au avut un larg ecou internaţional de solidaritate cu cei oprimaţi. COMITETUL INTERNAŢIONAL AL MUNCITORILOR FEROVIARI, COMITETUL INTERNAŢIONAL AL MUNICTORILOR DIN TRANSPORTURI, ASOCIAŢIA JURIDICĂ INTERNAŢIONALĂ au protestat public împotriva modului în care au fost reprimate grevele. **Congresul membrilor corpului didactic** (Paris, 1933), **Conferinţa Internaţională a Feroviarilor** (Paris, 1934), **Congresul mondial antifascist** (Paris, 1933) au trimis mesaje frăţeşti proletariatului român.

ANA ROBINSHON-PAUKER. Născută în Moldova, în 1892. Tatăl, haham fugit din Galiţia. Intră în partidul comunist în 1919, când terorismul bolşevic iudeo-rus şi iudeo-ucrainean asalta Basarabia. Fanatică şi de moravuri uşoare, Ana Robinshon organizează, cu un alt terorist evreu, Max Goldstein, un atentat cu bombă la senat, căruia i-au căzut victime câţiva senatori. Max Goldstein este arestat şi împuşcat... Ana Robinshon fuge în Elveţia, sub protecţia şi cu complicitatea filierei iudeo-kominternistă. Aici se căsătoreşte cu alt revoluţionar de profesie, transfug, evreul Marcel Pauker, unul din cei trei membri alogeni ai **Directoriului** P.C.R.-ului ilegal. Cum mi-am impus să evit amănuntele picante, senzaţionale sau pitoreşti, din viaţa personajelor politice la care mă refer, o fac şi în cazul Anei Pauker, devenită foarte cunoscută în mediile iudeo-comuniste europene. Împreună cu soţul emigrează în Uniunea Sovietică. Au un copil. Cum Marcel Pauker nu agreează metodele staliniste, confesându-se soţiei sale, aceasta îl denunţă. Marcel Pauker, care considera România ca pe un judeţ al Balcanilor, este executat de G.P.U. A fost agenta lui Stalin în emigraţia care alcătuia Internaţionala şi apoi Kominternul, emigraţie ai cărei conducători au căzut în proporţie de 90% sub glonţul G.P.U.-ului şi N.K.V.D.-ului, pentru deviaţionism, troţkism, etc., etc.

• 1932. Este trecută ilegal în România, după ce fusese instruită pentru misiuni speciale. Se ascunde sub identitatea unei prostituate, practicându-şi meseria prin cele mai rău famate bordeluri şi localuri din Bucureşti, Iaşi şi Timişoara, folosite şi ca

locuri conspirative. A contactat un sifilis care i-a distrus una din urechi.

• 1936. Este arestată şi condamnată la 10 ani de închisoare. Când sovieticii au invadat Basarabia, au capturat şi personalităţi politice şi administrative. Printre acestea pe Ion Codreanu, fost deputat în Sfatul Ţării, care, în 1918, votase unirea Basarabiei cu Patria Mamă.

• 1940, decembrie. Protectorii ei sovietici, o revendică. Este schimbată cu Ion Codreanu.

• 1941–1944. Împreună cu alţi iudeo-comunişti fugiţi în U.R.S.S., în tandem cu Luka Laszlo (Ana Pauker avea grad de colonel sovietic, Luka Laszlo de maior) bat lagărele de prizonieri români şi contribuie la alcătuirea diviziilor de voluntari „Tudor Vladimirescu" şi „Horia Cloşca şi Crişan". Este adusă la Bălţi de Fontul 2 ucrainean, general Malinovski, împreună cu Luka Laszlo şi un grup masiv de evrei basarabeni, agenţi N.K.V.D. spre a prelua puterea după cotropirea României. Lovitura de stat de la 23 august 1944, în care alt agent N.K.V.D., fost locotenent de artilerie în armata română, dezertor la sovietici înainte de război, ruteanul Emil Bodnăraş, a avut un rol important şi, mă tem, ostil planului comandoului iudaic, contribuind la evadarea lui Gheorghiu-Dej din lagărul de la Tg. Jiu şi, împreună cu Lucreţiu Pătrăşcanu, la aşa-zisul armistiţiu, i-au stricat de la început planul de dominaţie absolută în Partidul Comunist postbelic.

• 1944, septembrie–1945, 6 martie. Perioadă în care contribuie masiv la infiltrarea aparatului de stat cu agenţi N.K.V.D., majoritatea evrei şi evrei maghiari. Cel dintâi bastion cucerit a fost Biroul Politic al Comitetului Central al PCR, format din doi evrei: Ana Pauker şi Burăh Tescovici, zis Teoharie Geoergescu; un ungur: Luka Laszlo, zis Vasile Luca şi un român: Gheorghe Gheorghiu-Dej, secretar general de formă, hotărârile luându-se cu majoritate de voturi; iar majoritatea aparţinea alogenilor, agenţi ai sovieticilor.

Ana Pauker iudaizează Ministerul de Externe. Apreciată ca fidelă Kremlinului este numită în funcţia de ministru de Externe al României, în care funcţie joacă atât pe cartea acestuia, cât şi

pe cartea sionismului, care consolida statul Israel prin import masiv de specialişti evrei, instructori militari, tehnică de luptă şi obiecte de valoare aparţinând evreilor din zona de ocupaţie sovietică.

Pentru a putea manevra în siguranţă, împânzeşte ministerul cu evrei sau români căsătoriţi cu evreice, ca Grigore Preoteasa şi Nicolae Croitoru, adjuncţii ei. Aici acţionează sinistrul Eduard Mezinger, zis Mezincescu, şi directorii evrei cu pseudonime: Lăzărescu, Mircea Bălănescu, Bazil Şerban, Clara Ardeleanu; celebra procuratoare de mirese evreice pentru activişti români de perspectivă, Ida Felix; Elena Păsculescu, Ana Toma, Cornel Bogdan, Petre Iosif, Dionisie Ionescu, Nicu Şerban. Bună parte din ambasadorii numiţi de Ana Pauker au fost evrei: Saul Brukner, zis Silviu Brucan, la Washington; Simion Bughici, la Moscova; Petre Iosif, la Roma; Mircea Bălănescu, la Paris. (102).

Întreaga organigramă operativă a Ministerului de Externe a fost evreiască. Pe lângă Ida Felix, care se ocupa cu măritişul evreicelor aduse de Ana Pauker din U.R.S.S., din Basarabia sau de aiurea, aceasta lucra mână în mână cu Ghizela Voss, şefa „Secţiei externe" a Comitetului Central. Trei evreice au reuşit în scurt timp să iudaizeze un minister esenţial pentru România.

Este curios cum cercetători şi istorici postdecembrişti încearcă să refacă imaginea Anei Robinshon-Pauker, ca şi când n-ar fi fost protectoarea emigraţiei sioniste executată în practică de Burăh Tescovici, zis Teoharie Georgescu, ministru de Interne, emigraţie care, cu complicitatea filierei iudeo-maghiare din subordinea acestuia, a scos din ţară aur, bijuterii şi valori de patrimoniu. Aceşti domni nu se obosesc să găsească legăturile Anei Pauker cu organizaţiile mondiale evreieşti, care, prin ea şi ceilalţi evrei, zişi comunişti instalaţi la conducerea României, au acţionat masiv (ca din 1860 până în 1940) spre a transforma ţara într-un **Judenland**. Nimic despre legăturile directe sau intermediate cu aşa-zişii „instructori" ai statului Israel, ca Schlomo Leibovici, născut în Botoşani, emigrat în Israel, intrat în Serviciul de informaţii şi contra-informaţii din Ministerul Absorbţiei, venind des în România după 23 august 1944, cu misiuni informative şi de tutelare a organizaţiilor sioniste, sau despre aceleaşi legături, directe sau indirecte, prin Burăh Tescovici şi subalternii lui evrei,

cu alt „instructor", Dan Yeschaianu, şef al spaţiului România din Mossad? Din sintezele Securităţii şi comentariul lor, făcut de generalul de divizie (r) Neagu Cosma, fost şef al contraspionajului românesc, publicat în volumul la care m-am referit: CONTRIBUŢIA UNOR MINORITĂŢI NAŢIONALE LA BOLŞEVIZAREA ROMÂNIEI, reproduc punctajul problemelor-sarcini cu care veneau în România acei „instructori", probleme-sarcini pentru ambasada Israelului şi organizaţiile evreieşti din ţară. Probleme-sarcini care se reflectă perfect în activitatea Anei Pauker, a lui Burăh Tescovici, zis Teoharie Georgescu, şi a lui Ioşka Broitman, zis Iosif Kişinevski.

1. Promovarea evreilor-români în funcţii de răspundere în C.C. al P.C.R., în instituţiile de sinteză din Ministerul Afacerilor Externe; Ministerul Comerţului Exterior; C.S.P.; Justiţie, Procuratură, Ministerul de Interne, Armată.

2. Realizarea de căsătorii mixte cu activişti de partid consacraţi sau cu tineri cu perspective de promovare.

3. Organizarea emigrărilor în Israel.

4. Implicarea ambasadei Israelului în scoaterea averilor mobile ale emigranţilor.

5. Ajutorarea prin „joint" a coloniei evreieşti.

6. Educarea sionistă a tineretului (evreu), învăţarea limbii ebraice, la cursurile ţinute pe lângă sinagogi.

7. Influenţarea politicii statului român în direcţia dorită de Israel.

8. Obţinerea de informaţii şi documente cu caracter secret din domeniul cercetărilor aplicative.

Am văzut cum a răspuns Ana Pauker primelor trei sarcini primondiale, iudaizând Ministerul de Externe, năşind căsătoriile activiştilor cu evreice, favorizând emigrările în Israel şi Occident. Nu este lipsit de interes să numim câţiva din activiştii de la vârf, promovaţi şi pe aceste criterii. Un Silaghi, zis Leontin Sălăjan, făcut general şi ministru al Apărării, Ion Ioniţă, tot făcut general şi ministru al Apărării ca şi generalul Ion Coman. Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Gogu Rădulescu, Emil Bodnăraş, Gheorghe Pană, Teodor Marinescu, Manea Mănescu, Luka Laszlo. Unii

dintre aceştia, bine fixaţi în ierarhie, au divorţat: Chivu Stoica, Apostol, Bodnăraş. Opera iudaică de distrugere a naţionalului, patronată direct sau indirect de tripleta Ana Pauker, Burăh Tescovici, Ioşka Broitman, a fost holocaustul culturii, căruia i s-a adăugat crima în masă, despre care aceeaşi cercetători nu fac nici măcar aluzie.

Actul de înaltă trădare al Anei Pauker în calitatea de ministru de Externe şi membră în Biroul Politic este înţelegerea cu Molotov (şi el căsătorit cu o evreică), prin care România, „de bună voie şi nesilită de nimeni", consimte, în 1948, la o rectificare de graniţă care se face pe baza unui simplu proces-verbal semnat din partea română de evreul Eduard Mesinger, zis Mezincescu, prin care Insula Şerpilor trece în stăpânirea U.R.S.S. Precedentul stă în **Protocolul referitor la precizarea parcursului liniei frontierei de stat între R.P. Română şi U.R.S.S.**, întocmit de Ana Pauker şi Molotov, semnat servil, la 4 februarie 1948, de dr. Petru Groza şi Molotov. Factorul de decizie politică fiind Ana Pauker. Subalternul: prim-ministrul României.

Slujind deopotrivă Moscova, forurile evreieşti internaţionale şi Israelul, Ana Pauker este destituită, în 1952, din funcţiile politice şi administrative; anchetată în perioada 1952–1953; acuza principală fiind încercarea de a acapara conducerea P.C.R., împreună cu Luka Laszlo, după venirea de la Moscova. A fost pusă în libertate în martie 1953, ţinută sub observaţie, murind la 3 iunie 1960.

Nici un cercetător nu s-a încumetat să lumineze serviciile făcute stalinismului ca doctrină a teroarei, sionismului ca doctrină a supremaţiei iudaice mondiale, iudaizării aparatului de stat şi partid din Roâmnia, deznaţionalizării culturii, prin interpuşii şi complicii evrei.

Nici un cercetător nu s-a încumetat să pună în pagină presiunile făcute de Israel şi oculta iudaică internaţională spre a o salva de la pedeapsa capitală pe ea şi complicii ei Luka Laszlo, Burăh Tescovici şi Ioşka Broitman, călăii poporului român, pedeapsă capitală aplicată doar ministrului intelectual comunist, etnic român, Lucreţiu Pătrăşcanu.

Există o tendinţă post-decembristă a ocultei iudaice şi a simbriaşilor ei de a cosmetiza o biografie de prostituată internaţională, agentă a lui Stalin în Internaţionala comunistă, delatoarea propriului ei soţ, responsabilă de crima de la senat şi de mari crime împotriva poporului român, transformând-o într-un fel de eroină, martirizată de şovinismul românesc.

TEROAREA IUDEO-KOMINTERNISTĂ

1

1945–1952 se înscrie ca una din epocile cele mai contradictorii din istoria modernă a poporului român, marcată de crime odioase împotriva vârfurilor tuturor claselor şi păturilor sociale, de holocaustul culturii, de iudaizarea şi maghiarizarea Partidului Muncitoresc Român, a administraţiei, a culturii, a presei, îndeosebi a serviciilor speciale trecute sub comanda şi controlul direct al Moscovei prin agenţii ruşi sau evrei-ruşi şi N.K.V.D.-ului, sedentarizaţi în România, manipulând organigrama iudeo-maghiară a acestora cu scopul de a ucide memoria naţională. Agenţii sovietici în vederea gubernizării; agenţii iudaismului în vederea transformării României în teritoriu secund al Israelului, bază de informaţii şi afaceri avantajoase, flanc european la nevoie operativ împotriva U.R.S.S.-ului.

Fracţiunea iudeo-maghiară internaţionalistă din conducerea P.C.R.-ului deceniului al doilea, deşi a slujit cu fanatism tezele antiromâneşti ale Internaţionalei şi ale Kominternului, emigrând în U.R.S.S., a fost decimată de Stalin. Nu ştiu încă rolul jucat în asasinarea acestora de Ana Robinshon-Pauker şi Luka Laszlo, ca informatori ai N.K.V.D.-ului. Singura informaţie publică confirmă denunţul făcut de Ana Pauker, care l-a costat viaţa pe soţul ei. Nu ştiu încă, dar bănuim, că Ana Pauker şi-a curăţat din timp drumul spre şefia P.C.R.-ului din emigraţie. Au căzut sub glonţul tovarăşilor şi şefilor sovietici: fiul lui Dobrogeanu-Gherea, activista socialistă şi membru în conducerea P.C.R., Ecaterina Arbore, fostul secretar general al acelui P.C.R. alogen, Elek Köblös, Leon

Lichtblau, zis Adolf Cristin, Eugen Rozvan, care, prin 1918, a negociat afilierea comuniştilor din România la Komintern, David Fabian, Imre Aladar şi, iată, i-a venit rândul şi marelui duşman al României despre care am scris în această carte, evreul bulgaro–român doctorul Cristian Rakovski, unul din susţinătorii financiari ai mişcării socialiste din România, Rakovski care i-a pomenit anchetatorului său de conducerea secretă a treburilor mondiale; de supraguvernul mondial atotputernic. Lista alogenilor sau românilor comunişti refugiaţi în U.R.S.S., unii luptători în revoluţia bolşevică, lichidaţi de Stalin este lungă. Se înscrie în contra-revoluţia stalinistă, declanşată împotriva alogenilor, preponderent evrei, care năşiseră teroarea roşie troţkist-leninistă împotriva ruşilor şi a popoarelor cotropite de fostul imperiu ţarist.

Perioada la care mă refer se caracterizează prin două direcţii contrare de ofensivă:

A. ofensiva iudeo-maghiară antinaţională, centrifugă la interesele României, distructivă, sprijinită şi de alţi alogeni sub scutul ocupaţiei sovietice, ca o constantă a vechiului P.C.R. din emigraţie, impulsionată masiv de statul Israel şi organizaţiile internaţionale evreieşti care, sub masca reprimării naţionalismului românesc interbelic şi a promovării internaţionalismului proletar, a instaurat teroarea iudeo-kominternistă, epurând cadrul instituţional al statului naţional de valorile lui româneşti, înlocuindu-le cu evrei din ţară şi străinătate (evrei unguri, evrei bulgari, evrei ucraineni, evrei francezi, etc.) ecourile prosovietice şi antiromâneşti ale politicii lui Roosevelt fiind retransmise de foarte tânărul şi violentul stat Israel, ofensivă trâmbiţată obsesiv prin presă, şedinţe, mitinguri, procese publice, incriminări, etichetări, satanizări, spre a culpabiliza poporul român pentru participarea la războiul antisovietic prin care şi-a eliberat provinciile străvechi, Basarabia şi Bucovina, creându-i un complex de vinovăţie istorică în stare să-i paralizeze reacţia la iudaizarea ţării, vehiculându-se cu predilecţie termeni legaţi de fascism, nazism, hitlerism, legionarism, xenofobie, şovinism, termeni-etichetă care, lipsiţi pe cea mai slabă zvâcnire patriotică, duceau direct şi fără judecată în sistemul concentraţionar diabolic, de tip sovietic, dar de invenţie CEKA iudaică.

B. ofensiva comunismului național, constructivă, promovând interesele majore ale României prin refacerea și optimizarea economiei, baza de la care se va opera câștigarea independenței, deslavizarea ortografiei, destalinizarea și derusificarea, bararea terorismului iudeo-kominternist, eliberarea deținuților politici, victime ale teroarei iudaice și încadrarea lor instituțională; instaurarea normalității; eliminarea abuzurilor administrative, reinstalarea culturii naționale ca expresie plenară a etnicității și a conștiinței de sine, adaptarea tezelor generale ale ideologiei la condițiile specifice țării și poporului român, eliberarea de sub tutela Moscovei, reluarea rolului de țară suverană pe arena internațională.

Cele două direcții antagonice încă din deceniul al doilea al secolului XX, se vor înfrunta vizibil, sau invizibil, între 1944–1952; direcția iudeo-kominternistă reușind să iudaizeze o bună parte din instituțiile statului, acțiune nocivă pe termen lung; direcția națională decapitând-o, revalachizând instituțiile statului, promovându-și programele naționale în care se regăsesc cele mai progresiste teze din programele partidelor interbelice, restabilind legătura organică, dialectică, istoricește legică, cu etapele anterioare într-un fel de restaurație a naționalului, din care s-a eliminat antagonismul dintre clase, avuția națională fiind integral în slujba dezvoltării.

Procesul s-a petrecut cu coloratură specifică în mai toate țările europene puse de Roosevelt sub tutela Uniunii Sovietice, devenind concurențial pe arena mondială fostului partener, finanța suprastatală iudaică. De aici Războiul Rece cu victoria adjudecată, deocamdată, de Ocultă.

• 1989, decembrie. Se reia ofensiva iudaică împotriva României, cu aceleași mijloace ale războiului psihologic, instituțional, mediatic, folosite în perioada 1944–1952. Noua ofensivă eliminând teroarea și-a fixat ca obiective de cucerit: economia și mass-media; iar ca obiective supuse distrugerii: cultura națională, unitatea statală, conștiința istorică și instituțiile fundamentale; armata, învățământul, biserica.

Iudaismul, inamicul mortal al României, trecut de sub scutul kominternismului sub cel al fabianismului patronat de **Council**

on Foreign Relations, supraguvernul Statelor Unite, se află în plină ofensivă demolatoare şi, deocamdată, România, victimă a diversiunii mascată sub firma democraţiei, nu oferă alternativa salvatoare a unei formaţiuni politice de masă, puternice, cu un program realist, o conducere fermă, de vocaţie naţională, eroică, cu forţă mobilizatoare; oferind tabloul jalnic al unui pluripartidism obtuz, gâlcevitor, centrifug la interesele ţării, jecmănitor, corupt, incapabil şi periferic.

2

IUDAIZAREA INSTITUŢIILOR DE STAT. Pentru a-şi putea pune în aplicare planul de a anihila direcţia naţională din P.C.R., reprezentată de Gheorghe Gheorghiu-Dej şi de cei care au suferit detenţia împreună cu el, comandoul iudeo-kominternist deţinând majoritatea absolută de voturi în Biroul Politic şi-a asigurat forţa administrativă prin iudaizarea ministerelor principale în colaborare cu N.K.V.D.-ul, care a subordonat Siguranţa statului, Poliţia şi Jandarmeria; iar după 1947 noile organe represive: Miliţia şi Securitatea Statului.

Am văzut cum a iudaizat Ana Pauker, Ministerul de Externe, pârghie esenţială în jocul promoscovit şi prosionist.

Iudaizarea Ministerului de Interne de către Burăh Tescovici, fost zeţar, zis Teoharie Georgescu, membru al Biroului Politic. Câteva date lămuritoare privind individul nemernic la ordinul căruia şi sub patronajul căruia răzbunarea talmudică a atins limitele crimei în masă împotriva poporului român. Până a ajunge ministru de Interne al României, acest zeţar evreu obscur, nu s-a remarcat cu nimic nici măcar în calitatea lui de ilegalist. Nu este amintit prin pomelnicele P.C.R.-ului ca alţi ilegalişti, de altfel destul de puţintei între 1921–1944. O motivaţie care-mi scapă trebuie să fi avut N.K.V.D.-ul şi comandoul iudeo-kominternist spre a-l aşeza la vârful piramidei politice şi administrative, însărcinându-l cu cea mai cumplită represiune cunoscută de români de la Revoluţia lui Horea la zi. Singura motivaţie care ne salvează oarecum de oprobriul laşităţii colective şi a-l mentalităţii de sclav care ne-au făcut să acceptăm ca un nenorocit de zeţar

jidan să-şi bată joc de floarea intelectualităţii, a ofiţerimii veterană în două războaie mondiale, ar putea fi ocupaţia militară sovietică, iar din perspectiva unei judecăţi imanente, Burăh Tescovici fiind pedeapsa dată politicienilor interbelici pentru vânzarea de ţară, lăcomia şi corupţia lor, pentru iresponsabilitatea lor socială, pentru slugărnicia faţă de francmasonerie şi **Duduia,** amanta evreică şi eminenţa cenuşie a coruptului rege Carol al II-lea; iar ofiţerimii, pentru uşurinţa cu care şi-a trădat Mareşalul, militarul de excepţie şi de onoare care i-a restituit demnitatea terfelită de cedările teritoriale, iar în retragerea din Bucovina şi Basarabia, de bandele teroriştilor evrei.

Am notat într-un alt capitol sistemul talmudic de represiune şi răzbunare evreiască. Listele celor care trebuiau trimişi în iadul concentraţionar veneau de la Ana Pauker, Ioşka Broitman, zis Iosif Kişinevski, şi de la agentura N.K.V.D.-ului, aşa zisa **Brigadă Mobilă,** înfiinţată de N.K.V.D. imediat după instalarea guvernului dr. Petru Groza la 6 martie 1945, cu complicitatea întregii ierarhii superioare a Jandarmeriei, Siguranţei Generale, a Serviciului Special de Informaţii, a Poliţiei şi sub domnia regelui Mihai I. **Brigada Mobilă** avea, conform generalului de divizie (r) Neagu Cosma, în volumele: DIN CULISELE SECURITĂŢII şi CONTRIBUŢIA UNOR MINORITĂŢI NAŢIONALE LA BOLŞEVIZAREA ROMÂNIEI, surse citate în acest volum; atribuţii contrainformative, de arestare şi cercetarea de persoane. Inspectorul ei general a fost evreul Grünberg Boris, zis Alexandru Nikolschi, cadorisit cu gradul de general de brigadă, împotriva tuturor statutelor şi regulamentelor militare. Cetăţean sovietic, N.K.V.D.-ist, trimis cu misiuni în România, arestat nu prea glorios pentru el, ascuns într-o căpiţă de fân, condamnat la închisoare, eliberat după 23 august 1944. După 1948 devine şeful Direcţiei Generale a Securităţii Poporului. Aici se încuibează cloaca mizeră iudeo-maghiară de anchetatori, torţionari şi temniceri, care au instaurat teroarea iudeo-kominternistă. Aici şi acum cad victime patrioţii români din toate clasele sociale şi din toate profesiile. Unele victime, eliberate de Gheorghiu-Dej, începând din 1962, reluându-şi după 1989 activitatea politică antebelică sau în partidele zise istorice, stând sub tutela iudeocraţiei

fabiene, fac uitată perioada şi pe criminalii ei, translând epoca Ceauşescu mai devreme cu aproape două decenii, punându-i în seamă teroarea iudeo-kominternistă, minciună care-i dezonorează din punct de vedere moral şi-i descalifică din punct de vedere politic, certificându-le, ca şi înaintaşilor lor „istorici", slugărnicia faţă de finanţa evreiască.

Burăh Tescovici, zis Teoharie Georgescu, împreună cu cetăţeanul sovietic etnic evreu Grümberg Boris, zis Alexandru Nikolschi au fost cei doi complici care, instalaţi în fruntea organelor de represiune, au declanşat în România răzbunarea talmudică pentru toate înfrângerile suferite din partea naţionalismului în lupta de un veac şi jumătate dusă în plan economic, social, politic, cultural şi spiritual pentru transformarea ţării într-o **Judenland.**

Ca şi Ana Pauker, Burăh Tescovici a început iudaizarea Ministerului de Interne de la vârf, mergând însă până la cele mai mici unităţi teritoriale, în aşa fel încât ministerul a devenit un fel de anexă a Kominternului, sionismului internaţional şi al statului Israel care, după victoria partidei naţionale din P.C.R., a primit şi încetăţenit pe toţi torţionarii, anchetatorii şi membrii Securităţii evrei, vinovaţi de crime monstruoase împotriva poporului român. Apartenenţa lui, ca şi a Anei Pauker la sionism, s-a manifestat de la bun început, când a înlesnit plecarea masivă din ţară a sioniştilor acuzaţi de activitate antistatală. Conform necesităţilor şi programelor statului Israel, care avea nevoie de specialişti, a favorizat emigrarea unui mare număr de specialişti evrei, cetăţeni români: tehnicieni, ingineri, medici, cărora nu li s-a aplicat nici „lupta de clasă", nici „dictatura proletariatului", formulele la adăpostul cărora s-a instalat teroarea iudaică. Corupt şi mitarnic, a adunat din mită, din confiscări şi alte mijloace ilegale, 146 de monezi de aur şi 35 000 franci elveţieni. A aplicat cu perversiune o altă răzbunare talmudică, silind soţiile unor deţinuţi să întreţină raporturi intime cu el, promiţându-le că le va favoriza soţii. Profitând de funcţia pe care o deţinea a silit o seamă de subalterne să facă acelaşi lucru. Din punctul nostru de vedere atitudinea frizează monstruosul. Din punctul de vedere al ENCICLOPEDIEI TALMUDICE, la capitolul **Eshet Ish, femeia măritată,** Burăh Tescovici este absolvit de vină, cu atât mai abitir

cu cât el aducea o umilinţă în plus goimilor încarceraţi, vinovaţi de naţionalism, deci, implicit, de antiiudaism şi antikominternism. L-a numit şi l-a menţinut în funcţia de secretar al M.A.Î. pe evreul Iosif Schraer, fost informator al Siguranţei, căruia i-a favorizat fuga din ţară.

Acesta este zeţarul Burăh Tescovici, numit ministru de Interne de banda iudeo-kominternistă şi complicii ei din N.K.V.D., cel care a decapitat Armata Română, cultura naţională, partidele politice antebelice, Biserica Naţională, învăţământul universitar, manifestând o ură bestială împotriva ţării a cărei pâine a mâncat-o, un cinism total şi o cruzime demnă de Maimonide şi de iudaismul rabinic.

Neputând din raţiuni de echilibru să umplu câteva pagini cu organigrama centrală şi teritorială iudeo-maghiară a Ministerului de Interne, opera colectivă a bandei Ana Pauker–Burăh Tescovici–Luka Laszlo–Ioşka Broitman–Ghizela Voos şi a consilierilor sovietici, organigramă cunoscută, probabil, de primul ministru dr. Petru Groza şi de monarh, voi demonstra procesul de înstrăinare al organelor represive din momentul înfiinţării, în 1948, a Miliţiei Poporului şi a Direcţiei Generale a Securităţii Poporului. Cititorii dornici să-şi completeze informaţia să cerceteze pe larg bibliografia indicată de autor. Înstrăinarea instituţiilor de informaţii, contrainformaţii, siguranţă naţională, poliţie cunoaşte două faze distincte: faza de infiltrare cu agenţi N.K.V.D., între 6 martie 1945–30 decembrie 1947 şi faza de reorganizare şi stăpânire între 1948 şi 1960. (Datele sunt flexibile, procesul a fost complex, cu un flux care a continuat până în 1964 şi după.) Spre jumătatea deceniului al şaselea, aparatul de securitate fiind valachizat aproape în întregime.

1948. Se înfiinţează, după model sovietic şi sub conducerea N.K.V.D., **Direcţia Generală a Securităţii Poporului,** pe care imensa majoritate a cetăţenilor, intoxicată de războiul psihologic dus împotriva poporului român de către iudeo-fabianism după 1989, o confundă cu ceea ce se numeşte curent SECURITATEA, trecând în seama instituţiei româneşti de siguranţă naţională, crimele în masă, făcute în anii 1945–1954, de organul subaltern al N.K.V.D.-ului.

Direcţia Generală a Securităţii Poporului, D.G.S.P., stat în stat subordonat Moscovei, îl are şef pe spionul sovietic Bodnarenco Pantelei-Pantiuşa, zis Pintilie Gheorghe, căruia i se dă gradul de general-locotenent. Asasinul lui Foriş. Subalterni imediaţi Grünberg Boris, zis Nikolschi Alexandru, cel cu **Brigada Mobilă,** care făcuse ravagii deportând în U.R.S.S. populaţia etnicilor germani din România şi operase arestările în cadrul partidelor antebelice, şi Mazurov Vladimir, polonez din Bucovina. Aici este sediul real al puterii din România al ocupaţiei sovietice. Între acest grup de agenţi ruso-iudei şi comandoul iudeo-kominternist din Biroul Politic îşi juca Gheorghiu-Dej cartea naţională cu riscul vieţii, realitate peste care scribii postdecembrişti din solda iudeocraţiei mondiale trec uşor, transformând o luptă pe viaţă şi pe moarte dintre naţional şi antinaţional, între legica dezvoltării istorice şi forţa externă planificată s-o anuleze; într-o meschină luptă internă de partid pentru putere.

Înscriu, fără să indic Direcţiile acestui organ criminal, numele, pseudonimul românesc, etnia celor care l-au condus, într-un fel de pomelnic, autorul negând cu vehemenţă că D.G.S.P.-ul a fost românesc, afirmând că a fost o tumoare mortală grefată silnic pe un cadru instituţional antinaţional şi că acei publicişti, analişti, istorici care-l adoptă, fac un act de dezinformare, culpabilizare şi de trădare a poporului român, transformând victima în călău.

Pomelnicul călăilor străini de neam şi ţară: Cacica Saşa, zis Nicolau Victor, Schlesinger Paul, Blaukenstein Magdalena, Bichel Ivan, Mişa Protopopov, Garabedian, Tokatlian, Hofsepian (drăgălaşii de armeni puri şi nevinovaţi); Ijak Adalbert, Szabo Eugen, Gonciaruc Piotr (evreu); Hollinger Isidor, Zalman Marcu, Hirsch Tiberiu, zis Hilda Tiberiu, Friedlender Eugen, Farkaş Nandor, Kohner Adolf, Birtaş Ianoş, Aranyes Pavel, Kovacs Pius, Fischer Simion, Davidovici Leon, zis Mirescu. Numele din pomelnic aparţin celor din conducerea D.G.S.P.-ului, cadorisiţi cu o puzderie de grade, de la cele de ofiţeri inferiori la cele de generali. Acelaşi lucru la unităţile teritoriale. Bucureştiul se bucura de călăii Weiss Isidor, Kohn Bernard, un Edelstein şi un Robelstein; Ploieştiul îl avea călău-şef pe „colonelul" Ştrul Mauriciu, Braşovul pe un Kalausk Koloman; Timişoara pe „generalul" Steskal William, fiecare capitală de regiune şi de raion avându-şi

călăii-şefi dintre minoritarii evrei, evrei-unguri, evrei-bulgari, care, în perioada amintită, au dezlănţuit teroarea iudeo-kominternistă împotriva poporului român, rămânând nepedepsiţi din laşitatea, oportunismul şi interesele conducerii politice, şantajată de U.R.S.S. şi Israel, sau spre a-şi păstra bunăvoinţa la instituţiile financiare suprastatale evreieşti.

3

Teroarea iudeo-kominternistă n-a fost oarbă, nici haotică. O întreagă literatură-document semnată de autori străini, de ofiţeri K.G.B. dezertori în occident, demonstrează că N.K.V.D.-ul deţinea listele patrioţilor, anticomuniştilor, antisovieticilor, din ţările vecine cu care U.R.S.S.-ul a avut conflicte teritoriale sau de altă natură. Am văzut cum N.K.V.D.-ul, fie în acord cu Gestapo-ul, fie în acord cu C.I.A., a anulat mişcările patriotice de partizani, armatele naţionale din rezistenţa antihitleristă, în Jugoslavia, Slovacia şi Polonia. În urma tăvălugului Armatei Roşii în marşul spre Vest se instalau oficiile N.K.V.D.-ului. Pe listele de incomozi ale agenturilor N.K.V.D. se adăugau incomozii semnalaţi de informatorii şi delatorii autohtoni, în majoritate zdrobitoare evrei, repetând un reflex etnic, acela de a pactiza cu inamicul ţării care-i adăpostea. Aşa au făcut sub ocupaţia germană din primul război mondial, aşa au făcut în Basarabia, începând cu anul 1918; aşa au făcut în perioada ocupaţiei sovietice după 23 august 1944.

Stăpâni pe instituţiile principale ale statului, dominând **Direcţia Generală a Securităţii Poporului**, la fel cum au dominat C.E.K.A., N.K.V.D.-ul, procuratura, armata sovietică prin comisarii evrei, evreii din România, adoptând comunismul conjunctural şi la ordinul organizaţiilor lor suprastatale; au planificat riguros teroarea, aplicând-o etapizat de la vârfurile societăţii spre bazele ei de mase.

• Prima fază a răzbunării talmudice, sprijinită integral de Stalin, a avut în vedere guvernul mareşalului Antonescu, cel care făcuse războiul de eliberare a Basarabiei, Bucovinei şi Herţei. Guvern naţional, compus din vârfuri eminente ale intelectualităţii

militare şi civile, care, din ordinul Mareşalului, în acord cu toleranţa şi umanitarismul românesc, a salvat peste 400 000 de evrei din România de la deportare în lagărele germane, multora înlesnindu-le plecarea în Palestina, după cum, cu ştirea şi colaborarea aceluiaşi guvern, au fost salvaţi şi adăpostiţi în România evreii fugiţi din Cehoslovacia, Ungaria şi Polonia. Numai ambasada română din Budapesta a emis 51 000 vize de tranzit pentru evreii din Ungaria şi Europa Centrală care, între 1939–1944, prin porturile Brăila, Galaţi şi Constanţa au emigrat în Palestina. BARAŞEUM a fost, între 1941–1944, singurul teatru evreiesc din Europa, care a adăpostit pe toţi actorii evrei „epuraţi" de ochii Gestapo-ului din teatrele româneşti prin decizia ministerială din 8 septembrie 1940.

Voi rezerva epocii Mareşal Antonescu un capitol special.

• A doua fază a răzbunării talmudice s-a răfuit cu magistraţii militari şi civili care au instrumentat procesele bandelor teroriste evreieşti din Basarabia, ale spionilor, agenţilor de toate felurile, aflaţi în slujba N.K.V.D.-ului, cărora li s-au adăugat specialiştii din serviciile speciale, din contraspionaj, din poliţie şi serviciul penitenciar.

• A treia fază a răzbunării talmudice, scontând efecte pe termen lung, la scara istoriei, a fost îndreptată împotriva tuturor valorilor naţionale, cu intenţia de a lipsi masele populaţiei de conducătorii fireşti, de a falsifica istoria, transformând-o într-un instrument de deznaţionalizare, de a crea breşe uriaşe la vârful instituţiilor fundamentale în care să fie introduşi agenţii N.K.V.D.-ului sau comandourile talmudice având programe ferme de convertire a acestora de la slujirea naţiunii, la slujirea ocupantului, ca acoperire pentru acţiunile subterane de slujire a sionismului.

4

• 1949–1953. Experimentul Piteşti. Răzbunarea talmudică atinge limitele demenţei şi ale monstruosului prin transformarea regimului penitenciar şi concentraţionar într-un infern al torturilor bestiale. Într-un laborator sadic al distrugerii morale şi fizice a deţinuţilor, în bună măsură studenţi refractari la iudeo-comunism. O echipă de evrei sadici, ilustrată de un Zeller, de un

Dülberger, condusă, controlată şi inspirată de celebrul criminal antiromân, agent al N.K.V.D.-ului, Grünberg Boris, zis Nikolschi Alexandru, a imaginat un sistem complex de teroare cu scopul distrugerii personalităţii deţinuţilor şi al robotizării lor, cunoscut sub numele de „Experimentul Piteşti". Prin intermediul unor torturi sadice, aplicate de torţionari unor studenţi, în majoritatea lor foşti legionari, catehizaţi cu rudimente de marxism-leninism, aceştia au devenit la rândul lor torţionarii închisorilor din România, sub lozinca dementă a **reeducării** deţinuţilor. Fie ei generali glorioşi ai Armatei Române, fie profesori universitari, fie economişti sau jurişti de reputaţie europeană, şefi de partide politice, dar mai ales tineret: elevi de liceu şi studenţi. Aceşti foşti oameni, ei înşişi „reeducaţi", decăzuţi într-o stare de **„şabăs-goimi"** ai evreilor care operau prin ei o dublă răzbunare talmudică asupra tuturor celor care se opuseseră iudaizării României, încât transformând o mână de tineri legionari idealişti în slugi depersonalizate, în roboţi ai voinţei de răzbunare, înjosindu-i până la o condiţie subumană, pe ei care ridicaseră ortodoxismul la valoare de ideal spiritual; în al doilea rând, folosindu-i ca torţionari împotriva prietenilor, camarazilor de crez politic, naţional şi spiritual.

Numai învăţăturile talmudice pline de ură faţă de creştini, numai nişte compilatori stupizi, bigoţi şi sanguinari ai rabinului Sa'adia Hagga on, din secolul al X-lea şi ai lui Maimonide, numai nişte cretinoizi îmbâcsiţi de şovinism iudaic, care consideră neevreii ca **limbs** – forme corporale ale lui Satan; numai nişte bestii cu chip jidovesc au putut imagina o asemenea răzbunare. Şi aceste bestii, hrănite de toleranţa prostească a românilor, aveau şi au obrăznicia să ne acuze de holocaust şi pogromuri, tocmai ei, organizatorii celui mai cumplit holocaust săvârşit asupra românilor, sub tutela armatei de ocupaţie ruseşti şi sub patronajul „troicei" iudeo-maghiare din Biroul Politic al P.C.R.: Ana Pauker, Burăh Tescovici, Luka Lászlo.

Există astăzi o întreagă memorialistică şi literatură concentraţională, care demască epoca bestialităţii evreieşti dintre 1949–1953, data când a luat sfârşit domnia mai sus pomenitei „troici" din biroul Politic. Aici acuz din nou actualii **şabăş-goimi,** scribi oportunişti, simbriaşi jalnici şi pomanagii ai redacţiilor conduse sau stipendiate de evreime, care, mistificând adevărul istoric, aruncă

toate ororile din sistemul temniţelor epocii în seama **comunismului**, fără să specifice că au fost practicate de iudeo-kominterniști şi că au luat sfârşit din momentul când Gheorghiu-Dej şi comuniştii etniei române din epoca interbelică au pus stăpânire pe Biroul Politic. După cum aceiaşi scribi nevertebraţi omit să-l nominalizeze printre torţionarii lui Ţurcanu, şeful acestora, pe actualul preot emigrant în S.U.A., Gheorghe Calciu-Dumitreasa, fostul student medicinist, devenit torţionar cumplit, apoi revenit la condiţia de om. Dar cu ce preţ?

Este bine ca românii să se descotorosească de sentimentalismul ieftin, păgubitor care-i face să poarte în cârcă toate deşeurile venite de aiurea, ca şi de păgubosul învăţământ christic al iertării de nu ştiu câte ori şapte, al întoarcerii şi celuilalt obraz întru pălmuire. Şi să numească adevărul cu numele adevărului, nu să-l moşmondească prin tertipuri ieftine, levantine, de coţcari, după modelul mielului blând care suge la două oi. După cum este bine să ştie că, sub protecţia N.K.V.D.-ului, criminalul antiromân Grünberg Boris, zis Nikolschi şi-a mâncat în tihnă pensia de general „român" şi că, prin ginerele său, pseudonimul Teodor Brateş, a jucat un rol sinistru în **decembriadă**, slujind K.G.B.-ul, urmaşul N.K.V.D.-ului. A murit la el în pat, netulburat, în 1995.

De asemenea este bine să se ştie că acel evreu Zeller, înspăimântat de urmările ororilor săvârşite, pierzându-şi sfetnicii şi protectorii din Biroul Politic, şi-a zburat creierii; că, în noiembrie 1957, a avut loc procesul torţionarilor lui Ţurcanu, care au fost condamnaţi la moarte şi executaţi; că asasinul Dülberger a fost judecat, dar aparţinând neamului ales a primit o pedeapsă uşoară şi că, una peste alta, monstruozitatea talmudică Piteşti, Aiud, Gherla, Râmnicu-Sărat, Suceava, coloniile de muncă forţată din Deltă, au fost puse pe seama comunismului, în general, şi profitându-se de asasinarea lui Iştvan Foriş şi Pătrăşcanu, s-au translat mişeleşte către Gheorghiu-Dej.

Mi-a parvenit cartea unui fost student la Drept, care-a trecut prin iadul de la Piteşti, fugit din ţară, stabilit în Germania, unde-a şi murit. Versiunea franceză a fost publicată de **Librairie Roumaine Antitotalitaire**, Paris, 1997, autorul este Grigore Dumitrescu, a fost tradusă în franceză de Daniel Dimitriu, sub titlu L'HOLOCAUSTE DES AMES. Se constituie într-o mărturie cutremurătoare a

bestialităţilor echipei lui Ţurcanu, pe care autorul le-a trăit el însuşi, în acelaşi timp confirmând integral cele afirmate în aceste capitole. La paginile 58, 59, 60, autorul relatează vizita la Jilava a echipei Grünberg Boris (Nikolschi)–Ana Pauker. Ce căutau aceste personaje sinistre la Jilava, închisoarea unde se triau deţinuţii politici? Ce instrucţiuni i-au dat lui Moromete, directorul închisorii, fost paznic de primărie, unul din bestialii **şabaş-goimi**, care-a umilit şi schingiuit de la generali la miniştri, Grigore Dumitrescu a aflat pe propria lui piele.

Fiecare lovitură de ciomag dată oricărui deţinut politic în epoca dominaţiei comandoului iudaic, fiecare insultă, fiecare încarcerare, oricare umilinţă şi înfometare, orice privare de necesităţi elementare, de igienă, de asistenţă medicală, au fost tot atâtea ofense mortale aduse naţiunii în totalitatea ei.

5

Răzbunarea talmudică asupra Armatei Române, care a respins moral bolşevismul în 1917–1919, izgonind hoardele roşii peste Nistru; care a stârpit bolşevismul lui Aron Kohn, zis Bela Kuhn, eliberând Ungaria de teroarea roşie; care şi-a dezrobit pământul strămoşesc al Basarabiei, Bucovinei şi Herţei, aruncând invadatorul în stepa calmucă, a luat deopotrivă forme bestiale, dar şi umilitoare, încercând să deposedeze generalii şi ofiţerii întemniţaţi de atributele lor morale esenţiale: onoarea şi demnitatea militară. Uneori, spre satisfacţia torţionarilor, au reuşit. Bărbaţii care au condus la atac unităţile şi subunităţile lor înfruntând rafalele armelor automate, barajele de artilerie, nămoalele şi viscolele, gerurile şi arşiţele, care au făcut gloria oştirii şi a naţiunii; piloţii care au luptat cu cele mai puternice aviaţii ale lumii: anglo-americană, sovietică şi germană; amiralii care n-au vrut să predea flota de război sovieticilor, încarceraţi pentru vina de a-şi fi slujit patria, puşi la dispoziţia unor gardieni sadici şi analfabeţi, conduşi de personal superior iudeo-maghiar, au cunoscut supliciul răzbunării talmudice, înfofolită în zdrenţele jegoase ale invenţiilor jidoveşti numite „dictatura proletariatului“ şi „internaţionalismul proletar“.

• Rabbi Salman: *„Celui mai blând dintre şerpi scoate-i ochii, pe cel mai bun dintre creştini, ucide-l!"* (103). Cei mai buni dintre juriştii, economiştii, inginerii, universitarii, diplomaţii interbelici au suferit răzbunarea talmudică, drept represalii pentru patriotismul lor.

Puneţi pe o coloană numele celor din comandourile iudeo-kominterniste-sioniste, cu misiunea de a iudaiza România şi pe altă coloană numele celor supuşi represiunii. Comparaţi contribuţia celor de pe ambele coloane la progresul culturii, spiritualităţii, civilizaţiei, ştiinţelor, la asigurarea progresului şi a dezvoltării României. Ce comparaţie se poate face fără să comitem un sacrilegiu, între Ana Pauker şi Mareşal? Între Burăh Tescovici şi Pătrăşcanu? Între Grünberg Boris, zis Nikolschi, general sovieto-român din N.K.V.D., şi sucursala acestuia în România D.G.S.P. şi generalul de corp de armată Nicolae Macici, comandantul Armatei 1, care, în august–septembrie 1944 a condus operaţiunile de acoperire în Transilvania şi Banat, victimă a Grünbergului ca şi alţi şi alţi generali, foşti ofiţeri inferiori la Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz?

Cum poate sta alături falsul „colonel" Dülberger cu căpitanii aviatori Greceanu, Duşescu şi Serescu, din Flotila I vânătoare, foştii mei comandanţi, cavaleri ai ordinului Mihai Viteazul, cu sute de misiuni până la Stalingrad şi până la Praga, cu zeci de avioane sovietice, anglo-americane şi germane doborâte, care, neacceptând ocupaţia sovietică, au fost victimele ovreiaşului făcut peste noapte colonel; căpitanul Serescu, fiind bătut cu măciucile până la moarte, iar Greceanu, întemniţat la Aiud, a evadat, ucigând gardianul, a fost prins, condamnat la moarte, i s-a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viaţă, după care, prin deceniul al şaptelea, a fost graţiat. Cum poate sta alături Ioşka Broitman, zis Kişinevschi, cu Iuliu Maniu sau Ion Mihalache? Sau Roller cu istoricii Gheorghe Brătianu, Victor Papacostea, Sauciuc-Săveanu, C.C. Giurescu, Ion Lupaş, Silviu Dragomir, încarceraţi pentru vina de a fi fost savanţi patrioţi? Care poate fi relaţia benefică pentru România dintre torţionarul, zis „colonel", Zeller şi contraamiralul Horia Macellariu, care, la somaţia comandantului Flotei sovietice din Marea Neagră, contraamiralul F.I. Oktiabrski, de a

preda flota (asta la 29 august 1944) a refuzat cu dârzenie s-o facă, devenind victima temnicerilor lui Grünberg Boris, ca şi generalul de escadră aviator Gheorghe Jienescu, pilotul care a condus prima formaţie de avioane româneşti în raidul transafrican Bucureşti–Cairo–Capetown? Ce au adus culturii româneşti Ioşka Broitman, zis Kişinevski, şi Leon Oighenstein, zis Leonte Răutu, faţă de cei trimişi de ei în iadul concentraţionar, purtând numele Nichifor Crainic, Radu Gyr, Vasile Militaru, Dumitru Murăraşu, editorul lui Eminescu şi Caragiale; Constantin Noica, Mircea Vulcănescu şi atâtea alte somităţi naţionale, care au alcătuit o cultură, o spiritualitate, o epocă?

Atâta vreme cât comandoul iudeo-kominternist-sionist a transformat România într-un lagăr concentraţionar nimicindu-i valorile, nu s-a auzit nici un glas din tagma apărătorilor occidentali ai drepturilor omului. Abia după ce unele instituţii ale statului au fost valachizate, după ce foştii torţionari, anchetatori, procurori şi temniceri evrei au început să părăsească ţara în masă; când s-au descoperit actele de trădare ale evreilor încuibaţi în Ministerul Comerţului Exterior, sub protecţia personajului sinistru numit Gogu Rădulescu, ministrul acestui nod important al economiei naţionale, pe care Gheorghiu-Dej l-a descăunat şi Ceauşescu l-a reînscăunat, spre paguba lui şi a ţării; abia atunci s-au trezit din somnolenţa lor comandată apărătorii drepturilor omului, umplând mass-media mondială cu smiorcăielile lor sclifosite, vărsând lacrimi de crocodili şi acuzând în cor regimul întronat de conaţionalii lor.

Dacă asasinarea lui Pătrăşcanu este pusă îndeobşte în seama lui Dej, fără să se ţină cont de presiunile Moscovei şi ale comandoului iudeo-maghiar din Biroul Politic, atunci detenţia prelungită cu un deceniu, dincolo de anul 1954, a marilor valori naţionale, culturale şi politice, a ofiţerimii, îi aparţine, indiferent de conjunctura internă şi internaţională.

MEŞTERUL MANOLE REDIVIVUS

1

O uriaşă operaţie mediatică orchestrată de oculta financiar-militară iudaică, făcând parte din războiul psihologic declanşat împotriva poporului român, încearcă, plină de obrăznicie tipică, să falsifice istoria ultimei jumătăţi de veac, trăită, suferită şi făurită de noi, cu o lipsă totală de respect pentru adevăr, pentru memoria individuală şi cea colectivă. Ţinta aparentă este comunismul. Ca şi când nu fabianismul iudeu din America l-a inventat, instruit, dotat cu milioane de dolari şi expediat în Rusia pe Troţki şi banda lui de viitori comisari evrei sângeroşi! Ca şi când nu marea finanţă evreiască din S.U.A. l-a sprijinit pe Lenin, apoi Rusia bolşevică, apoi Rusia stalinistă, după cum s-a demonstrat cu documente imbatabile în această carte. Devenind concurenţial şi naţional, epurat de comisarii evrei de toate rangurile, emancipat economic; scăpat de sub dictatul suprastatului financiar iudeu; din protejat, exemplu şi aliat, comunismul naţional ca şi Noua Ordine Mondială în viziunea lui Stalin, însumând statele naţionale performante, cu economii complementare; au devenit inamicul mortal al plutocraţiei iudaice care stăpâneşte Occidentul.

Învins în Războiul Rece pe teatrul de război european, învingător în China şi în câteva state asiatice, comunismul suportă efectele dublului tratament aplicat de iudaism: distrugerea bazei lui economice socializate în Europa de Est, invazia capitalului străin, controlul instituţiilor fundamentale, distrugerea unităţii moral-politice a naţiunilor care formează statele unitare şi suverane,

încercarea de a le federaliza în euroregiuni pe criterii economice dominate şi conduse de supraguvernul european iudaizat; investiţii masive în China comunistă după calapodul folosit în fosta Uniune Sovietică şi în Germania hitleristă.

Operaţia mediatică uriaşă a iudeocraţiei în România urmăreşte să treacă holocaustul poporului român şi al culturii sale din sarcina iudeo-kominternismului, în sarcina comunismului, ca ideologie în general şi a regimului socialist-administrativ în special, translându-l în perioada lui naţională, când a fost condus de Nicolae Ceauşescu; dublând această operaţie de ştergerea urmelor cu negarea vehementă şi totală a tuturor realizărilor poporului român din perioada 6 martie 1945–22 decembrie 1989; data loviturii de stat cu ajutor străin.

2

În capitolul SCHIMBAREA LA FAŢĂ am subliniat mutaţiile operate de Stalin în politica faţă de România, mutaţii politice şi economice permiţând guvernului dr. Petru Groza să adopte o serie de măsuri capitale, să redreseze economia distrusă de război, suprasolicitată de armata sovietică de ocupaţie şi de datoriile de război. Avem o imagine generală a României interbelice de tip monarhie constituţională, dusă la faliment moral, social, economic şi politic de către grupările banditeşti numite partide politice. Avem o imagine generală a ambivalenţei dintre anii 1945–1947 în condiţiile ocupaţiei militare sovietice şi a instaurării teroarei talmudice kominterniste. Ambivalenţă care se traduce în economic şi social prin programe ferme de repunere în funcţiune a potenţialului industrial al ţării, de dinamizare a agriculturii prin împroprietărirea ţăranilor şi lichidarea latifundiilor, de stârpirea speculei şi a bursei negre, prin stoparea inflaţiei şi stabilirea unui raport echitabil între preţuri şi salarii.

Nu este lipsit de interes să transcriu un mercurial al pieţei înainte de reforma monetară înfăptuită de guvernul Groza la 15 august 1947. Mercurialul se referă la perioada 9–14 august, cu o zi înainte de reforma monetară, ştiind noi din deceniul

postdecembrist că preţurile într-o economie de piaţă stăpânită de inflaţie cresc spectaculos de la o zi la alta, răsturnând în defavorul populaţiei raportul dintre acestea şi salarii, raportul dintre preţuri şi pensii devenind dezastruos pentru pensionari. Iată mercurialul: 1 kg. mălai – loco – moară (en-gros) – 47 000 lei; 1 kg. ardei gras – 30 000 lei; 1 kg. cartofi noi – 60 000 lei; mazăre verde boabe – 60 000 lei; bame – 120 000 lei; usturoi – 120 000 lei; mere calitatea I – 55 000 lei; struguri – 140 000 lei; brânză – 300 000 lei; 1 m stofă pe Lipscani – între 1 200 000 şi 18 000 000 lei; 1 m mătase – 1.500.000 lei.

Al doilea aspect al ambivalenţei se traduce prin teroarea iudeokominternistă, răzbunarea talmudică, ocuparea instituţiilor statului de către evreime şi ungurime, lupta dintre troica Ana Robinshon Pauker–Luka Laszlo–Burăh Tescovici, reprezentând partida antinaţională din Biroul Politic, şi Gh. Gheorghiu-Dej, susţinut de comuniştii români, reprezentând partida naţională, totul pe canavaua intereselor U.R.S.S. şi a fracţiunilor lui politice şi administrative, brodată cu interesele Israelului şi ale sionismului, ale capitalului occidental investit în România, ale intereselor evreilor din România, care stăpâneau peste 72% din economia ţării, a ostilităţii partidelor politice antebelice şi ale Palatului manevrat de camarilă.

3

INDUSTRIALIZAREA SOCIALISTĂ (1). După câştigarea bătăliei politice pentru conducerea Partidului Comunist, transformat în Partidul Muncitoresc Român prin unificarea acestuia cu Partidul Social Democrat la Congresul din 21–23 februarie 1948, comuniştii etnici români, care n-au părăsit ţara, suferind ani îndelungaţi de detenţie, au organizat puterea şi administraţia pe câteva obiective prioritare şi anume:

1. Recâştigarea identităţii naţionale atacată de comandoul iudeo–kominternist în specificitatea ei esenţială şi anume: slavizarea ortografiei, mistificarea şi falsificarea istoriei naţionale, atacul la valorile clasice ale culturii, subordonarea acesteia

culturii ruse şi sovietice, epurarea literaturii de operele scriitorilor clasici sau contemporani etichetaţi drept naţionalişti, xenofobi, antisemiţi, rasişti, fascişti şi înlocuirea lor cu manufacturieri evrei de mâna a doua.

2. Eliberarea ţării de armata de ocupaţie sovietică.

3. Eliberarea ţării de tutela consilierilor sovietici.

4. Neutralizarea agenţilor K.G.B. (N.K.V.D.); G.R.U. din organele speciale, armată, instituţii şi ministere.

5. Desfiinţarea Sovrom-urilor.

6. Valachizarea aparatului de stat şi de partid.

7. Valachizarea numelor oraşelor, străzilor, şcolilor, uzinelor care, în perioada dictaturii iudeo-kominterniste, fuseseră botezate cu numele unor personalităţi ruse, dar în special sovietice.

8. Adaptarea ideologiei socialist-comuniste la condiţiile specifice României.

9. Recâştigarea independenţei în politica internă şi externă.

10. Ruperea de tutela sovietică.

11. Făurirea independenţei economice, financiare, energetice.

Desigur, schema de mai sus este doar o schiţă a programului de păstrare a identităţii naţionale, de promovare a intereselor României, de refacere economică, reaşezare socială prin eliminarea exploatării muncii de către capitalul autohton, dar mai ales de către capitalul străin, de trecere de la regimul de ţară eminamente agricolă, la ţară mediu industrializată, cu toate consecinţele ce decurg din dezvoltarea multilaterală pe arena mondială a competitivităţii, prin transferul violent de putere de la regimul burghezo-moşieresc la clasa muncitoare şi printr-o accelerare dirijată a componentelor civilizaţiei.

• 1957: Sunt excluşi de la vârful puterii încă doi alogeni din comandoul iudeo-kominternist: Ioşka Broitman, zis Iosif Kişinevski, comisarul culturii şi Miron Constantinescu.

• 1958: Pleacă armata de ocupaţie sovietică. Act unic în ţările lagărului socialist. Opera lui Gh. Gheorghiu-Dej ajutat masiv de cel mai puternic agent N.K.V.D., ruteanul Emil Bodnăraş, care-şi răscumpără astfel o parte din păcatul săvârşit prin trecerea Mareşalului în detenţie şi predarea lui sovieticilor.

• 1962: Începe eliberarea deţinuţilor politici, act înlesnit de plecarea armatei de ocupaţie.

• 1963: Începe campania de derusificare în ştiinţele istorice şi filologice. Se închid: Muzeul româno-rus, Institutul de lingvistică „Maxim Gorki", Librăria „Cartea Rusă", orele de limba rusă din şcoli trec de la caracter obligatoriu la regim facultativ, săptămânalul „TIMPURI NOI" îşi încetează apariţia, oraşul Stalin redevine Braşov.

• 1964: Două acte politice complementare – sunt trimişi acasă consilierii sovietici. După plecarea lor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, în calitatea de preşedinte al Consiliului de Stat, semnează amnistia generală pentru deţinuţii politici.

• 1964: Primul act internaţional de emancipare de sub tutela Moscovei. Mai corect, de sub diktatul Kremlinului. În aprilie are loc Plenara lărgită a C.C. al P.C.R. în problema polemicii violente între Moscova şi Beijing, care Plenară adoptă o DECLARAŢIE devenită crez al puterii naţionale de factură socialist-comunistă privind relaţiile dintre ţările socialiste şi anume: respectarea independenţei şi a suveranităţii naţionale, neamestecul în treburile interne, respectarea integrităţii teritoriale, egalitatea în drepturi, avantajul reciproc, ajutorul frăţesc şi internaţionalismul proletar. DECLARAŢIA este documentul programatic al dizidenţei comuniştilor români faţă de diktatul Kremlinului, deţine prioritate absolută în lagărul socialist din Europa de Est, devine politică de stat pe termen nelimitat şi este practicată cu consecvenţă şi eroism atât de Gheorghiu-Dej, cât şi de urmaşul său, Nicolae Ceauşescu, împotriva tuturor factorilor de presiune interni (subordonaţi centrelor de putere externe); cât şi presiunilor externe exercitate de Moscova, direct sau indirect, prin C.A.E.R. şi TRATATUL DE LA VARŞOVIA, sau de oculta suprastatală iudeo-fabiană prin marile state occidentale.

• 1965; martie: România îşi exercită cu curaj şi responsabilitate prerogativele suverane. Cu o clar vedere, i-aş spune istorică, boicotează Conferinţa comunistă internaţională de la Moscova din pricina absenţei R.P. Chineze. Se inaugurează seria actelor politice internaţionale care-i va fixa un loc distinct în arena mondială, devenite o constantă a politicii externe, subliniate de două momente de cumpănă istorică: instalarea rachetelor balis-

tice nucleare în Cuba de către U.R.S.S. şi invadarea Cehoslovaciei de către armatele Tratatului de la Varşovia sub comanda şi la ordinul U.R.S.S.-ului; momente de cumpănă agresivă la care România condusă de comunişti n-a participat, opunându-le o raţiune lucidă şi o hotărâre suverană.

La acest capitol se mai pot adăuga: îmblânzirea cenzurii, procesul torţionarilor şi pedepsirea lor, deschiderea spre lume indiferent de natura organizării statale, cooperarea economică cu ţările capitaliste, interzicerea bruierii radiofonice. Cu un cuvânt, trecerea de la teroarea iudeo-kominternistă şi stalinistă de import, la un socialism de tip românesc, cu restrângerea rolului Securităţii, stat în stat, şi încadrarea ei în sistemul instituţional, sub controlul partidului de guvernământ şi al legilor.

Tot acest proces complex de regăsire şi promovare a identităţii naţionale sprijinit pe refacerea economiei în ipostazele ei esenţiale: industria şi agricultura.

INDUSTRIALIZAREA SOCIALISTĂ (2). Îndeobşte procesul de industrializare al României „eminamente agricolă" cu puţina ei industrie şi aceea stăpânită între 72%–80% de capitalul străin, majoritar evreiesc, distrusă de război sau confiscată de ruşi în contul despăgubirilor de război, se exemplifică statistic în lucrările de istorie contemporană elaborate în deceniile al şaselea până în al optulea; atribuindu-i-se raţionalitatea repartiţiei geografice pe baza planului care urmărea să pună în valoare toate regiunile ţării. Fiind adeptul gândirii sistemice, apreciez procesul accelerat de industrializare a României, conceput, planificat pe planuri cincinale sau decenale, ca pe un subsistem fundamental al sistemului naţional cu care se condiţionează reciproc şi cu care se leagă printr-o varietate infinită de interrelaţii. Plecând de la acest mod de a gândi industria ca pe un subsistem al sistemului naţional cu interdependenţe benefice, în social, în economie, în politic, în apărarea naţională, în cultural şi civilizatoriu, în asigurarea independenţei naţionale, intru direct în conflict cu scribii postdecembrişti, simbriaşi ai noii ofensive iudaice de tip Brukner, zis Brucan–Petre Roman Neulander, agenţii locali ai supraguvernului mondial, militanţi ai dezindustrializării şi ai retransformării României în colonie a capitalului iudaic, într-o nouă formulă de răzbunare talmudică, ca răspuns la perioada

socialismului de factură națională, care a lipsit jidovimea de posibilitățile infinite de a exploata țara și poporul român, fie prin intermediul capitalului, fie prin cel al ideologiei.

Etapele industrializării au fost gândite ca o succesiune de acte politice, sociale și economice a căror interacțiune să genereze, de la cincinal la cincinal, noi baze ale dezvoltării pe ramuri, într-un sistem de interdependență între bazele de materii prime, industriile prelucrătoare, tradițiile locale în domeniu, baza socială a mâinii de lucru. Etatizarea Băncii Naționale, la 28 decembrie 1946, a creat sursa stabilă de finanțare a investițiilor. Naționalizarea întreprinderilor industriale la 11 iunie 1948 a scos potențialul productiv al țării de sub tutela și exploatarea capitalului străin și autohton, tăind migrația beneficiilor spre băncile străine. Tot în 1948 se înființează Comitetul de Stat al Planificării, cu rol capital în stăpânirea haosului economic, al disfuncțiilor și al goanei după profitul imediat, în vederea armonizării producției industriale cu necesitățile majore ale țării. Pe aceste structuri naționale, planificarea științifică a dezvoltării industriale, amplasează platforme industriale în majoritatea centrelor urbane, care intră în interdependență polifuncțională cu alte platforme industriale și cu regiunile rurale limitrofe. Platforma industrială devine un factor dinamic în social, cultural și edilitar. Se construiesc cartiere muncitorești cu confort mediu, rețele de magazine moderne, case de cultură, spitale, policlinici, baze sportive, gospodării anexe, școli profesionale, licee. Întregul ansamblu generează un stil de viață. Ridică standardele de civilizație. Selectează valori profesionale în domeniile tehnice respective, valori sociale cu aptitudini gospodărești-edilitare, valori culturale și artistice. Marile întreprinderi își asigură autonomia într-o largă gamă de direcții de dezvoltare. Piața platformelor industriale atrage producătorii agricoli din zonă. Se stabilește un flux regulat de produse între oraș și sat. În regiunile agricole defavorizate se creează locuri de muncă pentru țărănimea care nu-și poate susține existența din agricultură. Planurile de industrializare pe regiuni geografice au contribuit la dezvoltarea rapidă a zonelor înapoiate economic.

Platformele industriale au avut un rol benefic dincolo și mai presus de utilitatea lor economică. Au pus în valoare geniul

tehnic al poporului român, negat cu atâta vehemenţă de invadatorii vechi şi noi, care-i atribuiseră doar aptitudini ţărăneşti: de păstori şi plugari. Sistemele de calificare şi perfecţionare din interiorul întreprinderilor favorizează inovaţia şi invenţia. Spiritul novator. Cercetarea cu rezultate aplicative imediate. Se defineşte modulul dinamic industrie–clasă muncitoare. De la grădiniţe la şcoli de toate gradele cu învăţământul gratuit, la formaţiile artistice de amatori, presa şi publicaţiile locale, de la secţiile de broderie, pictură, muzică, sculptură ale caselor de cultură la conferinţele de tip ateneu popular, se operează mutaţii adânci într-o masă socială marginalizată de regimul antebelic, majoritar semianalfabetă, care în scurtă vreme atinge un standard cultural neegalat în unele ţări occidentale.

Binomului dinamic industrie–clasa muncitoare i-a aparţinut, în 1989, peste 37% din forţa de muncă românească, modificând spectaculos structura populaţiei din perioada interbelică. În 1930, 72,3% din cetăţenii României lucrau în agricultură şi numai 9,4%, în industrie, obligându-ne să fim tributari importului de produse industriale. La sfârşitul lui 1961 numai producţia industriei bucureştene depăşea cu 20% producţia din 1938 a întregii ţări; 1938 fiind anul de referinţă al prosperităţii perioadei interbelice.

- 1968: total salariaţi în industrie – 1 876 550 faţă de 341 306 în 1937.
- 1989: total populaţie ocupată în industrie – 4 169 000, adică 36%-37%.

Cifrele nu reflectă numai o situaţie statistică. Dincolo de cifre trebuie citate interacţiunile creatoare dintre industrie ca tehnică şi clasa muncitoare de la savant la muncitorul manual, ca beneficiară a acesteia. Tehnica industrială a suferit modificările novatoare ale clasei muncitoare. Clasa muncitoare a fost obligată să se perfecţioneze şi să se califice superior în ritm rapid şi poliprofesional, spre a ţine pasul cu progresul general. În acest proces complex, o bună parte din clasa muncitoare s-a desprins de concepţia primitivă salarială: *„Muncesc ca să-mi câştig bucata de pâine"*, trecând la o concepţie participativă interesată în optimizarea producţiei spre gradul de competitivitate concurenţială.

Modulul socio-economic clasă muncitoare-industrie dirijat conform necesităţilor interne şi al cerinţelor pieţii externe, planificat riguros până spre anii 1970–1975, în funcţie de resursele naţionale şi posibilităţile de import, a scos România din înapoierea şi sărăcia existente la sfârşitul celui de al doilea război mondial, transformând-o, spre 1985, într-un partener incomod al economiei mondiale.

Procesului creşterii economice i-au corespuns creşteri în toate domeniile socialului, culturalului, spiritualităţii, învăţământului, apărării naţionale, De aici consolidarea unităţii şi a identităţii naţionale regăsită după eliminarea teroarei iudeo-kominternistă şi valachizarea aparatului de stat şi de partid. De aici afirmarea curajoasă a acestei identităţi specifice. Intrată în contradicţie cu concepţiile monomorfe ale celor două superputeri: Uniunea Sovietică şi Statele Unite ale Americii. Mai corect cu cele două concepţii de Nouă Ordine Mondială: stalinistă şi fabianistă.

După prăbuşirea sistemului socialist-totalitar din Europa de Est, ofensiva iudeo-financiară a supraguvernului mondial şi-a declanşat atacul asupra modului esenţial industrie-clasă muncitoare printr-o diversitate de acţiuni economice, politice, psihologice care reiau procesele de incriminare, culpabilizare şi etichetare folosite de comandourile iudeo-kominterniste din anii 1945–1952, care au înlocuit acuzele de fascism şi hitlerism cu cele de comunism, păstrând intacte şi manevrând în continuare acuzele de naţionalism, xenofobie şi anitisemitism, ca, la adăpostul lor, să se reinstaureze la putere în economie, cultură şi politică.

În noua ofensivă iudeo-capitalistă susţinută pe plan intern de foştii iudeo-kominternişti pe lângă intelectualitatea naţională este culpabilizată clasa muncitoare, în numele căreia propagandiştii Noii Ordini Mondiale, de tip fabian, au iniţiat holocaustul culturii naţionale şi al poporului român.

Distrugerea modulului industrie–clasa muncitoare a scos România din competiţia mondială, transformând-o într-o semicolonie prin intermediul complice al caricaturii de pluripartidism vorace, ascuns în spatele firmei, goală de conţinut, pe care scrie cu litere scălâmbe: DEMOCRAŢIE.

4

AGRICULTURA SOCIALISTĂ (1). În ciclul romanelor mele contemporane: MUNTELE, BIOGRAFIE DE RĂZBOI, PRELUDIUL, VÂLTOAREA un loc important îl deţine modulul Pământ–Ţărănime. Cele două aspecte ale colectivizării forţate a agriculturii: drama ţărănimii, ruptă silnic de Pământul-Mumă; beneficiile agriculturii intensive practicată printr-un complex de metode tehnico-ştiinţifice de la mecanizare la chimizare, de la irigare la protecţia plantelor şi folosirea soiurilor competitive; de la zootehnia în complexe specializate la pomicultura şi viticultura în masiv.

La acest capitol esenţial pentru istoricul regimului socialist-totalitar postbelic sunt necesare precizări, nuanţări, aprecieri obiective în măsura în care poate fi obiectiv un autor care şi-a trăit în sat 48 de ani, cu un tată director de instituţii şi întreprinderi agricole şi un fiu doctor inginer agronom.

O primă precizare se operează în aprecierea diferenţiată a celor două clase majoritare cărora li s-au aplicat programele de redresare economică ale guvernelor socialiste, emanate de la conducerea Partidului Comunist Român: muncitorimea şi ţărănimea.

Muncitorimea industrială, din exploatările miniere, din transporturi se constituise, până la naţionalizarea mijloacelor de producţie, în masa exploatată a capitaliştilor, în mare măsură străini. O exploatare sângeroasă. Inumană. Cu un întreg cortegiu de urmări dramatice în nivelul de trai, sănătate, învăţământ, standard de civilizaţie. În dispreţul muncii ca factor esenţial al progresului. Marginalizată social şi politic. Supusă represaliilor dure, atunci când îşi cerea drepturile elementare. Prin instaurarea regimului socialist, clasa muncitoare a beneficiat de două măsuri revoluţionare care i-au schimbat fundamental statutul social, politic, cultural, standardul de viaţă şi civilizaţie. Prima măsură a fost naţionalizarea întreprinderilor industriale, a minelor, transporturilor şi a tuturor mijloacelor de producţie pendinte de acestea. Actul naţionalizării eliberează clasa muncitoare de

sclavia muncii. De conflictul permanent, acut, când mocnit, când violent dintre muncă şi capital. De inechitatea repartizării plus valorii. Întreprinderile devin bun public în care muncitorimea dobândeşte un statut prioritar, munca obţinând un blazon nobiliar. A doua măsură a fost prioritatea absolută dată muncitorimii în sistemul instituţional al statului prin care socialismul totalitar, de factură administrativă, îşi asigura baza de cadre, ierarhia administrativă şi politică menită s-o înlocuiască pe cea a vechiului stat monarhic-constituţional de sorginte burghezo-moşierească. Termenul este uzat, dar exprimă plenar o realitate socio–istorică. Tineretului provenit din clasa muncitoare i se deschid cu prioritate toate porţile învăţământului mediu şi universitar, performanţa şi valoarea fiind înlocuite cu originea sănătoasă. Cu apartenenţa la clasa muncitoare. Sistem aberant, antiproductiv. Care şi-a demonstrat golurile în perioada postdecembristă, când o bună parte din nomenclatura de origine muncitorească a trecut cu arme şi bagaje de partea inamicului, pe care-l incriminase violent vreme de câteva decenii: capitalismul.

Ţărănimea. Aici Partidul Comunist, tributar dogmelor lui Lenin, neînţelegerii fenomenului ţărănesc de către Stalin, el însuşi străin de ţărănime ca factor esenţial al păstrării etnicităţii specifice, dominat în perioada 1944–1953 de comandourile iudeo-kominterniste, a săvârşit greşeli grave, cu atingere la sfera naţionalului, a istoriei românilor şi a devenirii acesteia.

În capitolele dedicate evoluţiei proprietăţii funciare am demonstrat că identitatea naţională în toate provinciile româneşti aflate sub stăpânire străină, mai multă sau mai puţină vreme, a fost păstrată de satul românesc. Că satul românesc a fost nucleul vital al poporului român. Creatorul mitologiei **Pământului-Mumă.** Structură a structurilor, păstrându-ne în spaţiile sacre: vatra şi moşia satului, ogoarele, păşunile, stânele, căsoaiele, apele, iazurile, hotarele. Că acest nucleu vital a fost şi este atacat cu ură sălbatică de toate imperialismele deznaţionalizante care au încercat scoaterea noastră din istorie.

În aceleaşi capitole am urmărit istoricul satului românesc, de la obştiile cneziale, de tip fratrocratic, la obştiile de tip moştenesc şi răzăşesc, cele din Transilvania păstrate în **Statuta**

valachorum; mai apoi am văzut uzurparea lor de către marea boierime şi trecerea la condiţia de şerbie, de iobăgie; ca de la 1848 până la 6 martie 1945 să urmărim procesul dramatic al împroprietăririi, parazitat mortal de trusturile arendăşeşti evreieşti, de ciocoirea levantină şi boierimea scăpătată, de intermediarii negoţului cu grâu, de cârciumarii şi cămătarii evrei, de bănci, de sistemul de impozite, de guvernările iresponsabile. Am văzut reacţia ţărănimii. Infinit mai violentă, mai profundă, mai cuprinzătoare decât sistemul grevelor. Răscoalele şi războaiele ţărăneşti au zguduit Europa de la Atlantic la Urali. Dinainte de Bobâlna până în 1907, istoria românilor este plină, veac de veac, de luptele ţăranilor pentru pământul pe care-l muncesc, pentru libertate şi dreptate socială.

Aici se înscrie şi paradoxul sublim al ţărănimii care a cărat pe gheba ei toate clasele sociale, urcând gâfâind treptele istoriei, veac după veac. Năpăstuită, jefuită, robită când de tătari, când de turci, sărăcită, batjocorită, siluită cu munci la stăpânii de moşii, la cetăţi, la drumuri, la ocupant şi armatele acestuia; când moşia mare a ţării a fost la ananghie, ea a dat grosul oştirii, alcătuind „gloatele", mai apoi grosul armatei regulate, ea s-a jertfit sfidând moartea cu superbie dacică, ea a făurit cu baioneta Independenţa, ea a salvat România la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz şi tot ea a pecetluit cu sânge eliberarea Bucovinei, Herţei şi Basarabiei, apoi a Transilvaniei, înscriindu-se în istorie ca masă care-o făureşte.

CÂTEVA REPERE NECESARE, spre a înţelege furia cu care iudeokominternismul anilor 1948–1953 s-a aruncat asupra satului românesc în programul lui de distrugere a etnicităţii.

Repet directivele planului de iudaizare a Europei Centrale şi de Est, făurit, la 1896, de marele rabin Reichorn din Praga, susţinut cu mijloace economice şi politice de Alianţa Universală Israelită: *„... În numele justiţiei sociale şi a egalităţii vom împărţi marea proprietate la ţărani care, fiind lipsiţi de mijloacele de exploatare, se vor adresa nouă, devenind datornicii noştri, iar capitalurile noastre făcându-se stăpâne, noi vom fi marii proprietari şi puterea va fi a noastră."*

Acesta a fost motivul de fond pentru care francmasoneria a stimulat reformele agrare pândind momentul când, după reformă, țărănimea împroprietărită, lipsită de inventar agricol, trebuind să plătească diferite impozite, a apelat la capitalul cămătarilor, arendașilor, băncilor evreiești, devenind, prin polițele și dobânzile la dobândă, sclava acestora.

• Israel Shahak este un universitar din Israel, doctor în chimie, născut la Varșovia în 1933, și-a petrecut o parte din copilărie în lagărul de concentrare de la Belsen, a ajuns în Israel în 1945, a slujit în armată, filozofia lui de viață este profund umanistă, are o cultură enciclopedică și este un adversar redutabil al oricărei forme de totalitarism, șovinism și extremism. Inclusiv al celor sioniste exprimate prin statul Israel. Am pe masa de lucru volumul său tradus din engleză în franceză, publicat, în 1996, de editura LA VIEILLE TAUPE, intitulat: HISTOIRE JUIVE–RELIGION JUIVE. **Le poids de trois millénaires.** Shahak nu face nici o concesie dictaturii rabinice și istoriei comunităților iudaice. Pentru a înțelege în profunzime motivațiile atavice ale iudeo-kominternismului care l-au transformat în ucigaș de sat românesc, reproduc din volumul mai sus citat, capitolul **Trăsăturile fundamentale ale judaismului clasic,** subcapitolul **Societatea evreiască clasică nu are țărani... pe toată durata perioadei „clasice", evreii împotriva tuturor persecuțiilor suferite, au făcut parte integrantă din clasele privilegiate...** Referindu-se la masa evreilor europeni trăitoare în partea centrală și estică a continentului, autorul scrie la pagina 104: „*... leur fonction sociale* (n.n. a evreilor) *la plus importante y était de contribuer au maintien des paysans dans l'oppression pour le compte de la noblesse et de la Couronne...*" „*Pretutindeni iudaismul clasic a avut pentru agricultură ca meserie și pentru țărani ca clasă, o ură și un dispreț mult mai tare decât privitor la alți străini – o ură căreia eu nu-i găsesc echivalent în alte societăți... Cea mai mare parte a socialiștilor evrei din Europa orientală (asta înseamnă membrii de partid sau exclusiv fracțiuni, sau majoritar evrei) sunt vinovați de a nu fi denunțat niciodată acest fapt; mulți dintre ei erau ei înșiși infectați de o atitudine feroce antițărănească, moștenire a iudaismului clasic... Întreaga propagandă rasistă pe tema pre-*

tinsei superiorităţi morale şi intelectuale a evreilor (în care numeroşi socialişti evrei s-au distins în mod particular) merge pereche cu o indiferenţă profundă pentru suferinţele acestei mari părţi a umanităţii, care a fost în mod particular oprimată în această ultimă mie de ani..."

La pagina 122: „*... În afara oraşelor, foarte numeroşi evrei, în toată Polonia sigur, dar mai ales în est, au fost folosiţi în funcţii care i-au făcut superiorii şi opresorii direcţi ai ţărănimii aservite... Evreii au fost exploatatorii imediaţi ai ţărănimii... aşa cum am remarcat, ţăranii au suferit o opresiune încă mai mare sub dubla cătuşă a proprietarilor de pământ şi a evreilor*" (pag. 123) „*...Masacrele evreilor în perioada clasică s-au petrecut totdeauna în cursul ridicărilor ţăranilor sau a altor mişcări populare...*" (pag. 126).

Israel Shahak se opreşte aici cu analiza şi comentariul relaţiei ţărănime-evreime, fără să pomenească o vorbă despre răzbunarea talmudică asupra ţărănimii ruseşti în timpul şi după revoluţia bolşevică. Răzbunare pentru desele pogromuri făcute de hoholii şi cazacii ucraineni şi de mujicii ruşi storşi la sânge de cârciumarii, strângătorii de biruri şi negustorii evrei. Întregesc analiza obiectivă a savantului umanist din Israel cu câteva amănunte despre răzbunarea talmudică mai sus pomenită.

• 1917, 23 octombrie. Şedinţa decisivă de aranjare a Comitetului Central al bolşevicilor ruşi. Participă: Ulianov–Ziderblum, zis Lenin, evreu pe jumătate; Svedlov, evreu; Leon Braunstein sau Bronstein, zis Troţki, evreu; Rosenfeld, zis Kamenev, evreu; Dugajvili, zis Stalin, georgian, pe linie maternă evreu sau osetin; Uriţki, evreu; Dzerjinski, polonez; Kolontay, evreu şi un singur rus, Babnov. Aceştia au dispus de soarta Rusiei, aşa cum comandourile iudeo-kominterniste au dispus de soarta României între 1944–1953.

Organul lor represiv, cumplita C.E.K.A. (Comisia extraordinară pentru combaterea contrarevoluţiei, a speculei şi a sabotajului) a fost patronată de polonezul sadic Dzerjinski, având conducerea formată în exclusivitate din evrei: adjunctul lui Dzerjinski era Sachs; în celelalte funcţii: Uriţki, Josilevici, Iagoda–Jehudo; Messing; Unschlicht; Moghilevschi; Artusov;

Katznelson; Triliser; Kogan; Braulau. Baia de sânge rusesc, ucrainean, belarus, tributul cumplit dat de popoarele mahomedane se înscriu în dosarele răzbunării talmudice prin această instituție iudaizată care a plătit rușilor marginalizarea evreimii khazare, modelul adoptat în România la care am făcut referință.

Paranteza Winston Churchill sau de la naționalismul britanic la francmasonerie. Opinia mai sus numitului în materie de francmasonerie și comunism:

• 1920, SUNDAY HERALD: **Din vremea lui Spartacus până la Karl Marx, apoi până la Troțki (Rusia), Bela Kuhn (Ungaria); Rosa Luxembrug (Germania), Emma Goldman (S.U.A.), această conjurație universală organizată cu scopul de a distruge civilizația și de a reconstrui pe bazele întreruperii sale și a unei egalități nerealizabile este azi în continuu progres.**

• 1920, 26 ianuarie. ILLUSTRATED SATURDAY HERALD: *„Comunismul este o epidemie mult mai periculoasă decât ciuma sau tifosul...".*

• 1920, 10 noiembrie. THE TIMES: *„... Politica pe care o voi preconiza întotdeauna față de Uniunea Sovietică este aceea de răsturnare și distrugere a acestui regim criminal."*

• AGONIA ROMÂNIEI 1944–1948, excelenta carte–document semnată de Nicolae Baciu, conține texte englezești aparținând lui Churchill din epoca interbelică. Transcriu câteva referitoare la iudeobolșevism: *„... Acest puhoi de barbarie roșie venind de la Răsărit...".* **Bolșevismul** înseamnă: *„... sângeros și masacru în mase...".* Egal: *„dușmanul de moarte al omenirii...".* Bolșevicii sunt: *„vampiri setoși de sânge...".* Politica bolșevică: *„... combinație nebună de criminalitate și animalitate...".* Conducătorii bolșevici: *„... o ligă de rataţi, criminali și dăunători... Lenin, Troțki, Stalin și compania de Jew commissars* (comisari evrei) *sunt criminali și asasini de drept comun.".*

• 1937, 27 iunie, SUNDAY CHRONICLE: *„... Comunismul este tot atât de periculos, rău și criminal ca și nazismul lui Hitler."*

• 1944, 11 octombrie, Moscova, ambasada britanică. Banchet. Churchill cedase România sferei de influență a... **bolșevicilor asasini, temniceri, vampiri setoși de sânge, rataţi.** Îi spune marelui

criminal Stalin, rivalul lui Timur Lenk, binecuvântându-l: *„God bless you!...“* Fără comentarii.

• 1929, 27 decembrie. Dintr-un discurs al lui Stalin: *„... În ultimul timp am trecut de la politica limitării tendinţelor exploatatoare ale culăcimii* (n.n. ţăranii înstăriţi), *la politica lichidării culacilor ca clasă socială.“* Este semnalul dat pentru răzbunarea talmudică. Statul major al distrugerii culacilor, ţărani ruşi pravoslavnici este alcătuit din unul din cei şapte fraţi şi surori Kaganovici, Lazăr Moiseevici Kaganovici, evreu şi colaboratorul lui apropiat, alt evreu – Baumann. Executantul planului: cekistul Iagoda-Herşel Iehuda. Între 1929–1930 au fost distruse 5 milioane de gospodării ţărăneşti. Satele ruseşti, staniţele căzăceşti cad pradă răzbunării talmudice. Numai cinci membri de familie să fi avut fiecare gospodărie, înseamnă că iudeii bolşevici au asasinat, deportat şi distrus 25 de milioane de ţărani aparţinând masei vitale a poporului rus. Câteva date despre asasinul ţăranilor ruşi, Lazăr Moiseevici Kaganovici. Fiica lui, Roiza, a fost un fel de soţie a lui Stalin. Toţi Kaganovicii au avut funcţii de primă importanţă în partid şi stat. Masacrarea ţăranilor ruşi a adus o amplă jubilaţiune evreiască.

• 1934, 19 noiembrie, ziarul evreiesc „Moment“, din Varşovia, reproduce, în numărul 260 B, un articol din ziarul evreiesc „TOG“, din New York care-i face un portret elogios răzbunătorului talmudic: *„... Reţineţi numele şi întipăriţi-l în memoria voastră: Lazăr Moiseevici! El e un om mare acest Lazăr Moiseevici – el va stăpâni odată împărăţia ţarilor...“*

• Prof. dr. K. Michael în volumul BAUERN UNTER DEM SOWJETSTERN, apărut în **Blut und Boden–Verlag,** Goslar, scrie că s-au constituit trei categorii de culaci. Că metodele de lichidare a clasei sunt cuprinse în circulara concepută de Kaganovici din care citez: *„...din prima categorie trebuie să facă parte toţi culacii cunoscuţi ca fiind contrarevoluţionari clandestini. Toţi cei care fac parte din această categorie vor fi arestaţi imediat şi împuşcaţi, din ordinul autorităţilor executive locale, fără a se întreba forurile centrale. Această măsură va avea loc fără şovăire, căci misiunea sa este de a preveni încercările de revoltă ale culacilor şi de a priva răscoalele de conducătorii lor probabili*

acolo unde vor izbucni ele...". Documentul în sine este monstruos, deschizând calea tuturor abuzurilor şi răzbunărilor.

Categoriei a doua de culaci, formată de cei care angajau simbriaşi, i se confiscau pământul, casa, acareturile, vitele, ei şi familiile lor fiind exilaţi în regiunile nordice la muncă silnică. Circulara lui Kaganovici preciza: „*...la construcţia şoselelor în Taiga, lucrări de terasament, muncă silnică, muncă în mine.*"

Categoria treia, un fel de mijlocaşi, suferă confiscarea averii şi a bunurilor casnice, au voie să-şi ia o pereche de cizme, un schimb de rufe şi sunt alungaţi din raion. Încep sinucideri în masă. Familii întregi sparg gheaţa râurilor şi se aruncă în copci.

Troica criminală Kaganovici–Baumann–Iehuda exemplifică la superlativ esenţa răzbunătoare a talmudului şi a Protocoalelor. Îl confirmă pe Israel Shahak. Devine exemplu pentru troica iudeo-kominternistă trimisă în România s-o bolşevizeze. Cultura naţională şi satul vatră constituindu-se în obiectivele principale ale gubernizării.

AGRICULTURA SOCIALISTĂ (2). Ar fi cel puţin unilateral, dacă nu aberant, să reduc socializarea agriculturii doar la ura patologică, tradiţională, a comandourilor iudeo-komintemiste împotriva ţărănimii. Problema este vastă. Implică atât factori de doctrină, programatici, de lipsă de cultură generală, în special istorică a vârfurilor partidului şi ale statului, ţine şi de subordonarea faţă de Moscova, de viziunea unilaterală a activiştilor care au confundat şi asimilat uzina cu proprietatea ţărănească, cu necunoaşterea specificului ţărănesc, altul decât cel muncitoresc; se raportează şi la incompatibilitatea planurilor de cooperativizare de pe hârtie, cu mentalitatea stăpânului de ogor, cu libertatea lui deplină, cu programul lui calendaristic, dar şi biologic, cu orgoliul lui de stăpân, cu dragostea lui pentru toate alcătuirile ogrăzii, de la păsări şi animale, la inventar agricol, cu felul lui specific de a se încadra organic în natură, componente psihologice, morale, spirituale cărora tradiţiile, obiceiurile, ritualurile, de la cele zilnice la cele determinante: naşterea, botezul, căsătoria, moartea, le adaugă valori transcendente, făcând din ţăran arhetipul românului şi al românismului. Al autenticităţii şi specificităţii etnice.

Greşeala fundamentală, istorică, de neiertat a comunismului de tip românesc a fost aprecierea primitivă, proletcultistă, sărăcitoare, reducţionistă, statistică a modulului pământ-ţărănime. Apreciere făcută din incultură, din necesităţi economice, din nevoia de a pune în interdependenţă productivă cele două ramuri principale ale economiei: industria şi agricultura. Din nevoia de a moderniza şi a face competitivă agricultura concepută exclusiv în termenii eficienţei. A rezultatelor statistice. Considerând ţărănimea ca pe o masă înapoiată. Mână de lucru nespecializată, programată ca, prin tehnologizarea şi mecanizarea agriculturii, să se califice tehnic, desprinzându-se din condiţia tradiţională, devenind un fel de muncitorime, desprinsă de Pământul-Vatră, adoptând faţă de acesta concepţia muncitorească faţă de mijloacele de producţie. Adică anulându-i micile, eresurile, condiţia de stăpân liber, individualist, conştient de el, întărit autarhic în feuda pământului şi a ogrăzii lui, intrat în relaţie zgârcită şi suspicioasă cu statul, îndeplinind funcţii multiple: agricultor, dar şi viticultor şi horticultor, zootehnist, apicultor, dar şi mic meseriaş sprijinit de munca diversificată a femeii şi familiei, negustor la târguri şi iarmaroace, dar mai presus de toate liber stăpân pe programul, averea şi relaţiile lui cu statul şi cu restul omenirii, după ce a trecut în rândul oamenilor prin marea şcoală a mândriei şi bărbăţiei: armata.

Apreciind că istoria se poate planifica şi etapiza din birou, prin plenare, conferinţe şi congrese ale partidului, iar atunci când aceasta devine refractară poate intra în cadenţa hotărâtă prin coerciţia administrativă; forţându-i ritmurile de dezvoltare legică, fixându-i indici dincolo de posibilităţile forţelor sociale şi ale mijloacelor de producţie, neaşteptând ca măsurile luate în economie să devină eficiente în producţie, Partidul Comunist din perioada Ceauşescu a hăituit ritmurile firesti ale dezvoltării, fixându-şi obiective nerealiste, cu tente paranoice, dincolo de posibilităţile ţării.

Programele privitoare la agricultură au fost de la bun început concepute greşit, neglijând cu un dispreţ stupid ţărănimea ca primă beneficiară a acestora. Etapizarea: împroprietărirea, întovărăşirea, gospodărirea agricolă colectivă, urmată de aberaţiile

ceaușiste: restrângerea proprietății la 250 m², cât erau îngăduiți pentru casă și ogradă, comasarea satelor într-un fel de centre agro-industriale în care gospodăriile țărănești rase cu buldozerele erau înlocuite cu blocuri-cazărmi, iar țăranii erau transformați în simpli muncitori agricoli, au rupt legătura organică dintre clasa istorică a poporului român și pământul vatră națională, slujind inconștient interesele iudeokominterniste și pe cele de gubernizare, care vizau deznaționalizarea maselor țărănești. Acest proces antinațional pus în operă de un partid național a fost agravat în deceniile al șaptelea și al optulea de ura viscerală pe care Nicolae Ceaușescu a nutrit-o clasei din care se trăgea, el neapărținând muncitorimii decât prin opțiune politică. Ură viscerală născută dintr-un complex de împrejurări subiective care l-au pus față-n față cu țărănimea refractară colectivizării, de care el răspundea direct în câteva județe.

România, grânarul Europei, și România eminamente agricolă sunt caracterizări stereotipe antebelice care suferă nuanțări substanțiale. Realitatea acelei Românii a obligat guvernarea comunistă postbelică să regândească și să planifice dezvoltarea agriculturii pentru a o face eficientă și concurențială pe plan mondial.

• 1939, numărul de capete de vite pe km² de suprafață cultivată și de pășuni: Belgia–88; Danemarca–93; Olanda–109; Grecia și Jugoslavia, țări aride–28; Ungaria și România–23. România țara pășunilor. A poienilor înierbate. Moldova și Țara Românească în feudalism, mari exportatoare de cornute și porcine în Europa centrală și de nord.

• 1933–1937, producția de grâu în chintale metrice la hectar: Belgia–27; Danemarca–31; Olanda–30; Bulgaria–12; Grecia–9; Jugoslavia–11; Ungaria–14; România–9. România cu bărăganele ei de cernoziom, cu pământul roditor despre care Mihai Viteazul spunea că doar zgâriat și apoi aruncată sămânța îmbogățea lumea, la nivelul Greciei stâncoase, aride, cu puține regiuni fertile.

• 1930–1941, se ruinează mica gospodărie țărănească, beneficiara împroprietăririi din 1918–1920.

• 1930, mica gospodărie țărănească stăpânea 50% din suprafața arabilă a țării. Lipsa de inventar agricol, misiții, prețul

scăzut al produselor agricole în raport cu preţurile produselor industriale, băncile, au ruinat această categorie, astfel încât în:

• 1941, mica gospodărie ţărănească mai stăpânea doar 30% din aceeaşi suprafaţă.

• 1935, pentru 14 milioane de hectare teren arabil, România avea 4 685 de tractoare, înzestrarea tehnică a agriculturii româneşti pe hectar era mai mică de 2 ori decât în Bulgaria, de 3 ori decât în Polonia, de 15 ori decât în Germania, de 42 ori decât în Elveţia.

• 1938, tracţiunea mecanică reprezenta 5,1% faţă de cea animală de 94,9% din totalul forţei de tracţiune în agricultură.

Este inutil să mai apelez la statisticile timpului spre a dovedi că ţara era eminamente săracă, cu o agricultură eminamente înapoiată, cu o majoritate ţărănească având patru clase primare, cu analfabeţi – 30%, că satul-vatră, cu toate calităţile lui ancestrale era răvăşit de sifilis şi pelagră, cu o asistenţă cvasiinexistentă, cu drumuri judeţene pietruite prost, lipsit de electricitate (nici 10% din sate nu beneficiau de avantajele electricităţii) şi că era obligaţia istorică a partidului unic, care-şi asumase răspunderea guvernării, să modernizeze satul şi agricultura, ceea ce a şi făcut în pofida tuturor greşelilor de procedură, cu o relaxare în deceniul al şaselea până spre mijlocul deceniului al şaptelea, când Nicolae Ceauşescu a pus bazele celei „de a treia revoluţii agrare", după reforma agrară din 1945 şi silnica socializare a agriculturii din 1949–1962. Aici se face o paranteză care luminează atitudinea lui Ceauşescu faţă de ţărănime, pământ şi agricultură. Cu efecte deznaţionalizante în perspectiva timpului. Trimis de conducerea partidului să colectivizeze satele din Câmpia Română, Ceauşescu, fanatic, ambiţios şi dur s-a izbit de rezistenţa ţărănimii. În unele sate, de răscoala ei. Cerând fie sprijinul Securităţii, fie pe al Armatei, Ceauşescu a reeditat în mic, reprimarea răscoalei de la 1907, pe care o preamărea, ordonând să se deschidă foc asupra răsculaţilor. Pe capii împotrivirii, aşa plini de sânge, i-a expus în faţa primăriilor spre învăţătură de minte. Generalul de divizie (r) Neagu Cosma, în volumul intitulat SECURITATEA, POLIŢIA POLITICĂ, DOSARE, INFORMATORI, apărut la editura Globus, în 1998, la pagina 171, scrie:

„... În Drăgănești–Olt, în Comuna Bărcănești, în satul Izvoarele, județul Argeș, țăranii s-au răzvrătit din aceleași motive ca și cei din Teleorman. Represiunea a fost aceeași, iar cel care a ordonat și dirijat la fața locului a fost Ceaușescu."

Sunt contemporan cu colectivizarea. Satul românesc a suferit cel mai nimicitor atac concentric, din istoria lui, propulsat atât de ura minoritarilor iudeo-kominterniști, unguri, sârâți din cizmele horthyste în cele comuniste, ruteni visând o alipire la Ucraina; cât și de iresponsabilitatea fanatică sau numai oportunistă a activiștilor îndoctrinați cu tezele leninist-staliniste și a organelor represive comandate de ofițeri evrei, țigani, lumpeni și alte categorii sociale marginalizate. Gospodarii așezați, etichetați drept chiaburi, după modelul rusesc al culacilor, au fost ridicați și duși în lagăre de muncă forțată. Pleava satelor a fost instalată la conducerea treburilor de obște. Metodele de convingere începeau cu bătaia la postul de miliție. Cu închiderea încăpățânaților în cocinele vierilor de reproducție, care-i mușcau, sfâșiindu-le picioarele. Cu încărcarea în autocamioane și debarcarea în păduri, unde se simulau pregătirile de execuție prin împușcare. Sfârșeau cu procesele măsluite din care plouau ani grei de temniță. Iar în Banat, cu deportări în masă, Bărăganul înlocuind Siberia.

Metodele colectivizării agriculturii au scris, alături de holocaustul culturii, cea mai neagră pagină a guvernării comuniste.

AGRICULTURA SOCIALISTĂ (3). Tot felul de teoreticieni, analiști și comentatori postdecembriști cu state vechi de serviciu în propaganda comunistă, descoperă astăzi ceea ce experiența obștească a satului românesc a descoperit încă din protoistorie. Asocierea.

• Wendel Berry, mic fermier american, scriitor și filozof, neliniștit de dispariția fermierilor înghițiți de marea proprietate agro-industrială își îndeamnă compatrioții să folosească pământul ca un izvor de viață obștească, nu doar ca resursă exploatabilă pentru piață. Wendel Berry nu face decât să consemne peste Atlantic o realitate istorică a satului românesc de până la colectivizarea aberantă, folosită de iudeo-kominternism spre a anula celula primordială a poporului român, prin exploatarea întregului său sistem de inter-relații ancestrale care-l făceau impenetrabil

la ideologia comunistă. Crima kominternistă împotriva satului românesc n-a fost tehnicizarea agriculturii şi comasarea loturilor spre a fi lucrate după metodele agro-tehnice moderne, ştiinţifice, cu rezultate benefice atunci când n-a atins vatra satului, adică proprietatea ţărănească însumând cinci hectare, minimum necesar spre a asigura statul cvasiindependent al gospodăriei ţărăneşti. Crima kominternistă cu bătaie istorică a fost nimicirea spiritualităţii satului. A vieţii lui obşteşti.

Bântuit de mirajul super-producţiilor agricole, de ura lui faţă de ţărănime, Ceauşescu a transformat pământul ţării în simplă resursă materială, exploatabilă intensiv; pe ţăran în muncitor agro-industrial, plătit la normă sau cu ziua-muncă; voind să facă din satul generator de specific etnic un fel de colonie a muncitorilor agricoli la cheremul administraţiei.

Pedalând pe o industrializare mamut care înghiţea forţa de muncă, Ceauşescu a reuşit să depopuleze satele, să transforme o parte din ţărănime într-un hibridoid ţărănesc-muncitoresc navetist, cu toate consecinţele nefaste aferente în morală şi stabilitatea unitară a satului, obligând minoritatea germană: saşi şi şvabi, de gospodari rurali exemplari, să părăsească masiv satele lor prospere, expatriindu-se, locul lor fiind luat de ţigani şi de neisprăviţi marginalizaţi de societate.

Într-un fel, în problema capitală a existenţei româneşti, relaţia pământ–ţărănime, Ceauşescu este, în România, ceea ce sunt megatrusturile în Occident: artizanii golirii spaţiului uman printr-o combinaţie între tehnoştiinţă şi tehnopiaţă, cum apreciază scriitorul Juan Goytisolo, epoca următoare Războiului rece.

• Nicolae Ceauşescu, cuvântare la Congresul XIII al P.C.R.: *„... Noua revoluţie agrară presupune transformarea generală a felului de muncă, de viaţă şi de gândire al ţărănimii noastre cooperatiste, realizarea unei producţii agricole care să satisfacă din plin necesităţile de consum ale întregului popor, precum şi alte cerinţe ale dezvoltării economiei naţionale."*

Faza-program conţine toate elementele care ar fi concurat la distrugerea satului românesc şi la transformarea lui în colonie agro-industrială. Cu începere din deceniul al optulea s-au pus în practică metodele prin care se înţelegea **transformarea generală**

a felului de muncă, de viaţă şi de gândire al ţărănimii. Rezultatele au fost tragice, stârnind reacţia unui întreg popor, izbucnită violent în decembrie 1989.

AGRICULTURA SOCIALISTĂ (4). Ar fi aberant şi descalificant pentru autor să privească socializarea agriculturii unilateral. Numai prin prisma abuzurilor şi silniciilor săvârşite pe seama ţărănimii în perioada 1949–1963. Sau să se limiteze la viziunea paranoică, în ultimă instanţă antinaţională, a lui Nicolae Ceauşescu din ultimii doi ani ai deceniului al optulea. Am văzut care era starea agriculturii româneşti în perioada interbelică. Adică douăzeci de ani de regim monarhic–constituţional, gestionat de o puzderie de partide centrifuge la interesul naţional. Dincolo de dramele ţărănimii, organizarea agriculturii pe moşiile statului transformate în gospodării agricole de stat, mai târziu în întreprinderi agricole de stat; pe gospodării colective, mai apoi cooperative de producţie agricolă, de fapt o revenire la o formă de asociere cunoscută de români din timpuri imemoriale, existentă în toate ţările civilizate, ca şi în programele unor partide antebelice, cu un sector puternic de gospodării individuale tradiţionale în zonele de munte; a putut face operativă o gamă largă de proiecte, programe, planificări de producţie pe zone specifice, de investiţii spectaculoase, corelate cu industria agroalimentară şi cu industria producătoare de maşini agricole; binomul agricultură–industrie devenind baza economică solidă de dezvoltare generală a ţării, de asigurare a independenţei şi suveranităţii ei.

• În primele două planuri cincinale postbelice, P.C.R. a acordat agriculturii 23 de miliarde.

• 1968, existau în brazdă 96 368 de tractoare; 55 738 de semănătoare mecanice şi 40 092 combine. Se înfiinţează o reţea puternică de învăţământ agricol, de la cel mediu la cel universitar. Institutele de cercetare şi Academia agricolă devin centre care transmit producţiei agricole rezultatele cercetării biologice în domeniul ameliorării plantelor şi producerii seminţelor prin crearea de soiuri noi şi hibrizi cu potenţial superior de producţie, cu stabilitate genetică a recoltelor, cu rezistenţă sporită la boli şi dăunători.

• Se trece de la chimizarea excesivă şi nocivă la agricultura biologică prin dezvoltarea ingineriei genetice. În documentările mele am vizitat asemenea institute de ultraspecialitate, care mi-au confirmat calităţile native ale românilor pentru ştiinţă, spiritul lor inventiv, inteligenţa şi vocaţia tehnică, puse în valoare de sistemul învăţământului gratuit, de posibilităţile de afirmare în cadrul instituţional creat de regim. Notez spre ştiinţă că, pe lângă obsesiile lui nocive, Ceauşescu a susţinut câteva teze de importanţă capitală pentru România. În afara celor legate de independenţă şi suveranitate, a fost obsedat de teza revoluţiei tehnico-ştiinţifice, el un autodidact, absolvent al „Academiei Frunze", din U.R.S.S. Este meritul lui de a fi înstăpânit în mentalitatea rutinieră a aparatului de partid şi de stat concepţia rolului preponderant pe care ştiinţa şi tehnologia îl au în edificarea unei societăţi moderne.

Aplicată în agricultură, teza s-a materializat atât în cercetarea fundamentală, cât şi în cea aplicativă. 95% din suprafaţa cultivată cu grâu a beneficiat de soiuri create în ţară, compatibile cu condiţiile de climă şi pământ. La orz proporţia a fost de 100%, ca şi la floarea soarelui.

• 1957–1964. S-au creat 15 soiuri de hibrizi de cereale, plante tehnice şi furajere.

• 1965–1988. S-au creat 200 soiuri de hibrizi cu potenţial sporit de producţie.

Nu-mi propun să sintetizez renaşterea agriculturii în formula ei socialistă de tip totalitar. De la combinatele de porcine însumând pe combinat 300 000 capete, în care s-a dat bătălia reducerii ciclului de creştere-îngrăşare-finisare de la 230-250 de zile la 150-180 de zile, la obţinerea de bovine cu valoare zootehnică superioară la obţinerea de linii şi tipuri noi la ovine cu potenţial bioproductiv competitiv, de la organizarea medicinii veterinare, la irigaţii; la investigarea posibilităţilor strategice de utilizare şi conservare a resurselor naturale ale producţiei agricole, sistemul mixt al agriculturii socialiste a fost factorul cvasidecisiv al redresării ţării după cel de al doilea război mondial.

• Planurile decenale de electrificare au scos satul din pâlpâirea gazoriţei şi a lumânărilor.

• Reţeaua modernizată a şoselelor judeţene s-a extins şi la bună parte din reţeaua comunală, scoţând satul din nămoalele proverbiale şi izolarea lui din anotimpurile ploioase şi cel de iarnă.

• Învăţământul rural gratuit şi obligatoriu a trecut de la patru clase, la şapte şi apoi la zece clase.

Cursurile de reciclare care au înglobat, de la tehnicieni la ingineri şi medici veterinari, toate cadrele din agricultură şi învăţământ rural punându-le în contact cu problemele la zi ale agriculturii ştiinţifice, ale pedagogiei, au întreţinut interesul pentru corelarea teoriei cu practica, ridicând standardele profesionale la valori competitive pe plan mondial.

CONCLUZIE (1). Perioada 1944–1989 aparţine organic istoriei moderne a românilor. Falimentul regimului monarhic-constituţional pluripartidist, care a făcut din România o ţară subdezvoltată, izolată politic în deceniul al patrulea, sfâşiată teritorial de revizionismul stalinist, hungarist şi bulgăresc, minată în interior de un politicianism corupt, centrifug la interesul naţional, cu 80% din economie acaparată de străini, în majoritate evrei, cu clasele productive şi majoritare sărăcite, exploatate crâncen; deci falimentul regimului antebelic a impus cu necesitatea legilor inexorabile ale istoriei, instaurarea unui regim reparator. Progresist faţă de cel muribund. Care să potenţeze clasele oprimate, antrenându-le în procesul construcţiei statale, de culturalizare şi civilizatoriu, în cadrul statului naţional, stăpân pe avuţia naţională a cărei plusvaloare să fie investită în ţară pe seama unei reproducţii dirijate, echilibrate, dinamice.

Partidul Comunist Român şi-a asumat această uriaşă sarcină istorică. Anomaliile care au scurtcircuitat programele lui de viziune sistemică s-au datorat pe etape unor cauze externe, cu impact violent asupra politicii naţionale, dublate de perturbări interne pricinuite în deceniile al şaptelea şi al optulea de racila comună a tuturor sistemelor totalitare: cultul personalităţii. Care, prin datele lui obiective şi subiective, induc vârfurilor politice accese de paranoia, sau, atunci când aceste vârfuri sunt labile psihologic, un delir paranoic care le face să nu poată exista în afara unor manifestări adulatoare de masă, singurele capabile să le satisfacă orgoliile şi să le certifice mesianismul. Mussolini,

Hitler, Stalin, Mao, Kim ir Sen, Ceauşescu au întruchipat superlativ această tipologie dictatorial-mesianică-paranoică, mesianismul lor pe plan intern fiind până la un punct de explozie benefic pentru optimizarea standardelor economice şi sociale, a impunerii naţiunii lor în jocul relaţiilor internaţionale.

• Unul din viciile grave ale poporului român, în condiţiile epocii moderne, în care mass-media a câştigat piaţa informaţiilor, se numeşte excesul de politizare. Acest viciu a fost stimulat, cultivat, dezvoltat până în zonele patologiei sociale în epoca 1944–1989, alterând percepţia realului, deformând-o conform unor scheme prefabricate, conflictul dintre datele realului şi aprecierea lor eronată, stimulată în deceniile al şaptelea şi al optulea de megalomania şefului statului, conducând la ruperea maselor, rămase în real, de sistemul politic-administrativ, mistificator al realităţilor. De aici prăbuşirea eşafodajului politizant.

• Contele Teleki Mihály, ministrul ungar al Agriculturii (1940), spunea în cuvântarea ţinută la inaugurarea solemnă a Academiei Economice din Clujul făcut pomană lui Horthy de către Hitler şi Mussolini: *„Al cui este pământul, a aceluia este ţara!"*

Partidul Comunist Român a trecut întregul pământ românesc, sol şi subsol, în patrimoniul naţional, cu excesele semnalate, retezând cu o singură lovitură toate tentaculele caracatiţei care sugeau vlaga ţărănimii: de la misiţii de cereale la geambaşi, de la cămătari la bănci, aşezând în locul lor domnia tiranică a statului. O domnie care, cu toate excesele ei, majoritatea temperate printr-o digestie lentă a maselor ţărăneşti, a imprimat satului românesc indici multipli de dezvoltare socială şi culturală, focalizând în sat un ansamblu de instituţii şi personal specializat: şcoli cu învăţători şi profesori în care se preda şi o limbă străină; grădiniţe cu educatoarele de rigoare; dispensare umane şi veterinare încadrate cu medici de diferite specialităţi; magazine universale, poştă şi centrale telefonice, specialişti agricoli de la ingineri agronomi, horticultori şi zootehnişti, la mecanizatori de toate gradele. După înlăturarea teroarei iudeo-kominternistă, s-a relaxat relaţia cu Biserica, preoţimea putând să-şi exercite funcţia istorică în absolută libertate, o campanie susţinută

de stat şi enoriaşi a restaurat o seamă de lăcaşuri de cult. Au fost construite biserici noi. S-a restabilit viaţa monahală.

• Spre anii 1975, România se regăsise pe sine în datele ei fundamentale etnice, naţionale, creatoare la indici dinamici de dezvoltare, nicicând atinşi în istoria ei modernă.

• Excesele de industrializare gigantescă, de programare a unor recolte aberante cantitativ, la care s-au adăugat excesele edilitare, în hidroameliorații, totul supus unui ritm temporal imposibil de realizat în practică, privaţiunile criminale impuse populaţiei spre a se asigura plata datoriei externe şi sumele fabuloase necesare investiţiilor, au răsturnat echilibrul interrelaţiilor economiei, au instaurat minciuna sporită ierarhic în rapoartele oficiale privind realizarea indicilor de plan, semnalarea adevărului de către organele Securităţii n-au fost luate în seamă de la nivelul primilor secretari ai Comitetelor judeţene de partid până la şeful statului care, în deceniul al optulea, a impus euforia ca stare generală a oficialităţii, realizând ruptura dramatică dintre realitate şi realitatea confecţionată din statistici mincinoase.

Atât în industrie, cât şi în agricultură, fie ea de stat sau cooperatistă, regimul a instaurat un sistem al beneficiarilor neproductivi format din liota activiştilor de partid şi obşteşti, cărora li s-au adăugat noua mică şi mare burghezie administrativă şi politică, specializată în fabricarea de relaţii productive, bună parte realizând venituri ilicite prin folosirea mijloacelor de producţie ale statului sau ale colectivităţii. De la preşedinţii de cooperative de producţie care creşteau porci, oi, păsări pe seama nomenclaturilor judeţene de la partid la miliţie; la aparatnicii din ministere şi Comitetul Central, relaţia dublu profitabilă, mita sub formă de plocon, cocoloşirea greşelilor, au devenit standardele de viaţă socială, minarea regimului fiind operată de chiar profitorii lui. După decembriadă deveniţi brusc marii şi micii capitalişti ai României, ceea ce certifică oportunismul funciar al unei bune părţi din aşa zişii comunişti români.

ÎNVĂŢĂMÂNT–CULTURĂ–ARTE (1). Majoritatea tratatelor de istorie consultate pentru epoca interbelică se ocupă pe larg de ramurile principale ale economiei, de buget, de politica externă, de partide, de guvernări, de monarhie. Unele fac concesii

culturii. Ca şi când cultura ar apărea ca un fenomen straniu, pe deasupra societăţii, izvorât din sine şi pentru sine. Cenuşăreasa acestor tratate este ÎNVĂŢĂMÂNTUL. Adică patul germinativ al culturii. Baza întregului edificiu profesional-cultural-spiritual-civilizatoriu a unei societăţi. A unei etape istorice bine definite. Tratatul voluminos semnat de Constantin C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu, publicat în condiţii grafice excelente de Editura Albatros, în 1971, ca şi tratatul uriaş semnat de Mircea Muşat şi Ion Ardeleanu, ultimul volum care se referă la perioada interbelică, publicat de Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, în 1988, spre marea mea mirare exclud învăţământul din tematica complexă abordată cu spirit ştiinţific riguros. Obiectiv. Învăţământul interbelic, mai ales cel liceal şi universitar, cu toată îndrumarea lui preponderent teoretică, a generat, promoţie după promoţie, valorile de vârf ale culturii, artelor şi ştiinţelor, sau a prilejuit valorilor aparţinând generaţiilor antebelice, deplina lor afirmare, mai ales ca profesori în universităţile timpului. A nominaliza un Iorga, un Gh. Ţiţeica, P.P. Negulescu, C. Rădulescu-Motru, Nae Ionescu, D. Gusti, Ion Cantacuzino, Vasile Pârvan, Ovid Densuşianu, Emil Racoviţă, Sextil Puşcariu şi atâtea alte somităţi universitare în primul rând este o treabă bucherească. Interesează detenta învăţământului între 1919 şi 1940, o perioadă scurtă, dar ilustrativă în domeniu. Învăţământul primar, mai ales cel rural, duce lipsă de învăţători calificaţi, locurile vacante fiind completate cu inşi fără calificarea necesară, spre deosebire de învăţământul liceal teoretic, comercial şi industrial.

În pofida sărăciei generalizate, a luptelor politice sterile, a dominaţiei capitalului străin, vocaţia naţională a culturii şi ştiinţei se manifestă semnificativ.

- 1920, se înfiinţează Institutul de chimie industrială al Universităţii.
- 1921, Institutul de seruri şi vaccinuri „Dr. I. Cantacuzino".
- 1926, Institutul român de energie.
- 1927, Institutele de cercetare agronomice şi de igienă şi sănătate publică.
- 1929, Institutul experimental pentru cultivarea şi fermentarea tutunului.

- 1930, Institutul de cercetări zootehnice.
- 1931, Institutul de istorie națională.
- 1933, Institutul de cercetări forestiere.
- 1934, Institutul central de statistică.
- 1937, Institutul de istorie universală.

Universitățile din Iași, Cernăuți, Clüj devin focare de cultură și centre importante de cercetare științifică. Se înființează politehnica din Timișoara, facultăți la Brașov și Chișinău.

LITERATURA, ARTELE PLASTICE, MUZICA, cu toate atacurile curentelor decadente, distructive, pornografice, mânuite de evreime, se maturizează, adăugând tezaurului național; în filon realist-critic, opere remarcabile.

Autorul are oroare de enumerări, semănând a pomelnice. Obligația de a pune față în față produsul național, rezultat al dezvoltării societății românești, al culturii și spiritualității sale, cu comandourile de șoc iudeo-kominterniste îl obligă să recurgă uneori la asemenea enumerări școlărești, spre a demonstra, prin cea mai simplă comparație, deosebirea dintre valorile naționale și agenții patogeni injectați culturii de oficinele străine ale destabilizării, îmbolnăvirii și distrugerii ei.

Un restitutio in integrum în domeniu este obligația istoricilor literari, ai artelor plastice și ai muzicii.

ÎNVĂȚĂMÂNT–CULTURĂ–ARTE (2). Socialismul de tip românesc, eliberat de dictatura iudeo-kominternistă, a iradiat puternic și pozitiv întregul sistem învățământ-cultură-arte în pofida ideologizării și politizării lui excesive, până când paranoia lui Nicolae Ceaușescu, susținută slugarnic de anturajul lui politic, a vrut să treacă atribuțiile artelor culte în seama creatorilor poporani, mulți din ei specializați într-o penibilă imnografie ceaușistă. Veriga principală a dinamicii culturale a fost învățământul de la cel obligatoriu de zece ani, la cel liceal policalificat și universitar, încoronat cu cercetarea științifică și cea academică. Învățământ-știință-cultură devine trinomul planificat al dezvoltării, căruia în deceniile al șaptelea și al optulea, i se atribuie un rol central în bătălia României pentru competitivitate mondială. Atribuindu-se socialismului rolul de a elibera omul de exploatare, asigurându-i-se o bună stare materială și spirituală, dar și rolul creator de civilizație superioară, P.C.R. a făcut din

educaţia şi instruirea generaţiilor tinere, de la preşcolari la studenţi, prin intermediul învăţământului gratuit, o politică de stat.

De la lichidarea analfabetismului printr-o ofensivă dirijată a cadrelor didactice ale deceniului al cincilea, până la procentul de 50% liceeni din totalul tineretului spre sfârşitul deceniului al şaptelea; de la sporirea numărului de studenţi faţă de 1938 cu 5,5% la menţinerea tineretului în învăţământ de la 10 la 18 ani, România socialistă a făcut un salt spectaculos în domeniu. În deceniul al şaptelea, 80 000 de studenţi erau bursieri ai statului, locuind în cămine. Din numărul total al studenţilor, 53% erau fii de muncitori şi ţărani, ridicând ştacheta profesional-culturală a acestor foste clase oropsite.

Susţinerea logistică a procesului de învăţământ prin crearea de grădiniţe, şcoli medii şi licee în sate, centre comunale, oraşe; unele cu internate şi cantine, asigurate cu cadre specializate, de la educatori şi învăţători la profesori; totul de la bugetul statului, a fost factorul decisiv al şcolarizării superioare de masă a tineretului, indiferent de lacunele permisive, care obligau la clemenţă faţă de nonvaloare, în favoarea procentelor de şcolarizaţi, obligatorii de 100%.

Calitatea învăţământului românesc a transformat centrele noastre universitare în poli de atracţie ai studenţimii din Europa şi alte continente. În deceniile al şaptelea şi al optulea au studiat în România peste 10 000 de străini, anual.

În acelaşi răstimp învăţământul superior a dispus de 42 instituţii universitare cu 136 de facultăţi, la care studiau 150 000 de tineri, având un corp profesional de 15 000 cadre didactice. Numărul de studenţi la 10 000 de locuitori s-a ridicat la 75 faţă de 17 în 1938.

Din 17 884 unităţi şcolare, în jur de 1 550 au fost şcoli şi secţii cu limba de predare maghiară; 372 – germană; 106 – alte minorităţi; limba română, limbă de stat făcând parte din programă pentru a da posibilitatea absolvenţilor să se încadreze pe locuri de muncă oriunde în România.

Programul cincinalului 1976–1980 şi-a propus să califice 1 550 000–1 700 000 de muncitori; 250 000–300 000 de tehnicieni, ingineri, economişti pentru noile locuri de muncă rezultate din industrializare.

Dacă până spre 1965–1970 reaşezarea politică şi administrativă a ţării a avut priorităţi, din deceniul al şaptelea, Ceauşescu face apel la tradiţia ştiinţifică spre a motiva politica de dinamizare a ştiinţei şi culturii contemporane şi de legare a lor cu procesele socio-economice pe care le percepe ca factori dependenţi de ştiinţă şi cultură. În toate cuvântările ţinute pe aceste teme citează din savanţii români iluştri. Coandă, Racoviţă, Antipa, Pârvan şi mulţi alţii îi furnizează citate pentru a-i argumenta una din tezele favorite: legarea ştiinţei, a cercetării fundamentale, de cercetarea aplicată cu impact dinamizator în procesele industriale, economice, sociale.

În vederea asigurării realizării unitare a politicii în domeniile ştiinţei şi tehnicii, se organizează un Consiliu Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie, cu sarcina de a stabili priorităţile decisive pentru dezvoltarea economiei naţionale.

O EXPLICAŢIE NECESARĂ. Omit deliberat incursiunea în domeniul atât de controversat al artelor. În special al literaturii, fenomen în care sunt implicat din anul 1953, după ce am fost scos din Forţele Aeriene Militare, ca urmare a luptei de clasă şi a acţiunii de selecţie pe principiul apartenenţei sociale şi a originii „sănătoase", fiind un descendent direct al unei familii de generali şi colonei luptători în primul război mondial, la rândul lor cu părinţii veterani în Războiul Independenţei şi în campania din 1913.

După o campanie de presă incriminatorie, cu un proces public făcut la Timişoara, avându-i procurori pe Ov.S. Crohmălniceanu, reprezentantul comandoului iudeo-kominternist comandat de Ioşka Broitman, zis Iosif Kişinevski, atunci de Leon Oighenstein, zis Leonte Răutu, şi pe Mihai Novicov, reprezentantul proletcultismului sovietizant, am fost suspendat din calitatea de membru al Uniunii Scriitorilor, mi s-a ridicat dreptul la semnătură şi n-am avut acces decât la „munca de jos". Mi-am recâştigat calitatea de scriitor abia prin anul 1959. Participând direct la lupta ideologică dintre direcţia naţională a culturii, în general, şi a literaturii, în special, şi direcţia antinaţională, iudaizantă, internaţionalist-sovietizantă în deceniul al cincilea, mai apoi, decadent-cosmopolitizantă, nu pot face judecăţi de valoare obiective, riscând să deturnez construcţia acestei cărţi pe un subiect major; dar

care nu poate fi preponderent. Recomand cititorilor mei cartea criticului şi directorului de opinie Mihai Ungheanu, profesor universitar doctor, intitulată HOLOCAUSTUL CULTURII ROMÂNE 1944–1989; menţionând că epoca, în pofida restricţiilor de toate genurile, sau poate tocmai datorită lor, a cunoscut o deosebită dezvoltare a literaturii şi artelor. Exclud din discuţie îndrumătorii de toate gradele ierarhice, anecdota, dramele interioare ale creaţiei. Direcţia generală a dezvoltării literaturii se cerea a fi în sensul umanismului socialist. A promovării valorilor umaniste. A transformării acestor valori în stil de viaţă. În mod de a gândi viaţa. Şi societatea. I se atribuiau literaturii calităţi operaţionale în modificarea pozitivă, morală a conştiinţei umane. Şi sociale. I se cerea să devină şi memorie a naţiunii. Factor de coagulare naţională. Să construiască un spaţiu uman superior în care să circule solidaritatea, fraternitatea, dinamica constructivistă; în care egoismele, egocentrismele, blazarea, plictisul, să nu devină agenţi distructivi, ca şi obsesiile sexuale, violenţa, animalitatea şi iraţionalitatea. Era firesc ca aceste teze să fie îmbrăţişate de creatori, concretizându-se în opere viguroase, pozitivând funcţia axiologică a conştiinţei, ajutând la organizarea personalităţii în perspectiva valorilor etice, morale, estetice. Adică a înţelege literatura ca pe un dat al responsabilităţii, precreator al unui statut superior al omului în ambivalenţa lui existenţială:

1. Cunoaşterea şi asimilarea organică a trecutului, prin valorile lui exponenţiale, istorice şi spirituale;

2. Cunoaşterea prospectivă şi făurirea viitorului optim.

Sunt un adept al acestui mod de a înţelege literatura.

• 1977, au fost tipărite în România 3 900 titluri, trase într-un tiraj de 65 000 000 de exemplare, din care 3 000 000 în limbile naţionalităţilor conlocuitoare.

• Funcţionau 145 de teatre şi instituţii muzicale, din care 14 aparţineau minorităţilor.

• Existau 21 000 biblioteci, având ca fond de carte 140 000 000 volume.

• Se organizaseră 360 de muzee, 700 de case de cultură şi peste 2 700 de cămine culturale şi 1 000 de universităţi populare.

• 400 000 de entuziaşti făceau parte din 30 000 de formaţiuni artistice de amatori: coruri, echipe de teatru, de dansuri şi de recitatori, din care 2 500 îşi desfăşurau activitatea în limbile naţionalităţilor conlocuitoare şi 4 500 prezentau programe bilingve: în română şi într-una din limbile naţionalităţilor.

• Apăreau 31 de cotidiene cu un tiraj zilnic de 3 560 000 exemplare şi 444 de reviste şi publicaţii periodice în 7 700 000 exemplare.

• Naţionalităţile conlocuitoare aveau 51 de publicaţii, într-un tiraj de 720 000 exemplare.

• Radioul şi televiziunea completau mass-media.

CONCLUZIE (2). Tragedia Meşterului Manole care-şi zideşte soţia iubită, înfăptuind prin jertfă o operă nemuritoare este deopotrivă una din temele fundamentale ale construcţiei istorice înfăptuită de poporul român, obligat de condiţiile geopolitice, geoeconomice şi geostrategice să se jertfească, generaţie după generaţie, spre a-şi clădi universul naţional în interiorul căruia să se desăvârşească pe sine în etnicitatea lui specifică şi strălucitoare.

Întreaga noastră istorie este o legendă a Meşterului Manole într-o infinitate de variante. Fiecare act istoric pe lungul drum de veacuri spre a ajunge la România Mare, a zidit în temeliile lui trupurile oştenilor hăcuite de sabie, străpunse de rafale, strivite sub copitele cailor sau sub şenilele tancurilor, deopotrivă cu anii trudnici ai bărbaţilor făuritori de idealuri politice, de opere ale spiritului, statornici în credinţa lor românească, cu rădăcinile înfipte până unde curg sevele primordiale. Din care şi-au tras şi îşi trag apa vie a nemuririi.

Sunt obligat să atrag atenţia cititorului asupra unor caracteristici esenţiale ale epocii socialismului de factură românească, caracteristici care au pus în valoare potenţialul creator al maselor, geniul poporului român, disponibilităţile lui plurale pentru a-şi adapta talentele la ritmurile contemporane, ingeniozitatea nativă; fără ca acest demers să învelească în staniolul strălucitor racilele sociale, morale şi politice generate de aceeaşi societate administrativ-totalitară.

Ţările Româneşti au fost obligate, în aproape toată istoria lor feudală, cu perioade scurte de nesupunere, să plătească tribut unor supraputeri, fie suzerane conform cutumei feudale, fie cotropitoare. Tributul Principatelor Unite către Înalta Poartă a încetat în 1877, când s-a proclamat Independenţa, pecetluită cu sânge de Armata română. Tribut infinit mai sărăcitor atunci când locul relaţiilor formale de vasalitate a fost luat de relaţiile de exploatare generalizată, generate de invazia capitalismului străin, impusă de Tratatele de pace de la Berlin (1/13 iulie 1878); Tratatul de pace de la Versailles (Trianon, 4 iunie 1920; 28 octombrie 1920); tribut stors de pe majoritatea bogăţiilor solului şi subsolului, cu urmări dezastruoase pentru viitor prin epuizarea resurselor naţionale. Cititorul a fost informat asupra acestei realităţi cumplite, devastatoare şi umilitoare la timpul potrivit.

Socialismul de tip românesc naţionalizând pământul, bogăţiile subsolului, mijloacele de producţie, băncile, transporturile şi producătorii de energie a stopat scurgerea peste hotare a celei mai mari părţi din venitul naţional, folosind-o în beneficiul exclusiv al dezvoltării multilaterale sociale, economice, cultural-spirituale, a protecţiei sociale, a sănătăţii publice, a construcţiilor pe toată gama acestui gest uman fundamental. De la reedificarea vechilor târguri îmbâcsite, roase de igrasii străvechi, insalubre, transformându-le în oraşe moderne, solare, la reţeaua de drumuri modernizate; de la porturi uriaşe la Marea Neagră, la podurile de peste Dunăre; de la reclădirea modernă a Bucureştiului, fost târg balcanic cu mahalale pestilenţiale, la platformele industriale; ajungând să exporte masiv constructori şi tehnologii în ţări europene şi de pe alte continente, harul Meşterului Manole a fost ridicat de socialismul românesc la valoare de simbol naţional.

Naţionalizarea a fost un act pluridinamizator, cu corespondenţe şi interdependenţe benefice în social şi politic. Ritmurile dezvoltării materiale au impus societăţii să-i furnizeze milioanele de cadre necesare acoperirii tuturor locurilor de muncă create în valuri succesive de către cincinale. De la muncitori de înaltă calificare, la tehnicieni şi ingineri. De la cercetători, la învăţători. De la mecanizatori la academicieni.

• 1903, Moldova, 9 089 proprietari urbani evrei posedau 31% din proprietatea funciară urbană în valoare de 113 370 436 lei/aur față de 21 121 creștini, care posedau proprietăți urbane în valoare de 252 121 718 lei aur. Numai la Iași 2 028 proprietari evrei stăpâneau imobile în valoare de 41 170 576 lei/aur, iar 2 659 proprietari creștini stăpâneau imobile în valoare de 61 006 778 lei/aur. La Botoșani 1 173 evrei stăpâneau valori funciare mai mari decât 1 241 creștini. Evreii: 12 500 000 lei/ aur; creștinii 12 104 000 lei/aur.

* Din țesătorii, românii au până în 1940 doar 10%; evreii 50%; străinii 40%.

Din 172 fabrici de spirt: 96 erau evreiești; 60 aparțineau străinilor; cele 16 aparținând românilor neechivalând ca număr de personal și capital cu fabrica de spirt și drojdie a evreului Neumann din Arad, având investiții de 100 000 000 milioane lei.

• 1936, 200.000 de țărani cultivatori de floarea soarelui produceau 18.000 vagoane de sămânță, pe care-o livrau celor 100 de industriași din domeniul uleiurilor, 90% fiind evrei. Țăranii câștigau 2% din valoarea uleiului, cei 100 de industriași câștigau 120%.

• Firma evreiască ERNSTER a scos fraudulos peste graniță 1 000 kg aur, într-un singur an.

Naționalizarea a fost mijlocul benefic prin care socialismul de tip românesc a pus capăt jafului practicat pe seama României, asigurând dezvoltarea, diversificarea, extinderea tuturor factorilor economici și sociali care au contribuit la eliberarea țării de sub dominația capitalului străin, asigurându-i independența și suveranitatea.

Același socialism de tip românesc, de formulă administrativ-totalitară, stăpânit spre deceniul al optulea de cultul personalității, a generat racile sociale și morale grave, care l-au îndepărtat de conștiința maselor, contribuind la prăbușirea lui.

Proprietatea funciară sau imobiliară a fost înlocuită cu proprietatea pe funcție, pe rang politic sau administrativ, pe fotoliu, generând o nouă clasă socială închisă, cu privilegii, ermetică, dictatorială, incontrolabilă de către opinia publică. Birocrația instaurată la toate eșaloanele a generalizat corupția, nepotismul,

favoritismul, îndepărtând masele de idealurile sociale şi naţionale. Indiferentismul, inerţia şi minciuna socială generalizată, ipocrizia, dedublarea generate de monomorfismul ideologic şi dictatura vârfurilor politice au înstrăinat masele de statul devenit obiect în sine şi pentru imensa lui organigramă funcţionărească. Inerţiile de toate felurile, rutina, lipsa de concurenţă, lipsa de variante, îngheţarea structurilor politice, administrative, culturale, conducerea administrativă prin dictat, producţia fără consumatori şi consumatori fără produsele necesare, autoreproducerea aparatului birocratic, procesul aberant de centralizare, lipsa de informare, politizarea excesivă a informaţiei, monopolul ideilor, sărăcirea gândirii critice, **aparatul** devenit centrul sistemului cu un instinct exacerbat de autoapărare, pedalarea pe creşterea cantitativă a economiei, pe creşterea ei globală fără să se ţină seama de cerinţele pieţii, dictatul funcţiei împotriva ideilor novatoare şi al nomenclaturii conservatoare împotriva intelectualităţii dinamizatoare; au fost o parte din bolile grave, de structură, care au măcinat sistemul din interior, uşurând sarcina distructivă a iudeo-monopolismului suprastatal, care, după tragi-comedia decembriadei, a reluat în stăpânire vechiul lui fief, numit România.

Notez că, în decursul istoriei românilor, socialismul a realizat fără război, pentru câteva decenii, independenţa economică şi politică a ţării, suveranitatea ei, ridicarea maselor la nivelul mediu al civilizaţiei şi culturii contemporane, excesele interne fiind generate de însăşi structura obiectivă a sistemului, accentuate de cauzele subiective produse de cultul personalităţii şi de dictatul administrativ.

Notez de asemenea că, de la fanarioţi la zi, răstimpul socialist-administrativ totalitar a realizat în premieră naţională absolută dezideratul politic antebelic: NUMERUS VALACHICUS, românizând proprietatea funciară rurală şi urbană, proprietatea mijloacelor de producţie, a bogăţiilor solului şi ale subsolului, ierarhia politică şi administrativă, întregul sistem economic, financiar, de învăţământ şi parţial cultural, respectând pe criterii procentuale dreptul tuturor minorităţilor de a participa la conducerea statului, de a se bucura de toate drepturile cetăţeneşti,

politice, sociale, culturale; cu obligaţia de a respecta legile şi de a nu submina siguranţa naţională prin acţiuni centrifuge.

Renăscută din cenuşa celui de al doilea război mondial, biruind teroarea roşie iudeo-kominternistă, eliberându-se de ocupaţia militară sovietică, de exploatarea economică crâncenă prin intermediul **Sovrom**-urilor, de dictatul politic şi înregimentarea cultural-spirituală sovietizantă, România post-belică s-a afirmat pe sine pe scena mondială, în esenţialitatea ei etnică, promovându-şi o parte din valori în universalitate, ieşind de sub anonimatul stării de semicolonie, contribuind la ameliorarea unor stări de criză în Orientul Apropiat, participând activ la colaborarea economică şi tehnico-ştiinţifică regională şi internaţională, făcându-se cunoscută ca vatră creatoare de cultură şi spiritualitate.

O carte care abordează tematici asemănătoare tematicilor acestui volum nu poate omite prezenţa definitorie a mareşalului Ion Antonescu în istoria modernă a României, fără să-şi dea un vot de blam. Fără să rişte acuza de lipsă de viziune politică. Fără să nu-şi asume titlul de laşitate. De ploconeală în faţa dictatului ocultei financiar-militare iudaice care, deocamdată, face cărţile în acest terifiant început de veac.

Personalitatea de anvergură istorică a Mareşalului formată în Armată, desăvârşită în Războiul de Întregire a Neamului este astăzi obiectul unor controverse înverşunate la care participă două categorii de detractori: evreimea de pretutindeni, care are pretenţia obtuză să-şi impună punctul de vedere sionist în istoria secolului XX, şi detractorii autohtoni: legionari, comunişti, regalişti, împotriva cărora se ridică istoricii revizionişti, adepţi ai adevărului necontrafăcut din motive conjuncturale, obiectivi, folosind documente, surse, informaţii trecute sub tăcere de adversarii Mareşalului, de fapt adversari ai noţiunii de stat naţional unitar, a cărui permanenţă se asigură în momente istorice limită, prin jertfă pe câmpul de luptă.

Intrat în aviaţia militară în plin război, autorul mărturiseşte că, moral şi spiritual, s-a format ca ofiţer şi pilot de luptă sub influenţa personalităţii ostaşului desăvârşit şi a patriotului care a fost mareşalul Ion Antonescu.

Manipularea unor date nesemnificative din perioada guvernării lui, înlocuirea adevărului cu tot felul de contrafaceri, lozinci

stupide, etichetări, satanizarea, ţin de metodele iudaice de damnare a reprezentanţilor emblematici ai naţiunilor-ţintă împotriva cărora, în final, se recurge la eliminarea fizică prin asasinat tenebros, cazul primului ministru I.I.C. Brătianu, sau al filozofului Nae Ionescu, fie prin procese înscenate, cazul Mareşalului şi al familiei Elena şi Nicolae Ceauşescu.

Cu perfidia cunoscută, cu abilitatea de a dezinforma şi destabiliza, atât mass-media iudaică sau iudaizată, cât şi istoriografia vasalizată de iudaism, pun în sarcina Mareşalului:

1. Aducerea la putere a Gărzii de Fier.
2. Trecerea României sub dominaţia celui de al III-lea Reich.
3. Înfeudarea economiei româneşti dictatului german.
4. Holocaustul evreilor.
5. Premeditarea războiului antisovietic.
6. Ocuparea Transnistriei.
7. Masacrul evreilor comunişti de la Odessa.

Întreg eşafodul are ca precedent tehnica manipulatoare a procesului de la Nüremberg, demolată de istoriografia mondială revizionistă. Cum el a fost indus prin fals în conştiinţa generaţiilor postbelice, cum sunt din ce în ce mai solicitat de studenţi, ofiţeri tineri, tineri de varii profesii dornici de adevăr, să mă rostesc în legătură cu Mareşalul; fără să mă suspectez că sunt deţinătorul adevărului absolut, încerc o mai corectă punere în pagină a evenimentelor în succesiunea lor reală, notând că de pe acum există o bibliografie vastă referitoare la epocă, în general, şi la Mareşal, în special. De asemenea, subliniez că precedentul Nüremberg a fost una din cele mai ingenioase înscenări juridice ale secolului XX, spre a victimiza evreimea şi a stoarce Germaniei compensaţii uriaşe pentru statul Israel şi aşa zisele victime ale holocaustului. Semnalez cititorilor din nou că, în Occident, se dă o bătălie crâncenă între istoricii, oameni de ştiinţă, gazetarii revizionişti, adepţi ai adevărului istoric, ai suveranităţii naţiunilor şi inamici ai Noii Ordini Mondiale de tip iudeo-fabian şi mastodontul mediatic, universitar, politico-militar, nazisto-sionist şi iudeo-fabian, bătălie care a spulberat într-o primă fază miturile iudaice ale secolului XX, ale cărei ecouri s-au concretizat în România printr-o suită de cărţi semnate de revizionişti ca Roger Garaudy şi Jan

von Helsing, cărora le-am adăugat ROMÂNIA CA O PRADĂ şi NAZISMUL SIONIST. Este bine ca tineretului avid de adevărurile secolului XX, de cele ale României condiţionată de aceste adevăruri, să nu-i fie străine autori şi opere puse în slujba istoriei nemăsluite ca Robert Faurisson, cap de şcoală revizionistă, Arthur Butz, Walter Sanning, Wilhelm Stäglich, Serge Thion, Jürgen Graf, Ernst Zündel, celebrul inginer american specialist în execuţii capitale Fred A. Leuchter, arabii Mondher Sfar şi Ahmed Rami, ca şi revistele JOURNAL OF HISTORICAL REVIEW; HISTORISCHE TATSACHEN, REVUE D'HISTOIRE REVISIONISSTE şi ANALES D'HISTOIRE REVISIONISSTE.

• 1937, 25 noiembrie, Bucureşti, hotelul „Athenée Palace". Tratative între Iuliu Maniu, Ion Mihalache, din partea Partidului Naţional Ţărănesc, Gh. Brătianu, preşedintele Partidului Naţional Liberal dizident şi Corneliu Zelea Codreanu, şeful Mişcării Legionare. Rezultatul: un pact de neagresiune în vederea alegerilor parlamentare. Generalul de brigadă Ion Antonescu este comandantul Comandamentului 4 teritorial, fără nici o atingere cu sus-amintitul pact.

• 1937, decembrie. Partidul legionar Totul Pentru Ţară obţine la alegeri 437 378 de voturi, adică 15,58% din totalul voturilor şi 66 de mandate devenind al treilea partid din ţară sub aspectul numărului de voturi şi de deputaţi în parlament.

• 1937, 25 decembrie. Generalul de brigadă Ion Antonescu este avansat la gradul de general de divizie. Numai după trei zile, prin Înaltul Decret nr. 4322 din 1937, 28 decembrie, este numit ministru al apărării naţionale în guvernul Goga–Cuza, din care funcţie demisionează în 1938, la 30 martie.

• 1938, 30 martie–1 noiembrie, generalul de divizie Ion Antonescu este ţinut fără comandă.

• 1938, 1 noiembrie, se numeşte la comanda Corpului 3 armată. Dă ordin scris să se trateze omeneşte legionarii din închisoarea Chişinău.

• 1939, este ţinut sub pază la domiciliu.

• 1940, 9 iulie este arestat şi i se fixează domiciliul forţat la mănăstirea Bistriţa – Vâlcea.

• 1940, 12 iulie. Îşi dă demisia din armată.

Am văzut paşii făcuţi de Carol al II-lea spre a asana viaţa politică prin desfiinţarea partidelor, înfiinţarea unui partid unic şi instaurarea unui regim autoritar cu începere din:

• 1938, 15 decembrie, prin publicarea **Legii pentru înfiinţarea organizaţiei politice: Frontul Renaşterii Naţionale.**

• 1939, din cuvântarea preşedintelui guvernului, patriarhul Miron Cristea, rostită la solemnitatea din sala tronului, prilejuită de sărbătoarea noului an, în prezenţa suveranului, guvernului şi a diplomaţilor acreditaţi la Bucureşti: *„... Ideea naţională a fost şi rămâne şi pe viitor steaua călăuzitoare a guvernului... căci nu se mai poate admite în România situaţia nedreptăţilor rămase din trecut, ca, de pildă, să avem peste 4 600 de medici neromâni* (n.n. evrei) *faţă de 4 200 medici români etnici... Îndeosebi cât priveşte pe evrei, guvernul a luat măsuri pentru a împiedica intrarea în România a unei noi invazii în mase, plecate pe urma evenimentelor recente din Europa centrală. Revizia cetăţeniei s-a început şi continuat; şi celor ce nu au putut-o dovedi sau au câştigat-o prin mijloace nepermise, le-am creat un statut precis, considerându-i ceea ce au fost totdeauna: străini, supuşi controlului şi aplicându-li-se legiuirile pentru proteguirea muncii naţionale. Paralel cu aceasta suntem gata a conlucra cu acţiunea internaţională, care să mijlocească după un anumit plan o emigrare cu mijloace civilizate şi aşezarea lor în ţinuturi disponibile, ce puterile mari cu colonii le-ar pune la dispoziţie. Chiar evreii vechi de la noi îşi oferă în această privinţă sprijinul şi serviciile lor."*

La data când patriarhul, preşedinte de guvern, îşi rostea cuvântarea cu adresă directă la evrei, în sala tronului unui rege care-şi alungase soţia spre a-şi face prim-sfetnic din amanta evreică, factorul de presiune iudeo-francmasonic în politica antinaţională, generalul de divizie Ion Antonescu era cu domiciliu supravegheat, în afara oricărei implicaţii politico-administrative.

• 1939, anul ofensivei diplomatice a lui Carol al II-lea de captare a bunăvoinţei lui Hitler. Generalul Antonescu sub pază la domiciliu.

• 1939, 2 februarie, Fabricius în telegrama către Ministerul de Externe al Germaniei, după convorbirea cu ministrul de Externe român, Grigore Gafencu: *„...Gafencu crede în stabilitatea guvernului*

şi consideră că Frontul Naţional Român va putea deveni baza statului. Această dezvoltare urmează să aibe loc în anumită măsură după exemplul naţional-socialismului şi fascismului, acest lucru este cunoscut. La întrebarea mea dacă evreii sau evrei botezaţi vor fi primiţi, (n.n. în F.N.R.) *ministrul Afacerilor străine a declarat că acest lucru este imposibil. Cursul este antisemit. La remarca mea că mari evrei ca Auschnitt, Saphira, Kaufman şi în special d-na Lupescu mai joacă un rol, el a negat influenţa politică a d-nei Lupescu; în ce priveşte pe alţi evrei, el va vorbi cu regele, pentru a se ajunge la o distanţare mai mare cu aceştia... Dacă însă România va face politică clară împotriva evreimii internaţionale, dacă ea înlătură şi din presă cu totul pe evrei...*"

Din documentele de mai sus se vede limpede că România a fost adusă în sfera de influenţă germană de regele Carol al II-lea şi guvernul Frontului Renaşterii Naţionale, în timp ce generalul Ion Antonescu era cu domiciliu forţat şi că politica progermană, antiiudeoplutocratică se impunea României dintr-o serie de motivaţii fundamentale acceptate de politicienii manevraţi până în 1939 de francmasonerie, de coteria evreiască a Elenei Wolf-Grünberg-Lupescu, de marii financiari evrei din ţară şi de peste hotare, motivaţii fundamentale vizând eliberarea ţării de parazitismul mortal al monopolului iudaic şi stabilirea unei alianţe care să garanteze integritatea teritorială faţă de revizionismul sovieto-bulgaro-unguresc.

• 1939, 3 februarie. Raport al ataşatului militar de aviaţie, colonelul Gerstenberg, viitorul general şi comandant al asaltului dat Capitalei după 23 august 1944. Primit în audienţă de suveran, de ministrul secretar de stat la Departamentul Aerului şi de şeful Marelui Stat Major (cam prea onorat pentru un colonel nici măcar ataşat militar). Gerstenberg raportează: „*... Cu toţii erau ferm hotărâţi să reia şi să lărgească bunele relaţii cu Germania... lipsind o opoziţie organizată, răul cel mai mic era să se colaboreze cu regimul. Prin faptul că răspunsul zelului regimului cu privire la o mai strânsă colaborare economică ar sprijini regimul, dar în caz contrar singura alternativă ar fi haos în interior şi imixtiune din afară.*" (104).

• 1939, 10 martie. Soseşte la Bucureşti o delegaţie economică germană condusă de Helmuth Wohlthat. Audienţă la rege. Carol se pronunţă pentru legarea într-o largă măsură a economiei române de Germania.

• 1939, 15 martie. Trupele germane intră în Praga. Se conturează posibilitatea unui atac conjugat maghiaro-bulgar împotriva României. Generalul Antonescu fostul şef al M.St.M., fost ministru de război, care denunţase starea nenorocită a oştirii, în domiciliu forţat. Mobilizarea rezerviştilor care nu pot fi echipaţi şi înarmaţi din lipsă de efecte şi arme, rod al banditismului politic iresponsabil şi trădător, îl alarmează pe şeful jafului pe seama oştirii: regele.

• Apare o hartă germană a Europei anului 1939. Ungaria, protectorat german, cuprinde Transilvania până-n Carpaţi. România, vasală a Germaniei este amputată de Bucovina, Basarabia şi Cadrilater, rămânând un fel de Vechiul Regat de prin 1912; cam ca în actualul Plan Habsburg, sau în cel trasat de planificatorii Noii Ordini Mondiale.

• 1939, 22 martie, ora 19, locuinţa ministrului economiei I. Bujoiu se reiau tratativele comerciale cu un Wohlthat obraznic şi dictatorial, care recurge la ameninţări grosolane.

• 1939, 23 martie, ora 17,30, la Ministerul Afacerilor Străine, în urma presiunilor germane, a iminenţei unui atac bulgaro-maghiar, a indiferentismului anglo-francez, se semnează Acordul economic româno-german, semnat din partea română de ministrul de Externe, Grigore Gafencu, şi ministrul Economiei Ion Bujoiu, iar din partea germană de W. Fabricius şi H. Wohlthat.

Nici un amestec al generalului Ion Antonescu la discutarea şi semnarea tratatului impus de Wohlthat în numele Germaniei. Din cuvântarea primului ministru Armand Călinescu ţinută în faţa Consiliului Frontului Renaşterii Naţionale:

• 1939, 27 martie. Citez: „... *Aceste negociaţiuni fuseseră prevăzute din noiembrie trecut, când s-a semnat un prim acord de plăţi cu Germania... Noi am făcut un acord economic leal... Am discutat, cum era firesc, pe un picior de egalitate şi am asigurat nevoile economiei noastre... România vinde în Germania din produsele sale agricole, forestiere şi miniere. Ea cumpără*

din Germania, în schimb, armament, maşini pentru echiparea industriilor şi instalaţii de utilitate publică... principiul de bază este păstrarea echilibrului schimburilor economice reciproce."

• Grigore Gafencu în ULTIMELE ZILE ALE EUROPEI. O CĂLĂTORIE DIPLOMATICĂ ÎN 1939, Eglof, Paris, 1946, scrie despre Tratat: *„... Favorabil Reichului, el nu era dezavantajos pentru economia românească şi nu stânjenea cu nimic raporturile economice ale României cu celelalte ţări."*

CONCLUZIE (1). Trecerea României sub influenţa politică şi economică al celui de Al Treilea Reich a fost înfăptuită de regele Carol al II-lea, de guvernul Frontului Renaşterii Naţionale, prezidat de patriarhul Miron Cristea şi Armand Călinescu.

• Tratatul economic româno-german s-a încheiat în martie 1939, prim-ministru fiind Armand Călinescu.

• Instaurarea regimului de autoritate a fost opera lui Carol, sprijinit de Armand Călinescu. Citez din volumul acestuia NOUL REGIM; discurs la şedinţa inaugurală a Parlamentului: *„... Vechiul regim nu a fost răsturnat. El a căzut singur... Prin urmare, libertatea omului, da. Dar libertatea dezmăţului, libertatea de a distruge ţara, aceasta niciodată! Prin urmare, reîntronarea ordinei, întărirea ideii de autoritate, repunerea statului în drepturile lui: iată prima sarcină ce se punea noului regim."*

Aflat în regim de semidetenţie, generalul Ion Antonescu nu a participat în nici un fel de activităţi guvernamentale, publice sau politice pe tot parcursul anului 1939, an hotărâtor al trecerii României în sfera de interes a Germaniei.

Notez că discursul lui Armand Călinescu din 1939 se potriveşte de minune stării de fapt din România anilor 1990–2000, putând fi folosit astăzi de orice patriot responsabil.

CALENDAR ÎNSÂNGERAT. Răstimpul din 23 martie 1939, data semnării Tratatului economic româno–german, 12 septembrie 1939, data asasinării de către legionari a primului ministru Armand Călinescu este greu de evenimente politice apăsătoare pentru România. A avut loc exodul populaţiei poloneze, al guvernului polonez, al unităţilor militare. Tranzitarea aurului Băncii Naţionale poloneze la Constanţa şi ambarcarea lui la petrolierul

britanic EOCENE. Acţiuni care au stârnit proteste vehemente din partea Germaniei şi a Rusiei sovietice.

• 1939, 12 septembrie. Serviciile speciale germane îl asasinează pe Armand Călinescu prin Horia Sima şi una din echipele morţii legionară. Urmează represiunea ordonată la sugestia regelui, de noul prim-ministru, generalul Gheorghe Argeşanu. Sunt împuşcaţi fruntaşii legionari. Este lichidată elita tineretului legionar. Asasinii lui A. Călinescu sunt împuşcaţi la locul crimei şi cadavrele pline de sânge închegat sunt expuse văzului public. Horia Sima, autorul moral, fuge în Germania, cu complicităţi germane. Represiunea regală este cumplită. Zeci de legionari sunt împuşcaţi şi expuşi trecătorilor.

• 1939, noiembrie–1940, 15 martie. Reconcilierea Carol–legionari.

• 1940, 20 aprilie. Sunt eliberaţi legionarii internaţi în lagăre.

• 1940, noaptea de 17/18 mai, Horia Sima intră în ţară prin Jugoslavia şi se ascunde în satul Lăţunaş, comuna Jamul Mare, la legionarul Negrea. Era împreună cu N. Pătrăşcanu. Travestiţi în ţărani pleacă spre Timişoara. Sunt arestaţi la Clopodia şi aduşi la Bucureşti.

• 1940, 28 mai–7 iunie, întâlniri cu şefii legionarilor. Horia Sima care, deşi ţinut la Siguranţă, se întâlnea zilnic în casa lui Nicki Ştefănescu cu ministrul Palatului, E. Urdăreanu, generalul Coroamă, comandantul Diviziei de gardă şi cu şefii legionari; le cere acestora, printr-un document în opt puncte, să colaboreze cu autorităţile şi să predea armamentul.

• 1940, 18 iunie. Horia Sima, asasinul moral al primului sfetnic al regelui, este primit de Carol la Palat. Audienţa este hotărâtoare. Horia Sima vorbeşte două ore, rar întrerupt de suveran. Se pun bazele colaborării politice Carol al II-lea–legionarii lui Horia Sima.

• 1940, 27 mai. Se încheie **Pactul petrol-armament** cu Germania, semnat din partea română de Victor Slăvescu, din partea germană de H. Neubacher, însărcinat cu problemele economice la Bucureşti.

• 1940, 1 iunie, ministrul de Externe Grigore Gafencu de orientare prooccidentală este înlocuit cu Ion Gigurtu, om de afaceri cu orientare progermană.

* 1940, 22 iunie. MONITORUL OFICIAL publică decretul-lege 2056 pentru transformarea Frontului Renaşterii Naţionale în Partidul Naţiunii, condus de suveran. Carol al II-lea, după zece ani de domnie, sătul de viciile intratabile ale politicienilor vechi, vrea să aducă în politică oameni tineri. Se orientează spre legionari.

• 1940, noaptea de 26 iunie. Nota ultimativă a guvernului U.R.S.S. Pierdem Basarabia.

• 1940, 27 iunie. **Prin decretul nr. 2170, Horia Sima este numit în noul guvern prezidat de Tătărăscu.**

• 1940, 1 iulie. **Carol al II-lea îi înmânează ambasadorului Germaniei la Bucureşti un punctaj al solicitărilor făcute lui Hitler: Punctul 7: Cer o comisiune de instrucţie militară care va întări şi mai mult legăturile.**

• Horia Sima, regelui: *„Din partea Maiestăţii Voastre trebuie să se producă un gest, un prim pas, care să-i permită Reich-ului să-şi desfăşoare dispozitivul de protecţie a României. În concret, este vorba de o cerere pe care Majestatea Voastră să o adreseze Führerului Adolf Hitler, pentru ca acesta să aprobe trimiterea unei misiuni militare germane în România."* (105).

• 1940, 2–10 iulie. Mihai Antonescu predă mareşalului Palatului Ernest Urdăreanu, vechi ofiţer de cavalerie, intimul regelui, o cerere de audienţă la suveran a generalului Ion Antonescu, aflat cu domiciliu forţat în vila sa de la Sinaia. Suveranul nu-l primeşte, însărcinându-l pe Urdăreanu cu audienţa.

Generalul Ion Antonescu, către Urdăreanu: *„Să nu te mai aşezi între naţiune şi rege."* După care îi întoarce spatele.

După 24 de ore regele îi acordă audienţa. Generalul, spre a evita o nouă întâlnire cu Urdăreanu, întocmise pentru rege o scrisoare-memoriu care-l explică exemplar. O reproduc în întregime:

„Majestate, Ţara se prăbuşeşte. În Basarabia şi Bucovina se petrec scene sfâşietoare.

Mari şi mici unităţi, abandonate de şefi şi surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima ameninţare.

Funcţionari, familiile lor şi ale ofiţerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. Materiale imense şi depozite militare

acumulate acolo din incurie și menținute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului.

Iată, Majestate, schițat din fugă, numai un capitol al tragediei și al calvarului unui neam care este numai la început.

Poporul și armata au fost dezarmați fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor în contra vinovaților, a tuturor vinovaților de ieri și de azi, crește.

Consiliul de coroană V – a hotărât să cedați. Deciziunea a dezlănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea sunt însă numai la începutul lor. Țara care simte, țara care vede, țara care presimte, țara toată este consternată și în panică. Este consternată și în panică, fiindcă a auzit de repetate ori pe primii-miniștri și pe miniștrii ei declarând că: «Suntem înarmați până în dinți», că «Nu vom ceda nici o brazdă», că «Să avem încredere oarbă și fără control în șefi și în priceperea și înțelepciunea regelui».

Nici o replică nu a fost tolerată. Orice strigăt de alarmă a fost înăbușit, adesea sângeros.

Țara a mai avut încredere, fiindcă generalul pe care Majestatea Ta l-a acoperit cu cea mai mare încredere a declarat la un banchet că sunteți «cel mai puternic rege din Europa» și în neuitata și recenta declarație de la Chișinău – fiind desigur indusă în eroare – a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, de fier și de beton peste care nimeni nu va putea trece.

Realitatea însă s-a răzbunat.

S-a răzbunat, fiindcă era alta, cu totul alta.

Dar, Majestate, toate acestea sunt fapte consumate: nu putem stărui acum asupra lor, nu ne îngăduie nici timpul și nici evenimentele. Dar chiar dacă ne va îngădui, nu am face-o.

Am contribuit conștient la precipitarea catastrofei și pe plan intern. Acum trebuie să ne întrebăm: Ce facem? Și avem datoria să strângem rândurile. Abandonăm totul și ne răfuim între noi? ori încercăm chiar și imposibilul? Aceasta trebuie să facem; opera va fi grea, dar nu imposibilă: Trebuie să o încercăm. Încercarea nu o pot face tot acei care sunt vinovați de a fi pregătit și dezlănțuit catastrofa. Ei ar spori-o.

Trebuie schimbat imediat și sistemul și oamenii.

Dacă Majestatea Ta nu va apleca nici în acest ceas suprem urechile la durerile neamului, prăbuşirea totală, prăbuşirea iremediabilă, cu tot cortegiul ei sinistru de crime şi de distrugeri, va urma.

Am prevenit de ani de zile, în scris şi în verbal, şi guvernele şi pe şefii militari răspunzători, şi pe Majestatea Ta, că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuinţate în selecţionare şi conducere trebuiau să ne ducă fatal la această scadenţă. Am fost însă socotit ca răzvrătit şi lovit ca atare.

În faţa catastrofei, am uitat totul.

Sunt gata să dau concursul, dar la atitudine cinstită trebuie să mi se răspundă cu atitudine cinstită.

Nu mă voi răzbuna şi nu voi răzbuna pe nimeni. Voi încerca numai să salvez ce mai este cu putinţă de salvat din Coroană, din ordine, din graniţe.

Ascultă-mă cel puţin în acest ceas, Majestate!

Nu am fost duşman al Majestăţii Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigă şi calomnie de acei care au dus ţara unde este şi de forţele oculte. Nu mai asculta de aceştia, Majestate!

Ei te-au adus unde eşti şi ne-au adus unde ne găsim.

Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate.“

Documentul este exemplar. Numeşte în clar vinovaţii de dezastrul ţării: camarila, oculta evreiască, politicienii şi generalii corupţi şi incapabili, intriga, calomnia, regele. Care-i reprezenta.

Răspunsul lui Carol: generalul Ion Antonescu este ridicat de la locuinţa lui de către jandarmi înarmaţi până-n dinţi şi dus într-o pădure.

Mihai Antonescu urmărise maşina jandarmilor. Se precipită la ambasadorul Germaniei, Fabricius, relatându-i episodul. Fabricius îi telefonează lui Urdăreanu, mareşalul Palatului, întrebându-l în particular, ce se întâmplă cu generalul. Fostul ministru al Economiei Cancicov şi generalul Rozin, însărcinatul special cu probleme economice, îl contactează pe dr. Herman Neubacher, solicitându-l să intervină pentru salvarea generalului. Neubacher îi telefonează aceluiaşi nefast Urdăreanu. Care raportează regelui.

• 1940, 11 iulie. Generalul Antonescu este eliberat. Scapă de glonţul sau ştreangul jandarmilor, neurmând atunci destinul lui Codreanu. Este dus la mănăstirea Bistriţa din Oltenia, unde i se fixează domiciliu forţat şi este pus sub pază. Cu dreptul de a primi vizite.

• 1940, 12 iulie. Generalul Ion Antonescu îşi dă demisia din armată, instituţia sacră căreia i-a dedicat viaţa şi căreia i-a făurit o parte din victoriile primului război mondial. Nevrednicul urmaş al Hohenzollernilor îi primeşte demisia.

CONCLUZIE (2)

1. Garda de Fier a fost adusă la putere de duşmanul ei de moarte, regele Carol al II-lea, ca semn al colaborării cu Germania spre a preîntâmpina prăbuşirea graniţelor sub protecţia acesteia, renunţând la garanţiile anglo-franceze. Prin decretul nr. 2170 din 27 iunie 1940 sunt numiţi în guvern legionarii: Horia Sima şi dr. I. Simionescu, subsecretari de stat.

2. Tratatul economic româno-german se semnează la 23 martie 1939, în timpul guvernării Armand Călinescu.

3. Pactul petrol-armament este semnat la 27 mai 1940, în timpul celei de a doua guvernări Tătărăscu.

4. Misiunea militară germană este cerută atât de Carol al II-lea, cât şi de Horia Sima, care-şi dispută paternitatea ideii în însemnările lor; demersul oficial fiind făcut de suveran în punctajul adresat ambasadorului Germaniei, Fabricius, la 1 iulie 1940.

• Generalul Ion Antonescu este în acest răstimp cu domiciliu obligatoriu, sub supraveghere, are o audienţă dură la rege în urma căreia a fost ridicat de jandarmi; la intervenţia germană determinată de prietenii săi scapă de a fi asasinat şi este fixat cu domiciliul forţat la mănăstirea Bistriţa – Vâlcea.

• Adevărul istoric incriminează manufactura iudeo-kominternistă care a dominat deceniile postbelice, acuzându-l pe Mareşal de aruncarea României pe orbita germană, punându-i în sarcină Tratatul economic, Pactul petrol–armament, cererea făcută lui Hitler pentru a trimite în România o Misiune militară germană.

Iudaismul, specialist în mistificarea istoriei încă din vremea lui Ptolemeu Filadelful, când evreii din Alexandria au falsificat pe Eschil, Sofocle, Euripide, Oracolele Sybilline, obligându-l pe

sofistul Appion să scrie celebrul său TRATAT CONTRA EVREILOR, a falsificat grosolan epoca Mareşal Ion Antonescu, operă naţională şi socială, purificatoare a României de iudaizare, punându-i în sarcină demersurile politice de subordonare a ţării faţă de Germania operate de regele Carol, marele lui protector, şabăţ-goimul Elenei Grünberg-Wolf-Lupescu, călcând în botforii habotnicismului sionist, ai urii talmudice, adâncul umanitarism, care a salvat vieţile a sute de mii de evrei, aşa cum rezultă din documentele necontrafăcute ale epocii.

CÂTEVA ACCENTE. Există o disponibilitate josnică la o anumită categorie de intelectuali oportunişti pentru denigrarea marilor valori naţionale. Au făcut-o şi o fac cu Eminescu. Au făcut-o şi o fac cu Mareşalul. Dintr-un complex stupid de inferioritate. De subconştiinţă. Din statut de râmă. Alţii din slugărnicie. Flaşnetari cântând melodiile zilei. Pomanagii ideologici şi colivari de fituici plătite de aiurea. Până şi un Saul Brukner, zis Silviu Brucan, triplu agent, sau un Mezinger-Mezincescu, vânzător de pământ românesc, subconştiinţe senile, au nerușinarea să producă aprecieri la adresa celui care i-a scutit cel puţin de Auschwitz, dacă nu şi de plumbul pe deplin meritat.

• Mareşalul, instrucţiuni date diplomaţilor Frederic Nanu şi Alexandru Cretzianu, cu ocazia vizitelor protocolare înainte de a pleca în misiunile secrete privind încheierea armistiţiului cu Aliaţii. Instrucţiuni consemnate în MEMORIILE acestora: *„... Puteţi să spuneţi celor interesaţi în această privinţă că eu l-am informat pe Hitler că nu va fi tras nici un glonte asupra trupelor britanice şi americane, în cazul când acestea îşi vor face apariţia în România."*

Asta când în România staţionau peste o jumătate de milion de militari germani. Când intrândul secuiesc era burduşit cu trupe ungureşti, care ameninţau zona petrolieră.

• Lui Al. Cretzianu, recomandându-i extremă prudenţă în misiunea de la Ankara înţesată de agenţi ai serviciilor speciale germane: *„... N-am crezut niciodată că Anglia ar putea fi învinsă. A trebuit să mă sacrific şi să fac o politică iniţiată de regele Carol, pe care nu cred că ar fi posibil s-o schimb, fără a provoca o ocupaţie germană completă. Datorită mie, au rămas intacte cel puţin organizaţia noastră de stat şi economia noastră.*

Deşi eu nu pot spune aceasta cu voce tare, de teamă că germanii mi-ar cere să trimet trupe proaspete pe front, dar eu pot să-ţi spun dumitale că am refăcut complet armata noastră după eşecurile din anul precedent şi acum avem 21 divizii disponibile, complet echipate, cu excepţia blindatelor...“

Că generalul Ilie Şteflea, fostul şef al Marelui Stat Major, aruncat de comandoul iudeo-kominternist în temniţele lui Burăh Tescovici, spre a-şi ameliora soarta şi-a atribuit meritul refacerii şi conservării Armatei Române, adevăratul iniţiator fiind şeful statului căzut sub plumbul trădătorilor iudei, este o chestiune care face apel la înţelegerea noastră umanitară. Că teza a fost preluată şi umflată de propaganda kominternistă, asta ţine de războiul psihologic, de dezinformarea opiniei publice şi de satanizarea Mareşalului. Generalul Şteflea nu ştia, în anii teroarei iudeo-kominternistă, că cei doi diplomaţi aflaţi în exil, consemnaseră în memoriile lor afirmaţiile Mareşalului făcute cu mult timp înainte de 23 august 1944.

• România condusă de Mareşal dispunea în toamna lui 1943 de aproape 1 milion de militari bine echipaţi, de ofiţeri, subofiţeri şi gradaţi cu experienţa frontului, de rezerve alimentare notabile şi de 45 vagoane cu aur, rezultat al comerţului cu Germania.

Vreme de o jumătate de secol propaganda comunistă preluând necritic dezinformarea iudeo-kominternistă, a acreditat teza conform căreia Mareşalul a înfeudat economia românească, Germaniei.

• 1943, 24 octombrie. Notă a directorului ministerial Karl Clodius despre tratativele economice cu România: „... *Încercările mele repetate de a îndemna guvernul român să-şi schimbe atitudinea n-au dus la nici un rezultat... Guvernatorul Băncii Naţionale a rămas pe poziţia sa de respingere şi a declarat, solidar cu întreaga conducere a băncii, că el va trebui să demisioneze, dacă s-ar rezolva chiar numai în parte cererile germane. Mareşalul este cu totul de partea băncii... Am apelat la mareşal ca soldat... că cerem numai să ni se elibereze prisosul. Am accentuat că este de-a dreptul imoral ca România să trăiască într-un belşug cum nu l-a cunoscut aproape vreodată nici măcar în timp de pace, în schimb ce Germania aliată trebuie să ia*

măsuri severe de raţionalizare. Faţă de toate aceste argumente, mareşalul a rămas pe poziţia de totală respingere. El a susţinut că România va putea reglementa relaţiile sale comerciale cu Germania numai pe baza schimbului reciproc deplin... Şi în ceea ce priveşte celelalte puncte ale tratativelor, abstracţie făcând de problema principală: acoperirea cu aur, mareşalul s-a menţinut pe poziţia sa de refuz. El a cerut iar o reducere considerabilă a numărului trupelor germane din România şi, de asemenea, a refuzat să aprobe plata membrilor de familie ai germanilor (Volksdeutsche) din România, care sunt înrolaţi în unităţile Waffen S.S.... este atât de mare nevoie de livrările româneşti de cereale şi nutreţ şi mai ales de leguminoase, încât nu poate fi riscată o întrerupere a tratativelor şi, în caz extrem, va trebui să fie dat şi aurul... Guvernul român a recunoscut faţă de mine că Banca Naţională dispune de cel puţin 550 de milioane mărci germane în aur, adică de circa 2/3 din fondul german. Politica românilor este, exact ca în anul precedent, o curată politică de şantaj..."

Fără comentarii. Doar cu o trimitere la ocupaţia sovietică, notând că cele 45 vagoane cu aur, adunate de intransigenţa Mareşalului în raporturile comerciale cu Germania, au fost jefuite de sovietici şi au fost trimise la Moscova, conducătorii României fiind regele Mihai I şi camarila lui trădătoare de ţară.

• 1943, 5 noiembrie. AGENŢIA PENTRU STRĂINĂTATE, **nr. 677/43, problemă secretă de comandament Aus 1. II.A.3 – către şeful Comandamentului suprem al Wehrmachtului,** notează PRESA:

La PUNCTUL 1: **Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri** (n.n. Mihai Antonescu) **a dat indicaţii să nu se ia atitudine în presă împotriva lui Churchill şi Roosevelt, cât şi împotriva Angliei şi S.U.A.**

La PUNCTUL 2: ... **Armele livrate de Germania nu ar fi întrebuinţate împotriva Uniunii Sovietice, ci ar rămâne în ţară, cu motivarea că sunt necesare pentru apărarea împotriva Ungariei... trupele Luftwaffei necesare pentru apărarea petrolului ar fi considerate incomode şi s-a cerut subordonarea lor comandamentului român. Cererea Luftwaffei de a i se pune la dispoziţie aerodromul din Arad a fost respinsă...**

La PUNCTUL 3: ... **La indicaţia mareşalului, jandarmeria din Bucureşti a fost dublată şi i s-a dat ordin să supravegheze intens pe toţi germanii cetăţeni ai Reichului.**

La PUNCTUL 4: EVREII: ... **Măsurile împotriva evreilor au fost abandonate şi se face puţin împotriva uneltirilor lor (comerţ la negru, speculă, propagandă subversivă şi comunistă, legătură cu inamicul)...**

La PUNCTUL 8, ECONOMIA: ... **La tratativele cu România, ministrul plenipotenţiar Clodius se izbeşte de mari dificultăţi, deoarece mareşalul a dat ordin să nu se scoată nimic din România, fără contraprestări.**

Textele de mai sus sunt exemplare pentru o conduită politică de înalt patriotism, demnitate şi responsabilitate istorică. Dau Mareşalului o dimensiune morală la valoarea marilor voievozi prin condiţiile obiective ale semiocupării ţării de către armatele germane, făcând derizorie comparaţia cu prestaţia politică postdecembristă care a înfeudat ţara plutocraţiei financiare iudeo-suprastatale.

Aceeaşi propagandă iudeo-kominternistă a încercat să-l prezinte pe Mareşal ca pe un dictator feroce şi inuman, trecându-i în sarcină abuzurile iniţiate şi gestionate de Horia Sima şi poliţia legionară până la rebeliune. Transcriu rezoluţii ale Mareşalului puse pe corespondenţa curentă şi luări de poziţie în şedinţele Consiliului de Miniştri.

• Cazul Voicu Niţescu, patriot ardelean de la 1918, care, terorizat de poliţia legionară, a apelat la şeful statului. Ministru de Interne era un general cam degenerat fizic, Petrovicescu, adept înflăcărat al lui Horia Sima. Rezoluţia şefului statului în cazul apelului făcut de Voicu Niţescu:

8.01.1940. Dlui general Petrovicescu, în copie: Dacă mai are suflet de om şi de soldat onest, să sufere ceea ce sufăr eu când citesc la ce acte dezonorante pentru ea şi pentru mine se dedă poliţia legionară... Este odios... Fiindcă bestie este acela care pune revolverul în pieptul copiilor. Se poate face descindere şi în mod civilizat, cu politeţe, cu blândeţe, cu omenie...

• 1940, 14 octombrie în şedinţa Consiliului de Miniştri, intervenţie redată cuvânt cu cuvânt în JURNALUL acesteia:

„... Nu mai admit violări de domiciliu, pentru că inviolabilitatea domiciliului este garantată de Constituţie. Nu admit nici o injoncţiune a nimănui în treburile statului ... Lui Lobey (un evreu vecin cu şeful statului) *i s-a luat automobilul... Este posibil să se întâmple asemenea acte arbitrare? ... Au avut loc violări de domiciliu în care se pătrunde cu revolverul în mână, întocmai cum am văzut în filmele de cinematograf. Faceţi, în felul acesta, odios regimul. Nu sunt principiile mele acestea."*

• 1940, 29 octombrie, adresându-se aceluiaşi general Petrovicescu, ministru de Interne: *„... În beciurile poliţiei se petrec lucruri oribile. La Jilava este celebra celulă H... Să te duci, domnule ministru, şi să vezi ce este acolo. Să pui la toate închisorile oameni de omenie, să nu fie bestii ca cel de la Chişinău, un anume Gustav... Aceste chestiuni să înceteze, căci, dacă nu încetează, încetezi dumneata de a mai fi la ministerul de Interne... Două poliţii în stat nu se poate, căci ajungem la anarhie"* (n.n. este vorba de poliţia statului şi poliţia legionară).

În aceeaşi şedinţă a Consiliului motivează internarea în lagăre, să fim atenţi şi să respingem hotărât manipularea datelor istorice de către iudaismul sionist contemporan, a evreilor INTRAŢI CLANDESTIN ÎN ŢARĂ: *„... Acum îţi dau ordin categoric* (n.n. generalului Petrovicescu, ministrul de Interne) *băgaţi în lagăre pe toţi jidovii intraţi în ţară clandestin, pentru că s-au apucat de comerţ, de comunism, de tot felul de agitaţii. Să stea acolo în lagăre până se vor hotărî să plece din ţară!"*

Desigur, avea alternativa să-i predea Gestapo-ului, fiind fugiţi din ţările aflate sub influenţa directă sau indirectă a Germaniei. I-a salvat internându-i în lagăre de unde, majoritatea, au emigrat în Palestina prin porturile româneşti şi cu nave româneşti. Când legionarii închid şcolile evreieşti, pune următoarea rezoluţie pe adresa respectivă:

9.11.1940 *„... Dl. Corneliu Georgescu va ruga din partea mea să se trateze cu umanitate această problemă."*

• 1940, 13 decembrie, şedinţa Consiliului de Miniştri: *„... A trecut o doamnă cu automobilul, a fost oprită, s-au urcat doi-trei cu cămaşă verde, i-au luat automobilul. Acestea sunt acte de banditism de codru... Trebuie stârpite asemenea acte...*

Sau: „... *Trebuie să cerem control, să nu ne fie frică. Am cerut totdeauna, când eram comandant, să vină cineva să mă controleze. Eu nu sunt contabil şi puteam să nu greşesc în fond, dar să greşesc în formă. De aceea am debutat la Ministerul de război, spunându-le celor de acolo: vă fac responsabili pentru orice ilegalitate pe care aş săvârşi-o şi privitor la care nu mi-aţi atras atenţia în scris.*"

După masacrul de la Jilava săvârşit de legionari: „... *Toată mândria mea era să nu am mâinile pătate. Mi-aţi nimicit cu fapta alor voştri această mândrie.*

Ordinul pe care l-am dat primului preşedinte de la Casaţie este următorul: Îţi dau ordin să nu execuţi nici ordinul generalului Antonescu... Noi n-avem dreptul să ne amestecăm în mersul justiţiei."

• Vorbind miniştrilor legionari: „... *Faceţi apel la oameni care să servească nu regimul, ci ţara. Să mă ajutaţi şi să terminaţi cu sectarismul.*"

CONCLUZIE (3). Militar de excepţie, cu merite istorice în cele două războaie moderne ale românilor, al Reîntregirii şi al dezrobirii Bucovinei, Herţei şi Basarabiei, având cultul legilor, al cinstei şi al onoarei, Mareşalul a fost unul din eroii tragici ai istoriei noastre contemporane, jertfit de slăbiciunea morală, laşitatea şi oportunismul clicii militaro-politice de la Palat, ajutată de indiferentismul populaţiei destabilizată de şocul evenimentelor militare; spre deosebire de atitudinea clasei politice şi a poporului finlandez care au făcut din mareşalul Manerheim, învinsul din războiul finlando-sovietic un erou naţional.

Deasupra României anului 1944 şi-au strâns mâinile iudeo-fabianismul american şi iudeo-kominternismul patronat de Stalin, jertfind în Mareşal ideea sacră de naţionalism românesc.

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ

ÎNVIEREA LUI IUDA (1)

ORIENTĂRI (1)

PROTOCOL 1: „... *Cu instabilitatea de azi a tuturor autorităţilor puterea noastră va deveni inatacabilă... din cauză că ea va fi invizibilă până ce va câştiga destulă tărie aşa că nici un fel de încercare dibace să n-o mai poată submina.*"

PROTOCOL 2: „...*Este indispensabil pentru scopurile noastre ca, atât pe cât este posibil, războaiele să nu aducă avantaje teritoriale. Aceasta va schimba războiul într-o luptă economică... Într-o asemenea situaţie ambele părţi vor fi plasate sub stăpânirea agenţilor noştri internaţionali cu milioanele lor de ochi, a căror viziune nu este împiedicată de nici o frontieră. Atunci drepturile noastre internaţionale vor elimina drepturile naţionale în cel mai strict sens şi vor guverna guvernele după cum ele guvernează pe supuşii lor... Există o mare forţă în mâinile guvernelor moderne, care pune în mişcare spiritele popoarelor şi aceasta este presa... Dar guvernele sunt incapabile de a profita de această putere şi ea a căzut în mâinile noastre...*"

PROTOCOL 3: „... *Ziariştii întreprinzători şi pamfletari îndrăzneţi atacă zilnic personalul administrativ al naţiunilor, abuzul lor de autoritate, prepară definitiv prăbuşirea tuturor instituţiilor şi acest lucru va provoca lovituri care vor veni de la populaţia înfuriată.*"

PROTOCOL 5: *„... Noi trebuie să dirijăm educaţiunea societăţii creştine în aşa fel încât să pătrundă în ea slăbiciunea descurajării în faţa oricărei întreprinderi care cere iniţiativă... În societatea creştină noi am plantat discordia şi protestarea.“*

PROTOCOL 7: *„... Pentru a demonstra că guvernele creştine ale Europei au devenit sclavele noastre, noi vom arăta tuturor puterea noastră prin crime şi violenţe, adică prin domnia teroarei... La orice act de opunere noi trebuie să fim gata de a răspunde băgând în război cu vecinii ţările care îndrăznesc să ni se opună nouă şi, dacă ţările învecinate vor face planul de a ni se opune înţelegându-se între ele în mod colectiv, noi trebuie să dezlănţuim un război mondial.“*

PROTOCOL 9: *„... Prin presă, libertate individuală şi mai important ca toate, prin educaţie şi cultură, noi am sfărâmat piatra fundamentală a existenţei libere... Noi am rătăcit, am năucit şi demoralizat tinerimea creştină prin mijlocul unei educaţii cu principii şi teorii false pentru noi, dar pe care noi le-am inspirat lor.“*

PROTOCOL 14: *„... În ţările numite înaintate noi am creat o literatură absurdă, murdară şi dezgustătoare.“* (106).

• 1884, 25 iunie, Bârlad, pe atunci un târg evreiesc mizer. Perechea Loeb Revici, Bella Rosenthal dă naştere unui Revici mititel care emigrează în S.U.A. la 1900, schimbându-şi numele în Ravage, după obiceiul cameleonic al speciei. Se căsătoreşte cu o evreică pariziancă şi devine autor. Acest Revici–Ravage băcăoano-pariziano-new yorkez publică o seamă de cărţi printre care şi A REAL CASE AGAINST THE JEWS, în traducere liberă: UN ACT DE ACUZARE ADEVĂRAT CONTRA EVREILOR. Citez din acest într-un fel, excompatriot: *„... Dacă voi o luaţi în serios cu vorbăria voastră despre comploturile evreieşti, atunci daţi-mi voie să atrag atenţia asupra unui lucru demn de comentat. Ce sens are să ne aduceţi acuzaţii privind controlul nostru asupra opiniei publice prin oameni ai finanţelor sau jurnalişti evrei sau magnaţi evrei ai cinematografiei, când întreaga voastră civilizaţie este bazată pe mitul evreiesc?!*

... Voi nici nu aţi început să vă daţi seama de adevărata imensitate a vinovăţiei noastre. Noi suntem penetranţi, noi suntem distructivi, noi suntem revoluţionari. Noi am luat în posesia

noastră întregul univers. Noi am introdus răul în idealurile voastre, în soarta voastră. Noi suntem cauza nu numai a ultimului război, ci a tuturor războaielor. Noi am fost inițiatorii nu numai a revoluției bolșevice, ci a tuturor revoluțiilor din istoria voastră. Noi am introdus în viața voastră particulară, politică și socială, neînțelegere și haos... Pescarii și păstorii evrei sunt sfinții voștri a căror chipuri sunt imortalizate în statui și icoane și pentru care ați ridicat nenumărate catedrale. O tânără evreică reprezintă pentru voi simbolul maternității și al feminității... În istoria lumii nu există o cucerire asemănătoare cu aceasta, prin care v-am făcut supușii noștri... Legea mozaică izvorâtă din Sion a devenit religia oficială a Romei... În momentul de față credința voastră va intra în conflict cu fundamentaliștii, pe de o parte, și cu internaționaliștii, pe de alta. Un război între cei ce încearcă să ne combată și să ne înlăture fundamentaliștii și voi, care țineți de învățătura noastră – se apropie."

ORIENTĂRI (2). NAFTA cuprinde teritoriul economic al întregii Americi de Nord 1993. Ia ființă zona mondială de comerț, G.A.T.T. Convenția zonei Pacificului – A.P.E.C., Uniunea Europeană – E.F.T.A., configurează statutul economic mondial construit de oculta suprastatală iudaică în tot secolul XX al mileniului trecut. Stat economic mondial căruia i s-a impus, ca limbă oficială, limba engleză cu terminologia ei tehnico-comercială.

• Banca Mondială a încasat între 1980–1986 procente în valoare de 326 de miliarde dolari din 109 țări, rata datoriilor ridicându-se la suma de 332 miliarde dolari. S-au plătit ocultei financiare iudaice dobânzi de 658 miliarde dolari pentru o datorie de 430 miliarde dolari, cele 109 țări datorând ocultei financiare spre sfârșitul deceniului al optulea, încă 882 miliarde dolari.

• Perceptorii datoriilor mondiale: **Fondul Monetar Internațional, Federal Reserve Bank, Bank of Englan d.**

• **Federal Reserve Bank** (F.E.D.) conform economistului Charles Lindbergh, de fapt guvernul invizibil al S.U.A., are dreptul să tipărească dolari, iar deținătorii acțiunilor acestei bănci sunt alte opt bănci din S.U.A. și Europa în întregime evreiești, după cum urmează: băncile **Rothschild** din Paris și Londra; banca **Lazard Brothers** din Paris; **Israel Moses Seif Bank** din

Italia; banca **Warburg** din Amsterdam şi Hamburg (finanţatoarea lui Troţki–Bronştein); banca **Lehman** din New York; **Goldman Sach Bank** din New York.

• Guvernul american împrumută bani de la aceste bănci prin F.E.D., dobânzile le suportă contribuabilii prin impozite. Se pare că F.E.D., prin obligaţiile care le posedă, este stăpână pe întreaga avere a Statelor Unite.

• 1982. Guvernul vizibil al S.U.A. publică prin Ministerul de Finanţe suma de 1 070 241 000 000 pentru care F.E.D. a încasat de la contribuabili, 115 800 000 000 dolari procente anual. Bancherii F.E.D. au deţinut în 1992 obligaţiuni în valoare de 5 000 000 000 000 dolari.

• Războiul din Golf a adus iniţiatorilor un profit de 100 miliarde dolari.

ORIENTĂRI (3). Iudaismul financiar suprastatal, cu centrul de greutate în S.U.A., a transformat o parte din planetă în piaţă şi bursă.

• 200 de societăţi-megastructuri suprastatale sunt mai bogate decât 150 de ţări. P.I.B. mondial în miliarde de dolari a fost în 1982 = cu 11 179 miliarde dolari; în 1992 = 23 780 miliarde; în 1995 = 28 607 miliarde şi în 1998 = 26 854 miliarde.

• P.I.B.-ul a 150 de ţări nemembre ale O.E.C.D. în procente pe aceiaşi ani: 1982 = 28,6%; 1992 = 20,2%; 1995 = 22,8%; 1998 = 24,5%.

• Cifra de afaceri a celor 200 de megastructuri: 1982 = 27,2%; 1992 = 24,7%; 1995 = 27,5%; 1998 = 26,3%.

• Primele 50 de megastructuri sunt răspândite planetar după cum urmează: 33 în S.U.A., în procente: 66%; cu o capitalizare bursieră de 4 901,2 miliarde dolari, adică 71,8%; 5 în Marea Britanie, adică 10%; cu 591,6 miliarde dolari, recte 8,7%; Elveţia şi Japonia cu câte 3 megastructuri, Germania cu 2; Franţa cu 1, restul de 3 fiind fixate nesemnificativ.

• Organul de protecţie al celor 200 de megafirme este N.A.T.O.

• Primele cinci ţări-sedii ale celor 200 de megafirme sunt:

– SUA cu 74 megafirme, având o cifră de afaceri de 2 776 miliarde dolari.

– Japonia 41 megafirme, având o cifră de afaceri de 1 830 miliarde dolari.

– Germania cu 23 megafirme, având o cifră de afaceri de 985 miliarde dolari.

– Franţa cu 19 megafirme, având o cifră de afaceri de 610 miliarde dolari.

– Marea Britanie cu 13 megafirme, având o cifră de afaceri de 399 miliarde dolari.

• Datoria mondială a statelor, întreprinderilor şi a familiilor a crescut, din 1997 până în 1999, de la 33 100 miliarde dolari la 37 100 miliarde, asta însemnând o creştere anuală de 6,2%, mai mare decât a P.I.B.-ului mondial. În această diferenţă dramatică dintre datoria mondială faţă de finanţa iudaică suprastatală şi P.I.B.-ul mondial stă cheia viitoarelor conflicte dintre societate şi megabănci.

ORIENTĂRI (4). Obsesia megafirmelor europene transformată în politica externă a statelor-sedii şi a Consiliului Europei este extinderea pieţii în Est şi instalarea dictaturii economice. Mult mai nocivă, mai sălbatică şi necruţătoare decât dictatura politică. Scop: includerea într-o piaţă comună a peste 500 milioane de consumatori dresaţi prin media să-şi direcţioneze consumul în funcţie de interesele megafirmelor, stăpânele pieţii, iniţiatoarele desfiinţării frontierelor astfel ca bunurile şi serviciile să circule fără restricţie impuse de stat.

Noua Ordine Mondială este în fapt dictatura celor 200 de megafirme în plin proces de monopolizare prin absorbţii şi fuziuni, condusă de finanţa suprastatală iudaică, având două scopuri strategice la scara istoriei. Unul economic. Altul politic-religios.

– Scop economic: Transformarea planetei în piaţa celor 200.

– Scop-politic religios: Desfiinţarea statelor naţionale, transformarea popoarelor în unităţi de muncă interschimbabile, ruperea lor de spaţiul ancestral, trecerea avuţiilor naţionale în patrimoniul megabăncilor iudaice, instalarea unei puteri universale condusă de evrei, având în subordine o poliţie şi o armată internaţională; înfrângerea prin teroare a marilor religii şi înlocuirea lor cu mozaismul (în S.U.A. şi Franţa sclavele iudaismului circumcizia copiilor creştini este cvasiobligatorie) amestecul raselor, păstrarea purităţii etnice la evrei, neamul ales; toate aceste deziderate descinzând direct din nazism.

– Pentru realizarea scopurilor propuse iudeo-fabianismul megafinanciar, care stăpâneşte 80% din mass-media mondială, a creat organisme speciale pentru elaborarea de strategii şi programe, o filozofie proprie, o ideologie proprie, centre universitare, centre de presiune interne în statele-ţintă, burse, ligi, asociaţii, societăţi zise culturale. La unele dintre acestea am făcut referire în carte.

– Una din metodele curente folosită cu deosebit succes, recomandată de PROTOCOALE este lansarea de idei zise novatoare, care slujesc politica conducătorilor din umbră, a supraguvernului mondial. Genericul care acoperă vectorii nocivi, distructivi ai statalităţii poartă titulatura FEDERALIZARE–GLOBALIZARE.

Globalizarea ar fi fenomenul impus de nivelul actual al dezvoltării, reprezentând stadiul actual al interacţiunilor între state, economii şi popoare, identificat în trei schimbări personalizate evident în peisajul planetar;

– **comprimarea spaţiului:** viaţa oamenilor, a colectivităţilor umane, munca, câştigul, sănătatea, mediul local sunt afectate de evenimente care se petrec pe continente îndepărtate.

– **comprimarea timpului:** pieţele şi tehnologiile se schimbă cu mare viteză, acţionând asupra vieţii unor categorii umane aflate la mare distanţă unele de altele.

– **dispariţia frontierelor:** frontierele naţionale se prăbuşesc în faţa asaltului dat de comerţ, capital şi informaţie; asalt dublat de idei, culturi şi, să zicem, valori.

Aceasta ar fi schema teoretică. Profitabilă. Realitatea este cu totul alta. Naţionalul cu toate formele lui de manifestare ridicând suprastatalului dizolvant o reacţie multiformă, începând cu violenţa de masă şi nesfârşind cu bătălia ideologică.

ÎNVIEREA LUI IUDA (2)

REPERE (1). Experienţa reacţiei naţional-socialismului de tip hitlerist şi a naţional comunismului la problema evreiască, a tras un semnal de alarmă planificatorilor şi ideologilor iudeo-fabieni ai Noii Ordini Mondiale, care şi-au schimbat din mers strategiile, tacticile, mijloacele şi metodele.

A. Bipolaritatea postbelică S.U.A.–U.R.S.S. avea, spre deceniul 5, o trăsătură de unire alcătuită din dominaţia evreimii în structurile de stat şi politice ale celor două superputeri. Cu o deosebire radicală. În timp ce în S.U.A. evreimea domină neprevăzut prin intermediul capitalului; în U.R.S.S. domina la vedere, brutal, purtând pe frunte ororile şi crimele în masă săvârşite prin intermediul instituţiilor represive conduse nemijlocit de ea. În timp ce în S.U.A. mass-media neutralizează direcţiile revizioniste într-un stat dominat dictatorial de evreime; în U.R.S.S. masele terorizate, speculate şi minţite de aceasta au sedimentat o atitudine de respingere a dominaţiei politico-administrativo-culturale evreieşti.

B. Când aparatul politico-administrativ şi nomenclatura din U.R.S.S. a început să fie purificate de excesul de evreime, aceasta a reacţionat prin dizidenţă, emigrare în masă şi fraternizare cu iudeofabienii mondialişti, lepădând straiele comuniste care nu mai aduceau beneficii.

C. Când S.U.A. a ieşit victorioasă în Războiul Rece, evreimea emigrantă din U.R.S.S., rudele acesteia, s-au întors în Rusia sub acoperirea capitalului şi a sloganului numit **drepturile omului,** acaparând din nou posturi cheie în sistemul instituţional şi economic, constituindu-se într-o pătură superpusă, exploatând din plin resursele Rusiei.

REPERE (2). Se impune o rememorare pe etape istorice:

A. Invazia maselor evreieşti est-europene în toate cele trei Ţări Româneşti sub protecţia Alianţei Universale Israelite şi înstăpânirea lor în comerţ, concesiuni, arendă prin mijloace frauduloase până la Tratatul de pace de la Berlin, 1878. Iuda prosperă în dauna poporului român.

În cei şapte ani de domnie a lui A.I. Cuza rata invaziei evreieşti în Principatele Unite a fost de 25 000 suflete/an.

Prin Tratatul de la Berlin, 28 iulie 1878, articolul 44 impus de Alianţa Universală Israelită, se cere României în mod dictatorial să încetăţenească 600 000 de invadatori iudei.

B. Reacţia în ţară a fost violentă. Bismarck, manipulat de capitaliştii evrei, ameninţă cu invazia. Obligă statul român să răscumpere căile ferate, manoperă necurată a evreimii cunoscută

sub numele de **afacerea Stroussberg.** Puterile occidentale conduse de bancherii iudei cer modificarea articolului 7 din Constituţia României. Vârf de lance a lui Iuda: Franţa. Sesiunea parlamentară 1878–1879 este fulminantă. De respingere a ingerinţelor iudeo-occidentale. Recurgând la presiuni economice şi politice, Germania prin Bismarck, Imperiul habsburgic prin contele Andrassy, Anglia prin lordul Beaconsfield-Disraeli, prim-ministru şi reprezentant al finanţei evreieşti, Franţa prin Waddington şi Italia prin Conti, supuse dictatului Alianţei Universale Israelite, reuşesc să obţină modificarea articolului 7 din Constituţia de la 1866. Articolul 7 modificat acorda evreilor dreptul de a cere naturalizarea în mod individual printr-o cerere adresată Camerelor şi de a obţine naturalizarea, fără dreptul de a avea imobile rurale.

CONSECINŢE (1). Modificarea art. 7 din Constituţie are urmări istorice grave pentru România. Deschide ţara valurilor succesive de invazie evreiască. Acordarea drepturilor politice conduce la acapararea economiei, băncilor şi finanţelor cu sprijinul efectiv al organizaţiilor iudaice mondiale.

1879–1939. România devine pentru evreimea mondială DAS JUDENLAND PAR EXCELENCE!

Reacţia la procesul de iudaizare a României s-a concretizat ideologic în literatura politică şi beletristică naţionalistă; politicește în partidele de dreapta şi în direcţia NUMERUS VALACHICUS, iniţiată de Al. Vaida-Voievod, economic în programele de naţionalizare a unor sectoare economice, elaborate timid de unele partide politice.

Organizaţiile iudaice mondiale au dictat guvernelor occidentale măsuri represive împotriva României, atunci când, prin votul cetăţenilor liber exprimat, partidele naţionaliste au fost impuse în parlament şi la guvernare.

Partidele politice antebelice de orientare naţională n-au găsit modalitatea prin care, fără măsuri represive, fără abuzuri de ordin poliţienesc, să anihileze ocupaţia iudaică a României.

Expresia politică a ocupaţiei economice iudaice a fost regele Carol al II-lea, care, sub influenţa francmasoneriei, a camarilei şi a amantei sale evreice a instaurat teroarea împotriva tineretului

naţionalist, fără să găsească puntea de legătură între acesta şi istoria contemporană a ţării.

REPERE (3). Nazismul n-a găsit soluţia problemei evreieşti. Măsurile radicale de transfer a populaţiei evreieşti sărace în Estul european sau în Madagascar, în vreme ce specialiştii evrei din varii domenii au fost lăsaţi să emigreze în Palestina spre a fonda statul Israel, s-au întors împotriva Germeniei învinsă, cu uriaşe repercusiuni istorice.

Regimul autoritar al mareşalului Antonescu, cu toate măsurile administrative temperate şi umane, n-a găsit nici el soluţia la problema evreiască, aducând României prejudicii grave prin contraofensiva evreiască postbelică ale cărei obiective încep să fie cucerite abia astăzi.

Perioada 1944–1953 a fost marcată de etnocidul săvârşit asupra poporului român şi de holocaustul culturii naţionale săvârşite de evreime sub scutul armatei sovietice de ocupaţie, în revanşă pentru cei patru ani în care evreimea din România a suferit unele neajunsuri şi abuzuri administrative.

CONSECINŢE (2). Ca şi în Uniunea Sovietică, dezmăţul evreimii a generat o opinie de masă nefavorabilă faţă de minoritatea iudaică, abuzivă. Singurul regim politic din România modernă care, fără să adopte măsuri administrativ-poliţieneşti dure, a reuşit să genereze un exod în masă al evreimii, a fost regimul socialist. Naţionalizând mijloacele de producţie, băncile, finanţele, comerţul, transporturile, proprietatea funciară, pe cea urbană, regimul socialist a lipsit evreimea din ţară şi de peste hotare de mijloacele ei de exploatare. Încuibată în posturi cheie din administraţie şi politică, o bună parte din evreime a trecut la un sabotaj masiv al regimului, fraternizând cu evreimea capitalistă. De la banda colonelului de miliţie Leibovici Alexandru, zis Ioanid, compusă din Leibovici Paul, inginer, Davidovici Igor, zis Săveanu, inginer, Glassman Abraşa, zis Saşa Muşat, asistent la Facultatea de istorie, Oreştein Saul, zis Obedeanu, ziarist şi Afandari Monica, între 1946–1949, membră a unui comando terorist din Israel; care au atacat ziua furgoneta Băncii Naţionale din care au furat trei milioane (sumă enormă pentru deceniul al cincilea) la evreii protejaţi ai lui Gogu Rădulescu din Ministerul

Comerţului Exterior, care au provocat pagube de sute de milioane economiei naţionale, numai Donath Andrei şi banda lui de la AGROIMPORT-EXPORT au păgubit ţara cu peste 300 milioane, echivalentul în dolari (1 dolar = 6 lei – fiind depus la bănci străine); de la sabotajele unui Wexler, director general al Institutului de Proiectări Laminoare la trădarea zisului Mircea Oprişan, fost ministru, consilier al lui Ianoş Fazekaş, care organiza sionismul intern şi cu scoaterea de valori peste graniţă, trădările nomenclaturii evreieşti din România s-au ţinut lanţ. (107).

Al doilea val masiv de emigraţie a avut loc după ce, prin deceniul al şaselea, a fost interzisă ascensiunea administrativ-politică a evreimii, dovedită în marea ei majoritate trădătoare, trecută cu arme şi bagaje de partea Israelului şi a iudeo-fabianismului. Atunci au emigrat şi o bună parte din ideologii realismului socialist de tip proletcultist, comisarii, satrapii şi denunţătorii evrei pripăşiţi în cultură şi artele româneşti între 1944–1960.

CONCLUZIE (1). Răzbunarea lui Iuda care, între 1938– 1944, a pierdut o bună parte din privilegiile, monopolurile economice, financiare şi cultural spirituale dobândite în România prin corupţie, fraudă, contrabandă, evaziune fiscală, economie subterană, camătă, bursă neagră, vreme de un secol şi jumătate sub protecţia Alianţei Universale Israelite, scoţând din ţară sume fabuloase şi valori de patrimoniu s-a manifestat talmudic, sângeros şi criminal între 1944–1956, când Iuda a transformat România într-un imens lagăr de detenţie sub flamura ideologică a comunismului.

În spaţiul Iuda n-a funcţionat nici un fel de luptă de clasă sau dictatură a proletariatului, ambele forme de teroare fiind aplicate de Iuda sau prin intermediari numai poporului român.

Este faza primitivă, viscerală a răzbunării, cu atât mai violentă cu cât ideologia şi tipul de societate în numele cărora exercita teroarea îl văduvise de toate pârghiile economice care-i asiguraseră dominaţia totală asupra României.

După ce fusese port-drapelul bolşevismului şi comunismului de tip internaţionalist, a cărui conducere şi-o rezervase, după ce îl exploatase economic, politic, cultural-spiritual şi social, Iuda

îl trădează pentru adversarul pe care-l combătuse, făcând milioane de victime.

• 1960–1989 este în România faza de luptă ilegală antisocialistă şi antinaţională în care „cârtiţele" lăsate de marea emigraţie sabotează economia, construiesc aşa zisele dizidenţe, folosesc mijloacele războiului psihologic pentru a destabiliza categorii influente socio-profesionale, speculează abil greşelile politice, starea economică, nemulţumirile populaţiei.

Scop:

a) revenirea în forţă prin dictatul suprastatului iudeo-financiar.

b) sub lozinca reîntronării proprietăţii, acapararea vechilor mijloace de producţie, modernizate de statul român în ultima jumătate de secol, reaşezarea în proprietăţile naţionalizate, revenirea la statutul dominant, transformarea ţării în semicolonie. Trăgând învăţăturile de rigoare din greşelile lui istorice, Iuda nu mai vine nici pe tancurile altora, nici în valuri succesive de invazie. Invadatorul este capitalul. Iuda doar îl mânuie de la distanţă, asociindu-şi disponibilităţile trădătoare autohtone.

ÎNVIEREA LUI IUDA (3)

PRECIZĂRI (1). Consider lovitura de stat din decembrie 1989, ca o urmare a etapei iudaice 1944–1956 de distrugere morală şi fizică a poporului român, sub protecţia aceleiaşi Uniuni Sovietice care a patronat holocaustul culturii şi genocidul prin intermediul comandourilor iudeo-kominterniste; în 1989 de complicitate fatală pentru ea, cu superputerea americană dirijată dictatorial de oculta financiară suprastatală.

Întregul eşafodaj mediatic postdecembrist de proslăvire a capitalismului sălbatic instaurat în România prin trădare de ţară şi crimă organizată, a fost demolat de realitatea crâncenă a deceniului 1990–2000, în care, un fel de scursură socială, cu puţine excepţii, a parvenit la conducerea statului, anulându-i eficienţa, demontându-i instituţiile fundamentale, pulverizându-i forţa de reacţie, anihilându-i calităţile de apărător al naţiunii. Supunându-se PROTOCOALELOR, misiţii autohtoni ai iudaismului au

patronat campaniile de deşănţare, de imoralitate, de asasinat demografic, de crimă organizată, economie subterană, împământenire a drogurilor, a homosexualităţii, deschizând ţara tuturor cavalerilor de industrie, tuturor escrocilor internaţionali, scoţându-i la vânzare pământul, resursele solului şi ale subsolului, dezmoştenindu-i poporul, amanetându-i viitorul, favorizând emigraţia unui tineret de excepţie, oferind România jucătorului principal la bursa naţiunilor: iudeo-capitalismul. Iată dovada:

PRECIZĂRI (2). Pentru meritele sale în politica impunerii globalizării fie prin presiuni economice, fie prin agresiuni armate, Congresul Mondial al Evreilor i-a acordat preşedintelui Clinton medalia de merit NACHUM GOLDMAN.

Transformând actul decorării în tranzacţie comercială, Congresul Mondial al Evreilor i-a cerut să urgenteze acordarea de despăgubiri evreilor din statele Europei Centrale şi de Est, cam în felul în care acelaşi Congres a estorcat Germania de sume astronomice drept despăgubiri pentru politica ei antiiudaică. Congresul i-a cerut lui Clinton să impună statelor mai sus menţionate adoptarea unei legislaţii care să asigure restituirea grabnică a averilor evreieşti naţionalizate.

Clinton este cel dintâi preşedinte care a iudaizat pe faţă aparatul de stat al S.U.A., conform revistei THE TRUTH AT LAST, nr. 380, care a titrat cu roşu pe prima pagină: CLINTON PICKS MORE JEWS FOR OFFICE THAN ANY OTHER PRESIDENT IN HISTORY sau într-o traducere liberă: **Clinton a ales mai mulţi evrei pentru guvernământ decât orice alt preşedinte din istorie.**

Supus fidel al patronilor care l-au făcut preşedinte, Clinton a şi expediat-o pe antipatica şi sanguinara evreică din fosta Cehoslovacie, Madeleine Albright, pe atunci ambasador pe lângă Naţiunile Unite, în Centrul şi Estul european să determine guvernele ţărilor incriminate de a adopta legislaţia de retrocedare a averilor evreieşti.

• 1992 se constituie, în Israel, Uniunea Evreilor din România care, sub lozinca **Timpul acţiunii a sosit,** şi-a propus recuperarea drepturilor şi bunurilor evreilor naţionalizate începând cu guvernul Goga–Cuza până în decembriada fatală României.

• Românii sunt obligaţi să ştie că, la presiunile AGENŢIEI EVREIEŞTI PENTRU ISRAEL (J.A.F.I.) combinate cu ale COMUNITĂŢII EVREILOR DIN ROMÂNIA, tot gheşeftul susţinut de diplomaţia S.U.A. şi de presiunea finanţei iudaice suprastatale, la Ministerul Afacerilor Externe s-a constituit o delegaţie de experţi care, încă din 1993, la 10 decembrie şi în 1994, la 17 martie, a acceptat discutarea cererilor evreieşti.

• La Bruxelles, un Israel Singer, pe atunci secretar general al WORLD JEWISH CONGRES şi un Zvi Barak, directorul general al **Departamentului financiar** al JEWISH AGENCY FOR ISRAEL, au convocat cu tupeul pe care-l dă forţa SUA combinată cu forţa finanţei suprastatale, pe ambasadorii ţărilor cu pricina, dându-le indicaţii exacte cum să procedeze ca evreii să reintre în fostele lor averi.

• Madeleine Albright a făcut o vizită fulger în România pe aceeaşi temă.

• Pentru a intimida guvernanţii, pentru a mobiliza presa iudaică şi înfeudată din occident, pentru a paraliza reacţia maselor la retrocedarea averilor evreieşti, culpabilizând poporului român şi armata sa, un evreu iresponsabil, Paul Johnson, a tipărit la Londra în editura **Weidenfeld and Nicolson** volumul mincinos: A HISTORY OF THE MODERN WORLD – **from 1917 to the 1990's** în care scrie cu neruşinare, la capitolul SUPERPOWER GENOCIDE, pagina 415, că în România au fost ucişi, până în 1945, nu mai puţin decât 750 000 de evrei. Minciuna sfruntată a acestui Paul Johnson face parte din arsenalul războiului psihologic purtat de Iuda împotriva noastră, pentru a ne obliga să ne vârâm gâtul fără împotrivire în jugul pregătit pe timpul Războiului rece, atunci când România, pentru întâia oară liberă de exploatarea iudaică în istoria ei modernă, devenise un exemplu periculos pentru popoarele lumii.

O CONCLUZIE FINALĂ ŞI UN SEMNAL DE ALARMĂ

Stăruind cu o perseverenţă diabolică în realizarea planului de stăpânire universală prin puterea banului, încercând să strivească naţiuni, limbi, tradiţii, religii, spiritualităţi şi culturi specifice create de popoare în existenţa lor istorică, spre a transforma lumea într-o piaţă imensă a megastructurilor industrial-financiare, considerând cu neruşinare că este singurul îndreptăţit să profite de bogăţiile planetei, Iuda se prezintă la începutul acestui mileniu ca cel mai puternic duşman al umanităţii. Situându-se deasupra ei, s-a autoexclus din imensul laborator creator al naţiunilor. Teoriile şi practicile lui globalist-mondialiste se întorc de pe acum împotriva celor care le-au născocit şi care, stăpânind banul, au credinţa stupidă că pot stăpâni atât omul, cât şi umanitatea.

Iuda încearcă să înlocuiască imperalismul tradiţional al marilor puteri de tip colonial bazat pe cucerire şi stăpânire prin forţa armată, limitat spaţial, printr-un colonialism totalitar şi universal, substituind imperiilor, grupurile industriale şi financiare, aparent impersonale, anonime, invizibile; trupele de ocupaţie cu capitalul, conştiinţa de sine cu o conştiinţă vidă de sine.

Pentru a goli piaţa mondială de concurenţă, distruge industriile statelor naţionale cu brutalitatea hoardelor lui Gingis-Han. Suferinţele şi nemulţumirile sociale create de şomajul în masă,

numai în Europa sunt cincizeci de milioane de şomeri, le îndreaptă asupra guvernelor naţionale conduse de el, spre a le discredita. Spre a face loc ideii unei guvern mondial salvator şi benefic.

La ora actuală sunt pe planetă mai bine de un miliard de şomeri şi subfolosiţi, forţă de muncă compensată prin supra-exploatarea bărbaţilor, femeilor şi copiilor, după datele din LE MONDE DIPLOMATIQUE, trei sute de milioane lucrând sub bici.

Piaţa liberă planetară, înseamnă jaful planetar practicat de megastructuri care tâlhăresc resursele naţiunilor şi ale umanităţii. Corolarul este criminalitatea financiară, cum o numeşte Ignacio Ramonet, practicată de cercurile de afaceri iudaice şi de băncile lui Iuda care reciclează peste o mie de miliarde de dolari pe an, mai mult decât produsul naţional brut al unei treimi din omenire.

În locul culturilor şi tradiţiilor naţionale, batjocorite şi terfelite de agenţii interni ai mondializării de tip Nicolae Manolescu, Liiceanu, tot felul de Pippizi, Patapievici şi alţi evrei travestiţi; Iuda încearcă să impună acefala şi pestilenţiala **World culture,** cu mesajele ei zise planetare, isterizate de sexualism, violenţă şi bestialitate, folosind diabolic tehnologiile comunicaţiei pentru a spăla creierele şi conştiinţele.

Ca soldat şi scriitor îndatorat în a sluji cu neînfricată şi neînduplecată credinţă lucidă patria şi poporul, ca şi în ROMÂNIA CA O PRADĂ sau NAZISMUL SIONIST sunt obligat să atrag atenţia contemporanilor mei, dar mai ales a tinerilor acestei ţări hărăziţi de Iuda marelui târg planetar al forţei de muncă, asupra primejdiei mortale care decurge prin desfiinţarea statului naţional prin federalizare şi globalizare; asupra consecinţelor dezastruoase pentru conştiinţa de sine care curg din războiul psihologic, dus mai ales asupra tineretului prin mijloacele media stăpânite de Iuda; asupra tragediei de a fi desţăraţi, adunaţi în grupuri profesionale, migratoare pe glob după cerinţele

pieței; asupra uitării memoriei istorice și pierderii identității etnice.

Cunoscând partea viguroasă și responsabilă a tineretului românesc, înrădăcinată adânc în istoria nealternativă a neamului, traumatizată de tragedia la care a contribuit, dând jertfe batjocorite de tarabagiii politicii postdecembriști, îmi îndrept spre acel tineret speranța și lui, cu dragoste și camaraderie de luptă îi dedic această carte, a unor adevăruri prea rar sau niciodată spuse până la capăt.

Semnează,
Comandorul aviator (r)
RADU THEODORU

Grădiștea pe Argeș
22 ianuarie 1999 – 1 martie 2000

BIBLIOGRAFIE

1. Radu Theodoru, NAZISMUL SIONIST, editura Alma Tip, Bucureşti, 1997.

2. Radu Theodoru, ROMÂNIA CA O PRADĂ, editura Alma, Bucureşti, 1996.

3. P.F. de Villemarest, EXPLOITS ET BAVURES DE L'ESPIONNAGE AMERICAIN, éditions Famot, Geneve, 1978.

CARTEA ÎNTÂIA

N.A. La redactarea CĂRŢII ÎNTÂI am consultat următoarea bibliografie (selectiv):

George Bond, DEBARCAREA; AGONIA REICHULUI, editura Militară, Bucureşti, 1980.

Cornelius Ryan, ZIUA CEA MAI LUNGĂ, ed. Politică, Bucureşti, 1965.

CHARLES de Gaulle, MEMORII DE RĂZBOI, ed. Politică, Bucureşti, 1969.

William Stevenson, I SE SPUNEA TEMERARUL, ed. Politică, 1980.

Walter Lord, PEARL HARBOR, ed. Politică, 1970.

Ernie Pyle, G.I. JOE, Overseas Editions Inc., New York.

Dominique Lapierre, Larry Collins, ARDE PARISUL, ed. Politică, 1970.

Marcel Jullian, BĂTĂLIA ANGLIEI, ed. Politică, 1968.

Dwight D./Eisenhower, CRUCIADA ÎN EUROPA, ed. Politică, 1975.

Winston Churchill, AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, ed. Saeculum, Bucureşti, 1998.

Christopher Andrew, Oleg Gordievski, K.G.B., ISTORIA SECRETĂ A OPERAŢIUNILOR SALE EXTERNE DE LA LENIN LA GORBACIOV, ed. All.

Horia Brestoiu, MEMORIA FRONTULUI SECRET, ed. Globus, 1991.

Robert Cullen, SURSE SOVIETICE, ed. Globus, 1991.

Roger Garaudy, LA LIBERTÉ, Editions Sociales, Paris, 1955.

CARTEA A DOUA

1–5. Radu Theodoru, CRONICĂ EROICĂ 1877–1878, ed. Albatros, Bucureşti, 1977.

6–7. Mircea Muşat, Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL ROMÂN UNITAR, ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983.

9. Radu Theodoru, ROMÂNIA CA O PRADĂ.

8–12. Colectiv, ROMÂNIA ÎN ANII PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL, vol. I., ed. Militară, 1987.

13. Const. C. Giurăscu, Dinu C. Giurăscu, ISTORIA ROMÂNILOR, ed. Albatros, 1971.

14–15. M. Muşat, I. Ardeleanu, op. cit.

16. James Perloff, ÎN UMBRA PUTERII, ed. Tehnică, Bucureşti, 1997.

17. General-locotenent (r) Ion Şuţa, ROMÂNIA LA CUMPĂNA ISTORIEI, ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991.

18. Ibidem.

19-24. Radu Theodoru, ROMÂNIA CA O PRADĂ.

25-26. Mircea Muşat, Ion Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, vol. II, ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1988.

27. Ibidem.

28. Ibidem.

29. Dimitrie Ionescu, TRATATUL ÎNCHEIAT DE GHEORGHE ŞTEFAN CU RUŞII ÎN 1656, Contribuţii la cunoaşterea legăturilor noastre politice cu Rusia, REVISTA ISTORICĂ ROMÂNĂ, vol. II., 1923.

30. Mircea Muşat, Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL UNITAR.

31. ISTORICESKIE SVIAZI NARODOV S.S.S.R. I RUMANII. B.X.V. – NACIALE XVIII DOCUMENTII MATERIALI, vol. III., 1673–1711, Moscova, 1970.

32. E.I. Drujina, KUCIUK KAINARGISKI MIR, Moscova, 1955.

33. Hurmuzaki, vol. VII şi M. Muşat, Ion Ardeleanu, op. cit.

34. M. Muşat, I. Ardeleanu, op.cit.

35–36. VNESNEAIA POLITIKA ROSII XIX I NACEALA XX VEKA. DOCUMENTI ROSIISKOGO MINISTERVA INOSTRANIH DEL, Moscova, 1965, I/IV.

37. ACTUL DIN 1812, ed. Nauka, Chişinău, 1982.

38. Karl Marx, ÎNSEMNĂRI DESPRE ROMÂNI, ed. Academiei Republicii Populare Române, 1964.

39. K. Marx, Fr. Engels, OPERE, vol.22, ed. Politică, 1965.

40–41. Leon Kasso, RUSIA ŞI BAZINUL DUNĂREAN, Iaşi, 1940.

42. M. Muşat, I. Ardeleanu, op.cit.

43. Fr. Engels, OPERE, ed. Politică, 1962.

44. Conf. univ. dr. G.D. Iscru, REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN 1821, CONDUSĂ DE TUDOR VLADIMIRESCU, Casa de editură și librărie Nicolae Bălcescu, București, 1996.

45. A.D. Xenopol, ISTORIA ROMÂNILOR DIN DACIA TRAIANĂ.

46. I.D. Iscru, op. cit.

47–48. K. Marx, OPERE, vol. 10, ed. Politică, 1962.

49. A. A. Iordanski, op. cit.

50. K. Marx, OPERE, vol. 9.

51. ISTORIA DIPLOMAȚIEI, vol. II., București, 1951.

52–53. K. Marx, Fr. Engels, OPERE, vol. 10, ed. Politică, 1961.

54–55. Mihail Popescu, DOCUMENTE INEDITE DIN PREAJMA UNIRII PRINCIPATELOR, București, 1928.

56. Nicolae Iorga, POLITICA EXTERNĂ A REGELUI CAROL I, ed. Glykon, București, 1991.

57. Radu Theodoru, CRONICĂ EROICĂ, 1877–1878.

58. A.I. Nelidow, SOUVENIRS D'AVANT ET D'APRÉS LA GUERRE DE 1877–1878, Revues des deux mondes, vol. XXVIII, 1915.

59. Radu Rosetti, CORESPONDENȚA GENERALULUI IANCU GHICA, București, 1930 (în franceză).

60. Fr. Engels, OPERE, vol. 22.

61–62. Maurice Paléologue, LA RUSSIE DES TSARS, PENDANT LA GRANDE GUERRE, Tomme I, Paris, 1921.

63–64. ROMÂNIA ÎN ANII PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL, ed. Militară, 1987.

65. V.I. Lenin, OPERE COMPLETE, vol. 50, ed. Politică, 1968.

66. M. Mușat, I. Ardeleanu, op. cit.

67–68–69. Const. Kiriţescu, ISTORIA RĂZBOIULUI PENTRU ÎNTREGIREA ROMÂNIEI ed. II-a, vol. III, ed. Casei Şcoalelor.

70. D. Preda, V. Alexandrescu, C. Prodan, ÎN APĂRAREA ROMÂNIEI MARI, Campania armatei române din 1918–1919, ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1994.

71–75. Radu Theodoru, op. cit.

76–77. M. Muşat, I. Ardeleanu, op. cit.

78–83. Radu Theodoru, op. cit.

84–85. M. Muşat, I. Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986 (vol. II, Partea I, 1918–1933).

86–87. Radu Theodoru, op. cit.

88. MAREA CONFLAGRAŢIE A SECOLULUI XX, AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, ed. Politică, 1974.

89. General locotenent (r) Ion Şuţa, op. cit.

90. P.F. de Villemarest, op. cit., tome troisième.

91–93. General lt. (r) Ion Şuţa, op. cit.

94. Paul Lazăr Tonciulescu, DE LA TĂRTĂRIA LA ŢARA LUANEI, ed. Miracol, Bucureşti, 1996.

95–96. Neagu Cosma, CONTRIBUŢIA UNOR MINORITĂŢI NAŢIONALE LA BOLŞEVIZAREA ROMÂNIEI, editor Partidul Dreapta Naţională, Bucureşti, 1995.

97. Vasile M. Zaberca, SATUL BĂNĂŢEAN, Reşiţa, 1990.

98. Mircea Muşat, Ion Ardeleanu, DE LA STATUL GETO-DAC LA STATUL ROMÂN UNITAR, Bucureşti, 1993.

99. Mircea Muşat, Ion Ardeleanu, ROMÂNIA DUPĂ MAREA UNIRE, Bucureşti 1986.

100. General Neagu Cosma, CULISELE PALATULUI REGAL, ed. Globus, 1990.

101. PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI, cu o introducere de Roger Lambelin, Paris, Editions Bernard Grasset, 1933.

102. Neagu Cosma, CONTRIBUŢIA UNOR MINORITĂŢI NAŢIONALE LA BOLŞEVIZAREA ROMÂNIEI, Bucureşti, 1996.

103. SCRIITORII EVREI, Colecţia Pistorius.

104. LES ARCHIVES SECRETES DE LA VILHELMSTRASSE.

105. Horia Sima, SFÂRŞITUL UNEI DOMNII.

106. PROTOCOALELE, op. cit.

107. Neagu Cosma, DIN CULISELE SECURITĂŢII, ed. Globus, 1994.

N.A. Pentru redactarea capitolului ÎNVIEREA LUI IUDA, selectiv, am folosit următoarea bibliografie: LE MONDE DIPLOMATIQUE 1998–1999; comunicate ale agenţiei FRANCE PRESSE; THE ECONOMIST; FOREIGN AFFAIRS; Mihai Ungheanu, UN RĂZBOI CIVIL REGIZAT? ed. Romartexim, Buc. 1997, şi acelaşi, HOLOCAUSTUL CULTURII ROMÂNE. 1944–1989, ED. D.B.H. 1999; Radu Theodoru ROMÂNIA CA O PRADĂ şi NAZISMUL SIONIST.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ SELECTIVĂ

ORGANIZAŢIILE SECRETE ŞI PUTEREA LOR ÎN SECOLUL XX, ed. Ewert, 1933, D. 49705, Mappen: STRATEGIA TENSIUNII, Studiu al **Executive Intelligence Reviev,** iunie 1993; Revista CEDADE nr. 170-1973; Dennis L. Cuddy, CRONOLOGIA, revista EUROPA, nr. 127 şi următoarele, 1993: Mihai Eminescu, OPERA POLITICĂ, vol. I–II, ediţia prof. I. Creţu, ed. Cugetarea–Delafras, Bucureşti, 1941; B.P. Haşdeu, ARCHIVA ISTORICĂ A ROMÂNIEI t. I–III; A.D. Xenopol, RĂZBOAIELE DINTRE RUŞI ŞI TURCI ŞI ÎNRÂURIREA LOR ASUPRA TERITORIILOR ROMÂNE, 2 vol. 1880; Nicolae Iorga, ISTORIA EVREILOR; Nicolae Iorga, NOTE ISTORICE PRIVITOARE LA EVREI ÎN ŢĂRILE NOASTRE – după Melchisedec, Revista pentru istorie, arheologie şi filologie, III; Dr. I. N. Angelescu, ISTORIA COMERŢULUI – EVOLUŢIA ECONOMICĂ A ŢĂRILOR ROMÂNEŞTI – ÎNCEPUTURILE CAPITALISMULUI MODERN; Dr. Z. Furnică, ISTORIA ŞI DEZVOLTAREA INDUSTRIEI ÎN ŢĂRILE ROMÂNEŞTI – ISTORIA COMERŢULUI; G. Zane, ECONOMIA DE SCHIMB ÎN PRINCIPATELE UNITE; I. Bogdan Duică, ROMÂNII ŞI OVREII DUPĂ UEBER DER NATIONAL CHARAKTER DER IN SIEBENBURGER BEFINDLICHEN NATIONEN, Wien, 1892; I. Bogdan-Duică, S.M. Malamed, PSYCHOLOGIE DES JUDISCHEN GEIST, Berlin, 1913; Dr. E. Tatomir, CONTRIBUŢIUNI LA STUDIUL EVREILOR, Bucureşti, 1937; LA

QUESTION DES ISRAELITES EN ROUMANIE, Paris, 1869; LES JUIFS DE MOLDAVIE, Paris, 1867; J. Lahovary, LA QUESTION ISRAELITE EN ROUMANIE, Bucureşti, 1902; Anastasie A. Hâciu, EVREII ÎN ŢĂRILE ROMÂNEŞTI, Bucureşti, 1943; BULETINUL ANTIIUDEO-MASONIC, Institutul de cercetări iudeo-masonice, Bucureşti, 1930, vol. 1–12; V. Fl. Dobrinescu, TITULESCU, ANTONESCU ŞI RELAŢIILE ANGLO–ROMÂNE DIN ANII '26, ed. Neuron, Focşani, 1995; Generalul Ion Gheorghe, MAREŞALUL ANTONESCU, UN DICTATOR NEFERICIT, ed. Machiavelli, Bucureşti, 1996; Gheorghe Buzatu, DIN ISTORIA SECRETĂ A CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, vol. I, ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988; vol. II, ed. Enciclopedică, 1995; Gh. Magherescu, ANTONESCU, MAREŞALUL ROMÂNIEI ŞI RĂZBOAIELE DE REÎNTREGIRE; ed. Nagard, Cannaregio, Veneţia, 1986; Alex. Mihai Stoenescu, ARMATA, MAREŞALUL ŞI EVREII, ed. RAO, 1998.

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI
DREPTUL DE A ŞTI ADEVĂRUL
MOTIVAŢIE 5
DREPTUL DE A ŞTI ADEVĂRUL 9
DUPĂ 24 DE ANI 19
O PARANTEZĂ ŞI O CONCLUZIE PARŢIALĂ 60

CARTEA A DOUA
PRĂPASTIA
PRELIMINARII 70
MARILE TRĂDĂRI (1) 107
TRĂDĂRILE OCCIDENTULUI,
CONSTANTĂ POLITICĂ 132
MARILE TRĂDĂRI (2) AUSTRIA 135
MARILE TRĂDĂRI (3) RUSIA 142
REVENIRE PENIBILĂ LA AUSTRIA 154
NEOIMPERALISMUL RUSESC (1) 157
NEOIMPERALISMUL RUSESC (2) 165
O ETAPIZARE NECESARĂ,
RUPEREA SÂNGEROASĂ DE BOLŞEVICI 175
ELIBERAREA MOLDOVEI
DE TEROAREA ARMATEI ROŞII 180
PENIBILA PARANTEZĂ A UNGARIEI SFATURILOR ... 189
IMPERIALISMUL SOVIETIC,
SECVENŢA POSTBELICĂ (1) 202

IMPERIALISMUL SOVIETIC,
SECVENŢA POSTBELICĂ (2) 219
SUB JUGUL OCUPAŢIEI MILITARE SOVIETICE ... 235

CARTEA A TREIA
PASĂREA PHOENIX
ÎMPLINIRI ŞI NEÎMPLINIRI 286
UN ÎNCEPUT ÎN ALB ŞI NEGRU
STROPIT CU SÂNGE 291
TEROAREA IUDEO-KOMINTERNISTĂ 326
MEŞTERUL MANOLE REDIVIVUS 341
MAREŞALUL 378
ÎN LOC DE POSTFAŢĂ.
ÎNVIEREA LUI IUDA (1) 396
ÎNVIEREA LUI IUDA (2) 401
ÎNVIEREA LUI IUDA (3) 406

O CONCLUZIE FINALĂ
ŞI UN SEMNAL DE ALARMĂ 409

BIBLIOGRAFIE 412

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ SELECTIVĂ 418

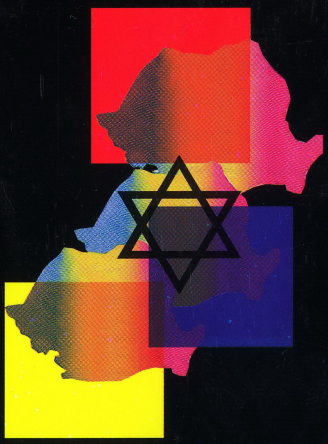

Cartea de față este concepută ca o armă necesară în lupta de supraviețuire a națiunii, în bătălia complexă de salvare a intereselor naționale exprimate plenar de statul suveran, independent şi unitar, obiectivul principal al ofensivei devastatoare declanşată de forțele suprastatale în vederea cuceririi planetei; a surpării creştinismului, a bastardizării populațiilor, a dispersării etniilor şi a transformării indivizilor în numere dintr-o serie monitorizată până la absența de sine.

Experiența tragică a românilor în deceniul post decembrist impune cu imperativul unui act de supraviețuire şi conştientizare dramatică a situației limită, nevoia de ADEVĂRURI.

Radu Theodoru

ISBN 973-723-008-6

www.lucman.ro

comenzi@lucman.ro